BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

James Patterson

Autorul senzaţionalelor romane: *PISICA ŞI ŞOARECELE, FECIOARA, PIAŢA NEAGRĂ, CLUBUL MIDNIGHT, PĂIANJENUL, SĂRUTĂ FETELE, FUGARII, NUMĂRUL LUI THOMAS BERRYMAN*

JACK & JILL

Numărul 1 în topurile americane

James Patterson

JACK & JILL

JAMES PATTERSON

JACK & JILL

Traducere: VIRGINIA BOJA

EDITURA LIDER
București

I.S.B.N.: 973-9343-37-6

JACK AND JILL

Copyright © **1996 by James Patterson**

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER - București**

Prolog

Începe jocul

I

Sam Harrison coborî agil din Fordul Aerostar albastru metalizat pe care îl parcase pe strada Q, în cartierul Georgetown[1]. *Nu degeaba sînt atît de populare poveştile de groază,* se gîndea el pe cînd încuia maşina şi verifica alarma. *Nu poveştile de groază cuminţi pe care le ascultam în jurul focului de tabără când eram copii, ci ororile din viaţa de zi cu zi, care se petrec în jurul nostru în ultimul timp.*

Eu însumi trăiesc o asemenea poveste. Sînt pe cale să devin erou al groazei. E atît de uşor! E îngrozitor de uşor să treci pragul şi să păşeşti în întuneric.

De două săptămîni era umbra senatorului Daniel Fitzpatrick. Îl urmărise peste tot – la New York City, Londra, Boston şi, în sfîrşit, la Washington. În seara asta îl va ucide pe senatorul Statelor Unite. Cu sînge rece, ca o execuţie. Nimeni nu va şti din ce cauză. Nu vor avea nici un indiciu care să-i ajute mai tîrziu.

Iată prima şi cea mai importantă regulă a jocului numit Jack şi Jill.

În multe privinţe jocul părea să urmeze regulile

[1] Zonă rezidenţială în Washington.

manualului vînătorului de celebrităţi. Era sigur de asta pe cînd îşi ocupa postul de veghe, peste drum de clădirea cu numărul 211 de pe strada Q.

Şi totuşi, la o privire mai atentă, oricine îşi putea da seama că jocul ieşea din orice tipar cunoscut pînă atunci. Avea să facă ceva mult mai provocator decît să-l pîndească pe senatorul Fitzpatrick cum dă peste cap indecent de numeroasele cocteiluri Glenlivet, la The Monocle, barul lui preferat din Washington. Aceasta era cea mai adevărată formă de nebunie, credea Sam Harrison. Nebunie în stare pură. *Nu credea că e nebun. Credea însă cu tărie în jocul hazardului.*

Daniel Fitzpatrick apăru dintr-o dată, la nici treizeci de metri – îi despărţea strada udă şi strălucitoare. Senatorul apăruse la timp, sau aproape la timp.

Îl urmări pe senator cum cobora greoi din Jaguarul cupeu, model 1996. Purta un pardesiu gri şi eşarfă de mătase. Era însoţit de o femeie delicată şi subţire, îmbrăcată cu o rochie neagră. Ţinea pe braţ un impermeabil Burberrys. Senatorul îi spusese ceva şi ea izbucnise în rîs. Îşi aruncase capul pe spate ca un cal frumos şi nervos. Aburii respiraţiei sale calde se împrăştiau în răcoarea nopţii.

Femeia părea să fie mai tînără cu cel puţin douăzeci de ani decît senatorul. Sam ştia că nu e soţia lui. Şi dacă se mai culca totuşi cu nevastă-sa, Dannyboy Fitzpatrick o făcea arareori. Femeia blondă şchiopăta uşor – lucru care-i făcea pe cei doi să arate şi mai curios sau mai degrabă memorabil.

Sam Harrison deveni şi mai atent. *Măsoară de două ori, de cinci ori dacă e nevoie.* Mai-trecu o dată în revistă toate detaliile – pentru ultima oară. Ajunsese în Georgetown la unsprezece şi un sfert. Arăta ca şi cînd ar fi locuit în acest cartier şic, elegant. Arăta perfect pentru rolul pe care-l avea de jucat.

Un rol mare într-o piesă extrem de importantă – una dintre cele mai importante din istoria Americii. Sau din istoria teatrului american, ar fi spus unii.

Mai exact, rolul principal.

Rolul îi cerea să poarte ochelari cu rame groase, profesionali. *El nu purta ochelari. Nu avea nevoie.*

Părul lui era blond deschis. De fapt nu era blond.

Îşi spunea Sam Harrison. De fapt nu-l chema Sam. Şi nici Harrison.

Pentru această seară specială îşi alesese cu grijă ţinuta: pulover negru pe gît, pantaloni cenuşii-antracit cu manşete şi pantofi cafenii. *El nu era spilcuit de fel.* Părul des era tăiat scurt, amintind vag de Kevin Costner în *The Bodyguard,* care nu era tocmai unul dintre filmele lui favorite. Avea în mînă un sac mic negru pe care îl agita ca pe un baston, acum că pornise hotărît spre intrarea în clădirea cu numărul 211. În sac era o cameră de luat vederi.

Plănuise să înregistreze pe peliculă cît mai mult din ceea ce avea să se întîmple. Pentru că avea să devină istorie. Istorie în adevăratul înţeles al cuvîntului: America la sfîrşit de secol, America la sfîrşit de eră, America la sfîrşit.

Cu un sfert de oră înainte de douăsprezece intră la 211 printr-un hol întunecos care mirosea puternic a amoniac, a praf şi a învechit. Urcă la etajul al patrulea, unde se găsea apartamentul senatorului, cuibul lui de dragoste din capitală.

La ora douăsprezece fără zece minute se afla în faţa uşii lui Daniel Fitzpatrick, 4J. Se încadrase destul de bine în timp. Totul mersese bine pînă acum. Conform planului.

Uşa strălucitoare de mahon se deschise în faţa lui.

Se uită la femeia suplă cu părul blond-cenuşiu. Era încă tînără. Nu arăta atît de bine ca atunci cînd o privise de la

distanță. Era aceeași femeie care coborîse din Jaguarul albastru împreună cu Fitzpatrick. Femeia care șchiopăta.

În afară de agrafa de aur din păr – o leoaică de la Muzeul de Artă Modernă din New York – și de lănțișorul de la gît, era goală.

– Jack, șopti ea.

– Jill, răspunse el zîmbind.

II

În alt cartier din Washington, într-o altă lume, un alt ucigaș în devenire juca un joc la fel de înfricoșător. Găsise o ascunzătoare minunată printre pinii deși și cei cîțiva stejari bătrîni din parcul Garfield. Se instalase confortabil ca într-un cort format din ramurile care atîrnau și tufișurile înalte.

– Să trecem la treabă, șopti el, deși nu mai era nimeni în ascunzătoare.

Avea să fie o aventură minunată. Credea asta cu toată inima, cu tot trupul și cu ce-i mai rămăsese din suflet.

Se așeză turcește pe iarba deasă și începu să-și aranjeze fața și părul. Vocile din capul lui fredonau o melodie a grupului rock Hole. Bună muzică! Se prăpădea după ea. Deghizarea era ceva grozav. Era printre puținele lucruri care-ți permiteau să-ți dai drumul și, la dracu', chiar avea nevoie de asta.

Terminînd într-un tîrziu, ieși din umbra copacilor. Îl pufni rîsul. Cu toate acestea, nu se putea mai bine. Astăzi se întrecuse

pe sine. Arăta nemaipomenit de caraghios. Îşi amintea de gluma aceea bună: *Trandafirii sînt roşii/ Violetele sînt albastre/ Eu sînt schizofrenic/ Aşa sînt eu.*

Ho-ha-ha!

Arăta exact ca un pierde-vară ramolit, ca un vagabond bătrîn şi nenorocit. Ca personajul rîios din cîntecul rock „Aqualung". Îşi pusese o perucă albă soioasă şi o barbă sare şi piper. Posibilele scăpări datorate insuficienţei imaginaţiei sau lipsei de pricepere în arta machiajului erau compensate de gluga largă a hanoracului.

Pe hanorac erau imprimate cuvintele: FERICIRE, FERICIRE. BUCURIE, BUCURIE.

Are să fie o aventură incredibilă, asta o să fie, gîndea el întruna. *Fericire, fericire. Bucurie, bucurie.* Asta era deviza. Asta spunea totul. Ironia pur şi simplu îl omora.

Viitorul ucigaş traversă parcul, mergînd acum destul de repede, aproape luînd-o la fugă. Se îndrepta în direcţia rîului Anacostia.

Începu să vadă oameni. Plimbăreţi, tîlhari, îndrăgostiţi, şi ce dracu' or mai fi fost. Majoritatea erau negri, dar asta era în ordine. De fapt era chiar bine. Negrii nu interesează pe nimeni în Washington. O ştie toată lumea.

„Aqualung, oh-oh-oh, Aqualung", cînta el vechiul rock-and-roll, în timp ce mergea. Era al unei vechi formaţii, într-adevăr mari, ce se numea Jethro Tull. Asculta muzică rock neîncetat, chiar şi în somn. *Cu căştile pe urechi toată ziua.* Aproape că ştia pe dinafară întreaga istorie a rockului. Dacă s-ar fi putut convinge să-i asculte şi pe Hootie şi pe Blowfish, chiar că ar fi ştiut-o pe toată.

Ho-ha-ha!

Rîse cu hohote de propria-i glumă cu Hootie. Azi era

într-adevăr în toane bune. Era o zbenguială a minții atît de plăcută, atît de dată naibii. Era cel mai bun moment, era cel mai prost moment. Cel mai rău şi cel mai bun, cel mai bun şi cel mai rău, cel mai rău şi mai rău?

Alesese deja locul crimei. Desişul de molizi şi brazi din apropierea şoselei de sud-est. Era sălbatic, cu vegetație abundentă – aproape perfect.

Locul era la un unghi de nouăzeci de grade față de un cvartal de case din cărămidă galbenă şi o bodegă populară de pe strada Şase din sud-est. Cercetase deja locul, inspectase toată zona, se îndrăgostise de acest punct. Putea deja să vadă puştii de la şcoala primară furişîndu-se în şi din magazinul de dulciuri de la colț. Micuții de ei sînt aşa drăgălaşi la vîrsta asta.

Doamne, urăsc drăgălăşenia cu o ură incredibilă. Prăpădiți de roboței, asta erau cu adevărat. Paraziți mici şi răi. *Puişori.* Tot ce e legat de ei este atît de *drăgălaş.*

Se aplecă şi se strecură sub desişul aspru şi se apucă de treburi mai serioase. Începu să umfle mai multe baloane de cauciuc – roşii, portocalii, albastre, galbene.

Erau mari, foarte viu colorate, tipul cărora nici un copil în tîmpenia lui nu le poate rezista. Personal, urîse baloanele dintotdeauna. Urîse falsa veselie ce pare a o simboliza. Dar majoritatea puştilor erau înnebuniți după baloane. V-ați prins, nu?

Legă de un balon aproximativ trei metri de sfoară, după care înnodă strîns capătul celălalt de o ramură groasă. Balonul plutea leneş deasupra bătrînului copac. Ca un cap drăguț, tăiat.

Aştepta în adăpostul lui din copac. *Era agățat cu el însuşi*, ceea ce, oricum, îi făcea plăcere.

„Astăzi, o să fac un corp să se piardă“, mormăia el un mic cîntecel ce nu era cîntecel pe o melodie ce nu era o melodie. „Trebuie, trebuie, pur şi simplu, *trebe, trebe*“, cînta el şi aproape că îi plăcea ritmul.

Auzi cum ceva se mişca lîngă ascunzătoarea lui. Ceva *trosni*. O ramură, ceva? Vine cineva în vizită?

Ascultă atent. Era fără doar şi poate zgomot de ramuri împinse, călcate şi rupte. Totul se auzea amplificat – *TROSC!*

Mintea îi era blocată complet şi zgomotul îl îngrozea cu totul, dacă cineva chiar vrea să cunoască adevărul. Adrenalina pompa în el ca nebuna. Aproape că îşi înghiţise mărul lui Adam.

Brusc, jumătatea de sus a unei feţe apăru de după o cracă, îi intră în cîmpul vizual. Numai fruntea şi albul ochilor cuiva.

ALBUL OCHILOR EI!

Trăgînd cu coada ochiului spre el.

Văzu faţa unei micuţe negrese. Cam de cinci sau şase ani, chiar foarte drăgălaşă. Ea îl văzu la rîndul ei.

TE VĂD, DULCEAŢĂ MICĂ. PE CUVÎNT CĂ TE VĂD!

– Salut, spuse el drăguţ şi politicos, aşa cum putea să fie cînd voia. Îi zîmbi şi ea *aproape* că îi întoarse zîmbetul.

– Vrei un balon mare? întrebă el cu blîndeţe. Am o grămadă de super-baloane, e plin de baloane, o avalanşă de baloane. Uite unul roşu ca cireaşa cu numele tău pe el.

Fetiţa nu făcea altceva decît să-l privească. Nu scotea o silabă. Nu se mişca. Îi era frică de el. Probabil se zăpăcise cînd îi spusese că numele ei se găsea pe unul dintre baloane.

– Bine, atunci nici un balon. Fie. Te rog să uiţi de oferta gratuită de baloane. Gata cu baloanele pentru tine, fetiţo. Mie

mi-e totuna. Azi nu se mai dau baloane gratis! Nu dom'le!

– Ba daaa! Vă rooog! spuse ea deodată.

Ochii ei negri se deschiseră ca bobocii în floare. Fetiță frumoasă, nu-i aşa? Ochi frumoşi, negri ca mura.

– Nu mai fi aşa timidă, fetițo. Vino aici. O să-ți dau un balon mare şi frumos. Ia să vedem. Am unul roşu ca semaforul, altul albastru ca cerul, portocaliu ca portocala şi altul galben ca pepenele. Fiecare culoare a curcubeului şi încă altele pe deasupra.

În tot acest timp imita pe *cineva* – poate era nebunul ăla de Kevin Bacon din *Fluviul sălbatic*, pe care îl închiriase cam acum o săptămînă. Două săptămîni? Cine mai ştia? Cui îi păsa? În vreme ce vorbea, mîna lui strîngea o bîtă scurtă de base-ball, întărită cu bandă izolantă. Bîta avea cincizeci de centimetri, era de tipul celor folosite de găştile de bătăuşi ca să facă legea în cartier.

Continua să-i vorbească fetiței cu vorbe vesele care erau de fapt sarcastice şi ironice ca naiba.

– Cel roşu, ciripi în final copilul.

Bineînțeles. Avea o fundă *roşie* în păr. Roşu este culoarea iubită de adevărata mea iubită.

Păşi uşor, foarte îndrăzneț, în luminiş. El observă ce picioare micuțe avea. De parcă purta şaisprezece jumătate. Ajunse la baloanele colorate şi cuprinse unul cu brațele cît putu de întinse. Nici nu păru să observe ce tare îi tremura lui mîna.

Strînse, la spate, bîta cu putere. După care izbi – foarte puternic.

Fericire, fericire. Bucurie, bucurie.

III

Avea s-o scoată oare la capăt cu crima, mai ales o asemenea crimă provocatoare, la cel mai înalt nivel? Jack credea că da. Să omori o ființă omenească, sau mai multe, era mai ușor decît ar putea să creadă cineva. Fără să fii prins vreodată, fără ca măcar să fii bănuit. Se întîmplă mereu.

Cu toate acestea, Jill era speriată şi vizibil încordată. N-o putea condamna. În „viața reală" ea era o funcționară din Washington, bine crescută şi inteligentă, altceva decît criminala tipică despre care ați citit. O Jill nu tocmai verosimilă, cu atît mai potrivită pentru rolul ei din jocul jocurilor. Aproape la fel de potrivită ca el pentru rolul lui.

– E beat, aproape inconştient, îi şopti ea în holul întunecat al apartamentului. Porcul scîrbos ne uşurează sarcina.

– Ştii ce se spune despre Dannyboy al nostru. E un senator foarte prost şi un amorez şi mai prost.

O urmă de zîmbet – un zîmbet nervos – se ivi pe buzele ei.

– O glumă proastă, dar trebuie să-ți dau dreptate. Să mergem, Jack.

Jill se întoarse pe călcîiele goale, iar el o urmă îndeaproape. Îi privi mersul uşor şchiopătat – atrăgător, într-un fel. Îi urmări silueta subțire străbătînd sufrageria micuță, luminată vag de becul din hol. Ştia că se îndreaptă spre dormitor. Păşiră uşor în camera de zi. Steagul Americii era înfipt mîndru lîngă cămin. Vederea steagului îi întoarse stomacul pe dos. Pe pereți erau fotografii color de la o regată de pe undeva, probabil de la Cape Cod.

– Tu eşti, draga mea? răzbătu vocea groasă, răguşită de whisky, prin peretele camerei de zi.

– Cine altcineva ar putea fi? răspunse Jill.

Jack şi Jill intrară împreună în dormitor.

– Surpriză, anunţă Jack. Scosese pistolul Beretta semiautomat. Îl îndreptă spre capul senatorului.

Avea mîna sigură şi mintea clară. *Aşa se face istoria. Nu mai putem da înapoi.*

Daniel Fitzpatrick sări în sus, surprins şi furios la culme.

– Ce mama dracului? Ce... cine mă-ta eşti? Cum dracu' ai intrat? şuieră el. Faţa şi gîtul lui erau de un roşu aprins. În patul lui elegant senatorul aducea cu o balenă eşuată, sau poate cu o morsă trecută de prima tinereţe.

– N-ai decît să crezi că sînt trecutul tău abject care te-a ajuns din urmă, domnule senator, răspunse Jack. Acuma taci. Te rog. Hai să nu facem lucrurile mai complicate decît sînt.

Se uita la Daniel Fitzpatrick, care îi aducea aminte de ceva ce citise de curînd. Văzîndu-l pe senator ţinînd o cuvîntare, un spectator remarcase: „Dumnezeule, cît a îmbătrînit". Aşa era. Fitzpatrick era un bărbat alb, bătrîn, cu părul cărunt, cu obrajii căzuţi, dizgraţios, cu grăsimea revărsată.

În plus, era duşmanul.

Jack deschise sacul şi îi dădu lui Jill o pereche de cătuşe.

– Cîte o mînă la cîte un picior al patului. Te rog şi mulţumesc.

– Plăcerea mea, răspunse ea.

Avea o eleganţă simplă în felul în care vorbea, acţiona şi se mişca.

– Eşti complicea lui?

Fitzpatrick înghiţi în sec cu ochii la femeia blondă pe

care o agățase la bar în La Colline. N-o mai văzuse niciodată înainte.

Jill zîmbi.

– Nu, nu. Am fost cucerită de burtoiul tău umflat şi de aburii de alcool din respiraţia ta.

Jack luă camera de luat vederi şi i-o înmînă lui Jill. Ea o îndreptă spre senator şi începu să filmeze. Se pricepea la camere.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce aveți de gînd? întrebă Fitzpatrick. Ochii lui de un albastru spălăcit se măriseră de stupoare, apoi de frică. Ce mama dracului vreți? Ce se petrece aici? La dracu', sînt senator al Statelor Unite.

Jill filmă expresia uimită, îngrozită şi *rănită* de pe fața senatorului. Lărgi apoi cadrul. *Stai, un pic prea larg*. Recadră imaginea.

Jack zîmbise în fața nepotrivitei izbucniri de curaj. Tipică pentru Fitzpatrick.

Apoi, *voilà!* Ca şi cînd amețeala provocată de whisky îi trecuse brusc. Daniel Fitzpatrick înțelesese în sfîrşit.

– Nu vreau să mor, şopti el.

Pe neaşteptate, lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Stîrneau mila într-un mod straniu.

– Vă rog, nu faceți asta. Nu e nevoie să-mi faceți rău, spuse el. Ne putem înțelege. Vă rog, vă implor! Ascultaţi-mă. Nu vreți să auziţi ce vreau să vă spun?

Jill ştia că filma ceva incredibil. Merita un premiu. Era poate cel mai important documentar al secolului. Aveau nevoie de aşa ceva pentru jocul jocurilor, pentru una din surprizele pe care le pregăteau.

Jack străbătu rapid dormitorul. Plasă Beretta la cîțiva centimetri de fruntea senatorului.

Asta era. Abia acum începea cu adevărat jocul lor violent. Regula numărul doi: *Aceasta este istorie. Ceea ce faci este important. Să nu uiți asta niciodată.*

– Am să te omor, domnule senator. Nu avem despre ce vorbi. Nu există altă soluție. Ești romano-catolic, așa că – dacă crezi în Dumnezeu – spune o rugăciune. Spune una și pentru mine, te rog. Roagă-te pentru Jack și Jill.

Era momentul culminant. Băgă de seamă că mîna îi tremura ușor. Jill observase și ea.

Este o execuție și o merită, își spuse el. *Iar eu sînt personajul unui film de groază.*

Apăsă pe trăgaci de la o distanță nu mai mare de cîțiva centimetri. Capul lui Daniel Fitzpatrick explodă. Mai trase o dată. *Măsoară de două ori... și taie de două ori.*

Făceau istorie.

Jocul jocurilor începuse.

Jack și Jill.

Partea I

E iarăși mîine

1

O, nu, e iarăşi mîine.

Am avut impresia că de-abia apucasem să aţipesc cînd am auzit loviturile. Se auzeau tare şi erau la fel de enervante ca alarma unei maşini. Pericol aproape de casă?

– Rahat. La dracu', am mormăit în cutele moi şi adînci ale pernei. Lăsaţi-mă-n pace. Lăsaţi-mă să dorm şi eu noaptea ca un om normal. Plecaţi de-aici!

Am întins mîna după întrerupător şi am trîntit cîteva cărţi de pe masă. *Fiica generalului, Călătoria mea americană* şi *Ninge peste cedri.* Asta m-a trezit la realitate.

Am înşfăcat pistolul de serviciu din sertar şi m-am năpustit pe scări, trecînd pe lîngă camera copiilor. Am auzit, sau mi s-a părut că aud, sunetul uşor al respiraţiei lor dincolo de uşă. Le-am citit aseară *Povestea lui Peter Rabbit* de Beatrix Potter. *Nu te duce în grădina domnului McGregor; tatăl tău a avut acolo un accident: doamna McGregor l-a băgat într-o plăcintă.*

Am strîns pistolul Glock şi mai tare în mîna dreaptă. Bubuiturile s-au oprit. Apoi au reînceput. *La parter.*

M-am uitat la ceasul de la mînă. Era trei jumate dimineaţa. Iisuse, ai milă. Ora vrăjitoarelor, din nou. Ora la care mă trezesc adesea, fără ajutorul forţelor din afară, din

acelea care fac BUM, BUM, BUM în mijlocul nopții.

Am continuat să cobor pe treptele înșelătoare. *Cu prudență, cu suspiciune*. Dintr-o dată, s-a lăsat liniștea.

Nici eu nu făceam nici un zgomot. În întuneric îmi simțeam pielea electrizată. Nu era un mod tocmai ideal de a-ți începe ziua, nici măcar noaptea. *Nu te duce în grădina domnului McGregor: tatăl tău a avut un accident...*

Am intrat în bucătărie – cu pistolul armat – și am depistat imediat sursa bubuitului. Primul mister al zilei era rezolvat.

Prietenul și partenerul meu se furișase la ușa din dos și acuma făcea o hărmălaie îngrozitoare.

John Sampson era scandalagiul; el era problema vieții mele; sau măcar prima problemă a zilei. Cu cei doi metri și cu cele o sută douăzeci de kilograme ale lui. Dublu-John, cum i se mai spune. Omul-Munte.

– E vorba de o crimă, spuse el în timp ce eu descuiam, scoteam lanțul și-i deschideam ușa. De data asta e lată, Alex.

2

– Of, Doamne, John. Știi cît e ceasul? Ai măcar noțiunea timpului? Pleacă dracului din casa mea, te rog. Du-te acasă la tine. Să bubui în ușa *ta* în toiul nopții.

Am oftat din rărunchi și am început să-mi mișc ușor capul înainte și înapoi încercînd să scap de cîrceii de la gît și din umeri. Nu eram încă treaz de-a binelea. Poate că era doar un vis urît. *Poate că Sampson nu era la ușa din dos. Poate*

că mă aflu încă în pat, în braţe cu iubita mea, perna. Ba bine că nu.

– Poate să aştépte, am zis eu. Orice-ar fi.

– O, nu poate s-aştepte deloc, zise el scuturînd din cap. Crede-mă, dragule, nu poate.

Am auzit în spate un scîrţîit uşor. M-am întors rapid, încă un pic speriat de vedenii.

Fetiţa mea era în bucătărie. Jannie avea pijamaua cu fluturaşi de un albastru electric, era desculţă şi cu o expresie speriată întipărită pe faţă. Ultima venită în familia noastră, o pisică abisiniană superbă pe nume Rosie, se ţinea la un pas sau doi în urma lui Jannie. Şi Rosie auzise zgomotele de la parter.

– Ce s-a întîmplat? şopti Jannie somnoroasă frecîndu-se la ochi. De ce te-ai trezit aşa devreme? E grav, nu-i aşa, tăticule?

– Du-te la culcare, scumpa mea, i-am răspuns eu pe cel mai blînd ton de care am fost în stare. Nu e nimic. Munca mea mă urmărise şi de data asta acasă. Mergem sus acuma ca să-ţi faci somnul de frumuseţe.

Am urcat scările cu ea în braţe sărutînd-o uşor pe obraz, şoptindu-i prostii dulci, poveşti de adormit copiii. Am pus-o-n pat şi m-am uitat la băiatul meu, Damon. În curînd se vor trezi şi vor merge la şcoală – Damon la Sojourner Truth şi Jannie la Union Street. Pisica Rosie a continuat să mi se încurce în picioare cît am rămas în camera lor.

Apoi m-am îmbrăcat şi împreună cu Sampson ne-am grăbit să ajungem la locul crimei matinale, cu maşina lui. N-am avut prea mult de mers.

De data asta e latã, Alex.

La patru străzi de casa noastră de pe strada Cinci.

*

– Gata, că-mi convine sau nu, m-am trezit. Şi *nu*-mi convine. Spune-mi despre ce e vorba, i-am cerut lui Sampson uitîndu-mă la luminiţele sclipitoare, roşii şi albastre, ale maşinilor poliţiei şi ale ambulanţelor care se vedeau în faţă.

La patru străzi de casa noastră.

O parte a echipajelor se vedeau înşirate la capătul tunelului format din stejari desfrunziţi şi clădiri de cărămidă roşie. Părea că nenorocirea se petrecuse la şcoala fiului meu, Damon. (Şcoala lui Jannie era la cîteva străzi în direcţia opusă.) Am simţit cum trupul mi s-a încordat. O furtună de gheaţă se dezlănţuise în capul meu.

– E vorba de o fetiţă, Alex, spuse Sampson cu un glas neobişnuit de blînd. De şase ani. A fost văzută ultima oară la Sojourner Truth, ieri după-amiază.

La şcoala lui Damon. Am oftat amîndoi. Sampson îi iubeşte pe Damon şi pe Jannie aproape la fel de mult ca mine. Iar copiii simt acelaşi lucru pentru el.

O mulţime de oameni se adunase pe lîngă clădirea în stil federal cu două etaje a şcolii elementare Sojourner Truth. Jumătate de cartier părea să fie în picioare la patru dimineaţa. Vedeam feţe mînioase peste tot în mulţime. Erau oameni în halate de baie, ori înfăşuraţi în pături. Răsuflările lor îngheţate pluteau ca gazele de eşapament în toată curtea şcolii. Într-un reportaj din *Washington Post* citisem că mai mult de cinci sute de copii sub vîrsta de paisprezece ani muriseră, numai anul trecut, în D.C. Dar oamenii de aici ştiau asta. Nu era nevoie să citească în ziare.

O fetiţă de şase ani. Omorîtă la sau lîngă şcoala lui Damon, şcoala Truth. Nu mi-aş fi putut imagina un coşmar mai sinistru în care să mă trezesc.

– Îmi pare rău, dragule, îmi spuse Sampson coborînd din maşină. M-am gîndit că trebuie să vii să vezi, totuşi, să vezi cu ochii tăi.

3

Inima îmi bătea cu putere şi simţeam că devenise dintr-o dată prea mare pentru pieptul meu. Maria, soţia mea, fusese împuşcată şi murise nu departe de aici. Amintiri despre cartier, amintiri despre o viaţă. *Am să te iubesc toată viaţa, Maria.*

Am văzut în curte duba ruginită de la morgă şi era o privelişte incredibil de neplăcută pentru mine ca şi pentru ceilalţi. De undeva dinspre bariera strălucitoare a maşinilor poliţiei se auzea muzică rap cu o mulţime de başi.

Sampson şi cu mine ne-am croit cu greu drum prin mulţimea speriată şi neliniştită. Un deştept murmură: „Care-i treaba, şefule?“ şi era cît pe ce să-i arăt care e. Banda galbenă care marca locul crimei se vedea peste tot în curtea şcolii.

La un metru nouăzeci nu sînt atît de mare ca Omul-Munte, dar sîntem amîndoi oameni solizi. Facem o pereche impresionantă cînd sosim la locul crimei: Sampson cu craniul lui enorm ras şi cu jacheta de piele neagră, eu cu scurta mea cenuşie din Georgetown. Hainele umflate de tocul pistolului. Îmbrăcat pentru jocul pe care-l joc, un joc căruia eu îi spun *moarte subită.*

– A venit dr. Cross, spuneau şoaptele din mulţime.

Numele meu pronunțat în deşert. Am încercat cît am putut să nu bag în seamă vocile. Să nu le las să-mi pătrundă în conştiință. Oficial, eram adjunctul şefului detectivilor, dar în ultimul timp făceam mai mult muncă de teren, în stradă. Pentru că asta voiam să fac deocamdată. Pentru că aşa trebuia. Vremurile erau fără îndoială foarte *interesante* pentru mine. Văzusem atîtea omoruri şi atîta violență cît s-ajungă pentru o viață de om. Mă gîndeam să mă întorc la cabinetul meu particular de psihiatrie. Mă gîndeam la multe.

Sampson mă atinse uşor pe umăr. Simțea că nu sînt în apele mele. Văzuse că de data asta cuțitul ajunsese poate prea aproape de os.

– E-n regulă, Alex?

– Mă simt bine, am mințit eu a doua oară în dimineața aceea.

– Bineînțeles, dragule. Totdeauna te simți bine, chiar şi cînd nu ți-e bine. Doar eşti vînătorul de monştri, păi nu? spuse Sampson şi clătină din cap.

Cu coada ochiului am văzut o tînără care purta un hanorac pe care scria: TYSHEIKA, TE VOI IUBI TOTDEAUNA. *Tysheika* – încă un copil mort. Oamenii din cartier purtau de multe ori bluze negre la funeraliile copiilor asasinați. Bunica mea, Nana Mama, avea o colecție serioasă. Altceva mi-a atras atenția. O femeie ce stătea la o parte de mulțime, sub crengile spectrale ale ulmului veştejit. Nu părea să-şi aibă locul în mijlocul celorlalți. Era înaltă şi arăta bine. Purta o haină de ploaie, strînsă cu un cordon, peste blugi şi pantofi cu tocul jos. În spatele ei se vedea un sedan albastru. Un Mercedes.

Ea e. E chiar ea. Femeia pe care o cauți. Gîndul nebunesc se ivise din senin. Îmi umpluse capul cu o bucurie neaşteptată şi nelalocul ei.

Mi-am notat în minte că trebuie să aflu cine e.

M-am oprit să vorbesc cu un detectiv tînăr şi viguros de la Omucideri care purta o pălărie Kangol roşie, o haină sport maro şi cravată la culoare. Începeam să preiau comanda.

– Prost început pentru o zi, Alex, spuse Rakeem Powell cînd m-am apropiat de el. Sau sfîrşit, în cazul meu.

Am dat din cap aprobator.

– Nu pot să-mi închipui unul mai prost. Simţeam cum mi se revoltă stomacul. Ce-ai aflat pînă acum, Rakeem? Ceva promiţător pentru noi? Vreau să ştiu tot.

Detectivul aruncă o privire pe carnetul de note. Răsfoi cîteva pagini.

– Fetiţa se numeşte Shanelle Green. O ştie toată lumea – o dulceaţă, din ce-am auzit pînă acum. Era în clasa întîi aici la şcoala Truth. Locuia la două străzi de-aici, în Northfield Village. Amîndoi părinţii muncesc. O lăsau să vină singură de la şcoală. N-a fost prea înţelept din partea lor, dar – ştii şi tu – n-aveau încotro. Au venit acasă aseară şi n-au găsit-o pe Shanelle. Au reclamat absenţa ei pe la opt. Sînt ăia de colo.

M-am uitat le ei. Erau ei înşişi doi copii. Arătau complet devastaţi şi cu inima frîntă. Ştiam că niciodată nu se vor mai regăsi după această noapte îngrozitoare. Nimeni n-ar reuşi.

– E vreunul dintre ei suspect?

Trebuia să întreb. Rakeem clătină din cap.

– Nu prea cred, Alex. Shanelle era viaţa lor.

– Te rog, Rakeem, verifică-i. Pe amîndoi părinţii. Cum a ajuns în curtea şcolii? l-am întrebat.

– Ăsta-i *primul* lucru pe care nu-l ştim, suspină Rakeem. *Unde* a fost omorîtă e al doilea. *Cine* a făcut-o e a treia întrebare la care n-avem răspuns.

Era limpede, privind-o pe Shanelle, că fusese aruncată

acolo, dar ucisă probabil în altă parte. Eram chiar la începutul acestui caz teribil. O mulțime de lucruri de făcut. Era cazul meu acum.

– Ştii cum a fost ucisă? l-am întrebat pe Rakeem.

Detectivul de la Omucideri se încruntă.

– Aruncă şi tu o privire. Spune-mi ce crezi.

Nu voiam să mă uit, dar n-aveam încotro. M-am aplecat aproape de Shanelle. Simțeam mirosul sîngelui fetiței: cocleală, *ca o mulțime de gologani aruncați pe jos*. N-am reuşit să nu mă gîndesc la Damon şi la Jannie, copiii mei. Nu mi-am putut stăpîni valul de tristețe care m-a copleşit. Mă rodea, ca şi cînd aş fi fost împroşcat cu un acid.

Am îngenuncheat pe cimentul crăpat şi spart, ca să examinez corpul fetiței de şase ani. Shanelle zăcea în poziție fetală. Nu purta nimic altceva în afară de o pereche de chiloței înfloriți, roz cu albastru. O fundă roşie era încîlcită în codițe, iar în urechi avea cercei mititei de aur. Restul hainelor lipsea. Se pare că ucigaşul luase cu el hainele de şcoală ale fetiței.

Era atît de frumoasă, atît de dulce! Se vedea, chiar şi după ceea ce i se făcuse. Mă uitam acum să văd *cum;* felul în care o fetiță de şase ani fusese omorîtă aseară devreme, cum întreaga ei viață amuțise într-o clipă de nebunie şi oroare.

Am întors uşor trupul fetiței cu cîțiva centimetri. Capul căzu în partea cealaltă – gîtul era probabil rupt. Nu cîntărea aproape nimic. Un copil. Partea dreaptă a obrazului era parțial distrusă. Mai bine zis nimicită. Ucigaşul o lovise pe Shanelle de atît de multe ori şi cu atîta violență, încît foarte puțin din obrazul drept era recognoscibil.

– Cum a putut să-i facă asta unei fetițe atît de frumoase, am murmurat cu răsuflarea tăiată. Biata Shanelle. Bietul copil, mi-am şoptit eu mie.

Am simțit o lacrimă în ochi. Am clipit şi am oprit-o. Nu era locul potrivit pentru asta.

Unul din ochii lui Shanelle lipsea. *Fața ei e ca o mască cu două părți, cu două fețe.* Două părți la un copil? Două fețe? Ce putea să însemne?

Încă un nebun în libertate bîntuind prin Washington.

De data asta un ucigaş de copii.

4

Un bărbat înalt şi slab într-un impermeabil negru şi cu pălărie neagră se apropie încet şi cu precauție de uşa apartamentului senatorului Daniel Fitzpatrick, cu puțin înainte de ora şase, miercuri de dimineață. Examină holul comun pentru a găsi semne de spargere sau de luptă, dar nu găsi nimic.

Se gîndea că n-are nici cea mai mică dorință să se găsească în fața apartamentului, nici altundeva în apropiere. Nu ştia sigur ce avea să găsească înăuntru, dar bănuia că e de rău. Un rău mare şi copleşitor. *Totul era atît de ireal!*

Era atît de straniu pentru el să fie aici, un mister într-un alt mister. Dar era aici.

Bărbatul luă cunoştință de toate detaliile din hol. Bucăți de mortar căzute pe covor. Se mai vedeau alte opt uşi. Fusese odată destul de bun pentru asemenea detalii. Investigația e ca mersul pe bicicletă, nu-i aşa? Sigur că da. Forță uşa 4J cu o bucată de plastic care aducea cu o carte de credit, ceva mai subțire, netedă la pipăit. Se gîndea că şi spargerea unei case e

ca mersul pe bicicletă. Nu se uită niciodată.

– Am intrat la 4J, şopti într-un radiotelefon compact.

Broboane de sudoare i se formaseră pe tot corpul. Picioarele îi tremurau uşor. Simţea dezgust, simţea frică şi ştia categoric că se află într-un loc unde n-ar fi trebuit să fie.

Străbătu repede holul şi camera de zi cu fotografii ale senatorului Fitzpatrick pe fiecare perete. Nici un semn de spargere sau altceva, deocamdată.

– S-ar putea să fie o farsă tare urîtă, raportă el prin radio. Sper să fie o farsă. Făcu o pauză. Aha, avem o problemă.

Totul se petrecuse în dormitor şi cine făcuse *totul* lăsase în urmă o scenă de nedescris. Era mai rău decît îşi imaginase că ar putea fi.

– E foarte grav. Senatorul Fitzpatrick e mort. Daniel Fitzpatrick a fost omorît. Nu e o farsă. Corpul pare să fie rigid. Carnea pare ca de ceară. A curs mult sînge. Iisuse, ce de sînge!

Se aplecă asupra cadavrului senatorului. Mirosea a cordită, aproape că-i simţea gustul pe limbă. Cel mai probabil de la arma care îl omorîse pe Fitzpatrick. Din păcate, la locul crimei mai era şi altceva, mult mai mult. Mai mult decît putea el să ducă. Se luptă să-şi păstreze calmul. *Ca mersul pe bicicletă ziceai?*

– Două gloanţe în cap. Trase de aproape. Stilul execuţie, spuse el în aparat. Găurile, la doi centimetri şi jumătate una de alta.

Oftă din greu. Aşteptă puţin şi continuă. Nu trebuia ca ei să ştie tot ceea ce vedea sau simţea el acum.

– Senatorul este legat cu cătuşe de picioarele patului. Cred că sînt cătuşe de poliţie. E gol şi nu e o privelişte prea

atrăgătoare. Se pare că i-au scos penisul şi scrotul. Mult sînge pe pat, o pată imensă. E o pată mare şi pe covor, acolo unde s-a scurs.

Se strădui să-şi apropie şi mai mult faţa de pieptul acoperit de păr alb al senatorului. Nu-i făcea plăcere să fie atît de aproape de un om mort – de nici un om de fapt. Fitzpatrick purta un fel de medalie religioasă. Probabil din argint veritabil. Simţi parfum de femeie. Bărbatul cel înalt – *anchetatorul* – era sigur de asta.

– Poliţia din D.C. o să creadă că e vorba de crimă din gelozie. Un fel de crimă pasională, spuse el. Stai – mai e ceva. OK. Stai puţin. Trebuie să mă uit la ceva.

Nu ştia cum de putuse să n-o vadă de la început, dar o vedea acum şi era al dracului de sigur de asta. Era chiar lîngă telefonul cu cablul smuls de pe noptieră. O ridică în mîna înmănuşată.

Notiţa era scrisă la maşină pe hîrtie groasă, scumpă. O parcurse în grabă. Apoi o mai citi o dată, numai ca să fie sigur... că notiţa este reală.

Of, Dannyboy, că bine te ştiam cu toţii!
S-a dus un ticălos avut, ce sta în rînd cu hoţii
Ce-aşteapt-acum la rînd.
Jack şi Jill în capitală
Au venit la curăţat
S-a cam expus
Sărmanu' Fitzpatrick
Şi neatenţia i-a fost fatală.
Cu drag,
Jack şi Jill .

Citi notiţa în receptor. Aruncă o ultimă privire împrejur şi părăsi apartamentul senatorului lăsîndu-l aşa cum îl găsise: *într-o stare de oroare, moarte şi balamuc.* O dată ajuns în siguranţă pe strada Q, sună la secţia Omucideri a poliţiei din Washington.

Telefon anonim. Nimeni n-avea cum să ştie că fusese în apartamentul senatorului, mai ales *cum de ajunsese acolo şi cine era el.* Dacă s-ar fi aflat, tot iadul s-ar fi dezlănţuit – ca şi cum nu se întîmplase deja.

Lucrurile aveau o aparenţă ireală şi promiteau să se înrăutăţească. Jack şi Jill promiseseră.

S-a dus un ticălos avut, ce sta în rînd cu hoţii
Ce-aşteapt-acum la rînd.

5

La fiecare nenorocire de felul acesteia există întotdeauna cineva care arată cu degetul. Un bărbat aflat dincolo de banda care marca locul crimei arăta spre copilul ucis şi spre mine. Mi-au venit în cap cuvintele profetice pe care mi le adresase mai devreme Jannie: *E grav, nu-i aşa, tăticule?*

Da, era grav. Nu se putea mai grav. Scena crimei de la şcoala Sojourner îmi zdrobea inima, mie şi tuturor celor de faţă, fără îndoială. Curtea şcolii era cel mai trist şi mai dezolant loc de pe faţa pămîntului.

Discuţiile din radiotelefoanele portabile viciau atmosfera şi o făceau greu respirabilă. Simţeam încă mirosul sîngelui fetiţei. Îmi umplea nările şi gîtul, dar mai ales capul.

Părinţii lui Shanelle Green plîngeau în apropiere, dar asta făceau şi vecinii din cartier, chiar şi cei care-i fuseseră complet străini fetiţei. În majoritatea oraşelor din ţările civilizate un copil ucis atît de tînăr ar fi fost o catastrofă, nu şi la Washington – unde sute de copii mor de moarte violentă în fiecare an.

– Vreau să acoperiţi strada pe o distanţă cît se poate de mare, i-am spus lui Rakeem Powell. Sampson şi cu mine vom ajuta şi noi la acoperire.

– Înţeleg. Vom lucra în stil *mare*. Oricum, somnul este exclus.

– Să mergem, John. Trebuie să începem acum, i-am spus eu lui Sampson.

N-a protestat şi n-a avut nici o obiecţie. De obicei o asemenea crimă este rezolvată în douăzeci şi patru de ore sau niciodată. O ştiam amîndoi.

Începînd cu ora şase a dimineţii aceleia reci şi mizerabile, Sampson şi cu mine am cercetat împrejurimile împreună cu ceilalţi detectivi. Am făcut-o cum ştiam noi, casă cu casă, stradă cu stradă, mergînd pe jos. Trebuia să ne implicăm în acest caz, să facem ceva, să rezolvăm cît mai repede odioasa crimă.

Pe la zece dimineaţa am auzit despre un alt asasinat şocant în Washington. Senatorul Daniel Fitzpatrick fusese omorît în timpul nopţii. Fusese o noapte proastă, nu-i aşa?

– Nu-i treaba noastră, spuse Sampson cu ochi reci şi goi. Nu-i problema noastră. E a altcuiva.

Nu l-am contrazis.

Nimeni dintre cei cu care Sampson şi cu mine am vorbit în acea dimineaţă nu văzuse ceva ieşit din comun la şcoala Sojourner. Am ascultat plîngerile obişnuite, despre traficanţii de droguri, despre cocainomani şi despre numărul crescînd de găşti de cartier.

Dar nimic ieşit din comun.

– Oamenii o iubeau pe scumpa de Shanelle, ne-a spus mie şi lui Sampson doamna hispanică fără vîrstă care părea să ţină de cînd lumea băcănia din colţ de lîngă şcoală. Cumpăra mereu ursuleţi de gumă. Ştiţi, zîmbea aşa de frumos!

Nu, nu văzusem niciodată zîmbetul lui Shanelle Green, dar am constatat că mi-l pot închipui. Mai aveam în cap şi imaginea părţii zdrobite a obrazului micuţei. O purtam în minte ca pe o fotografie bizară în portofel.

Unchiul Jimmie Kee – un tip bogat şi influent de origine coreeană, proprietarul mai multor afaceri din cartier – stătu de vorbă cu noi bucuros. Jimmie ne e bun prieten. Din cînd în cînd ne întovărăşeşte la cîte un meci de-al echipelor Redskins sau Bullets. Ne dădu un nume pe care îl aveam deja pe scurta noastră listă de suspecţi.

– Ce ziceţi de actorul ăla ratat – Chucky[1] –, încercă unchiul Jimmie pe cînd vorbeam în camera din spate a restaurantului Ho-Woo-Jung, foarte popular pe strada Opt. Pe afişul din spatele lui Jimmie puteai citi: IMIGRAREA ESTE CEA MAI SINCERĂ FORMĂ DE LINGUŞIRE.

– Nimeni nu prins ticălos pînă acum. Ucis înainte alţi copii. El cel mai rău om din Washington, D.C. După preşedinte, adăugă Jimmie şi chicoti fără convingere.

– N-avem probe, totuşi. Nici o dovadă, îi spuse Sampson lui Jimmie. Nu ştim nici măcar dacă există un Chucky.

---

[1] Ciopîrţilă.

Era destul de adevărat. Ani de zile au circulat zvonuri despre un personaj sinistru care molestează copii în cartierul Northfield, dar n-a fost nimic concret. Nu s-a dovedit nimic niciodată.

– Chucky adevărat, insistă unchiul Jimmie. Ochii lui negri se micşoraseră ca două fante înguste. Îl văd uneori în vis pe Chucky-Ciopîrţilă, Alex. Ca şi copiii din cartier.

– Ai auzit vreodată ceva concret despre Chucky? Unde a fost văzut? Cine l-a văzut? l-am întrebat. Ajută-ne, dacă poţi, Jimmie.

– Cu plăcere mare. Dădu din cap şi buzele lui groase, bărbia triplă şi gîtul de taur îi tremurară. Jimmie purta costumul lui obişnuit maro-ciocolatiu şi o pălărie cafenie de pîslă care, cînd vorbea, se clătina. Ai mai meditat, Alex, ai intrat în contact cu energia *chi*? mă întrebă el.

– Mă gîndesc, mă gîndesc tot timpul la energia *chi*, Jimmie. Dar poate că în momentul de faţă energia mea *chi* nu este cine ştie ce. Povesteşte-ne despre Chucky.

– Ştiu mult poveşti rele despre Chucky-Ciopîrţilă. Sperie copiii tot timpul. Şi derbedeii din găşti speriaţi de el. Mame tinere, bunici pun biletele la locurile de joacă. Şi în magazinele mele pun. Poveşti triste despre copilaşi dispăruţi. Eu le las, domnilor detectivi. Om care face rău la copii cel mai rău este. Eşti de acord cu mine, Alex? Ai altă părere?

– Nu. Sînt de acord cu tine. De-aia sîntem aici, Sampson şi cu mine.

Ştiam multe despre agresorul de copii supranumit Chucky-Ciopîrţilă. Se spunea că taie organele genitale ale copiilor mici din zonă. Băieţei şi fetiţe. Nu avea preferinţe de sex. Adevărat sau nu, era de necontestat faptul că cineva molestase cîţiva copii din Northfield şi Southview Terrace,

nu departe de aici. Iar alți copii dispăruseră pur și simplu.

Poliția din zonă nu găsise resurse pentru a crea o echipă de criză eficientă, care să-l caute pe Chucky. *În cazul în care Chucky exista.* M-am făcut luntre și punte de cîteva ori cu șeful detectivilor, dar nu s-a întîmplat nimic. Niciodată nu se găsesc detectivi în plus pentru a lucra în Southeast. Nedreptatea situației mă scotea din minți, mai mult decît orice altceva pe lume.

– Încă o misiune imposibilă, spuse Sampson pe cînd mergeam pe strada G în direcția sediului Marinei. Numai noi doi. Și trebuie să prindem o himeră.

– Frumos îi zici, am spus eu și a trebuit să-i zîmbesc Omului-Munte, imaginației lui fantastice, *minții* lui.

– M-am gîndit că o s-o guști, ca un om cult și rafinat ce te afli.

Sorbeam din ceaiul aburind de la restaurantul lui Jimmie. Patrulam pe străzi. Arătam a detectivi, cu gulerele ridicate și tot tacîmul. Detectivi mari și răi. Voiam ca oamenii să ne vadă lucrînd în cartier.

– N-avem nici o pistă ca lumea, nici o probă, nici un ajutor, am spus eu întărind părerea lui Sampson despre felul cum stăteau lucrurile. Acceptăm cazul, date fiind condițiile?

– Ca întotdeauna, răspunse el. Ochii lui deveniseră brusc străini și duri, aproape mă speriau. Ai grijă, Chucky, păzește-ți spatele. Vai de fundul tău mitic amărît.

– Fundul tău himeric.

– Chiar așa, dragule. Că bine zici.

6

Îmi făcea bine să lucrez din nou cu Sampson pe străzile din Southeast. Îmi place întotdeauna, chiar şi într-un caz de crimă demnă de poveştile de groază, care-mi face sîngele să clocotească-n vine. Ultimul nostru caz mare s-a petrecut în Carolina de Nord şi California, dar Sampson a fost prezent numai la începutul şi sfîrşitul lui. Sîntem prieteni la cataramă de cînd aveam nouă-zece ani şi am crescut în acelaşi cartier. Se pare că sîntem mai apropiaţi pe an ce trece. Nu, chiar sîntem mai apropiaţi.

– Ce facem noi aici de fapt, dragule? întrebă Sampson pe cînd treceam agale pe strada G. Purta haina de piele neagră, ochelari antipatici Wayfarer şi o basma neagră. Îi veneau bine. De unde ştim că am făcut ceea ce trebuie?

– Află lumea că îl căutăm personal pe asasinul de la şcoala Sojourner, i-am răspuns eu. Ne arătăm mutrele drăgălaşe peste tot. Îi facem pe oamenii cu familie de aici să se simtă în siguranţă.

– Mda, şi după aia îl prindem pe Chucky-Ciopîrţilă şi i-o tăiem noi pe *a lui,* spuse Sampson şi rînji ca un lup mare şi rău – cum ştia el să fie uneori. Fără glumă!

Nu m-am îndoit o secundă.

Cînd într-un sfîrşit am ajuns acasă, era trecut de zece. Nana Mama mă aştepta. Îi culcase deja pe Damon şi pe Jannie. Expresia îngrijorată de pe faţa ei îmi spunea că nu putea să

doarmă – lucru neobişnuit la ea. Nana putea să doarmă şi în ochiul unui uragan. Uneori ea este ochiul uraganului.

– Bună, dragule, mă salută ea. Ai avut o zi proastă? Se vede că aşa a fost.

Uneori poate să fie incredibil de drăguță şi blîndă şi dulce, toate laolaltă. Îmi place cît de bună e în ambele roluri şi că niciodată nu pot prezice pe care o să-l joace.

Aşezați amîndoi pe canapeaua din camera de zi, bunica mea de optzeci şi unu de ani îmi ținea mîna în mîinile ei. I-am spus ce-am aflat pînă acum. A tremurat uşurel, deşi nici asta nu-i stă în fire. Nu e o persoană slabă, în nici un fel. Îşi arată arareori teama, chiar şi în fața mea. Nana Mama nu pare să piardă nimic din ea însăşi, în schimb devine mai luminoasă şi mai concentrată.

– E atît de groaznic ce s-a întîmplat la şcoala Sojourner, spuse Nana cu capul plecat.

– Ştiu. Numai la asta m-am gîndit toată ziua. Fac tot ce pot.

– Ce ştii despre Sojourner Truth, Alex?

– Ştiu că a fost o abolițională puternică, o fostă sclavă.

– Despre Sojourner Truth ar trebui să se vorbească atunci cînd sînt pomenite Susan B. Anthony[1] şi Elizabeth Cady Stanton[2]. Nu ştia să citească, aşa că a învățat pe dinafară aproape toată Biblia pentru a-i învăța pe ceilalți. De fapt ei i se datorează încetarea discriminării pe mijloacele de transport aici, în Washington. Şi acum, la şcoala numită în onoarea ei, s-a întîmplat lucrul ăsta îngrozitor.

– *Prinde-l, Alex*, exclamă brusc Nana, cu o voce joasă,

---

[1] Sufragetă americană (1820–1906) – n.tr.

[2] Luptătoare pentru reforme sociale în SUA (1815–1902) – n.tr.

aproape disperată. Te rog, prinde-l pe omul ăsta îngrozitor. Nici măcar nu pot să pronunț numele care i s-a dat – Chucky. El există, Alex. Nu e invenția nimănui.

Am să fac pe dracu-n patru, fără doar şi poate. E cazul meu. Am să fac tot ce pot ca să găsesc o himeră.

Deja mintea mea făcea ore suplimentare. *Un agresor de copii? Băieți şi fete. Un ucigaş de copii, de data asta? Chucky-Ciopîrțilă? Realitate sau invenție a copiilor înspăimîntați? O himeră? El e cel care a ucis-o pe Shanelle Green?*

După ce Nana s-a dus la culcare, am simțit nevoia să mă aşez puțin la pianul de pe verandă. Am cîntat „Jazz Baby" şi „The Man I Love", dar pianul nu m-a liniştit.

Puțin înainte să adorm mi-am amintit ceva. Senatorul Daniel Fitzpatrick fusese ucis în Georgetown. Ce zi infernală! Ce coşmar!

Două coşmaruri!

7

JACK ŞI JILL.

Sam şi Sara.

Oricare ar fi fost adevărata lor identitate, cei doi zăceau lungiți pe burtă, pe covorul persan elegant şi comod din micuța cameră de zi a apartamentului ei cu chirie din Washington. Era un loc sigur. Focul strălucea şi trosnea; buşteni parfumați, din lemn de măr, se făceau scrum. Jucau zaruri pe covorul care acoperea parchetul raşchetat. Un joc special. Unic în

felul lui. *Jocul vieţii şi al morţii*, îi spuneau ei.

– Mă simt ca un nenorocit de liberal alb tocmai ieşit din Universitatea Georgetown din Washington, D.C., spuse Sam Harrison zîmbind imaginii neplăcute create în mintea lui.

– Alo, am simţit aluzia. Sara Rosen făcu botic. Glumea. Ea şi Sam nu erau nişte nenorociţi de liberali. Mai ales Sam.

O bibilică se rumenea în bucătărie, aroma ei îndulcind aerul. Jucau un joc de societate pe covorul din camera de zi.

Jocul n-avea totuşi nimic în comun cu Monopoly sau Risk. De fapt jucau pentru a alege următoarea victimă. Dădeau calm cu zarurile, pe rînd, apoi mutau un indicator pe un dreptunghi cu fotografii. Fotografiile unor oameni celebri.

Jocul era foarte important pentru Jack şi Jill. Era un joc de noroc. Făcea imposibil ca poliţia sau FBI-ul să prevadă următoarea lor mişcare sau motivul.

Dacă putea fi vorba de un motiv. Dar *bineînţeles* că exista un motiv. Sam dădu cu zarurile. Apoi mută indicatorul. Sara îl privea în lumina caldă şi intermitentă a focului din cămin. Îşi amintea de prima lor întîlnire, de primul lor contact. De începutul a tot ceea ce se petrecea acum.

Iată cum începuse jocul complex, frumos şi misterios. Hotărîseră să se întîlnească la o cafenea dintr-o librărie din centru. Sara sosise prima şi inima îi bătea să-i sară din piept. Întîlnirea în sine era nebunească, poate periculos de nebunească, însă irezistibil de nebunească pentru ea. Nu putea lăsa să-i scape această şansă, această ocazie, mai ales această *cauză*. Cauza însemna totul pentru ea.

Înainte de prima lor întîlnire nu avea nici cea mai vagă idee de cum arăta Sam şi fusese surprinsă şi încîntată cînd el se aşezase la masa ei. O excitase.

Îl văzuse intrînd în cafenea, îl urmărise comandînd o

cafea espresso şi o plăcintă. Nu-şi închipuise că bărbatul de vis de la tejghea se va dovedi a fi Harrison în persoană.

Aşadar acesta era *Soldatul*. El era potenţialul ei partener. Părea să fie de-al casei în librărie. Ca oriunde, de altfel. Nu arăta ca un asasin, cum nu arăta nici ea. *Aduce un pic a pilot de aviaţie,* se gîndea Sara măsurîndu-l din cap pînă-n picioare. *Sau a avocat de succes?* Avea peste un metru optzeci şi arăta îngrijit. Avea trăsături puternice şi ferme. Mai avea şi cei mai strălucitori şi cei mai clari ochi albaştri de pe faţa pămîntului. Privirea lui era blîndă şi sensibilă. Deloc nu se aşteptase la una ca asta. Ştia că împărtăşeau aceleaşi opinii despre lucrurile importante din viaţă, aceeaşi viziune.

– Mă priveşti ca şi cînd te-ai fi aşteptat să fiu un om rău şi eşti surprinsă că nu sînt, îi spusese el aşezîndu-se la masa ei. Nu sînt un om rău, Sara. Apropo, poţi să-mi spui Sam. În fond, sînt un om cumsecade.

Nu, Sam era cu mult mai mult decît atît. Era uimitor – foarte inteligent, puternic şi în acelaşi timp foarte atent cu sentimentele ei, în plus, dedicat cu totul cauzei. La nici o săptămînă de la acea întîlnire, Sara Rosen se îndrăgostise de el. Ştia că n-ar fi trebuit, dar se întîmplase. Şi acum, iată-i trăind viaţa lor secretă.

Jucînd jocul vieţii şi al morţii în timp ce o bibilică se rumenea în rotisor. Şezînd în faţa unui foc plăcut. Gîndindu-se să facă dragoste – mă rog, cel puţin ea. Se gîndea tot timpul la viaţa ei alături de Sam, de *Jack*. Îi plăcea să-l simtă în ea.

– E momentul decisiv, spuse el şi îi dădu zarurile. E rîndul tău. Şase aruncări pentru fiecare. Ai onoarea, Sara.

– Începe bîlciul?

– Da, începe iar.

Inima Sarei Rosen bătea cu putere. Simţea bum, bum

sub bluză. Gîndul paralizant că această simplă aruncare cu zarul era însăşi crima o copleşea. Ca şi cînd ar apăsa pe trăgaci.

Cui îi venise rîndul să moară? Soarta unui om era în mîna ei. Cine avea să fie?

Strînse cu incredibilă putere cele trei zaruri. Apoi le clătină şi le lăsă să cadă, le urmări rostogolindu-se şi apoi oprindu-se brusc. Adună rapid cele trei cifre – *nouă.*

Sam luă indicatorul şi numără nouă locuri, nouă fotografii.

Sara se uită lung la chipul următoarei ţinte, la celebritatea care urma să moară. Era o femeie!

E pentru cauză, îşi spuse ea, dar inima continua să îi bată tare.

Următoarea victimă era o femeie foarte cunoscută.

Washingtonul, lumea întreagă va fi uluită şi revoltată pentru a doua oară.

8

Sampson şi cu mine am pătruns în inima învăluită în ceaţă a parcului Garfield, mărginit de rîul Anacostia şi de autostrada Eisenhower, nu departe de şcoala elementară Sojourner Truth. *Cenuşie e culoarea adevărului*, mă gîndeam păşind pe teritoriul pîclos. *Întotdeauna cenuşie.* Nu eram acolo pentru o alergare în zori, ne grăbeam să ajungem la locul unde Shanelle Green fusese omorîtă, unde un nenorocit îi zdrobise craniul.

Cîteva uniforme şi încă un detectiv se aflau deja la locul crimei. În jur de o duzină de gură-cască erau de faţă. Locul crimei fusese descoperit cu cîini poliţişti aduşi din Georgia. Prin tufişul de plante perene unde ucigaşul o omorîse cu sălbăticie pe fetiţă puteam vedea strada Şase. Aproape că puteam zări şcoala Sojourner Truth.

– Crezi că a dus corpul tocmai de aici în curtea şcolii? întrebă Sampson.

Din tonul vocii mi-am dat seama că nu-i venea să creadă. Nici mie. Dar cum altfel ajunsese trupul fetiţei în curtea şcolii?

Un balon roşu aprins plutea cam la jumătate de metru deasupra tufelor sălbatice de pe locul teribilei crime.

– Crezi că a fost lăsat special? întrebă Sampson. Balonul e oare un indicator?

– Nu ştiu... mă întreb, am murmurat eu dînd la o parte crengile tufişurilor pentru a intra în ascunzătoare. Mirosul de pin era puternic, chiar şi în atmosfera îngheţată. Mi-a amintit că se apropia Crăciunul.

Simţeam prezenţa ucigaşului sub ramurile încovoiate, provocatoare. Simţeam şi prezenţa lui Shanelle, de parcă încerca să-mi spună ceva. Aş fi vrut să fiu singur acolo pentru cîteva clipe.

Crima fusese făptuită într-un mic luminiş. Pe pămînt şi pe unele ramuri se vedeau urme de sînge uscat. *A ademenit-o ca să vină aici. Cum a făcut, oare? Ar fi trebuit să fie suspicioasă, sau speriată, în cazul în care nu era cineva cunoscut, din cartier.* M-am luminat brusc. *Balonul!* Era doar o bănuială, dar mi se părea corectă. *Balonul roşu ar fi putut să fie ispita, momeala pe care criminalul o folosise pentru fetiţă.*

M-am aplecat la pămînt şi am stat liniştit în interiorul cortului format de ramuri.

Ucigaşului îi plăcuse aici, la adăpostul întunericului. Nu se place prea mult pe sine, se pare. Preferă întunericul. E mîndru de mintea şi de gîndurile lui, nu şi de felul cum arată. Are probabil un semn fizic distinctiv.

Nimic din toate astea nu era sigur, dar părea corect; făcusem bine că mă ghemuisem la locul crimei.

S-a ascuns aici probabil pentru că are ceva ce oamenii ar remarca şi despre care şi-ar aduce aminte. Dacă era aşa, era un indiciu bun.

Am văzut iar faţa zdrobită a lui Shanelle Green. Apoi imaginea soţiei mele moarte, Maria, m-a invadat. Simţeam mînia cum urcă din stomac şi mi se opreşte în gît apăsînd cu furie. M-am gîndit la Jannie şi la Damon.

Mi-am mai spus ceva cu privire la ucigaşul de copii: furia implică de obicei şi o anume conştiinţă a propriei valori. Straniu, dar adevărat. Ucigaşul era furios deoarece credea în el mult mai mult decît cei din jurul lui.

M-am ridicat într-un tîrziu şi mi-am făcut loc să ies din ascunzătoare. Îmi ajunsese.

– Daţi jos balonul ăla, i-am spus eu unui poliţist. Dă jos din copac afurisitul ăla de balon. E probă.

9

Avea un semn fizic distinctiv. Eram aproape sigur de asta. Era un început.

În acea după-amiază, Sampson şi cu mine am ieşit iarăşi

pe străzi, aproape de cartierul Northfield Village. Ziarele din Washington şi televiziunea nu prea se deranjaseră cu uciderea unei fetiţe în Southeast. În schimb, urlau despre asasinarea senatorului Fitzpatrick de către aşa-zişii Jack şi Jill, vînătorii de celebrităţi. Shanelle Green nu părea să conteze prea mult.

Conta, pentru noi doi. Noi doi văzusem trupul zdrobit al lui Shanelle şi îi cunoscusem pe părinţii ei cu inima zdrobită. Acum vorbeam cu informatorii noştri, dar şi cu vecinii noştri. Voiam ca oamenii să ne vadă muncind mai departe, bătînd străzile.

– Mă omor după o crimă ca lumea. Mă omor să bat străzile iarna pe ger, mărturisi Sampson pe cînd depăşeam Jeep-ul negru al unui traficant din zonă. Rap-ul răzbătea afară, cu başii la maximum. Mă omor după muzica asta împuţită.

Expresia feţei lui era impenetrabilă. Dincolo de mînie. Filozofică. Sub haina deschisă purta hanoracul lui obişnuit cu mesajul zilei imprimat pe el:

NU MĂ BAG ÎN RAHAT
NU MĂ LAS TÎRÎT ÎN RAHAT
RAHATUL NU-I MESERIA MEA

Concizie. Acurateţe. Stilul lui John Sampson.

De un ceas şi ceva nici unul dintre noi nu mai avea chef de vorbă. Treaba nu mergea prea bine. N-ai ce-i face, asta ne e meseria. Aşa se întîmplă cel mai des.

Omul-Munte şi cu mine am ajuns în piaţa Capitoliului pe la patru după-masă. Cartierul general al pungaşilor de pe strada Opt. E cea mai dubioasă şi mai tristă piaţă din Washington, D.C., şi asta-i mare lucru.

Numele articolelor de vînzare erau scrise cu cretă pe zidul înnegrit din față. Oferta zilei era: bere rece şi apă minerală, banane, şorici, Tampax, bilete la Loto – un mic dejun complet şi echilibrat pentru dumneavoastră.

Un negru tînăr cu ochelari de soare Wayfarer, cu capul ras şi cu cioc ne-a atras imediat atenția. Stătea lîngă un alt bărbat care ținea în gură ca pe o țigară un baton de ciocolată. Capul ras îmi făcu semn că vrea să ne vorbească, dar nu acolo.

– Ai încredere în măgarul ăsta? mă întrebă Sampson, în timp ce-l urmam pe negru la o distanță sigură. E Alvin Jackson.

– Am încredere în oricine.

I-am făcut cu ochiul. Nu mi-a răspuns în acelaşi fel.

– Eşti călcat rău pe coadă, dragule, spuse el.

Ochii îi rămăseseră în continuare opaci.

– Mă străduiesc să fac ce trebuie.

– Mda? Atunci te străduieşti prea tare.

– De-aia ții la mine.

–Da, aşa e, spuse Sampson şi, în sfîrşit, zîmbi. Dacă greşesc că te iubesc, atunci prefer să n-am dreptate, cită el popularul refren.

Contrabandistul Alvin Jackson ne aştepta după colţ. Sampson şi cu mine mai scoteam din cînd în cînd cîte o informație de la el. Nu era om rău, serios, dar ducea o viață periculoasă care ar fi putut oricînd să se întoarcă împotriva lui. Fusese vedeta unei discoteci de liceu. Avea experiența străzii. Acum avea mica lui afacere şi în plus vindea droguri. În multe privințe Alvin Jackson era încă un copil. Era foarte important să înțelegi acest lucru adevărat despre o mulțime dintre aceşti copii, chiar dintre cei mai periculoşi şi aparent puternici.

– Micashanelle, spuse Alvin pronunțînd ca şi cînd cele două cuvinte ar fi fost unul singur. Tot mai căutați informații despre cine-a curățat-o?

Haina de piele a lui Alvin era descheiată. Purta ținuta la modă cunoscută sub numele „pîrnaie“ sau „dă şi mie“. Chiloții vărgați în roşu şi alb se vedeau deasupra taliei pantalonilor. *Moda* se inspirase din faptul că unui arestat i se ia cureaua înainte de a fi băgat în puşcărie, astfel că pantalonii au tendința să cadă lăsînd lenjeria la vedere. Modelele care o purtau erau din cartierul nostru.

– Mda. Spune-mi ce ştii, Alvin, dar nu veni cu prostii.

– Nene, 'cerc să v-ajut, protestă Alvin Jackson în direcția mea.

Capul lui ras nu se oprea niciodată din bîțîit. Cercelul din ureche clincănea. Mîinile lui lungi şi musculoase se bălăbăneau. Îşi tot muta greutatea de pe unul pe altul din picioarele lui încălțate cu pantofi de sport Nike.

– Mulțumim, îi spun eu. O țigară?

I-am oferit o Camel. A luat-o. Nu fumez, dar am întotdeauna la mine. Alvin fuma ca un şarpe. Sînt lucruri pe care nu poți să nu le remarci.

– Micuța Shanelle sta în bloc cu mătuşa mea. Aț' fost prin Nôrthfield? Cre' că ştiu cam cine-i de vină. Înțelegi ce-ț' zic?

– Te urmărim, îl asigură Sampson. Încerca să fie politicos. O frunză de spanac ar fi putut să urmărească expunerea lui Alvin Jackson.

– Vrei să ne spui ce ştii? l-am întrebat eu. Vrei să ne ajuți?

– Am să vi-l arăt pe Chucky. Ce părere-ț' faci? Zîmbi şi dădu din cap înspre mine. Da numa fincă eşti tu şi cu Sampson. Acu cîteva luni am vrut să spun la alți detectivi. Nici n-a vrut s-audă. Nene, n-a stat s-asculte. Cică n-are timp de prostii.

Mă simțeam ca și cînd aș fi fost tatăl, unchiul sau fratele lui mai mare. Mă simțeam responsabil. Mă simțeam cam prost.

– Ei bine, noi te ascultăm, i-am spus eu. Noi avem timp pentru tine.

Sampson și cu mine l-am însoțit pe Alvin Jackson în Northfield Village. Northfield este zona cu cea mai ridicată rată a criminalității din D.C. Cu toate acestea, se pare că nimănui nu-i pasă. Secția nr. 1 de Poliție s-a lăsat păgubașă. Dacă ajungi în Northfield, îți vine greu să-i învinuiești.

Nu mi se părea o pistă foarte promițătoare. Dar Alvin Jackson avea o misiune. Mă întrebam de ce. Ceva îmi scăpa.

Arătă cu degetul lui lung și acuzator spre una din clădirile galbene de cărămidă. Era în același hal de degradare ca mai toate celelalte. O placă de metal de un albastru electric era fixată pe ușa din față: Bloc nr. 3. Treptele de la intrare erau sparte ca și cînd ar fi fost lovite de trăsnet sau de un baros.

– Aicea stă. Adică stătea. Îi zice Emmanuel Perez. Mai lucrează ca portar la Famous. Știți voi Famous Pizza? Urmăreşte copilaşi, nene. E țicnit de-a binelea. Un nenorocit antipatic. Și înspăimîntător. Îl deranjează să-i zici Manny. El e *Ee-man-uel.* Și insistă pe chestia asta.

– De unde-l știi pe *Emmanuel?* întrebă Sampson.

Ochii lui Alvin Jackson s-au adumbrit pe dată și arătau duri ca stînca. A avut nevoie de cîteva secunde să vorbească din nou.

– Îl știu de mult. Dădea tîrcoale cînd eram mic. Emmanuel a dat tîrcoale întotdeauna, pricepi?

Pricepusem. Acum înțelegeam. Chucky-Ciopîrțilă a încetat să mai fie o himeră. Dincolo de scuar era un teren de joacă asfaltat. Nişte copii aruncau la coș, dar nu prea bine. Coșul nu avea plasă. Cadrul se bălăbănea încolo și-ncoace. Nimeni cît de cît bun n-ar fi jucat în asemenea condiții. Brusc,

ceva de pe terenul de joacă îi atrase atenţia lui Alvin Jackson.

– Ăla de colo, spuse pe un ton ascuţit, temător. El e, nene. Emmanuel Perez îi pîndeşte pe puşti.

Nu terminase bine de vorbit cînd Perez ne-a văzut. Era ca într-un vis rău. Am văzut o barbă lungă, roşie lipită de bărbie. *Era un semn fizic distinctiv. Oamenii l-ar fi remarcat dacă l-ar fi văzut în parcul Garfield.* L-a măsurat pe Alvin Jackson cu o privire sumbră, înfricoşătoare. Apoi a luat-o nebuneşte la fugă.

Emmanuel Perez era un foarte bun alergător. Şi noi la fel; sau măcar fusesem, ultima oară cînd verificasem.

10

Sampson şi cu mine goneam în urma lui Perez şi cîştigasem un pic de teren. Am lăsat în urmă aleea murdară şi întortocheată de ciment dintre blocurile înalte şi amărîte. Amîndoi eram în formă.

– Stop! Poliţia! am urlat eu după omul ce alerga înaintea noastră.

Asasin? Himeră? Portar nevinovat de restaurant? Era evident că Perez, suspectat ca asasin şi agresor de copii, încerca să-şi scape pielea. Nu ştiam sigur dacă el este Chucky, dar un motiv avea el să fugă de Sampson şi de mine, de poliţie. Găsisem oare o pistă pentru cazul nostru? Cu siguranţă că ceva se întîmpla în momentul acela.

Un gînd urît mi se înşurubase în creier: *dacă numai după*

două zile sîntem atît de aproape să-l prindem, de ce n-a fost prins pînă acum?

Credeam că ştiu răspunsul la întrebare şi nu-mi făcea nici o plăcere. *Pentru că nimănui nu-i pasă de ce se-ntîmplă în cartierul ăsta nenorocit. Nimănui.*

– Ne-am învîrtit în cerc! strigă Sampson brusc, pe cînd sprintam printre clădirile cavernoase, paşii noştri ridicînd gunoaiele de pe asfalt.

– Rămîne de văzut, i-am strigat eu.

Nimănui nu-i pasă.

– Să nu te îndoieşti nici o secundă, dragule. Gîndeşte pozitiv.

– Emmanuel e rapid. Uite un adevăr pozitiv.

Nimănui nu-i pasă.

– Sîntem mai rapizi, mai puternici şi mai duri decît a sperat Manny să poată fi vreodată.

– Şi mai palavragii, l-am repezit eu.

– Aşa e, dragule. Fără doar şi poate.

L-am urmărit pe Perez-Ciopîrţilă pe strada Şapte, mărginită de clădiri cu patru-cinci etaje şi magazine dezafectate.

Perez se făcu deodată nevăzut într-o clădire părăginită, în stil federal, din mijlocul cvartalului. Majoritatea ferestrelor erau astupate cu tablă şi arătau ca nişte dinţi de argint într-o gură bătrînă.

– Al dracului, pare să ştie ce face, strigă Sampson. Ştie unde se duce.

– Măcar unul din noi ştie.

Sampson şi cu mine am intrat în clădirea şubredă, gata să cadă, la cîţiva paşi în urma lui Perez. Mirosul greu de urină

şi de putregai plutea peste tot. Urcînd scara abruptă de beton simţeam cum îmi arde pieptul.

– Şi-a pregătit fuga, am spus eu necăjit. E inteligent.

– Numai că încearcă să fugă de *noi*. Nu-i prea inteligent din partea lui. Ar fi prima oară... TE-AM PRINS, MANNY! urlă Sampson. Ecoul vocii lui se izbi ca tunetul de pereţii apropiaţi. HEI, MANNY! MANNY, MANNY, MANNY!

– Stai! Poliţia! *Manny* Perez, stop! urlă Sampson la suspectul care parcă zbura. Îşi scosese pistolul, un Glock antipatic de 9 milimetri.

Îl auzeam pe Perez fugind deasupra noastră, pantofii lui de sport izbind treptele. Nu răspunse nimic. Nu mai era nimeni pe trepte sau pe paliere. Nimănui nu-i păsa că poliţia urmărea pe cineva în clădire.

– Crezi că Perez a făcut-o? i-am strigat eu lui Sampson.

– *Ceva* a făcut el. Fuge de parcă i-a luat fundul foc şi s-a întins şi la şira spinării.

– Mda. Şi noi sîntem cei care au pus focul.

Ne-am năpustit printr-o uşă cenuşie de metal pe platforma largă şi denivelată a acoperişului. Deasupra capului cerul era de un albastru rece şi intens. Cu zone strălucitoare şi lumină clară. *Aveam deasupra capului numai cerul strălucitor şi albastru. Simţeam nevoia să fug – să zbor departe de toate. Simţeam nevoia, dar nu aveam mijloacele.*

Unde dracu' a dispărut? Nu se vedea nicăieri. Unde e Emmanuel Perez? Unde e asasinul de la şcoala Sojourner?

Himera.

11

– Lua-v-ar dracu' de caralii împuțiți! zbieră Perez dintr-o dată. M-auziți, caralii împuțiți?

– Caralii împuțiți? Sampson îmi aruncă o privire şi se strîmbă.

L-am zărit în fugă pe Chucky-Ciopîrţilă. Era în dreapta noastră. Alerga pe un acoperiş vecin şi era deja la vreo treizeci de metri de noi. L-am văzut aruncînd peste umăr o privire rapidă şi îngrijorată. Ochii lui ca două mărgele erau mici, negri şi răi. Mai avea şi barba aia roşie ciudată. Poate era nebun de legat. Sau poate era doar portar de pizzerie. *Las-o baltă*, mi-am spus.

Patru adolescenți şi o fată erau pe acoperiş şi-şi vedeau de treburile lor dubioase. Luau crack, probabil. Speram să nu fie heroină. Priveau alene la lumea nebună din jurul lor. *Sub ochii lor se juca un joc adevărat.* Hoții şi vardiştii. Ucigaşi şi agresori de copii. Îi lăsa rece pe aceşti puşti.

Sampson şi cu mine am străbătut în fugă nebună încă trei acoperişuri apropiate. Cîştigasem puţin teren, numai un pas sau doi. Sudoarea îmi curgea pe frunte şi pe obraji, arzîndu-mi ochii.

– Stai! Tragem! am strigat eu. *Emmanuel Perez, stai!*

Perez se uită încă o dată în urmă. De data asta direct la mine. Zîmbi. *Apoi păru să se evapore dincolo de marginea îndepărtată a clădirii de cărămidă.*

– Scara de incendiu, urlă Sampson.

Cîteva secunde mai tîrziu ne năpusteam amîndoi în jos

pe scara subțire, îndoită şi ruginită de metal. Perez zburase pe trepte înaintea noastră. Era impresionant de iute. Era ziua lui, cursa lui.

Sampson şi cu mine eram mult prea masivi pentru aşa o manevră. Cîştigase distanţă.

Chucky îşi asigurase un traseu de scăpare, fără îndoială, mă gîndeam eu. Se antrenase, eram aproape sigur. E deştept. E vinovat. Ochii ăia perverşi: ochi de cîine turbat. Nu ne spusese Alvin Jackson că Perez fusese întotdeauna în zonă?

L-am zărit alergînd pe strada E. Barba roşie părea să fie din lemn pietrificat. Era deja la distanţă de un cvartal. Traficul era la ora de vîrf. Se urcă într-un taxi urît, cu firma în portocaliu şi roşu pe care scria: CAPPY'S. MERGEM ORIUNDE.

– Stai pe loc, pervers împuțit, urlă Sampson din toate puterile. Lua-te-ar dracu', Mamy!

Perez ne arătă degetul mijlociu prin fereastra murdară a taxiului.

– Caralii împuțiți! ne strigă el scoțînd capul afară.

12

Sampson şi cu mine ne tîram pe strada E. Sudoarea îmi curgea în continuare pe frunte, pe obraji, pe gît, pe spate şi pe picioare. Sampson sări în fața unui taxi galben şi şoferul frînă. Inteligent din partea taximetristului că a reuşit să nu-şi distrugă maşina ciocnindu-se cu Omul-Munte.

– Poliția! Detectivul Alex Cross! Vocea mea bubui în timp ce deschideam simultan uşile din spate ale maşinii. Urmăreşte rabla aia. La dracu', mai repede!

– Să nu-l pierzi! îl amenință Sampson pe şofer. Să nu care cumva să îndrăzneşti!

Bietul om era speriat de moarte. Nici măcar nu se uitase în spate. Nu spusese o vorbă. Dar n-a pierdut contactul vizual cu CAPPY'S. MERGEM ORIUNDE.

Am nimerit într-un ambuteiaj pe strada Nouă, aproape de intersecția cu strada Pennsylvania. Maşini oprite pe o distanță de cel puțin trei cvartale. Claxoanele nervoase urlau. Claxonul unui camion se auzea ca sirena de ceață a unui transatlantic.

– Mai bine coborîm şi-l urmărim pe jos, i-am spus eu lui Sampson.

– La asta mă gîndeam şi eu. Să mergem.

Aveam cincizeci la sută şanse – orice-am fi făcut. Îl puteam pierde pe Chucky. Inima îmi spărgea pieptul. Aveam în fata ochilor craniul zdrobit al lui Shanelle Green. *Emmanuel a fost mereu aici! Ochii ăia de cîine turbat!* Îl voiam neapărat pe Chucky.

Sampson deschisese deja uşa taxiului de pe partea lui. Eu eram la jumătate de pas în spatele lui. Poate mai puțin.

Se poate ca Chucky să ne fi simțit răsuflările de foc în ceafă. Sări din maşină şi o rupse la fugă. Claxoanele asurzitoare asigurau un zgomot de fond haotic pentru fuga de pe strada Nouă.

Chucky-Ciopîrțilă țîşni înainte. A doua rundă.

Viră brusc la dreapta şi intră într-un bloc strălucitor de birouri, din oțel şi sticlă. Clădirea era albastră-argintie.

Era o nebunie, pur şi simplu.

Aveam deja insigna în mînă cînd am intrat în bloc la cîțiva paşi în urma lui Chucky.

– Individ spaniol cu barba roşie. Unde s-a dus? am strigat la paznicul stupefiat din hol.

A arătat înspre liftul din mijloc de pe rampa de metal a ascensoarelor. Liftul părăsise deja parterul. M-am uitat la indicator: etajul trei, patru, şi urca rapid. Sampson şi cu mine am sărit în liftul cu uşa deschisă de lîngă intrare.

Am apăsat cu palma pe butonul pe care scria ACOPERIŞ. Cum am crezut mai bine.

– Jackson zicea că Perez a fost portar la Famous Pizza, i-am spus lui Sampson. Şi aici a fost un local Famous, la parter.

– Crezi că Chucky e un tip cu tabieturi? Îi plac acoperişurile?

– Cred că şi-a aranjat cîteva căi de retragere, aşa, să fie. Mda, aşa cred, că e un individ cu tabieturi.

– E cu siguranţă o figură.

Liftul s-a oprit, iar noi ne-am năpustit afară cu pistoalele-n mînă. În zare se putea vedea Capitoliul. Şi Statuia Libertăţii. Ciudată privelişte, ţinînd cont de împrejurări. Stranie, într-un fel. Şi tristă.

Nu mi-o puteam scoate din minte pe Shanelle Green. Aveam în faţa ochilor figura ei măcelărită. *Cu ce-o lovise? De cîte ori? Şi de ce?* Îmi doream atît de tare să-l prind pe nenorocit, că mă durea. Mă durea tot corpul; şi mai tare mă durea capul.

Ne-am mişcat şi am zărit silueta lui Chucky profilată pe cer. Mi s-a oprit inima.

Chucky avea într-adevăr o cale de scăpare pregătită. Se gîndise la ea din vreme. *Se aşteptase ca cineva să ajungă la el. Arăta vinovat, fără îndoială. El era criminalul.*

– Duceţi-vă dracu', caralii împuţiţi! ţipă el provocator.

Apoi fugi să-şi ia elan. Avea un pas sigur şi lung.

– Nu, am gemut. Nu, nu, nu.

Ştiam ce are de gînd să facă.

Perez voia să sară pe clădirea alăturată.

– Stai, fiu de cățea, urlă Sampson, opreşte-te, sau trag!

Nu s-a oprit. L-am privit cum sare în gol.

Am alergat pînă la marginea acoperişului urlînd amîndoi cît ne-au ţinut plămînii. Alături era un alt bloc de birouri. Acoperişul lui era la un etaj mai jos decît noi.

Chucky-Ciopîrţilă era în plin salt între cele două clădiri, deasupra hăului format de pereţii de oţel şi sticlă.

– Iisuse! am exclamat eu uitîndu-mă peste balustradă. Golul dintre clădiri era de şase metri lăţime, poate mai mult.

– Spărge-ţi-ai capul. Loveşte-te de zid, zbieră Sampson către silueta zburătoare. Cazi, Chucky!

A mai făcut asta. A exersat ruta de salvare. Nu e de mirare că n-a fost prins niciodată. De cîţi ani e în libertate? Cîţi copii a ucis şi agresat?

Aveam amîndoi pistoalele scoase, dar nici unul n-a tras. Nu aveam nici o dovadă că el e asasinul. Fugise de noi, dar nu ne ameninţase cu arma. Iar acum sărea nebuneşte de pe o clădire pe alta.

Chucky părea să se fi oprit în plin salt la o înălţime de şaisprezece etaje. O distanţă foarte, foarte mare pînă jos.

Ceva mersese prost.

Chucky dădea din picioare cu furie. Ca şi cînd ar fi pedalat la o bicicletă în văzduh.

Braţele lui lungi se întinseră în faţă, cu muşchii încordaţi. Piciorul din faţă se întinse şi el aproape să iasă din corp. Ca într-o reclamă la Nike.

Silueta lui îngheţase, ca a unui alergător surprins într-o fotografie de zile mari.

– Iisuse Hristoase, şopti Sampson lîngă mine. Îi simţeam răsuflarea caldă pe obraz.

Braţul lui Chucky era întins la maximum, dar mîna lui abia atinse peretele şi picioarele încă i se mişcau nebuneşte în aer.

Apoi Chucky-Ciopîrţilă ţipă – un ţipăt să-ţi îngheţe sîngele în vene, înăbuşit doar de ferestrele şi pereţii celor două clădiri.

Ţipă continuu cît dură căderea de douăzeci de etaje. Dădea din mîini şi din picioare, lovind aerul într-un ritm furios şi inutil.

L-am urmărit şi i-am văzut corpul răsucindu-se în aer.

Privi în sus spre mine – încă ţipînd deznădăjduit, rugător, ţipînd cu gura şi *cu ochii*, cu barba lui roşie stufoasă, ţipînd. Îl priveam pe Chucky murind. Căderea părea să nu se mai termine. Patru sau cinci secunde cît o eternitate.

Stomacul meu cădea alături de el. M-am simţit cuprins de vertij. Aleea îngustă de dedesubt părea o bandă cenuşie care dansa. Blocurile, *canionul* păreau abrupte, întunecate şi departe.

Apoi l-am auzit pe Chucky lovindu-se de pavaj. Pleosc! Un zgomot de pe altă lume.

M-am holbat la corpul zdrobit acolo jos. Nu simţeam nici o bucurie, totuşi. Nu era nici pe departe uman. Zdrobit ca figura lui Shanelle Green. Auzeam în minte ca un ecou ţipetele nepămînteşti ale lui Chucky.

– Gata, spuse Sampson. Caz închis. Unu la zero pentru împuţiţii de caralii.

Mi-am băgat pistolul semiautomat în toc. Emmanuel Perez se antrenase, dar nu suficient.

13

Păcăleală uriaşă. V-am păcălit – ceva de speriat. V-am păcălit pe toţi.

Adevăratul asasin de la şcoala Sojourner Truth era sănătos, voinic şi în viaţă. Ucigaşul nu se simţise niciodată mai bine, mulţumesc frumos. Tocmai comisese crima perfectă, nu-i aşa? Scăpase fără să dea socoteală.

Da, scăpase, fără doar şi poate. Era liber ca păsările cerului. Tîmpiţii de la poliţia din Washington prinseseră şi curăţaseră alt ticălos. Unul de-i zice Emmanuel Perez plătise pentru păcatele lui, plătise cu viaţa.

Nu mai trebuia decît să se calmeze, ştia asta. Trebuia să se concentreze. Se hotărîse deja să se ascundă pentru o vreme – *în propria lui minte.*

Se plimba în Arlington, în parcul din faţa clădirii Ministerului Apărării. Aproape că îşi ieşise din minţi rătăcind pe străzi. Era obsedat de ideea de a ajunge iar la... *la oricine şi la toată lumea. La* tout le monde – *scuzaţi-i franceza* – s'il vous plaît.

O melodie veche auzită dimineaţă la MTV i se înşurubase în ţeastă. Versurile i se rostogoleau în cap ca mingile de ping-pong de vreo două ceasuri. Îl auzea pe cîntăreţ, Beck, o javră nenorocită din Los Angeles: *Sînt un ratat, baby. Ce-ar fi să mă omori?*

Sînt un ratat, baby. Ce-ar fi să mă omori? repetă versurile în gînd.

Sînt un ratat, baby. Ce-ar fi să mă omori?

Îi plăcea felul în care versurile idioate vorbeau despre

el, în două feluri. Erau despre el şi erau despre potenţialele lui victime. Nu era decît un cerc vicios enervant, aşa-i? Viaţa era frumoasă în simplitatea ei de rahat, nu?

Eroare! *Viaţa nu e frumoasă. Cîtuşi de puţin.*

Se uita acum la un ţînc nenorocit, o victimă potenţială care arăta mult prea bine pentru a fi trecut cu vederea. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth căsca gura acum în magazinul Toys „R" Us, de pe promenadă. Fiindcă se apropiau sărbătorile, magazinul era plin-ochi cu idioţi.

În difuzoarele de deasupra capetelor se auzea la nesfîrşit acelaşi refren cretin şi iritant: nu vreau să mă fac mare, sînt copilul magazinului Toys „R" Us. Încă o dată, şi încă o dată, în genul repetiţiilor acelora fără sens pe care le iubesc copiii. Rafturile cu jucării tîmpite, puştii răsfăţaţi, mămicile şi tăticii cu aerul lor plin de ei, întreaga afacere îl făcea să-şi simtă capul greu şi îi făcea un rău aproape fizic.

Nici eu nu vreau să mă fac mare, îşi spuse el. *Sînt ucigaşul copiilor Toys „R" Us".* Îl urmări cu privirea pe copilul ales, care căsca gura singur în ţarcul larg plin cu jocuri de acţiune. Copilul avea vreo cinci ani, o vîrstă foarte abordabilă. Sirena mîniei din capul lui se declanşase ca o alarmă: VUM! VUM! VUM! Senzaţia aceea teribilă i se răspîndise cu repeziciune în piept. VUM! VUM! Îl făcea să se simtă rău şi încordat. Mîinile îi erau încleştate. Ca şi muşchii stomacului. Şi ai gîtului. Creierul se încordase şi el.

Ai grijă acum, se preveni el singur. *Să nu faci vreo greşeală. Ţine minte: crima să fie perfectă.*

14

Să acţionezi în magazinul aglomerat nu e totuşi floare la ureche. Dacă părinţii băiatului sînt pe aproape? FĂRĂ ÎNDOIALĂ CĂ SÎNT PE-APROAPE. Dacă va fi prins? NU VA FI PRINS. NU SE POATE UNA CA ASTA.

Era extraordinar de important pentru el. Uitîndu-se la chipul rotund şi fermecător, la părul de culoarea nisipului, putea să spună cît de mult va fi regretat acest copil, şi, mai mult, cît de mult va fi jelit. Simţea nevoia să-şi imagineze poveştile care vor bombarda micul ecran şi bucuria de a se uita la ele ştiind că el este responsabil pentru atîta durere, suferinţă şi căutare febrilă.

Băieţelul începuse să aibă mîncărimi de la hăinuţe şi intrase un pic în panică. Lacrimi mari de crocodil se iviseră în colţul ochilor. Săracu' băieţaş rătăcit. Săracu' băieţaş necăjit.

Ucigaşul începu să se apropie de pradă, încet şi cu precauţie. De-acum nu se mai putea opri. Inima-i bătea ca o tobă mare de tinichea şi-i provoca o senzaţie plăcută de putere. Picioarele şi mîinile se clătinau uşor. Imaginea i se întuneca; era ameţit de anticipaţie, teamă, oroare, bucurie.

Fă-o.

Acum!

Se aplecă, luă copilul în braţe şi începu imediat cea mai zîmbitoare, mai fericită şi mai prietenoasă trăncăneală de care era în stare.

– Salut, mă cheamă Roger şi lucrez aici la „R". Ia spune-mi, ce jucării fantastice îţi doreşti? Avem aici orice

jucărie de pe lume pentru că sîntem cel mai mare *şi mai tare* magazin de jucării de pe faţa pămîntului. Ura! Ce zici de asta? Hai să mergem să-i căutăm pe mămica şi tăticu.

Băiatul chiar îi zîmbi. Copiii trec dintr-o stare-n alta fără probleme. Ochii lui frumoşi albaştri scînteiară, străluciră; se întîmplase *ceva,* umed şi minunat.

– Îl vreau pe Mighty Max, proclamă el ca şi cînd ar fi fost prinţul din poveste în loc de un băieţaş rătăcit.

Îl strînse pe băiat în braţe şi se grăbi să părăsească raionul îndreptîndu-se spre uşa din faţă. Realiză brusc că are toate şansele să reuşească să ducă la capăt manevra, atît de periculoasă şi şocantă, cu aproape o sută de martori oculari în magazin. *Salut, iată-l pe noul Pied Piper*[1]. *Copiii se dau în vînt după el.*

– O să cumpărăm un Vac-Man. Ce zici de un X-Man? Da' de un Strech Armstrong?

– Mighty Max, repetă băieţelul, hotărît în dorinţa lui. Vreau numai Mighty Max.

Ucigaşul ieşise din raion. Mai puţin de zece metri îl despărţeau de ieşirea din magazin. Parcarea dădea în parcul Columbia, de la început prevăzut în plan ca refugiu. Mai făcu repede doi paşi şi îngheţă în drumul lui spre ieşire.

Rahat! Un cuplu pînă-n treizeci de ani se îndrepta spre el. Femeia semăna leit cu săracu' băieţaş necăjt.

L-au prins... l-au încolţit. L-au prins.

Ştia ce trebuie să facă, aşa că nu intră în panică nici măcar pentru o nanosecundă. Fără să socotim cele două-trei atacuri de cord dinăuntru. *Asta e, totul s-a dus de rîpă. E timpul să fac pe prostul.*

---

[1] Eroul unei legende germane popularizată de Robert Browning în *The Pied Piper of Hamelin,* 1842 (n.tr.).

– Hei, voi de colo. Zîmbi larg şi îşi luă cel mai degajat aer din viaţa lui. Mititelul ăsta vă aparţine? S-a pierdut la raionul de jocuri de acţiune. N-a venit nimeni după el. M-am gîndit să-l duc la şeful magazinului. Micuţul plîngea de mama focului. Sînteţi mămica lui?

Mama întinse mîinile după preţiosul motiv de bucurie, aruncînd în acelaşi timp o privire rea înspre soţul ei.

Aha, el e vinovatul. Era evident că tăticu era cel care pierduse copilul. Tăticii nu sînt în stare de nimic în zilele astea, nu-i aşa? Cel puţin propriul lui tătic se dovedise astfel.

– Mulţumesc, mulţumesc *mult,* exclamă mămica. Zvîrli încă o privire incredibil de răutăcioasă spre tăticu. Foarte drăguţ din partea ta, îi spuse ea criminalului.

Cel mai frumos zîmbet al lui încă i se lăţea pe faţă. Nene, se întrecea pe sine.

– Oricine ar fi făcut acelaşi lucru. E un băieţel tare drăguţ. Păi, la revedere. Pa, pa. Vrea un Mighty Max. Asta căuta probabil.

– Aşa e, vrea un Mighty Max. Pa. Mulţumesc încă o dată, spuse mami.

– Pa, pa, gînguri cel mic, făcînd cu mîna. Pa, pa.

– Poate ne mai vedem, spuse ucigaşul de la şcoala Sojourner Truth. Pa, pa. *Cretinii! Proşti incredibili! Idioţi jalnici!*

Lăsă în urmă familia. Nu privi înapoi nici măcar o dată. Îşi udase pantalonii, dar îl pufnise şi rîsul. Nu se putea opri din rîs. Încă un argument în favoarea lui – chiar dacă într-o bună zi va fi prins – *n-o să creadă nimeni că el e asasinul de la Sojourner Truth. Nici într-o mie de ani.*

15

Of, era mult mai bine acum. *Viața era iarăși frumoasă.* Am deschis ochii și am văzut-o pe Jannie, zgîindu-se la mine de la nici un metru distanță. Jannie o ținea pe Rosie în brațe. Lui Jannie îi plăcea uneori să mă privească dormind. Și mie îmi place să mă uit la ea cînd doarme. Sîntem la egalitate aici.

– Salut, dulceața mea, lumina mea, i-am spus eu. Știi cîntecul ăla: *Cineva să aibă grijă de mine?* Ți-l amintești?

I-am fredonat vreo două versuri. Jannie dădu din cap în semn că da. Știa cîntecul. Mă auzise cîntîndu-l la pianul de pe verandă.

– Ai musafiri, mă anunță ea.

M-am ridicat în capul oaselor.

– De cînd sînt aici?

– Abia au venit. Nana ne-a trimis pe mine și pe Rosie să te aducem. Le face cafea. Și ție. Trebuie să te scoli.

– Cine sînt – Sampson și Rakeem Powell?

Jannie scutură din cap. Părea neobișnuit de timidă în dimineața asta, nu era stilul ei.

– Sînt albi.

M-am grăbit să mă ridic din pat.

– Înțeleg. Ai ținut minte cum îi cheamă?

Dintr-o dată m-am gîndit că le știu numele. Rezolvasem singur misterul – sau așa credeam.

– Domnul Pittman și domnul Clouser, spuse Jannie.

– Bravo, am complimentat-o eu.

Nu e bine, nu e bine deloc, gîndeam eu despre musafirii

mei. Nu voiam să-l văd pe şeful meu şi nici pe şeful poliţiei – mai ales nu în casa mea.

Mai ales pentru motivul pentru care credeam că mă caută.

Jannie se aplecă şi îmi dădu sărutul de dimineaţă. Apoi încă unul.

– Of, ce se află dincolo de aceste săruturi?!

– Nimic, spuse ea. La mine, nimic.

Mi-au trebuit mai puţin de cinci minute ca să fiu cît se poate de gata pentru aşa o întîlnire. Nana îi întreţinea pe musafiri în salon. Şeful poliţiei, Clouser, mai venise în casa mea de două ori înainte. Şeful detectivilor era la prima vizită. Am presupus că şeful poliţiei îl silise să vină.

Pittman şi Clouser îşi sorbeau cafelele aburinde făcute de Nana şi zîmbeau la povestea pe care le-o îndruga. Mă întrebam cu ce anume se hotărîse să-i înnebunească. Era un moment periculos – pentru Pittman şi Clouser.

– Tocmai îi mustram pe domnii aici de faţă pentru că l-au lăsat pe Emmanuel Perez să-şi facă de cap atîta vreme, îmi declară ea la intrarea în salon. Mi-au promis că nu vor mai permite niciodată să se întîmple aşa ceva. Ce zici, Alex, să-i cred?

Amîndoi chicoteau cînd se uitară la mine. Nici unul dintre ei nu se gîndi că nu era nimic de rîs, că nu e bine să te pui cu bunica mea, sau – mai rău – s-o priveşti de sus în propria ei casă.

– Nu, să nu crezi o iotă din tot ce ţi-au spus. Ai terminat? am întrebat-o eu, răspunzîndu-i la zîmbetul dulce şi fals cu unul aşijderea.

– Nici prin cap nu mi-a trecut să-i cred pe cuvînt. Vreau să le obţin promisiunea *în scris*, insistă Nana.

Am încuviinţat şi am zîmbit ca şi cînd ar fi făcut o glumă,

deşi ştiam că nu glumise. Era serioasă de moarte. Pittman şi Clouser se prăpădeau de rîs. Credeau că Nana Mama e o femeie plină de haz. Ei bine, nu e.

– Ne laşi să discutăm în trei? am întrebat-o eu. Sau vrei să ieşim în stradă să vorbim în linişte?

– Mă duc în bucătărie, spuse Nana aruncîndu-mi o privire rea. Domnule Pittman, domnule Clouser, mi-a părut bine să vă văd. Nu uitaţi ce mi-aţi promis. Eu nu uit.

O dată plecată, şeful poliţiei vorbi:

– Te felicităm, Alex. Am auzit că ai găsit tot felul de materiale pornografice cu copii în apartamentul lui Emmanuel Perez.

– Detectivul Sampson şi cu mine am găsit materialul pornografic, am specificat eu. Apoi am tăcut. Mă hotărîsem să nu le fac viaţa uşoară. De fapt, eram perfect de acord cu Nana Mama în privinţa lor.

– Sînt sigur că te întrebi ce căutăm aici, aşa că am să-ţi explic, spuse şeful meu, Pittman.

Noi doi nu eram prea apropiaţi, asta ca să sune blînd. N-am fost şi nu vom fi vreodată. Pittman e un om violent şi un rasist structural, şi încă astea sînt părţile lui cele mai bune. E genul incapabil să se uite la o centură fără să fie tentat să lovească sub ea.

– V-aş fi recunoscător, am replicat. Eu credeam că treceaţi prin cartier şi v-aţi oprit doar ca să beţi o cafea la bunica. Merită efortul.

Pittman nu părea dispus să zîmbească.

– Am primit o cerere oficială din partea FBI, aseară. Vor să lucrezi la investigaţia asupra morţii senatorului Fitzpatrick. Agentul special Kyle Craig susţine că trecutul tău şi experienţa recentă vor fi de folos în anchetă. Evident, Alex, e un caz important.

L-am lăsat pe Pittman să termine, apoi am dat din cap în semn că nu.

– Am o jumătate de duzină de cazuri de omucidere aici în Southeast, am spus eu. Cazul pe care tocmai l-am închis ar fi trebuit rezolvat cu luni în urmă. *Şi n-ar fi fost nevoie ca o fetiţă să moară de pomană.* Un detectiv de la Omucideri a fost oprit atunci să se ocupe de caz. Şi o fetiţă a murit. O fetiţă de şase ani.

– E un caz major, Alex, spuse Clouser.

Avea părul alb ca zăpada. Era roşu-aprins la faţă, ca întotdeauna cînd era furios sau supărat. Ne cunoşteam de ceva timp. Ne înţelegeam bine, de cele mai multe ori. Poate nu şi de data asta.

– Spune-le celor de la FBI că n-am timp pentru Jack şi Jill. Kyle va înţelege. Am cîteva cazuri de omucidere aici în Southeast. Şi aici mor oameni. Avem problemele noastre, unele majore.

– Să-ţi spun ceva, Alex, zise şeful poliţiei.

Zîmbea blînd în timp ce vorbea. Cu dinţii albi, frumos plombaţi. Aş fi putut cînta Gershwin pe ei, deşi un Little Richard mai săltăreţ ar fi fost mai potrivit.

– Vrei să mai fii poliţist? întrebă el.

De data asta mă atinse. O lovitură mişelească, dar una reuşită.

– Vreau să fiu un poliţist bun, i-am spus. Vreau să fac tot binele de care sînt în stare. Ca totdeauna. Nu s-a schimbat nimic.

– Bun răspuns, spuse Clouser ca şi cînd aş fi fost un copil care are nevoie de puţină educaţie. Te ocupi de cazul Jack şi Jill. Cei de sus au hotărît asta. Ai experienţă cu genul ăsta de crime cu psihopaţi. În mod oficial ţi se iau toate celelalte cazuri. Acum, n-ai decît să fii un foarte bun poliţist,

Alex. Cei de la FBI sînt siguri că Jack şi Jill vor lovi din nou.

Ca şi mine, ca şi mine.

Credeam acelaşi lucru şi despre asasinul de la şcoala Sojourner Truth.

16

Am rezistat farmecelor unice ale cazului Jack şi Jill încă o zi. O jumătate de zi, să fiu mai exact. Am încercat să-mi clarific unele lucruri din ancheta mea în Southeast. Eram furios din cauza întîlnirii cu Clouser şi Pittman.

Shanelle Green murise pentru că nu fuseseră însărcinaţi mai mulţi detectivi cu cazul Chucky-Ciopîrţilă, pentru că n-au avut timp pentru Alvin Jackson. Sordida afacere avea conotaţii rasiale, evident, mă înnebunea şi mă întrista deopotrivă.

M-am întors devreme acasă şi mi-am petrecut seara cu Nana şi copiii. Voiam să mă conving că şi-au revenit după crima de la Sojourner Truth. Măcar povestea asta de groază se terminase. Dar încă nu terminasem cu copilul ucis. Nu puteam să trec peste o mulţime de detalii.

Cam o jumătate de oră, în subsol, le-am dat copiilor lecţia lor săptămînală de box. Dragul de Damon nu se plînge niciodată că lecţiile o includ şi pe sora lui. Îşi pune liniştit mănuşile.

Deveniseră nişte mici pugilişti adevăraţi dar, mai important, învăţaseră cînd nu trebuie să se bată. Nu se amestecau în multe certuri copilăreşti la şcoală, dar asta pentru că sînt nişte copii drăguţi şi ştiu să se poarte.

– Atenție la jocul de picioare, Damon, i-am spus eu, nu te pune nimeni să stingi focul cu picioarele.

– Trebuie să *dansezi*, îi aruncă Jannie ironic fratelui ei. Dreptul, înainte, înapoi. Stîngul, înainte.

– Îți dau eu ție dans, imediat, o avertiză Damon, şi se porniră amîndoi pe rîs.

Un pic mai tîrziu eram cu toții sus în fața televizorului. Jannie îşi încrucişase brațele ei subțiri, îşi strînsese ochii caſenii şi boticul în fața mea. Era ora ei oficială şi nediscutabilă de culcare, dar se hotărîse să încerce un protest.

– Nu, tati, 'nț, spuse ea. Ceasul tău e înainte.

– Ba da, Jannie, da, da, da.

M-am ținut tare în fața celui mai tare argument din lume. Ceasul meu e în urmă.

– Nu, dom'le. Nu vreau.

– Ba da, dom'şoară. N-ai încotro, te-am prins.

Lungul braț al legii o apucă în cele din urmă şi înăbuşi atacurile repetate. Am smuls-o de pe canapea şi mi-am dus fetița la culcare la opt treizeci punct. Legea şi ordinea domneau iarăşi în casa Cross.

– Unde mergem, tăticule? întrebă ea agățîndu-se de gîtul meu. Mergem la înghețată? Eu vreau cu praline şi cu frişcă.

– Visezi!

Strîngînd-o pe Jannie în brațe nu m-am putut opri să mă gîndesc la micuța Shanelle Green. Cînd am văzut-o pe Shanelle în curtea şcolii m-am speriat. M-am gîndit la Jannie. Era un cerc vicios din care mintea mea nu putea scăpa.

Trăiesc cu groaza că monştrii umani s-ar putea să ne intre-n casă. Unul dintre ei venise peste noi acum cîțiva ani. Gary Soneji. Nici unul dintre noi n-a fost rănit atunci, am fost foarte norocoşi.

Jannie şi cu mine compuseserăm o rugăciune care ne plăcea la amîndoi. A îngenuncheat lîngă pat şi a rostit cuvintele într-o şoaptă frumoasă.

– Dumnezeule din ceruri, bunica şi tăticu' mă iubesc. Pînă şi Damon mă iubeşte. Mulţumesc, Doamne, că m-ai făcut bună, drăguţă şi uneori amuzantă. Am să mă străduiesc mereu să fac ce e bine, dacă pot. Jannie Cross îţi spune noapte bună!

– Amin, i-am spus eu fetei mele şi i-am zîmbit. O iubesc mai mult decît însăşi viaţa. Îmi aminteşte de mama ei în modul cel mai bun cu putinţă. Ne vedem dimineaţă. De-abia aştept.

Jannie mi-a zîmbit şi ochii i s-au mărit dintr-o dată. Se ridică în pat.

– Poţi să mă mai vezi astă-seară. Dacă mă laşi să mai stau, spuse ea. Vreau îngheţată.

– Eşti nostimă, i-am spus eu şi am sărutat-o de culcare. Şi drăguţă, şi deşteaptă.

Doamne, îi iubesc pe ea şi pe Damon atît de mult. De-aia moartea copilului mă lovise atît de tare. Nebunul lovise prea aproape de casa noastră.

Poate că de aceea am plecat, ceva mai tîrziu, cu Damon la plimbare. I-am încercuit umerii cu braţul. Mi se pare că pe zi ce trece se face mai mare, mai puternic, mai matur. Sîntem prieteni buni şi asta mă bucură.

Ne-am îndreptat amîndoi spre şcoala lui Damon. În drum am trecut pe lîngă biserica baptistă, pe ale cărei ziduri graffiti-urile roşii-întunecate şi negre spuneau: *Mă doare-n cot de Iisus, că şi pe Iisus îl doare-n cot de mine.* Un sentiment obişnuit în cartier, mai ales la cei tineri şi neliniştiţi.

Una dintre colegele lui Damon a murit la şcoala Sojourner Truth. O tragedie oribilă, dar Damon văzuse încă dinainte asemenea orori. Damon fusese martor la un omor

pe stradă – un tînăr îl împuşcase pe altul într-o parcare –şi avea numai şase ani.

– Ţi-e frică să mergi la şcoală? Spune-mi adevărul. Oricare ţi-ar fi sentimentele, e bine să-mi spui, i-am amintit eu cu blîndeţe. Şi mie mi-e frică uneori. Beavis şi Butthead mă sperie. Ren şi Stimpy la fel.

Damon zîmbi şi ridică din umeri.

– Mda, cîteodată mi-e frică. Cînd ne-am întors la şcoală tremuram tot. Şcoala n-o să se închidă, nu-i aşa?

Am zîmbit în sinea mea, dar chipul mi-a rămas serios.

– Nu, mîine o să aveţi ore ca de obicei. Şi teme.

– Mi-am făcut temele, se apără Damon.

Nana ţine cam prea mult la note, dar poate că nu e un lucru atît de rău.

– Am aproape numai 10, ca tine.

– Aproape numai 10, am rîs eu. Ce fel de propoziţie e asta?

– Corectă.

Rînji ca o hienă tînără care tocmai auzise o glumă bună. L-am prins de cap în joacă şi mi-am trecut uşor degetele prin părul lui scurt. Era bine deocamdată. Era un copil puternic şi bun. Îl iubesc la nebunie şi vreau să ştie asta.

Damon se smuci din strînsoare. *Dansa* în stilul lui Sugar Ray Leonard şi mă testă cu cîţiva pumni în stomac. Voia să-mi arate ce pui vînjos are tata. Nu era nevoie să-mi dovedească.

Chiar atunci am observat pe cineva ieşind din clădirea şcolii. Era aceeaşi femeie pe care o remarcasem dimineaţa devreme la locul morţii lui Shanelle Green. Se uita la mine şi la Damon cum ne jucam pe trotuar. Se oprise din mers ca să se uite la noi.

Era înaltă şi subţire, aproape un metru optzeci. Nu-i puteam zări faţa în umbra lăsată de clădirea şcolii. Mi-o aminteam totuşi, din dimineaţa aceea. Îmi aminteam privirea ei încrezătoare şi aerul misterios.

Făcu semn cu mîna şi Damon îi răspunse. Apoi se îndreptă spre acelaşi Mercedes albastru închis, parcat lîngă peretele şcolii.

– O cunoşti? am întrebat eu.

– E noua directoare a şcolii, mă informă Damon. Doamna Johnson.

Am dat din cap. *Doamna Johnson.*

– Lucrează tîrziu. Sînt impresionat. Îţi place doamna Johnson? l-am întrebat în timp ce-o urmăream cu privirea.

Mi-am adus aminte că Nana avea numai cuvinte de bine despre directoare, spunea că e „inspirată" şi extrem de bună. Fără îndoială că era atrăgătoare – la vederea ei simţeam o durere în inimă. Adevărul e că mi-era dor să am pe cineva în viaţa mea. Tocmai îmi revenisem după o legătură mai complicată cu o femeie, Kate McTiernan. Toată toamna mă străduisem să-mi scot de la inimă întreaga afacere. În seara aceea încă mă străduiam.

Damon mi-a răspuns fără să stea pe gînduri:

– Îmi place. Toată lumea o place pe doamna Johnson. Cu toate că e dură. E chiar mai dură ca tine, tăticule, declară el.

Nu arăta aşa dură în Mercedesul ei, dar n-aveam nici un motiv să nu-mi cred băiatul. Fără îndoială că era curajoasă din moment ce rămînea atît de tîrziu singură în şcoală. Poate un pic prea curajoasă.

– Să mergem acasă, i-am spus eu lui Damon. Era să uit că mîine te duci la şcoală.

– Poate stăm să ne uităm la meciul Bullets cu Orlando Magic, se hazardă el apucîndu-mă de cot.

– Sigur. O sculăm şi pe Jannie şi facem noapte albă, i-am replicat eu în hohote. Am rîs amîndoi.

În noaptea aceea am dormit cu copiii. Era clar că nu-mi ieşea din minte crima de la Sojourner Truth. Uneori puneam pături şi perne pe jos şi dormeam cu toţii ca cei fără adăpost. Nana se înfuria, dar cum furia o făcea să întinerească, încercam să-i asigurăm cîte o criză măcar o dată pe săptămînă.

Întins pe jos cu ochii deschişi, cu amîndoi copiii dormind liniştiţi lîngă mine, mă gîndeam la Shanelle Green. Era ultimul lucru de care aveam nevoie. *De ce a adus corpul în curtea şcolii?* mă întrebam. În mai toate cazurile rămîn amănunte nelămurite, dar acesta nu avea nici un sens, deci mă îngrijora. Ca o ultimă piesă care nu se potriveşte într-un puzzle altminteri terminat.

Apoi am început să mă gîndesc la doamna Johnson. Era un gînd mult mai plăcut. *E chiar mai dură ca tine, tăticule.* Puştiul meu o recomandase într-un mod strălucit. Era aproape o provocare. *Toată lumea o place pe doamna Johnson,* spusese Damon.

Mă întrebam care o fi numele ei de botez. Am încercat să ghicesc – *Christine.* Aşa mi-a venit. *Christine.* Îmi plăcea cum sună în mintea mea.

În sfîrşit am aţipit. Am dormit cu copiii pe maldărul de pături şi perne de pe podea. Monştrii ne-au ocolit în noaptea aceea. I-aş fi înfruntat.

Vînătorul de monştri stătea de pază. Obosit şi somnoros şi sentimental, dar foarte atent.

17

De data asta era curată nebunie, demenţă. *Era fantastic!* Asasinul voia să lovească din nou, chiar acum. În minutul ăsta. Voia să-i lovească *pe amîndoi.* Ce lovitură ar fi! Ce realizare! Şocantă!

Îi urmărise de departe – *tată şi fiu.* Se gîndise la propriul lui tată, poliţai nenorocit.

Apoi o văzuse pe profesoara înaltă şi drăguţă cum flutură din mînă şi se urcă în maşină. Instinctiv, ura lui se îndreptă şi asupra ei. Căţea neagră nenorocită. Profesoară nenorocită cu zîmbet mincinos lăţit pe toată faţa.

POC! POC! POC!

Trei împuşcături direct în cap.

Trei capete explodînd ca pepenele.

Asta meritau cu toţii. Execuţii sumare.

Un gînd năstruşnic se născu în mintea lui în timp ce urmărea scena de lîngă şcoală. Ştia deja destul de multe despre Alex Cross. *Cross era detectivul lui, nu-i aşa? Cross fusese însărcinat cu cazul lui, aşa-i? Atunci Cross era vînatul lui. Un poliţai, cum fusese tatăl lui.*

Cel mai interesant era că nimeni nu acordase prea multă atenţie primei victime. Crima trecuse aproape neobservată. Ziarele din Washington abia dacă o semnalaseră. La fel şi televiziunea. Cui îi pasă de o fetiţă mică din Southeast?! De ce dracu' să le pese?

Nu le pasă decît de Jack şi Jill. Oamenilor albi şi bogaţi le e frică pentru vieţile lor. Frică! Ei bine, la dracu' cu Jack şi

Jill. El e mai bun ca Jack şi Jill şi o să demonstreze asta.

Directoarea şcolii trecu pe lîngă ascunzătoarea lui din spatele tufişurilor. O cunoştea şi pe ea. Doamna Johnson de la şcoala Truth. Whitney Houston din Southeast, păi nu? La dracu' cu ea.

Ochii lui se întoarseră spre Alex Cross şi spre fiul lui. Simţea cum îl cuprinde mînia, cum fierbe de furie. Ca şi cînd butonul lui secret ar fi fost apăsat iarăşi. Începuse să vadă roşu, simţea nori de roşu invadîndu-i creierul. Sîngele *cuiva*, nu-i aşa? Al lui Cross? Al băiatului? Îi plăcea ideea de a-i omorî pe amîndoi. Nene, aproape că-şi imagina scena.

Îi urmări pe Alex Cross şi pe fiul lui pînă acasă – în plină criză de furie, dar păstrînd distanţa. Se gîndea ce să facă.

Era mai bun ca Jack şi Jill. Avea să-i dovedească asta lui Cross şi lumii întregi.

18

Gala festivă a spectacolului de caritate oferit de Comitetul pentru Sănătate Mentală se ţinea la Pensiunea de pe strada F în seara de vineri. În marea sală de bal cu coloane de marmură care se întindea pe trei etaje se aflau peste o mie de invitaţi, care roiau în jurul fîntînii arteziene strălucitoare. Chelnerii şi chelneriţele purtau costume de Moş Crăciun. Orchestra atacase o versiune mai ritmată a lui „Winter Wonderland". Mare distracţie. Invitata de onoare a serii nu era nimeni alta decît Prinţesa de Wales. Sam Harrison era şi el acolo. *Jack era acolo.*

O observă pe prințesă îndeaproape cînd aceasta pătrunse în sala de bal strălucitoare. În anturajul ei se aflau un financiar despre care se zvonea că o să fie următorul ei soț, ambasadorul Braziliei cu soția şi cîteva celebrități americane din lumea modei. Ironia făcea ca două dintre modelele din grup să pară suferinde de anorexie, opusul bulimiei – boala nervoasă de care suferea prințesa de cîțiva ani.

Jack se apropie cu cîțiva paşi de prințesa Di. Era intrigat şi îşi punea serioase întrebări asupra eficienței serviciului ei de protecție. Îi urmări cu privirea pe băieții din Serviciul Secret retrăgîndu-se discret, rămînînd la datorie pe aproape, cu căştile pe urechi.

Tocmai din Anglia fusese adus cel care urma s-o salute pe regină – preşedinta Comitetului – şi pe Walter Annenberg – gazda manifestării. Ambasadorul vorbi scurt după care urmă dineul, abundent – deşi nu prea condimentat: miel în sos Niçoise şi fasole verde.

La desert – tartă cu portocale cu sos de portocale şi cremă Marsala – cînd prințesa se ridică să ia cuvîntul, Jack era la mai puțin de zece metri distanță de ea. Era îmbrăcată cu o tunică scumpă de tafta şi o salbă de argint pe care, după părerea lui, o purta cu stîngăcie. Picioarele ei mari îl duceau cu gîndul la personajul de desene animate Daisy Duck. *Prințesa Daisy*, aşa îi spunea el lui Lady Di.

Discursul Dianei se adresa celor care îi urmăriseră viața îndeaproape. O copilărie şi o adolescență nefericită, o căutare epuizantă a perfecțiunii, un sentiment de autorepulsie şi desconsiderare în proprii ochi. Toate acestea duseseră la ceea ce ea numea „ruşinosul meu prieten" – bulimia.

Jack aprecie discursul ca nelalocul lui şi dezgustător. Nu se simțea deloc impresionat de autocompătimirea Dianei

sau de starea ei vecină cu isteria, care se ghicea dincolo de rolul pe care îl juca, şi probabil îi domina întreaga viaţă.

Auditoriul păru să aibă o reacţie diferită, chiar şi băieţii din Serviciul Secret – de obicei stană-de-piatră – păreau să-i răspundă afectiv popularei Lady Di. Cuvîntarea ei se sfîrşi într-un ropot de aplauze care păreau sincere şi din inimă.

Apoi întreaga sală se ridică în picioare, inclusiv Jack, şi ovaţiile au continuat. Aproape că putea s-o atingă pe Di. *Să bem pentru bulimie*, simţea el nevoia să strige. *Să bem pentru toate cauzele de pe lume.*

Venise momentul să treacă la fapte. Venise vremea actului doi din piesa Jack şi Jill. Era vremea faptelor mari.

În seara asta el era protagonistul – o partitură solo. Mai urmărise încă o figură bine cunoscută. O urmărise, îi studiase obiceiurile şi manierele şi cu alte ocazii.

Natalie Sheehan era izbitor de frumoasă, de fapt mult mai frumoasă decît Lady Di. Crainica de televiziune mult admirată era blondă şi înaltă de aproape un metru optzeci. Purta o rochie neagră de mătase, simplă, clasică. Răspîndea farmec şi îndeosebi clasă. *Prima* clasă. Natalie Sheehan fusese corect descrisă ca „Regina Americii“ sau ca „Prinţesa americană“.

Jack porni să acţioneze la puţin după nouă şi jumătate. Invitaţii începuseră deja să danseze. Trăncăneala uşoară umplea aerul: Marion Gingrich şi afacerile ei, problemele comerţului cu China, problema *du jour* a lui John Major, planuri de excursii de ski la Aspen, Whistler sau Alta.

Natalie Sheehan dăduse pe gît trei margarite, seci şi cu sare pe buza paharului. N-o scăpase din ochi. Nu arăta, dar n-avea cum să nu fie ameţită, măcar un pic.

E o actriţă foarte bună, îşi spuse Jack apropiindu-se de

ea la bar. O noapte nedormită şi o legătură de un week-end – specialitatea ei. Jill se documentase al dracului de bine. *Ştiu totul despre tine, Natalie.*

Făcu doi paşi şi se treziră faţă-n faţă. Aproape că se ciocniră, de fapt. Îi simţea parfumul. Mirosea a flori. Foarte frumos. Ştia şi numele minunatei arome – ESCADA *acte 2*. Citise că e parfumul preferat al lui Natalie.

– Iartă-mă. Mii de scuze, spuse el simţind cum roşeşte.

– N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Eu nu mă uitam pe unde merg. Împiedicata de mine, replică Natalie şi zîmbi. Zîmbetul ei ucigător de pe micul ecran. O experienţă deloc de lepădat în carne şi oase.

Jack îi întoarse zîmbetul, iar ochii lui dădură brusc semne de recunoaştere. *O cunoştea.*

– Se spune că nu uiţi niciodată un nume sau un chip, nici după unsprezece ani de experienţă în televiziune, îi spuse el lui Natalie Sheehan. Sper că te-am citat corect.

Natalie muşcă momeala.

– Eşti Scott Cookson. Ne-am întîlnit la Meridian. Era în primele zile ale lui septembrie. Eşti avocat la... la o firmă mare din D.C.

Izbucni în rîs. Un rîs frumos. Buze frumoase şi dinţi aranjaţi perfect. Natalie Sheehan. Victima lui de astă-seară.

– *Chiar* ne-am întîlnit la Meridian? întrebă ea pentru a-şi verifica informaţia, ca un bun reporter ce se afla. Chiar eşti Scott Cookson?

– Ne-am întîlnit, eu sînt. Tu trebuia să mai mergi la o petrecere după aceea, la Ambasada Britanică.

– Nici tu nu pari să uiţi vreodată un fapt, sau un amănunt, spuse ea. Zîmbetul rămăsese la locul lui. Perfect, strălucitor, aproape efervescent. Starul de televiziune în viaţa reală, dacă asta era viaţă reală.

Jack ridică din umeri, cu timiditate uşor de mimat în faţa lui Natalie.

– Anumite fapte, anumite amănunte, spuse el.

Era o frumuseţe clasică, foarte atrăgătoare în orice caz, îi era imposibil să nu remarce. Zîmbetul cald era marca ei distinctivă şi îi stătea bine. Îl studiase ore în şir pînă în seara asta. Nu era complet imun la farmecele ei, nici măcar în aceste împrejurări.

– Ei bine, continuă Natalie, în seara asta nu mai merg la nici o petrecere. Am cam terminat-o cu petrecerile, să fiu sinceră. Aici am venit pentru că, în fond, e vorba de o cauză nobilă.

– Sînt de acord. Cred în cauzele nobile.

– Aha. Şi care e cauza ta preferată, Scott?

– Societatea de prevenire a cruzimii împotriva animalelor, răspunse el. Asta-i cauza mea.

Încerca să se arate plăcut surprins de faptul că ea rămăsese să stea de vorbă cu el. Putea să joace jocuri de societate ca oricare altul – la nevoie, sau cînd avea chef.

– Pot să fiu direct şi să te rog s-o ştergem amîndoi de aici? o întrebă el. Zîmbetul lui natural şi nestînjenit acoperea orice urmă de deliberare. Era ca un vino-ncoace. Nimic contrafăcut. Pentru amîndoi, răspunsul lui Natalie Sheehan era de o importanţă covîrşitoare.

Se uită lung la el, luată puţin prin surprindere. *O dăduse-n bară,* se gîndea el. Sau poate că *ea* joacă teatru.

Dar Natalie Sheehan izbucni în rîs. Un rîs din toată inima, aproape răguşit. Sam putea să jure că nimeni din America nu-i auzise acest rîs în calitate de reporter de televiziune.

Săraca Natalie, gîndi Jack. *Numărul doi.*

19

Natalie mai luă o margarita pentru drum.

– Merinde, explică ea şi izbucni iarăşi în acel rîs adînc şi minunat. Am învăţat să petrec la St. Catherine's Academy din Cleveland. După aia la Ohio State, îi mărturisi ea intrînd în garaj.

Încerca să-i arate că e diferită de imaginea de pe micul ecran. Mai degajată, cu mai mult umor. Înţelesese, prinsese ideea. Chiar îi plăcea aşa. Renunţase puţin şi la modul ei răspicat şi clar de a rosti cuvintele. Se credea probabil sexy şi avea dreptate. Era chiar foarte cumsecade, foarte cu picioarele pe pămînt, lucru care îl luă puţin prin surprindere.

Plecară cu maşina ei, aşa cum Jill prevăzuse în mod corect. Natalie conducea un pic cam repede Dodge-ul Stealth albastru metalizat. Între timp nu se oprea din vorbit şi reuşea să rămînă interesantă: acordul GATT, Boris Elţîn şi problema lui cu alcoolul, piaţa imobiliară în D.C., reforma sistemului de finanţare a campaniilor electorale. Arăta cît e ea de inteligentă, informată, luminată – poate doar un pic prea implicată în lupta dintre bărbaţi şi femei.

– Unde mergem? întrebă el într-un tîrziu. Bineînţeles că ştia deja răspunsul. Hotelul Jefferson. Cuibuşorul ei de nebunii din D.C. Apartamentul ei.

– În laboratorul meu, răspunse ea. De ce întrebi, eşti nervos?

– Nu. Mă rog, sînt puţin nervos, recunoscu el şi rîse. Era adevărul adevărat.

Îl conduse în apartamentul ci din hotelul Jefferson de pe strada Şaisprezece. Două camere frumoase şi o baie spaţioasă cu vedere la stradă. Ştia că mai are o casă în Old Town Alexandria. Jill făcuse o vizită acolo. Ca să fie sigură. Să nu-i scape nimic. *Măsoară de două ori. Măsoară de cinci ori, dacă trebuie.*

– Apartamentul ăsta e cadoul meu pentru mine. Un loc special pentru cînd am de lucru chiar în oraş, îi spuse ea. Priveliştea îţi taie respiraţia, nu crezi? Te face să simţi că întreg oraşul îţi aparţine. Mie aşa mi se pare.

– Înţeleg ce vrei să spui. Şi eu iubesc oraşul ăsta, întări Jack.

Pentru o clipă rămase pierdut, cu privirea în zare. Iubea într-adevăr oraşul şi ceea ce reprezenta el, sau măcar ce însemnase odată. Îşi amintea încă prima vizită la Washington. Era recrut în marină şi avea douăzeci de ani. *Soldatul.*

Observă în tăcere biroul. Computer laptop, imprimantă Canon cu jet de cerneală, două video-uri, o statuetă de aur Emmy. Flori proaspete într-o vază roz alături, de un bol de ceramică neagră plin cu monede străine.

Natalie Sheehan, asta e viaţa ta. Impresionantă oarecum şi tristă oarecum. Şi terminată oarecum.

Natalie se opri şi se uită la el lung, ca şi cînd îl vedea pentru prima oară.

– Eşti un om bun, nu-i aşa? Mă intrigă faptul că pari o persoană foarte deschisă. Marfă autentică, aşa se spune sau aşa se spunea. Eşti un om bun, nu-i aşa, Scott Cookson?

– Nu tocmai. Dădu din umeri. Îşi rostogoli ochii strălucitori şi schiţă un început de zîmbet. Era bun la asta, s-o cucerească. Deşi în condiţii normale nu era el genul. În inima lui nu era loc decît pentru o femeie.

– Nimeni nu e cu adevărat bun în Washington. Nu şi după ce ai locuit aici o vreme, spuse el şi continuă să zîmbească.

– Se poate să ai dreptate. Presupun că teoretic e corect, replică ea şi rîse răguşit.

Rîdea de ea însăşi? Vedea că Natalie era cam dezamăgită de răspunsul lui. Voia sau poate că avea nevoie de ceva autentic în viaţa ei. Ca şi el, altminteri, iar *asta* era ce-i trebuia lui. Jocul era rafinat – era fără îndoială marfă autentică. Era atît de important! Era istorie. Istorie trăită chiar acum, în acest apartament de la hotelul Jefferson.

Viaţa lui era acest joc irezistibil şi periculos. Era ceva plin de însemnătate şi se simţea împlinit. Pentru prima oară după atîţia ani.

– Hei, întoarce-te, Scott Cookson. Te-am pierdut?

– Nu, nu. Sînt aici. Sînt genul de persoană aici-şi-acum. În Washington la ore mici.

– E scena noastră. A ta şi a mea.

Natalie făcu prima mişcare de apropiere fizică, un alt amănunt pe care-l prevăzuse şi asta îi întărea siguranţa de sine. Se apropie de el, pe la spate. Îi încercui pieptul cu braţele ei lungi, în clinchet de brăţări. Era extrem de plăcut. Extrem de dezirabilă, aproape irezistibilă şi conştientă de asta. Simţi cum se excită şi se întăreşte în partea din stînga a pantalonilor. Excitaţia era însă nimic faţă de ceea ce simţea despre ce avea să urmeze. În plus, îi putea fi de folos. *Las-o să te simtă excitat. Las-o să te atingă.*

– Îţi place? întrebă ea.

Era chiar minunată. Atentă, grijulie. Îi părea rău pentru ea – sincer. Prea tîrziu pentru o schimbare de plan, de ţintă. Ghinionul tău, Natalie.

– Îmi place foarte mult, Natalie.

– Pot să-ţi scot cravata, chiar dacă e atît de elegantă?

– Cravatele ar trebui interzise, răspunse el.

– Nu, cravatele au rostul lor. La prima comuniune, la înmormîntări, la încoronări.

Natalie era foarte aproape de el. Era seducătoare într-un fel atît de dulce şi de blînd – şi era trist. O plăcea mai mult decît ar fi crezut. A fost odată ca niciodată o fată frumoasă din Vestul Mijlociu. Nu simţise decît repulsie pentru senatorul Daniel Fitzpatrick, dar în seara asta emoţiile îl năpădiseră. Vinovăţie, regret, compasiune. *Nimic nu e mai greu decît să ucizi de atît de aproape.*

– Ce părere ai de cămăşile albe şi fine de bumbac? Îţi plac cămăşile albe? întrebă Natalie.

– Nu-mi plac deloc cămăşile albe. Cămăşile albe sînt bune pentru înmormîntări şi încoronări. Şi pentru baluri de caritate.

– De acord cu tine sută la sută, declară Natalie şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii lui albe.

Îi lăsă degetele să lucreze nestînjenite. Ajunseră la curea. Jucăuşe. Se pricepea. Îşi frecă palma de pîntecele lui, apoi şi-o retrase rapid.

– Ce zici de tocurile înalte?

– Sincer să fiu, îmi plac numai la ocazii potrivite şi la femeia potrivită, spuse el. Dar îmi place şi femeia desculţă.

– Ai întors-o bine. Are fata de ales. Îmi place asta.

Aruncă numai una din sandalele ei negre, apoi rîse de poantă. Să ai de ales – un pantof da şi unul nu.

– Dar rochiile de mătase? şopti ea cu gura aproape de gîtul lui.

Se întărise ca piatra. Începu să respire elaborat. Aşadar

asta era Natalie. Se gîndi dacă să facă mai întîi dragoste cu ea. Era corect oare? Sau ar fi fost viol? Natalie reuşise să-l facă să nu mai gîndească limpede asupra acestei chestiuni.

– Eu cred că se poate şi fără, bineînţeles – în funcţie de împrejurări, răspunse el.

– Hmm, mi se pare mie că avem o grămadă de lucruri în comun.

Natalie alunecă din rochie. Mai purta doar lenjeria albastră de dantelă, un pantof şi ciorapii de mătase. La gît avea un lanţ de aur subţire cu o cruciuliţă care părea să fi venit cu ea tocmai din Ohio.

Jack mai avea încă pantalonii pe el. Fără cămaşa albă, fără cravată.

– Nu vrei să intrăm? şopti ea arătînd înspre dormitor. E foarte plăcut acolo. Aceeaşi privelişte, plus focul din cămin. Căminul chiar funcţionează. Ceva chiar funcţionează în Washington.

– Bine. Hai atunci să facem focul.

Jack o luă în braţe ca şi cînd n-ar fi cîntărit mai nimic, ca şi cînd ar fi fost doi dansatori eleganţi, ceea ce într-un fel şi erau. *Încercă să alunge gîndul. N-avea voie să gîndească astfel, ca un şcolar, ca o Pollyanna*[1], *ca o fiinţă omenească normală.*

– Mai eşti şi puternic, suspină ea aruncînd şi celălalt pantof.

Vederea de la fereastra dormitorului era uluitoare. Dădea la nord de strada Şaisprezece. Străzile şi Scott Circle păreau un colier încîntător şi scump, ca o bijuterie de la Harry Win-

[1] Persoană de un optimism exagerat, orb. De la numele eroinei create de Eleanor Porter, scriitoare americană, 1868–1920 (n.tr.).

ston sau Tiffany. Prințesa Di ar fi purtat așa ceva.

Jack trebui să-și aducă aminte că era aici pentru a o omorî pe Natalie. Nimic nu trebuia să-l împiedice s-o facă. Decizia finală fusese luată. Zarurile fuseseră aruncate, la propriu.

Se concentră să nu fie sentimental. Pur și simplu. Trebuia să fie rece, știa cum.

Îi trecu prin minte s-o arunce pe femeia frumoasă și inteligentă prin geamul de la dormitor. Se întrebă dacă ar trece sau nu prin sticlă.

În loc de asta, o așeză ușor pe patul acoperit cu o cuvertură Amish. Scoase cătușele din buzunarul hainei.

Astfel încît ea să le vadă.

Natalie Sheehan se încruntă, iar ochii ei albaștri se măriră de neîncredere. Se dezumflase parcă și se întristase, chiar sub ochii lui.

– Sper că e o glumă. Era furioasă, dar mai ales rănită. Îl credea pervers și avea dreptate să se teamă de el ca de cel mai rău coșmar.

Îi răspunse cu o voce scăzută.

–Nu, nu e glumă. E foarte serios, Natalie. Poți să-i spui eveniment de senzație.

Brusc, în ușa de la intrare se auzi un ciocănit. Puse un deget pe buzele lui Natalie în semn de tăcere.

Ochii ei arătau confuzie, frică adîncă, și pierduseră expresia calmă obișnuită.

Ochii lui erau reci. Nu arătau absolut nimic.

– Ea e Jill, îi spuse el lui Natalie Sheehan. Eu sînt Jack. Îmi pare rău. Sincer.

20

Mi-am croit drum în hotelul Jefferson cu puțin înainte de ora opt dimineața. În cap îmi răsuna o melodie de Gershwin încercînd să aducă puțin calm, să liniştească furtuna dinăuntru. Iată că intrasem şi eu în jocul cel straniu. *Jack şi Jill. Aveam şi eu rolul meu.*

Demnitatea rece a hotelului fusese menținută cu scrupulozitate; cel puțin în holul elegant de la intrare. Era greu să-ți dai seama de realitatea că aici se petrecuse o tragedie de nespus, că s-ar fi putut petrece vreodată.

Am lăsat în urmă restaurantul elegant şi magazinul *haute couture*. O pendulă de epocă se auzea bătînd secundele, altminteri era liniște. Nu era nici un semn, nici un indiciu că hotelul – şi tot orașul Washington – era în plin şoc şi haos datorită a două crime înspăimîntătoare, executate cu înaltă clasă, şi a amenințării altora de acelaşi fel.

Continuu să mă las fascinat de aparențe de felul celei pe care o găsisem la hotelul Jefferson. Poate că de-asta îmi place atît de mult Washingtonul. Holul hotelului îmi amintea că cele mai multe lucruri nu sînt ce par a fi. Era imaginea perfectă a ceea ce se petrece în D.C. Fațade inteligente ascunzînd fațade şi mai inteligente.

Jack şi Jill comiseseră cea de-a doua crimă în cinci zile. În acest hotel liniştit şi elegant. Amenințau să nu se oprească aici şi nimeni n-avea nici cea mai vagă idee de ce – sau cum – să-i oprească pe vînătorii de celebrități.

Era grav.

Fără îndoială.

Dar de ce? Ce voiau Jack şi Jill? Ce urmăreau în jocul lor bolnav?

Dis-de-dimineaţă îi sunasem pe prietenii mei ciudaţi de la Quantico – specialişti în comportament anormal. Avantajul meu e că ei ştiu că am un doctorat în psihiatrie la John Hopkins şi acceptă să stea de vorbă cu mine, să-mi împărtăşească chiar şi teoriile şi ipotezele lor. Pînă acum însă nu ieşise nimic. După aceea am vorbit cu o persoană de încredere de la laboratorul FBI de analiză a probelor. Nici probele nu duceau deocamdată nicăieri. Mi-a spus-o cinstit. Jack şi Jill ne-a dat tuturor normă dublă de lucru.

Că veni vorba, primisem ordin de la şeful detectivilor să fac profilul „faimoşilor psihopaţi" – cuplul asasin, dacă asta erau cu adevărat. În impasul în care ne găseam, sarcina mi se părea inutilă, dar şeful nu mi-a lăsat de ales. Pe PC-ul meu de acasă am aruncat o privire prin datele puse la dispoziţie de Departamentul pentru Ştiinţe Comportamentale şi de Programul pentru Analiza Comportamentului Criminal. Aşa cum bănuiam, nimic relevant nu mi-a atras atenţia. Era încă prea devreme, iar Jack şi Jill erau mult prea buni.

Deocamdată ştiam doar că trebuie (1) să adun cît mai multe informaţii şi date cu putinţă; (2) să pun întrebările necesare; (3) să încep să fac fişe cu cele mai năstruşnice ipoteze care m-ar putea ajuta la rezolvarea cazului.

Studiasem cîteva cazuri de vînători de celebrităţi şi am recapitulat în minte informaţiile pe care le aveam. Nu puteam să nu ţin cont de faptul că FBI avea o bază de date cu peste cincizeci de mii de vînători de celebrităţi. Numai în anii optzeci avuseseră loc în jur de o mie de cazuri. Nu se detaşa nici un profil anume, dar mulţi dintre ei aveau cîteva trăsături în comun: prima şi cea mai importantă, erau obsedaţi de mass-

media; simțeau nevoia de a ieşi din anonimat; erau obsedați de violență şi maniaci religioşi; prezentau dificultăți în a închega relații sentimentale. M-am gîndit la Margaret Ray, fanul obsedat care i-a spart lui David Letterman casa din Connecticut de nenumărate ori. Îl numea pe Letterman „persoana dominantă din viața mea". Şi eu mă uit cîteodată la Letterman, dar nu mi se pare atît de bun.

Mai era şi înjunghierea Monicăi Seles la Hamburg.

Katarina Witt era să pățească acelaşi lucru din partea unui „fan".

Sylvester Stallone, Madonna, Michael Jackson şi Jodie Foster au fost cu toții vînați şi atacați de oameni care pretindeau că îi adoră.

Dar cine erau Jack şi Jill? De ce aleseseră Washington, D.C. ca scenă pentru crimele lor? Să-i fi făcut să sufere – cu adevărat sau în imaginația lor – cineva din guvern?

Care era legătura dintre senatorul Daniel Fitzpatrick şi vedeta de televiziune asasinată, Natalie Sheehan? Ce ar fi putut avea în comun Fitzpatrick şi Sheehan? Erau amîndoi liberali – să fi însemnat asta ceva? Sau loveau aleator şi atunci devenea imposibil să le înțelegi următoarea mişcare? *Aleator* era un cuvînt nesuferit care-mi venea din ce în ce mai des în cap pe măsură ce mă gîndeam la caz. În cercurile de la Omucideri cuvîntul *aleator* poartă ghinion. Crimele aleatorii erau aproape imposibil de rezolvat.

Majoritatea vînătorilor de celebrități nu-şi omoară prada, sau măcar nu recurg la violență extremă chiar de la început. Jack şi Jill mă scoteau din minți. De cînd erau oare obsedați de senatorul Fitzpatrick şi de Natalie Sheehan? Cum şi-au ales victimele? *Nu trebuie să accepți ideea că lovesc la întîmplare. Orice, numai asta nu.*

Mă mai intriga şi faptul că erau doi şi că lucrau cot la cot.

Tocmai ajunsesem la un caz aiuritor în care doi prieteni, bărbaţi, au răpit şi au ucis femei vreme de treisprezece ani. Între ei era o relaţie de cooperare, dar şi de competiţie. Principiul psihologic care îi descria poartă numele de *twinning*.

Aşadar, ce ştiam despre Jack şi Jill? Prieteni perverşi? Aveau o legătură sentimental-romantică? Sau îi lega altceva? Crimele îi satisfăceau oare sexual? Părea plauzibil. Nevoia de a domina? Joc de societate vicios, poate fantezie sexuală dusă la extrem? Erau oare soţ şi soţie? Sau poate asasini în serie ca Bonnie şi Clyde?

Eram oare martori la începutul unei epidemii oribile de crime în serie? Epidemie de crime în Washington?

Avea să se întindă oare mai departe? Spre alte mari oraşe pe unde îşi fac veacul celebrităţile? La New York, Los Angeles, Londra sau Paris?

Am ieşit din lift la etajul şapte al hotelului Jefferson şi m-am uitat la feţele pale şi confuze de pe coridor. Judecînd după aspectul locului crimei, ajunsesem destul de devreme.

Jack şi Jill în capitală
Au venit la curăţat.

21

– Bunul doctor Cross, maestrul dezastrului. Măi, să fie! Alex, hei, vino-ncoace!

Eram pierdut într-un talmeş-balmeş de gînduri şi impresii

despre cele două crime cînd mi-am auzit numele. Am recunoscut imediat vocea şi am zîmbit la auzul ei.

M-am întors şi l-am văzut pe Kyle Craig de la FBI. Încă un vînător de monştri, venit din Lexington, Massachusetts. Kyle nu făcea parte din categoria de agenţi FBI tipici. Era dintr-o bucată. Nu avea relaţii sus-puse şi nu era om de birou. Kyle şi cu mine lucraserăm împreună la un caz complicat, cu mulţi ani în urmă. Specialitatea lui erau crimele de înaltă clasă caracterizate prin violenţă extremă sau asasinate în serie. Kyle era expert în cazurile urîte şi de groază cu care cei mai mulţi agenţi ai biroului nu voiau să aibă de-a face. În plus, era un prieten bun.

– Au scos pentru cazul ăsta toată artileria grea, spuse Kyle pe cînd ne strîngeam mîinile în hol. Era înalt şi uscăţiv. Trăsături puternice şi păr uimitor de negru, ca de cărbune. Nasul lung şi încovoiat, de şoim, părea destul de ascuţit ca să taie.

– Cine mai e pe-aici, Kyle? l-am întrebat eu. Probabil că nu-i scăpase nici un amănunt. Era inteligent şi avea spirit de observaţie şi instincte bune. Kyle cunoştea pe toată lumea, ca şi rolul pe care-l avea fiecare.

Kyle se încruntă. Făcu o faţă ca şi cînd ar fi muşcat dintr-o lămîie deosebit de acră.

– Da' cine dracu' nu e, Alex. Detectivii de la D.C., ai tăi *compadres*. FBI, bineînţeles. DEA, să nu-ţi vină să crezi! Ăia în costume albastre sînt de la CIA. Îţi dai seama după tăietura de la haină. Bunul tău prieten Pittman a venit în vizită la cadavrul încîntător al domnişoarei Sheehan. Acuma sînt în budoar.

– Dar asta-i înspăimîntător! i-am zîmbit acru. Mai grotesc nici că se poate.

Kyle arătă spre o uşă închisă – uşa dormitorului, am presupus eu.

– Nu cred vă vor să fie deranjaţi. Pe la Quantico se aude că Pittman e necrofil, spuse el cu o privire înghețată. Crezi că e vreun sîmbure de adevăr aici?

– Act criminal fără victimă, am spus eu.

– Dar respectul pentru cei morți? mă apostrofă Kyle aplecîndu-şi nasul spre mine. N-am nici o îndoială că – chiar şi moartă – domnişoara Sheehan va găsi o cale să-l respingă pe şeful matale.

Nu mă mira faptul că şeful în persoană venise la Jefferson. Amenința să fie cel mai important caz de omucidere din D.C. din ultimii ani. Şi avea să fie cu siguranță dacă Jack şi Jill loveau din nou, aşa cum promiseseră.

În pofida voinței mele, l-am lăsat pe Kyle şi m-am îndreptat spre uşa închisă a dormitorului. Am deschis-o cu grijă, ca şi cînd ar fi putut să fie minată.

George Pittman era în dormitor împreună cu un tip în costum cenuşiu. Probabil cineva de la medicină legală. Amîndoi ridicară ochii spre mine. Pittman morfolea între buze o țigară Bauza neaprinsă. Se încruntă şi clătină din cap la vederea mea. Nu avea ce face. Invitația-ordin a şefului poliției, Clouser, mă adusese aici. Era clar că Pittman nu mă dorea pe aproape.

Mormăi „Alex Cross a-ntîrziat!“ către celălalt costum. În loc de prezentări politicoase, pe post de zeflemea.

Amîndoi îşi îndreptară apoi atenția spre faimosul cadavru de pe pat. Pittman se purtase urît fără vreun motiv aparent. Nu m-am lăsat prea mult impresionat. Nu era mult diferit de comportamentul lui de serviciu. Un catîr împuțit şi mitocan.

Am respirat adînc de cîteva ori. Eram la slujbă, la locul crimei. M-am apropiat de pat şi am început inspecția de rutină – colecționarea de impresii brute.

Fața lui Natalie Sheehan era parțial acoperită de o

pereche de chiloți cu elasticul înfăşurat în jurul gîtului. Chiloții îi acopereau nasul, bărbia şi gura. Ochii mari şi albaştri erau pironiți în tavan. Mai purta încă ciorapii negri şi un sutien albastru care se asorta cu chiloții.

Era încă o dovadă de comportament sexual deviant şi totuşi nu-mi venea să cred. Era prea bine ordonat şi prea organizat. De ce vor să ne facă să-i credem maniaci sexuali? Era oare adevărat? Erau Jack şi Jill amanți frustrați? Era Jack impotent? Trebuia să aflăm dacă cineva avusese relații sexuale cu victima.

Era o scenă a crimei teribil de supărătoare. Natalie Sheehan murise aproximativ cu opt ceasuri în urmă, după informațiile lui Kyle. Nu mai era frumoasă, nici pe departe. Ironia soartei o făcea să ducă în mormînt cel mai tare reportaj de senzație din viața ei. Îl cunoscuse pe Jack, sau poate pe Jill.

Îmi veneau în minte aparițiile ei de la televiziune şi mă simțeam ca în fața morții cuiva apropiat. De-aici poate fascinația pe care o provoacă asasinarea vedetelor. Îi vedem zilnic pe oamenii de felul lui Natalie Sheehan; începem să credem că îi cunoaştem bine. Şi credem că duc vieți foarte interesante. Chiar şi morțile lor sînt interesante.

Puteam să observ deja cîteva asemănări evidente şi şocante cu asasinarea senatorului Fitzpatrick. Prima era impresia de sadism şi perversiune sexuală. Natalie Sheehan fusese legată de pat cu cătuşe. Era semiîmbrăcată. De asemenea, părea să fi fost „exccutată", exact ca senatorul.

Vedeta de televiziune primise un glonț de aproape în partea stîngă a capului, care atîrna într-o parte ca şi cînd gîtul ei lung fusese rupt. Poate că era rupt.

Să fi fost acesta tiparul după care acționau Jack şi Jill? Organizat, eficient şi cu al dracului de mult sînge rece. Şi pervers – pentru un motiv numai de ei ştiut. Nişte falşi

perverşi? Obsesie sexuală sau semn de impotenţă? Ce ne spunea oare tiparul? Ne comunica ceva?

Începusem să formulez o schiţă de personalitate psihologică a criminalilor. Metoda şi stilul crimelor erau mai importante pentru mine decît orice probă fizică. Întotdeauna. Ambele crime fuseseră plănuite cu minuţiozitate – metodic, structurat şi cu uşurinţă –, Jack şi Jill se jucau cu sînge rece. Pînă acum nu se descoperiseră scăpări semnificative, cel puţin după ştiinţa mea. Singurele probe lăsate *cu intenţie* la locul crimei erau notele.

Fantezia sexuală era evidentă – în felul cum fusese expusă femeia pe pat, ca şi în felul în care fusese mutilat senatorul. *Aveau oare Jack şi Jill probleme sexuale?*

Prima mea impresie era că ambii asasini sînt albi, cu vîrsta cuprinsă între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani, probabil mai apropiată de limita superioară, cu capacităţi organizatorice superioare. Îi bănuiam de o inteligenţă peste medie, dar şi atrăgători fizic şi convingători. Lucru dovedit de faptul că asasinii reuşiseră să pătrundă în apartamentele victimelor – ceea ce mie-mi părea bizar. Era cel mai bun indiciu pe care-l aveam.

Mai erau o grămadă de amănunte notabile şi m-am grăbit să mîzgălesc totul în carnet. Din cînd în cînd Pittman ridica ochii spre mine. Mă verifica.

Aveam chef să mă iau de el. El era simbolul atîtor lucruri care mergeau prost în poliţia din Washington. Era un ticălos autoritar şi nici pe jumătate atît de deştept pe cît se credea.

– Ai găsit ceva, Cross? mă întrebă în cele din urmă, în felul lui enervant.

– Nimic deocamdată, i-am spus eu.

Nu era adevărat. Îmi venise ideea că Daniel Fitzpatrick şi Natalie Sheehan duceau amîndoi o viaţă de promiscuitate,

în sensul demodat al cuvîntului. Poate că Jack şi Jill „nu erau de acord" cu ei. Ambele cadavre fuseseră expuse în poziţii compromiţătoare şi jenante. Asasinii se dovedeau preocupaţi de sex – mai bine zis de viaţa sexuală a oamenilor faimoşi.

Expuşi... a expune..., mă gîndeam. *Expuşi pentru ce motiv?*

– Vreau să arunc o privire la scrisoare, i-am cerut lui Pittman pe un ton cît am putut de politicos şi profesional.

Pittman dădu din mînă în direcţia mesei de la capătul patului. Cu un gest brutal de concediere. Nu m-aş purta aşa nici cu cel mai imbecil dintre poliţiştii de stradă. Îi arătasem mai mult respect şi lui Chucky-Ciopîrţilă.

M-am dus şi am citit misiva în gînd. Încă un poem. Cinci versuri.

Jack şi Jill în capitală
Au venit să-ndrepte încă o eroare.
Fără tapaj
I-am dat material de-un reportaj
Propria ei teroare.

Am dat din cap de cîteva ori, dar nu i-am spus un cuvînt lui Pittman. La dracu' cu el. Poezia rimată nu-mi spunea mare lucru. Sperasem să se întîmple asta, pînă la urmă. Versurile erau foarte inteligente, dar n-aveau sentiment. Ce-i făcuse pe cei doi asasini atît de inteligenţi şi de reci?

Mi-am continuat căutările în dormitor. Îmi mersese buhul în cercurile de la Omucideri că petrec cam mult timp la locul crimei. Uneori o zi întreagă. Aveam de gînd să fac acelaşi lucru aici. Cele mai multe dintre lucrurile femeii ucise păreau să aibă legătură cu cariera ei, ca şi cînd asta ar fi fost toată viaţa ei. Casete video, liste de cheltuieli de decontat la

televiziune, un capsator şterpelit pe care era gravat CBS. Am analizat locul crimei şi pe victimă din mai multe unghiuri. Mă întrebam dacă asasinii luaseră ceva cu ei.

Totuşi, nu reuşeam să mă concentrez aşa cum aş fi vrut. Pittman mă scosese din sărite. Nu reuşisem să trec peste asta.

De ce fuseseră lăsate expuse ambele victime? Ce îi lega oare în moarte sau măcar în minţile criminalilor? Asasinii se simțeau obligați să ne arate explicit anumite lucruri. Totul despre Fitzpatrick şi Sheehan era acum în văzul lumii. Grație lui Jack şi Jill.

Lucrurile stau prost, m-am gîndit eu trăgînd aer în piept cu greutate.

Partea cea mai proastă e că mă lăsasem prins de caz. Fără îndoială că eram prins.

Apoi lucrurile au luat o turnură şi mai proastă în dormitor. O turnură proastă şi neaşteptată.

Eram lîngă Pittman cînd el mi se adresă, fără să ridice ochii la mine.

– Întoarce-te aici după ce terminăm noi, Cross. Vino mai tîrziu.

Cuvintele şefului rămaseră în aer ca un miros greu, stătut. Nu-mi venea să cred că într-adevăr le rostise. M-am străduit mereu să am pentru Pittman un oarecare respect. Mi-a fost greu, uneori aproape imposibil, dar am reuşit.

– Cu tine vorbesc, Cross, spuse Pittman ridicînd vocea cu o măsură. M-ai auzit? Mă asculți?

Apoi şeful detectivilor făcu un gest pe care n-ar fi trebuit să-l facă, ceva urît, ceva peste care n-am putut să trec. Întinse mîna şi mă împinse cu podul palmei. Cu putere. M-am dat înapoi o jumătate de pas. Mi-am regăsit echilibrul. Am ridicat amîndoi pumnii la piept.

N-am stat să mă gîndesc. Tot ce ținusem în mine, plus

un dezgust puternic m-au făcut să acționez.

L-am apucat pe Pittman cu amîndouă mîinile. Toate cuvintele nespuse dintre noi şi lipsa lui de respect se adunaseră, în ultimii cîțiva ani. Iar acum răbufneau. Situația deveni incendiară acolo, în dormitorul victimei.

George Pittman şi cu mine sîntem de o vîrstă. Nu e înalt ca mine, dar e probabil mai greu cu vreo zece kilograme. Are o constituție solidă şi arată ca un fundaş de prin anii şaizeci. *Nu e bun pentru slujba pe care o are. Nu poate să mă sufere pentru că sînt bun în ceea ce fac. Nenorocitul!*

L-am apucat şi l-am ridicat de la podea. Arăt eu puternic, dar sînt şi mai puternic. Ochii lui Pittman s-au mărit a neîncredere şi a frică.

L-am izbit cu putere de peretele dormitorului. L-am mai pocnit o dată. Nimic mortal sau periculos, doar un avertisment.

La fiecare lovitură, Pittman tremura din toate încheieturile. Se lăsase moale. N-a replicat. Nu-i venea să creadă că fac ce fac. Sincer să fiu, nici mie.

Am slăbit strînsoarea. L-am lăsat în pace şi s-a clătinat pe picioare. Ştiam că nu l-am rănit fizic, dar îi rănisem mîndria. Făcusem o mare greşeală, de altfel.

N-am spus un cuvînt. Nici celălalt costum cenuşiu care se afla de faţă. Mă liniştea puțin faptul că Pittman începuse. El începuse, şi fără nici un motiv. Mă întrebam dacă celălalt costum văzuse lucrurile astfel, dar mă îndoiam.

Am părăsit dormitorul. Pittman nu mi-a vorbit.

Mă întrebam dacă nu cumva părăseam în acelaşi timp şi poliția din Washington.

22

– Alarmă! Se întîmplă ceva la Coroană. Toată lumea în alertă, toată lumea. Probleme la Coroană. Alarmă! Nu e un exercițiu. *E serios!*

Jumătate de duzină de agenţi ai Serviciului Secret luară alerta foarte în serios. Îl urmăreau pe Jack prin trei binocluri Rangemaster.

Jack se pusese în mişcare.

Nu le venea să creadă că sînt martori la o asemenea scenă. Nici unul dintre agenți nu voia să-şi creadă ochilor. Alarma era reală, nu aveau nici o îndoială.

– E-n regulă, este Jack. Ce-i cu el, a-nnebunit?

– Am luat contact vizual cu Jack. Unde dracu' se duce? Lua-l-ar dracu'! Ce se-ntîmplă?

Cei şase formau trei echipe cu un înalt nivel profesional. Erau oameni de primă mînă, printre cei mai buni şi mai inteligenți dintre cei peste două mii de agenți ai Serviciului Secret. Se aflau în Fordurile de culoare închisă parcate pe strada Cincisprezece, în Northwest. Treaba devenise serioasă.

Alarmă adevărată.

Nu e un exercițiu.

– Jack a părăsit Coroana. La ora douăzeci şi trei şi patruzeci. Chiar acum îl avem cu toții în raza vizuală, spuse unul dintre agenți în microfonul din maşină.

– Mda. Jack poate să fie uneori foarte şmecher. A dovedit-o. Staţi cu ochii pe el. Baza, unde-i încîntătoarea Jill?

– Aici e baza, se auzi vocea unei agente. Jill stă la căldurică la etajul al treilea al Coroanei. Citeşte „Barbara Bush

despre Barbara Bush". E în cămăşuţă de noapte. Nu vă faceţi griji pentru Jill.

– Eşti sigură?

– Sigură. Jill e-n pat. Jill e fetiţă cuminte, cel puţin în seara asta.

– Bravo ei. Cum dracu' a ieşit Jack?

– A folosit tunelul cel vechi dintre subsolul Coroanei şi clădirea Trezoreriei. Aşa a ieşit.

Alarmă.

Nu e un exerciţiu.

Jack s-a pus în mişcare.

– Jack se apropie de strada Pennsylvania. E lîngă hotelul Willard. Tocmai a aruncat o privire înapoi. Jack e paranoic – aşa şi trebuie. Nu cred că ne-a văzut. Of, la dracu', cineva a aprins faza lungă chiar în faţa hotelului. *O maşină trage pe dreapta – chiar în faţa lui Jack.* Un Jeep roşu. Jack se urcă în afurisitul de Jeep roşu.

– Am înţeles. Gata cu binoclul. Îl urmărim. Jeepul are număr de Virginia. Doi-trei-unu HCY. Fir-ai al dracului cu maşina ta. Urmăriţi Jeepul.

– Urmărim Jeepul roşu. Ne ţinem de fundu' lu' Jack. Alertă pentru Şacal. *Repet: alertă pentru Şacal.* Nu e un exerciţiu.

– Să nu-l pierdeţi pe Jack. *Să nu-l pierdeţi* orice-ar fi.

– Am înţeles. Îl avem pe Jack în raza vizuală.

Fordurile întunecate porniră cu toată viteza pe urmele Jeepului. *Jack* era numele de cod al Serviciului Secret pentru preşedintele Thomas Byrnes. *Jill* era numele de cod pentru Prima Doamnă. *Coroană* era de douăzeci de ani numele de cod pentru Casa Albă.

Majoritatea agenţilor de la Casa Albă îl plăceau sincer

pe preşedintele Byrnes. Era un tip cu picioarele pe pămînt, o persoană normală – ca şi ultimii preşedinţi. Nu făcea prea mult caz de poziţia lui. Totuşi, din cînd în cînd preşedintele pleca într-o vizită neoficială la vreo femeie, în D.C. sau prin apropiere. Serviciul Secret o numea „maladia prezidenţială". Thomas Byrnes nu era nicidecum primul care suferea de această maladie. John Kennedy, Franklin Delano Roosevelt şi mai ales Lyndon Johnson fuseseră cei mai vinovaţi. Era năravul Biroului Oval.

Coincidenţa cu numele alese de asasinii psihopaţi din D.C., aşa-zişii vînători de celebrităţi, nu-i scăpase Serviciului Secret. Serviciul Secret nu credea în coincidenţe. Dezbătuseră deja în patru rînduri această chestiune – patru întîlniri lungi şi furtunoase la Centrul de Urgenţă din aripa de vest a subsolului Casei Albe. Numele de cod pentru orice presupus atentator la viaţa preşedintelui era Şacalul. Şi acest nume era folosit de Serviciul Secret de mai bine de treizeci de ani.

„Coincidenţa" de nume îi îngrijorase pe cei de la PPD[1], mai ales pentru că preşedintele Byrnes hotărîse să facă una din vizitele lui neanunţate în care – din motive evidente – nu era însoţit de nici o gardă de corp.

Erau doi Jack şi două Jill.

Serviciul Secret nu voia şi nu putea să accepte că asta era o coincidenţă.

– Am pierdut Jeepul roşu pe lîngă golf. L-am pierdut pe Jack.

Începuse haosul. Alertă şi haos.

Nu era un exerciţiu.

---

[1] *Presidential Protection Division*, serviciul de protecţie prezidenţială (n.tr.).

Partea a II-a

Vînãtorul de monştri

23

Luni seara apăru în sfîrşit un indiciu în cazul Jack şi Jill. Putea să fie important. Speram să nu fie o pistă falsă.

Tocmai ajunsesem acasă şi luam cina împreună cu copiii, cînd a sunat telefonul. Era Kyle Craig. Mi-a spus că studiourile CNN au primit un mesaj de la Jack şi Jill, pe bandă video. Asasinii făcuseră un film pe care voiau să-l arate lumii. Jack şi Jill trimiseseră şi scrisori către *Washington Post* şi *The New York Times*. Voiau „să se explice" în seara aceea.

A trebuit să fug înainte ca puiul fript gătit de Nana să ajungă pe masă. Jannie şi Damon îmi aruncară privirile categoria „iarăşi?". Aveau dreptate să gîndească aşa.

Am tăiat-o pe lîngă Capitoliu. Nu voiam să întîrzii la petrecerea pe care ne-o pregătiseră Jack şi Jill. Încă o dovadă a controlului pe care cei doi îl aveau asupra noastră.

Am ajuns la sediul CNN la timp pentru proiecţie şi cu cîteva momente înainte ca banda video să fie transmisă pe post, în emisiunea lui Larry King. Agenţi FBI şi ai Serviciului Secret erau înghesuiţi în camera de proiecţie de la CNN. Toată lumea părea să aibă nervii încordaţi.

Camera s-a cufundat în tăcere cînd a început proiecţia. Mi-era teamă să clipesc. Tuturor le era teamă.

– Crezi în porcăria asta? mormăi cineva într-un sfîrşit.

Jack şi Jill ne filmaseră! Ăsta a fost primul şoc din seara

aceea. *Îi filmaseră pe polițiștii din fața clădirii senatorului Fitzpatrick cu două zile în urmă. Fuseseră de față în mulțimea de curioși.*

Filmul era un colaj alb-negru și color, în stilul documentar. Primele cadre erau imagini din diferite unghiuri ale exteriorului clădirii unde locuise senatorul Fitzpatrick. Părea filmul unui student bun la cinematografie, un pic mai pretențios. Apoi ecranul ne oferi ceva și mai interesant și cu totul neașteptat.

Asasinii filmaseră ultimele momente din viața senatorului Fitzpatrick, cîteva secunde înainte de uciderea lui, bănuiam. Imagini îngrozitoare ale senatorului în viață. De aici începuse tragedia.

L-am văzut pe Daniel Fitzpatrick, gol, legat de pat cu cătușe. I-am auzit vocea. „Vă rog, nu faceți asta", îi ruga el pe cei doi. Apoi am auzit trăgaciul. Un glonț fusese tras de la numai cîțiva centimetri distanță de urechea dreaptă a senatorului. Venise apoi al doilea glonț. Capul senatorului explodă pe ecran. Celor din încăpere li se tăie respirația în fața îngrozitoarei imagini care îl transportase pe senator în eternitate.

– Iisuse! O, Iisuse! a țipat o femeie. Cîțiva și-au întors privirile de la ecran. Alții și-au acoperit ochii. Eu am răbdat. Nu-mi puteam permite să pierd nimic. Era vorba de informație vitală pentru cazul pe care încercam să-l înțeleg. Mai valoroasă decît toate testele ADN, testele serologice și decît toate amprentele de pe lume.

Tonul filmului se schimbă brusc după asasinarea odioasă a lui Fitzpatrick. Imagini de oameni obișnuiți pe străzile unor orașe neidentificate înlocuiră secvențele care ne înghețaseră sîngele în vene. Unii oameni făceau semne cu mîna înspre

cameră, cei mai mulți se lăsaseră filmați – probabil de Jack şi Jill – cu indiferență.

Filmul continua să amestece scene alb-negru şi color, dar nicidecum dezordonat. Cel care făcuse montajul avea categoric talent pentru montaj.

Unul dintre ei este artist, sau cel puțin are înclinații artistice serioase, mi-am zis eu notînd acest amănunt în minte. *Ce artist e acela care s-ar lăsa amestecat în aşa ceva?* Eram la curent cu acele teorii care asociau creativitatea cu psihopații. Bundy, Dahmer, chiar şi Manson, pot fi considerați criminali „creativi". De cealaltă parte, Richard Wagner, Degas, Jean Genet şi mulți alți artişti au avut tendințe psihopatice, dar n-au omorît totuşi pe nimeni.

Apoi, pentru aproximativ şaizeci şi cinci de secunde, filmul se transformă într-o narațiune. Am auzit două voci, una de bărbat şi alta de femeie. Se petrecea ceva dramatic. Ne-a luat pe toți prin surprindere.

Jack şi Jill s-au decis să ne vorbească.

Era ca şi cînd asasinii s-ar fi aflat alături, în studio. Cei doi vorbeau alternativ pe fondul colajului care se desfăşura mai departe, dar vocile fuseseră filtrate electronic, ceea ce le făcea probabil de nerecunoscut. Aveam să încerc să analizez vocile cu atenție după terminarea filmului. Dar pînă atunci mai era.

JACK: E mult de cînd oamenii ca noi stau deoparte şi privesc cum o elită promovează nedreptatea în această țară. Am privit răbdători şi am şuferit în tăcere. Ca în zicala aceea cinică: *n-ai ce-i face, stai la locul tău*. Am aşteptat ca sistemul american să-şi revină şi să țină cont de noi. Dar sistemul nu mai funcționează de foarte multă vreme. Nimic nu mai funcționează. Poate cineva să susțină contrariul?

JILL: Oameni fără scrupule, avocați şi oameni de afaceri,

au învățat să profite de pe urma inocenței și bunăvoinței noastre și, mai presus de toate, de pe urma generozității spiritului nostru. Dați-mi voie să repet acest lucru important – oameni fără scrupule au învățat să profite de pe urma inocenței noastre, a bunăvoinței noastre și a minunatului nostru spirit american. Mulți dintre aceștia sînt acum în guvern sau sînt apropiați ai așa-zișilor noștri lideri.

JACK : Uitați-vă la chipurile oamenilor de pe ecranul din fața voastră. Ei sînt cei deposedați de drepturi. Ei sînt cei fără speranță, cei care nu mai cred în țara noastră. Iată victimele *violenței care-și are rădăcinile în Washington, în New York, în Los Angeles*. Îi recunoașteți pe acești dezmoșteniți? Sînteți și voi printre victime? *Noi sîntem.* Noi sîntem ca orice Jack și Jill din mulțime.

JILL: Priviți ce ne-au făcut așa-zișii noștri lideri. Priviți disperarea și suferința de care liderii noștri s-au făcut responsabili. Priviți cîtă nebunie și cît cinism au creat. Visurile și speranțele pe care le-au distrus cu sălbăticie. Liderii noștri distrug sistematic America.

JACK: Uitați-vă la chipurile oamenilor.

JILL: Uitați-vă la chipurile oamenilor.

JACK: Uitați-vă la chipurile oamenilor. Acum ați înțeles de ce ne-am hotărît să venim peste voi? Vedeți?... Uitați-vă la chipurile oamenilor. Uitați-vă la ce-ați făcut. Uitați-vă la crimele de nespus pe care le-ați comis.

JILL: Jack și Jill au venit în capitală. De-asta am venit. Să ia aminte toți cei care trăiesc și muncesc în capitală și care încearcă să preia controlul asupra noastră. V-ați jucat cu viețile noastre – e rîndul nostru să ne jucăm cu ale voastre. E rîndul nostru să ne jucăm. E rîndul lui Jack și Jill.

Filmul luă sfîrșit cu imaginile șocante ale maselor de

oameni fără adăpost din Piaţa Lafayette, chiar peste drum de Casa Albă. Urma un alt poem, cîteva rime de avertizare:

Jack şi Jill în capitală
Au o misiune tristă.
Sînt puşi pe rele
Au venit vremuri grele
Pentru aripa reformistă.

JACK: A venit vremea judecăţii celor fără suflet. Vă ştiţi fiecare. *Şi noi vă ştim.*

– Cît mai durează mica lor capodoperă? Unul dintre producători voia un răspuns pentru cea mai practică dintre întrebări. CNN trebuia să înceapă difuzarea filmului în mai puţin de zece minute.

– Trei minute şi ceva. Pare o eternitate, ştiu, spuse unul dintre tehnicieni uitîndu-se la cronometru. Dacă vreţi să-l opresc, nu trebuie decît să-mi spuneţi.

Mă luase cu frig la auzul poeziei, în ciuda căldurii din încăpere. Nimeni nu se ridicase să plece. Oamenii de la CNN discutau între ei, discutau filmul, ca şi cînd noi ceilalţi nici n-am fi fost de faţă. Gazda talk-show-ului părea dusă pe gînduri şi îngrijorată. Poate că înţelegea şi el încotro se îndreptau comunicaţiile în masă, că nu puteau fi oprite.

– Intrăm în emisie peste opt minute, îşi anunţă un producător echipa. Oameni buni, avem nevoie de camera asta. O să vă facem cópii la toţi.

– Suvenire, glumi cineva din mulţime. I-am văzut pe Jack şi Jill la CNN.

– Nu sînt criminali în serie, am murmurat eu, mai mult pentru mine decît pentru altcineva. Voiam să aud cum sună acest gînd, această ipoteză.

Eram în minoritate, dar o credeam cu putere. *Nu sînt criminali-tip, obişnuiţi.* Erau extrem de bine organizaţi şi atenţi. Erau inteligenţi sau destul de remarcabili ca personalitate pentru a se putea apropia de doi oameni faimoşi. Prezentau o anume manie sexuală sau doar voiau să ne facă pe noi să credem asta. Şi luptau pentru o cauză anume.

Îmi răsunau încă în cap cuvintele lor, vocile lor spectrale de pe bandă: *„au o misiune tristă"*.

Poate că pentru ei nu era un joc. *Ci un război.*

24

Nu fusese niciodată mai rău, niciodată. Miercuri de dimineaţă, la numai două zile după ce Shanelle Green fusese omorîtă, un alt copil fu găsit mort în parcul Garfield, nu departe de şcoala Sojourner Truth. De data asta victima era un băiat de şapte ani. Crima era similară. Faţa băiatului fusese zdrobită, poate cu un drug de metal.

De la mine de acasă puteam ajunge pe jos la groaznicul loc al crimei, mergînd pe strada Cinci. Aşa am şi făcut, tîrîndu-mi picioarele. Era patru decembrie, iar copii se gîndeau deja la Crăciun. N-ar fi trebuit să se întîmple aşa ceva. N-ar fi trebuit să se întîmple deloc, dar mai ales nu acum.

Mai era ceva care-mi făcea rău, nu doar moartea altui copil inocent. *Dacă nu cumva cineva se inspirase din primul omor – lucru foarte puţin probabil după părerea mea –,*

criminalul nu avea cum să fie Emmanuel Perez, n-avea cum să fie Chucky-Ciopîrţilă. Sampson şi cu mine făcuserăm o greşeală. Urmăriserăm o pistă falsă. Eram responsabili în parte pentru moartea băiatului.

Bătea vîntul în trombe, îl auzeam şuierînd cînd am pătruns în micul parc dinspre depozitul de vinuri. Era o dimineaţă mizerabilă, îngrozitor de rece şi întunecată. Două ambulanţe şi jumătatc de duzină de maşini ale poliţiei erau parcate dincolo de gardul parcului. La locul crimei erau strînşi cel puţin o sută de oameni din cartier. Era o atmosferă fantomatică, de coşmar, cu totul ireală. Sirenele ambulanţelor şi ale maşinilor poliţiei urlau în fundal ca un bocet terifiant. Tremuram îngrozitor şi nu numai din cauza frigului.

Scena crimei mi-a adus aminte de un alt moment înfiorător, petrecut acum cîţiva ani cînd găsiserăm cadavrul unui băieţel în ajun de Crăciun. Mi-a rămas ca o amintire de neşters. Pe băiat îl chema Michael Goldberg, dar toată lumea îi zicea Shrimpie. Avea numai nouă ani. Numele asasinului era Gary Soneji şi a evadat din închisoare după ce l-am prins. A evadat şi a dispărut de pe faţa pămîntului. Ajunsesem să mă gîndesc la Soneji ca la un doctor Moriarty al meu – diavolul în carne şi oase, dacă există aşa ceva, şi începusem să cred că există.

Gîndul mă ducea fără să vreau la Gary Soneji. Gary Soneji avea un motiv perfect să comită aceste crime atît de aproape de casa mea. Jurase să se răzbune pe mine cu vîrf şi îndesat pentru timpul cît a stat în închisoare – pentru fiecare zi, fiecare oră, fiecare minut. A venit scadenţa, doctore Cross.

Pe cînd încercam să mă strecor printre benzile galbene care marcau locul crimei, o femeie într-o pelerină albă de ploaie îmi strigă:

– Eşti poliţist, aşa-i? Atunci de ce dracu' nu faci nimic? Fă ceva cu maniacul ăsta care ne omoară copiii! Şi să nu uit, sărbători fericite!

Ce-aş fi putut să-i răspund femeii furioase? Că munca de poliţist n-are a face cu serialul „N.Y.P.D. Blue" de la televizor? Nu aveam deocamdată nici un indiciu în cazul celor doi copii omorîţi. Nu mai aveam un Chucky ca să dăm vina pe el. Un singur lucru era clar: Sampson şi cu mine făcuserăm o greşeală. Un *hombre* rău murise, dar nu pentru propriile lui păcate.

Mass-media continua să nu fie foarte interesată, am recunoscut totuşi cîţiva reporteri aflaţi la faţa locului: Inez Gomez de la *El Diario* şi Fern Galperin de la CNN. Îi vedeai oriunde se întîmpla ceva în Washington, chiar dacă erau doar crime în Southeast.

– E vreo legătură cu asasinarea copilului de săptămîna trecută, domnule detectiv? L-aţi prins pe adevăratul asasin? E vorba de un ucigaş de copii în serie? Inez Gomez mă bombardase cu o avalanşă de întrebări. Era un reporter foarte bun, deşteaptă, dură şi onestă de cele mai multe ori.

N-am răspuns nici unui reporter, nici măcar lui Gomez. Nici măcar nu i-am privit. În capul pieptului simţeam o durere acută care nu voia să înceteze.

E vorba de un ucigaş în serie care-şi alege victimele dintre copii mici? Nu ştiu, Inez. S-ar putea. Mă rog să nu fie aşa. Era Emmanuel Perez nevinovat? Nu cred, Inez. Mă rog să nu fi fost.

E posibil ca Gary Soneji să fie ucigaşul acestor doi copii? Sper să nu. Mă rog să nu fie aşa, Inez.

Aveam o grămadă de motive să mă rog în acea dimineaţă rece şi mohorîtă.

Vremea era prea aspră pentru un început de decembrie, era prea multă zăpadă. Cineva zisese la radio că atîta s-a dat zăpada la o parte în D.C., încît te făcea să crezi că e un an electoral.

Mi-am croit drum prin mulțime spre locul unde zăcea copilul – ca o păpușă stricată pe un pat de iarbă înghețată. Fotograful de la poliție tocmai îi făcea poze băiatului. Era tuns scurt ca Damon, în stilul numit de Damon „chelios".

Bineînțeles că știam că nu e Damon, cu toate astea șocul fu extrem de puternic. L-am simțit ca pe un pumn greu în stomac. Scena mi-a tăiat răsuflarea și m-am trezit gîfîind. Nu poți ușura cruzimea cu lacrimi. E mult de cînd am învățat lecția.

Am îngenunchcat lîngă copilul ucis. Părea că doarme, dar că are un coșmar teribil. Cineva îi închisese ochii și m-am întrebat dacă nu cumva o făcuse chiar criminalul. Mai probabil era opera unui bun samaritean sau a unui polițist cu suflet, dar foarte neglijent. Băiețelul avea pantaloni gri uzați cu găuri în genunchi și pantofi Nike scofîlciți. Partea dreaptă a feței fusese efectiv distrusă de loviturile criminalului, exact ca a lui Shanelle. Fața era zdrobită, dar și brăzdată de lacrimi. Sîngele roșu strălucitor băltea sub cap.

Maniacului îi place să distrugă copii frumoși. Mi-a venit o idee. *Este oare criminalul desfigurat într-un anume fel? Fizic? Emoțional? Poate în amîndouă felurile.*

De ce-i urăște atît de mult pe copiii mititei? De ce-i omoară lîngă școala Sojourner Truth?

I-am deschis ochii băiatului. Acum se uita la mine. Nu știu de ce-am făcut-o. Simțisem nevoia să-i văd.

25

– Doctore Cross..., doctore Cross..., îl cunosc pe băiat, spuse o voce tremurătoare. Era în clasa întîi, la noi. Îl cheamă Vernon Wheatley.

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe doamna Johnson, directoarea de la şcoala lui Damon. Îşi reţinea un oftat.

E chiar mai dură ca tine, tăticule. Asta-mi spusese Damon. Poate că avea dreptate. Directoarea şcolii nu plîngea, nu-şi putea permite să plîngă.

Doctorița de la medicină legală era lîngă doamna Johnson. O cunoşteam şi pe ea. O femeie albă, Janine Prestegard. Părea să fie de-o vîrstă cu doamna Johnson. În jur de treizeci şi cinci de ani, un an în plus sau în minus. Stăteau de vorbă, se consultau, poate se încurajau una pe alta.

Ce se petrecea la şcoala Sojourner Truth? *De ce la şcoala asta? De ce la şcoala lui Damon?* Mai întîi Shanelle Green, acum Vernon Wheatley. Ştia directoarea ceva? Credea directoarea şcolii că poate să ajute la rezolvarea acestor cazuri îngrozitoare? Le cunoscuse pe victime.

Doctorița se pregătea pentru autopsia care avea să determine cauza morții. Părea zguduită de ceea ce suferise băiatul. Nu e nimic mai rău decît să faci autopsia unui copil ucis.

Doi detectivi de la secția de poliție aşteptau în apropiere. Ca şi echipa de la morgă. Nimic nu e mai rău decît uciderea unui copil. Eu unul n-am văzut nimic mai rău. Îmi aduc aminte

de toate cazurile de care m-am ocupat. Sampson îmi spune cîteodată că sînt mult prea sensibil pentru un detectiv de la Omucideri. Eu zic că fiecare detectiv ar trebui să fie cît se poate de sensibil şi de uman.

M-am ridicat cît sînt de mare. La un metru nouăzeci nu eram decît cu vreo cîțiva centimetri mai înalt ca doamna Johnson.

– V-am văzut la ambele scene ale crimei, i-am spus eu. Locuiți în apropiere?

Clătină din cap. Se uită drept în ochii mei. Ochii ei erau mari şi rotunzi şi plini de intensitate. Îmi prinsese privirea şi nu-mi mai dădea drumul.

– Cunosc o groază de lume aici, în cartier. Cineva m-a sunat acasă. A crezut că trebuie să ştiu. Am crescut aici, lîngă piața din Southeast, explică ea. E acelaşi asasin, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns la întrebare.

– S-ar putea să fie nevoie să stăm de vorbă despre crime, mai tîrziu, i-am spus eu. S-ar putea să fie nevoie să vorbesc cu o parte dintre copii. N-am s-o fac decît dacă n-am încotro. Au trecut prin atîtea! Vă mulțumesc pentru grijă. Îmi pare rău pentru Vernon Wheatley.

Doamna Johnson dădu din cap uitîndu-se în continuare la mine cu ochii ei sfredelitori. *Cine eşti tu de fapt?* păreau să mă întrebe. *Şi tu ai fost de față la ambele locuri ale crimei.*

– Cum poți să faci o asemenea muncă? izbucni ea brusc.

Pusese o întrebare neaşteptată şi şocantă. Ar fi putut să-mi pară lipsită de tact, dar – nu ştiu de ce – nu mi s-a părut. Întîmplător, era mantra mea personală. *Cum poți să faci o asemenea muncă, Alex? De ce trebuie să fii tu vînătorul de monştri? Cine eşti tu, de fapt? Ce s-a ales de tine?*

– Nici eu nu prea ştiu, i-am spus adevărul.

De ce îmi recunoscusem slăbiciunea în fața ei? Nu prea mi se-ntîmpla, nici măcar în fața lui Sampson. Era ceva în ochii ei. Te obligau să spui adevărul.

Mi-am coborît privirea şi am plecat de lîngă ea. Trebuia. M-am întors la notițele mele. Capul îmi era greu de întrebări, întrebări urîte, gînduri urîte şi sentimente şi mai urîte despre crimă. Despre cele două crime. Cele două cazuri.

De ce-i urăşte atît de mult pe copii? Întrebarea îmi stăruia în minte. *Cine pe lumea asta e în stare să urască nişte copii atît de mici?* Cu siguranță că el însuşi fusese agresat în copilărie. Era probabil un tînăr de vreo douăzeci de ani. Nu foarte organizat şi deloc grijuliu.

Aveam certitudinea că-l vom prinde – dar oare suficient de curînd?

26

Mă aşteptam ca departamentul să ia o măsură disciplinară împotriva mea, aşteptam să fiu săpat. N-a venit imediat. Pittman îşi ținea cuțitul lui ascuțit deasupra capului meu. Şeful se juca cu mine. De-a şoarecele şi pisica.

Poate că cei de sus nu-l lăsau să acționeze... datorită lui Jack şi Jill. Asta era. Asta trebuia să fie. Credeau că au nevoie de mine pentru cazul vînătorilor de celebrități.

Aşteptînd în purgatoriu, aveam o groază de lucruri de făcut. Îmi petreceam orele verificînd şi reverificînd datele Departamentului pentru Ştiințe Comportamentale al FBI,

căutînd orice amănunt care ar fi putut să lege cazul celor doi copii uciși de altele din Washington – sau de oriunde. Am repetat apoi operația pentru Jack și Jill. *Dacă vrei să înțelegi un asasin, studiază-i acțiunile.* Jack și Jill erau organizați. Ucigașul copiilor era dezorganizat și dezordonat. Între cele două cazuri era o distanță ca de la cer la pămînt.

Credeam mai departe că n-am să pot lucra în felul ăsta pentru două cazuri complexe de omucidere. Credeam că venise clipa ca așa-zisa înțelegere cu șefii mei să se întoarcă împotriva lor.

După-amiază tîrziu am dat cîteva telefoane. Existau niște oameni care îmi erau obligați în cadrul departamentului. Ce-aveam de pierdut?

În noaptea aceea m-am întîlnit cu patru detectivi de la secția 1, în parcarea pustie de lîngă școala Sojourner Truth. Fiecare în parte era rău văzut în poliție. Toți ca unul, patru zurbagii. Foarte buni polițiști, cu toate acestea. Probabil cei mai buni din Washington.

Detectivii aleși de mine locuiau toți în Southeast. Toți puseseră la inimă asasinatele copiilor și voiau ca tristul caz să se rezolve cît se poate de repede – indiferent de celelalte priorități.

Sampson a ajuns ultimul, numai cîteva minute peste ora întîlnirii, ora zece. Întîlnirea secretă ar fi fost cu siguranță interzisă de șeful detectivilor. Eram pe cale să formez o echipă în afara serviciului, pentru a ajuta la prinderea ucigașului lui Shanelle Green și al lui Vernon Wheatley. Nu eram tocmai niște răzbunători, dar eram pe-aproape.

– *Ultimul,* John Sampson, îl tachină Jerome Thurman, slobozind un hohot răsunător cînd Sampson își făcu loc în cercul nostru strîns. Thurman avea în jur de o sută de

kilograme, numai muşchi. El şi Sampson se hîrîiau reciproc, dar erau buni prieteni. Asta de cînd băteam mingea cu toţii în liga liceenilor din D.C., acum o mie şi ceva de ani.

– Ceasul meu arată zece punct, zise Sampson fără să se uite măcar la anticul lui Bulova.

– Atunci atîta e, îl apără Shawn Moore. Moore era un detectiv tînăr şi foarte activ, tată a trei copii. Familia lui locuia la un kilometru distanţă de şcoala Truth – cum este cunoscută în împrejurimi. Unul din băieţii lui era colcg de clasă cu Damon.

– Mă bucur că aţi venit cu toţii pe aşa o vreme rece, le-am spus eu după ce au terminat cu glumele şi cu trăncăneala. Ştiam că toţi se înţeleg bine şi se respectă unul pe altul. Mai ştiam că şeful n-avea să afle nimic de la nici unul din ei. Îmi cer scuze că v-am chemat aici şi atît de tîrziu. Dar e mai bine să nu fim văzuţi împreună. Curtea şcolii mi s-a părut locul potrivit pentru ceea ce am să vă spun. Am să fiu cît se poate de scurt, am precizat eu, privindu-i în faţă pe fiecare.

– Aşa să faci, Alex, mă avertiză Jerome. Că-mi îngheaţă fundu' cel gras.

– Aţi auzit cu toţii despre băiatul de şapte ani găsit în parcul Garfield azi-dimineaţă. Vernon Wheatley.

Dădură solemn din capete a încuviinţare. Veştile despre omucideri circulau ca vîntul.

– Ei bine, m-am gîndit mult la cei doi copii ucişi. Am comparat probele pe care le avem cu bazele de date ale Programului de Analiză a Violenţei Criminale şi ale Departamentului de Ştiinţe Comportamentale. N-am găsit nici o similitudine. Lucrez deja la un profil criminal. Sper să mă înşel, dar cred că avem de-a face cu un criminal-tip aici în zonă. Un asasin în serie, care îşi alege victimele printre copii. Sînt aproape sigur de asta.

– Cît de prost stăm, Alex? mă întrebă Rakeem Powell.

Ştiam că Rakeem o să accepte oferta. Am lucrat împreună acum cîţiva ani la un caz greu.

– Cred că omul nostru e în plină criză, Rakeem. Două crime la interval de cîteva zile. Un nivel ridicat de violenţă. Pare să fie în plină criză, sau al dracului de aproape. Zic omul nostru, dar ar putea să fie o femeie.

– Prea violent pentru o femeie, spuse Sampson. Îşi drese glasul. Prea mult... sînge... cranii zdrobite... copii mici. Clătină din cap în semn că nu. Eu nu cred că e femeie.

– Înclin să te aprob, am replicat, dar nu se ştie niciodată, mai ales în zilele noastre. Uită-te la Jill.

– Cîţi detectivi lucrează la caz? întrebă Jerome Thurman printre buzele groase, pe care le ţinea strînse ca acele buze-caramele pe care le poartă copiii şi pe care le mănîncă după ce se satură să aibă buze groase.

– Două echipe, i-am dat eu vestea cea rea, dintre care numai una cu normă-ntreagă. De-aia am vrut să ne-ntîlnim. Şeful nu vrea să audă de teoria că aceeaşi persoană a omorît amîndoi copiii. În dosar scrie că Emmanuel Perez e cel care a omorît-o pe fetiţă.

– Şefu' e un tîmpit, izbucni Jerome Thurman. La fel de inutil ca ţîţele la un taur comunal.

Şi ceilalţi se porniră pe-njurat. Mă aşteptasem să aibă o reacţie negativă, indiferent la ce-ar fi spus şeful. Nu mă mulţumeam însă cu atît. Cu toate că tentaţia era mare.

– Eşti sigur că e vorba despre acelaşi criminal, Alex? întrebă Rakeem. Ai spus ceva de un profil preliminar. Ştiu că porcăria asta cere timp.

Am strănutat de frig şi am continuat.

– Al doilea copil, băiatul, are faţa zdrobită în acelaşi fel,

Rakeem. Numai o parte a feței. Exact ca fetița ucisă. Aceeași parte, dreapta. N-am găsit nici o variație semnificativă. Doctorul e de aceeași părere. S-ar zice că acest criminal are o parte bună și una rea. Partea rea se vrea pedepsită – mai bine zis distrusă. Un ultim amănunt, și e numai o presupunere: cred că e un începător. Dar viclean și inteligent în același timp... și îi place riscul. Va face o greșeală. Dacă lucrăm împreună, cred că o să-l prindem curînd. Cît se poate de repede. *Cred că p-ăsta putem să-l prindem!*

Sampson vorbi și el.

– Ai de gînd să spui lucrurilor pe nume, Alex, sau mă lași pe mine?

Cuvintele și formularea lui ocolită m-au făcut să zîmbesc.

– Nu, m-am gîndit să-ți las ție partea murdară a afacerii.

– Ca de obicei, replică el. Uite ce *n-a spus* Alex. Ca să știm cum stăm. *Adevăratul* motiv pentru care avem numai o echipă însărcinată să rezolve acest caz este următorul: Unu, s-a întîmplat la periferie și știm cu toții că toate murdăriile se scurg din centru și ajung aici. Doi, Jack și Jill au monopolizat toate forțele din departament. Sînt asasinați oameni albi și bogați. Au făcut pe ei toți cei de la Casa Albă și dimprejur. Atunci normal că lăsăm baltă orice altceva. Doi copii negri nu contează cine-știe-ce, nu la nivel înalt.

– Sampson și cu mine ne-am ocupat de crimele de la școala Truth, am preluat eu rechizitoriul, domolind un pic tonul. Neoficial. Trebuia să facem o anchetă a noastră, am adăugat eu punîndu-i în sfîrșit în fața faptului. Acum avem nevoie de ajutor. E un caz major de omucidere. Din păcate, în Washington există acum două cazuri majore de omucidere.

– Numai unul, după umila mea părere. Jerome Thurman ridicase vocea și pumnul strîns în aer. Eu merg cu voi. Sînt pe

statul vostru de *neplată* cu toate nonbeneficiile şi cu tot riscul de a fi forţat să mă retrag la pensie înainte de vreme. Sună grozav.

– Băiatul meu merge la şcoala Sojourner Truth, Alex, spuse Shawn Moore. Am să-mi fac timp. Chiar dacă mă cheamă şi pentru Jack şi Jill.

Am rîs cu toţii. Era felul nostru afurisit de a aborda o problemă grea. Eram toţi cinci de acord. Numai dacă am fi avut şi idee în ce ne băgasem.

În Washington erau două cazuri majore de crimă – iar de-acum erau două echipe operative care încercau să le dea de capăt. O echipă şi jumătate, în cel mai rău caz.

– Doreşte cineva un cocteil? oferi Jerome Thurman, cu vocea lui cea blîndă şi cultivată. Ai fi putut să crezi că ne aflăm la vechiul Cotton Club din Harlem, aşa trecea din mînă-n mînă butelca lui prăpădită Washington Redskins.

Am luat cu toţii cîte-o duşcă; mai degrabă cîte două, trei. *Eram fraţi de sînge.*

27

Am lucrat la cazul Jack şi Jill de la cinci dimineaţa pînă la trei după-amiaza. Eu şi vreo zece mii de oameni ai legii din birourile din D.C. am căutat o posibilă legătură între senatorul Fitzpatrick şi Natalie Sheehan. Ne-am uitat pînă şi la emisiunile de ştiri în care au fost împreună în ultimele luni. Doar-doar ne-o sări în ochi ceva interesant. L-am pus pe un detectiv să

treacă pe la toate magazinele cu accesorii sexuale din D.C. Şi-a numit însărcinarea „căutarea armei fatale a lui Jack".

M-am întîlnit cu Sampson la restaurantul Boston Market de pe strada Pennsylvania, la trei jumate. Era timpul să ne ocupăm de cealaltă treabă. Celălalt caz de omucidere, cel care ne pusese pe jar. Era mult mai bine acum, nu extraordinar, dar situaţia se îmbunătăţise simţitor faţă de ultimele zile de frustrare şi demenţă.

– Cred că ai dreptate într-o anumită chestiune, Alex, mi-a spus Sampson pe cînd ne luptam cu prînzul compus din friptură cu piure din fulgi de cartofi. Asasinul de la şcoala Truth e un amator. E neglijent. E la prima încercare. A lăsat urme peste tot, şi la locul celei de-a doua crime. Tehnicienii i-au găsit amprentele, fîşii de haine, fire de păr. După amprente, e mic de înălţime, poate o femeie. Dacă perversul ăsta n-o să fie mai atent, o să fie vai de fundul lui. Sau al ei.

– Poate că o face dinadins, i-am spus eu printre îmbucături de sandviş cu carne stropit cu sos gustos de roşii. Poate că asasinul vrea să ne facă să credem că e începător. E posibil. Soneji ar fi în stare.

Sampson zîmbi cu toată gura. Zîmbetul lui criminal.

– Chiar trebuie să despici firul de păr în patru întotdeauna, dragule?

– Te cred. Asta-i fişa postului meu. Asta-i crucea[1] mea, i-am spus oferindu-i la rîndul meu zîmbetul meu criminal.

– O, ho! exclamă Omul-Munte surîzînd din nou.

Cît îmi place cînd îl fac să rîdă.

– Ceva nou de la echipa de şoc? Jerome? Rakeem?

– Lucrează cu toţii, dar nici un rezultat deocamdată. Încă nimic de la echipa de şoc.

---

[1] Cross, în limba engleză, înseamnă cruce (n.tr.).

– Supravegheaţi înmormîntarea băiatului şi mormîntul lui Shanelle. Poate că asasinul nu se abţine să stea deoparte. Mulţi dintre ei nu pot.

Sampson îşi dădu ochii peste cap.

– Facem ce putem. O să ne străduim. Auzi, să supraveghem mormîntul unui copil. Paştele mă-sii!

La patru şi-un sfert ne-am despărţit. M-am îndreptat spre şcoala Sojourner Truth.

Maşina directoarei era în parcarea micuţă împrejmuită. Mi-am adus aminte că doamna Johnson lucrează uneori tîrziu peste program. Îmi convenea. Voiam să stau de vorbă cu ea despre Shanelle Green şi Vernon Wheatley. Care era legătura dintre şcoala Truth şi criminal? Ce-ar putea să fie?

Ştiam cu aproximaţie unde era biroul directorului în clădirea anexă, aşa că m-am dus direct într-acolo. Era o şcoală foarte frumoasă, demnă de orice cartier din oraş. Afară, lîngă stradă, un gard de sîrmă ghimpată delimita curtea şcolii, dar în interior avea un aer festiv, luminos, era decorată artistic.

Trecînd pe lîngă ele, am citit cele cîteva postere şi lozinci scrise de mînă. COPIII ÎNAINTE DE TOATE. CREŞTEŢI ACOLO UNDE V-AŢI NĂSCUT. NU EXISTĂ NU POT, EXISTĂ NU VREAU. Uşurele, simpatice însă. Pline de inspiraţie pentru copii, şi pentru mine.

Săptămîna aceea, holul era plin cu cutii care reprezentau „adăposturi pentru animale" – diorame făcute de copii, fiecare încercînd să ilustreze un animal şi habitatul lui. M-a izbit atunci ideea că însăşi şcoala Truth este un habitat. În condiţii normale, era locul ideal unde Damon putea să crească şi să înveţe.

Din păcate, doi copii de la această şcoală au fost ucişi în ultima săptămînă.

Gîndul m-a umplut de mînie şi m-a speriat mai mult decît

aş fi vrut să recunosc. Cînd am crescut eu, cu toate că încă de pe atunci D.C. era un oraş dur, nu prea se întîmpla să moară copiii la şcoală. Acum, dintr-o mulţime de motive, asta se întîmpla în şcoli tot timpul. Nu numai în Washington, ci şi în şcolile din L.A., New York, Chicago, chiar şi în oraşe ca Sioux City.

Ce mama dracului se petrece pe lumea asta?

Uşa din lemn masiv de la biroul directorului era deschisă, dar secretara părea să fi plecat. Pe birou era o colecţie de păpuşi caucaziene, afro-americane şi asiatice. Pe o plăcuţă puteai citi: *Barbara Breckenridge, să ştiţi că chiar ştiu să dansez step.*

Mă simţeam ca un spărgător, un răufăcător oarecare. Brusc m-a îngrijorat faptul că directoarea rămînea singură în şcoală pînă tîrziu.

Oricine putea să pătrundă aici, exact ca mine. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth ar putea să vină aici într-o seară. Ar fi atît de uşor. Uite-aşa de uşor.

Am dat colţul spre biroul principal şi tocmai voiam să-mi anunţ prezenţa, cînd am văzut-o pe doamna Johnson. M-am gîndit la numele cu care-am botezat-o: *Christine.*

Muncea de zor la masa de lucru de modă veche, care părea să aibă o sută de ani pe puţin. Era cufundată în munca ei.

Am privit-o cîteva secunde. Purta ochelari cu ramă de aur. Fredona „Shoop Shoop", cîntecul din *Waiting to Exhale*. Suna bine.

Scena avea ceva mişcător, ceva extraordinar de frumos – profesoara dedicată muncii ei de educator era la lucru. Am zîmbit fără să vreau. *E chiar mai dură decît tine, tăticule.*

Încă mai aveam îndoieli în privinţa asta. Nu arăta deloc

dură în momentul acela. Arăta liniştită şi fericită cu munca ei. Arăta împăcată şi am invidiat-o.

Mă simţeam prost stînd în uşă, ca un musafir nepoftit.

– Salut. Detectivul Alex Cross, i-am spus eu. Bună ziua, doamnă Johnson.

Încetă fredonatul şi ridică privirea. Nici cea mai vagă urmă de teamă nu se ghicea în ochii ei. Apoi zîmbi.

– Aha, detectivul Alex Cross. Ce vînt te-aduce în biroul directorului? întrebă cu o voce fals-autoritară.

– Cred că am nevoie de ajutorul doamnei directoare. Cu tema pentru acasă. Presupun că eram destul de aproape de adevăr. Vreau să stăm de vorbă despre Vernon Weakley, dacă se poate. Mai voiam să-ţi cer voie să discut din nou cu cîţiva profesori, să văd dacă au auzit ceva de la copii după moartea lui Vernon. Poate cineva a văzut ceva ce ne-ar fi de folos, chiar dacă nu-şi dă seama. Sau poate copiii să fi auzit ceva de la părinţii lor.

– Şi eu m-am gîndit la asta, spuse doamna Johnson. Cineva de aici de la şcoală ar putea să aibă un indiciu, ceva folositor, şi să nu-şi dea seama.

Totul îmi plăcea la doamna Johnson, dar am reuşit să-mi scot asta din cap. Nu era nici timpul, nici locul şi nici femeia potrivită. Am mai făcut eu nişte lucruri discutabile la viaţa mea – nu sînt un înger –, dar să mă încurc cu o femeie măritată nu era stilul meu.

– Mă tem însă că nu e mare lucru de aflat, spuse ea. Am făcut cîte ceva în contul dumneavoastră. I-am tras de limbă pe profesori astăzi la prînz. De fapt, i-am interogat. Le-am sugerat că trebuie să-mi spună dacă au auzit sau văzut ceva neliresc. Ei vorbesc cu mine despre aproape orice. Sîntem foarte apropiaţi.

– Mai e vreun profesor în şcoală? Aş putea să pun acum cîteva întrebări. Nu sînt sigur, dar bănuiesc că asasinul a ţinut şcoala sub supraveghere într-o oarecare măsură, i-am spus eu.

Nu voiam s-o sperii nici pe ea nici pe ceilalţi profesori, dar voiam să-i ştiu cu atenţia trează şi în alertă. Mi se părea destul de probabil ca ucigaşul să fi făcut cercetări în şcoală.

Clătină încet din cap. Apoi îl înclină spre stînga. Părea că vrea să se uite la mine dintr-un alt unghi.

– Cei mai mulţi pleacă cu mult înainte de ora patru. Pleacă în grup, pe cît posibil. Se simt mai siguri.

– Mi se pare logic. Nu e un cartier minunat. Mă rog, este şi nu este.

– Şi să stai aici după ora cinci cu atîtea uşi descuiate nu are nici o logică, replică ea.

Era gîndul care mă obseda încă de cînd ajunsesem la uşa biroului ei.

N-am spus nimic, n-am făcut nici un comentariu pe marginea uşilor descuiate. Doamna Johnson era liberă să-şi trăiască viaţa aşa cum dorea.

– Mulţumesc pentru discuţia avută cu profesorii, în locul nostru. Şi pentru munca în afara programului.

– Eu îţi mulţumesc că ai trecut pe aici, răspunse ea. Sînt sigură că e foarte greu pentru Damon şi pentru tine. Pentru familia dumitale. Nouă, celor de la şcoală, ne e foarte greu.

Îşi scoase într-un sfîrşit ochelarii cu rame de aur şi îi băgă în buzunarul halatului. Arăta bine, cu sau fără ochelari.

Inteligentă, bună, frumoasă.

Nu te întinde mai mult decît ţi-e plapuma, m-am apostrofat eu. Aproape că simţeam o riglă cum mă izbeşte peste palme.

Mai repede decît aş fi putut să cred, scoase din sertarul

din dreapta un revolver calibrul 38 Special. Nu-l îndreptă spre mine, dar ar fi putut cu uşurinţă. *Cu uşurinţă.*

– Am trăit ani de zile aici în cartier, explică ea. Apoi zîmbi şi puse arma la o parte. Mă străduiesc să fiu pregătită pentru orice s-ar putea întîmpla, continuă ea liniştită. Aici se întîmplă tot timpul cîte ceva. Ştiam că eşti acolo în uşă, domnule detectiv. Copiii pretind că am ochi la spate. Să ştii că am.

Izbucni în rîs. Îmi plăcea rîsul ei. I-ar fi plăcut oricui care mai are încă puls. *Spune-i la revedere, Alex.*

Aveam o părere nu prea grozavă despre civilii care poartă arme, dar eram sigur că avea permis şi că arma era înregistrată.

– Unde ai învăţat să foloseşti revolverul, în cartier?

– Nu. La Clubul Remington din Fairfax. Soţul meu era, şi *este*, îngrijorat la gîndul că am să lucrez aici. Voi, bărbaţii, gîndiţi la fel. Scuze, *scuze,* spuse ea zîmbind. Încerc să mă controlez să nu-mi scape aluzii sexiste, ca asta. Nu-mi place. Nu-mi place deloc. Îmi pare rău.

Se ridică şi închise laptopul Macintosh de pe masă.

– Te conduc la ieşire, spuse ea. Să fiu sigură că pleci în siguranţă, avînd în vedere că e aproape cinci.

– Bună idee. Am intrat în joc. Oricum, mă făcuse să zîmbesc. Lucru foarte bun, dacă stai să te gîndeşti la zilele trecute. Eşti mereu aşa de amuzantă? De veselă?

Înclină din nou capul. Mereu făcea asta. Apoi încuviinţă.

– Tot timpul. Măcar amuzantă, dacă nu veselă. Am avut două vocaţii: comediantă şi educatoare. Evident, am ales să fiu comediantă. Se rîde mai mult aici. În hohote. Cel puţin de obicei.

Am străbătut amîndoi coridoarele pustii ale şcolii. Ecoul paşilor noştri se auzea cu putere. Refrenul „Shoop Shoop"

îmi rămăsese în cap – melodia pe care o fredona în birou. Aş mai fi avut o grămadă de întrebări să-i pun, dar ştiam că nu se făcea. Nu aveau nimic de-a face cu cazul.

La ieşirea din şcoală ne-a întîmpinat un agent de pază voinic, între două vîrste, pentru a descuia uşa. M-a surprins. Nu-l remarcasem la intrare.

Avea un baston gros de lemn şi un walkie-talkie. Aşa erau acum şcolile din D.C.: paznici, detectoare de metal, paveze de oţel la toate ferestrele. Nu e de mirare că oamenii de la periferie urăsc şi se tem de toate instituţiile, fie ele şcoli.

– Bună seara, domnule, mă salută paznicul cu un zîmbet cald. Plecaţi, doamnă Johnson?

– În curînd, răspunse ea. Poţi să mergi acasă dacă vrei, Lionel. Am înăuntru jucăria mea.

Lionel izbucni în rîs. Era extraordinară. Pariez că ar fi putut să facă orice muncă ar fi vrut, dacă ar fi vrut.

– Bună seara, doamnă Johnson, i-am spus eu. Ai grijă, te rog, pînă se rezolvă cazul, nu m-am putut abţine să adaug.

Stătea în pragul uşii de lemn masiv. Părea atît de inteligentă şi *era* atît de atrăgătoare – după modesta mea părere.

– Mă cheamă Christine, spuse ea, şi am să fiu atentă. Promit. Mulţumesc pentru vizită.

Christine! Iisuse! Numele dat de mine. Probabil că îl auzisem înainte, de la Damon sau poate de la Nana, dar mi se părea straniu. Aproape magic. L-ar fi făcut fericit pe James Redfield.

M-am dus acasă cu gîndul la cei doi copii ucişi, la Jack şi Jill, dar şi la directoarea de la şcoala Sojourner Truth. Era deşteaptă, amuzantă şi, în plus, frumoasă. Ştia să aibă grijă de ea şi chiar să mînuiască un pistol.

Doamna Johnson.
Christine.
Shoop. Shoop. Shoop. Shoop.

28

În vremurile noastre tulburi, trebuie să-ți spui tot timpul: *n-o să mi se-ntîmple tocmai mie. Nu mie. Care e probabilitatea să mi se-ntîmple tocmai mie?*

Starul de cinema Michael Robinson se gîndea că e absurd şi mai mult decît egoist din partea lui să fie îngrijorat sau speriat de asasinii maniaci care umblau liberi prin Washington. Ce legătură putea fi între el şi amenințarea lui Jack şi Jill? Răspunsul – i se părea evident – nu putea fi altul decît: nici una.

Cu toate acestea era puțin încordat şi speriat, aşa că se străduia să se bucure de creşterea adrenalinei, să se lase în voia curentului periculos al timpurilor pe care le trăim.

Puțin înainte de miezul nopții vedeta Hollywoodului îşi călcă pe inimă şi sună la „VIP escort service" cerînd să i se trimită un însoțitor. Folosise de multe ori serviciile companiei,ori de cîte ori venea în D.C. Serviciul sex-de-închiriat era discret, de calitate şi foarte scump şi pînă acum îi satisfăcuse orice nevoie. Nota zece, cu complimente din partea agentului din Los Angeles al vedetei.

După comanda telefonică, actorul de patruzeci şi nouă de ani încercă să citească scenariul filmului de aventură şi dragoste în care urma să joace, dar se ridică şi se duse la

fereastra apartamentului de la hotelul Willard, de pe strada Pennsylvania. Ştia că ideea de a plăti un iubit li s-ar fi părut scandaloasă fanilor săi, dar asta era treaba lor, nu a lui.

Adevărul era că aşa i se părea mai puţin complicat, mai uşor de suportat psihic – să plătească o mie sau o mie cinci sute de dolari, decît să se implice într-o legătură care inevitabil s-ar sfîrşi dureros.

Avea chiar o dispoziţie bună în seara asta, se simţea chiar pămîntean, gîndea el uitîndu-se pe stradă. Avea doar nevoie de puţină companie – asta-i tot, şi un pic de sex fără complicaţii. Spera ca dorinţele lui să fie împlinite cît mai curînd.

Într-un fel, rămăsese acelaşi absolvent de liceu din Wichita, oraşul său natal. Fanteziile şi dorinţele de atunci rămăseseră încă neîmplinite şi nu-i dădeau pace. Cu o diferenţă: în seara asta ştia clar ce vrea şi avea să obţină fără mari probleme, fără sentimente de vinovăţie şi fără să scrîşnească din dinţi.

Se uită în jur prin camera de hotel şi se hotărî să facă un pic de ordine înainte de venirea însoţitorului. Propria-i încordare nervoasă îl făcu să zîmbească. Rămăsese incredibil de burghez. Parcă n-ar fi ieşit niciodată din Kansas, gîndea el.

Auzi două răpăituri în uşă şi rămase surprins. Îi spuseseră că însoţitorul va ajunge într-o oră, ceea ce, de obicei, însemna chiar atît sau mai mult.

– O clipă, strigă el. Vin imediat. O secundă.

Michael Robinson se uită la ceas. „Însoţitorul" ajunsese cam în treizeci de minute. Cu atît mai bine. Era gata pentru o zbenguială rapidă urmată de o noapte de somn binecuvîntat. A doua zi de dimineaţă urma să ia micul dejun cu preşedintele Comitetului Naţional Democratic. I se ceruse să înceapă o campanie de strîngere de fonduri pentru democraţi.

Preşedintele era alt soi de amator de celebrităţi. Ca toată lumea, de altfel. Toţi vor ceea ce nu pot să aibă şi nimeni nu-l poate avea pe Michael Robinson. Mă rog, cu cîteva excepţii.

Se uită prin vizor. Măi, să fie! Ceea ce se vedea în hol era de-a dreptul încîntător; chiar şi prin lentilele deformante, însoţitorul arăta bine. Simţea adrenalina pompînd. Deschise uşa şi făcu uz de zîmbetul lui de cincisprezece-milioane-pe-film.

– Salut, eu sînt Jasper, frumosul însoţitor. Mă bucur să vă cunosc, domnule.

Michael Robinson se îndoia că bărbatul poartă numele de Jasper. I s-ar fi potrivit mult mai bine un nume ca Jake sau Cliff. Robinson se aşteptase la cineva un pic mai tînăr; Jasper părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, dar era o ofertă mai mult decît acceptabilă. De fapt, era aproape perfect. Michael Robinson simţea cum se întărise şi cum se udase. *Înarmat şi periculos*, îşi numea el starea de excitaţie.

– Şi eu mă bucur.

Actorul întinse braţul şi atinse uşor mîna celuilalt bărbat. Voia ca „Jasper" să vadă în el o persoană cu picioarele pe pămînt, neafectată şi, mai mult decît atît, o persoană caldă. Aşa cum era el *cu adevărat*. Revista *USA Today* publicase de curînd o listă cu cele mai „cumsecade" staruri de la Hollywood. Era şi el pe listă, graţie agentului şi avocatului său personal, care îl lăuda ditirambic.

Jack zîmbi cu zîmbetul lui cel mai frumos, intrînd în apartamentul special destinat „celor bogaţi şi faimoşi". Închise uşa în urma lui. Socotea că mai are în jur de treizeci de minute înainte ca adevăratul însoţitor să sosească. Era timp suficient.

Pentru orice eventualitate, Jill supraveghea holul de la Willard – în caz că prostituatul ar ajunge mai devreme. Va avea

ea grijă de asta. Jill era extraordinar de eficientă la capitolul detalii, nu lăsa să-i scape nimic. Jill era extraordinară, punct.

– Sînt un fan al dumneavoastră, mărturisi Jack în fața starului hollywoodian. V-am urmărit întreaga carieră îndeaproape.

Michael răspunse în şoaptă pe un ton care i-ar fi adus în stare de şoc fanii masculini sau feminini ai filmelor sale romantice-de-acțiune.

– Vorbeşti serios, Jasper? Îmi face plăcere să aud asta, întotdeauna. Oricum, e drăguț din partea ta să mi-o spui, chiar dacă nu e adevărat.

– Mi-e martor Dumnezeu. E adevărul adevărat. Sam Harrison îşi continua rolul. Numele meu e Jack, apropo. Jill e jos, în hol. Ai auzit de noi?

Jack scoase pistolul Beretta cu amortizor şi ținti între ochii adînci şi albaştri ai actorului. Apăsă pe trăgaci. După tiparul Jack şi Jill. Oameni sus-puşi. Crimă în stilul execuție. Urma tuşa obsesiv-sexuală şi poemul.

Jack şi Jill în capitală
Au venit la curățat.

29

Un detaliu anume, fascinant în felul lui, cu privire la crime începuse să cîştige greutate în mintea mea, tulburîndu-mă al dracului. La el mă gîndeam cînd am intrat în aglomerația de pe strada Pennsylvania şi cînd am parcat în fața hotelului Willard – locul ultimei crime a țicniților ăia doi.

Am continuat să mă gîndesc la el şi cînd am intrat în hotel ca să ajung la apartamentul lui Michael Robinson.

Mă gîndeam la el şi cînd liftul silenţios îşi deschise uşile la etajul şapte, lăsînd să se vadă o jumătate de duzină de uniforme şi zeci de metri de bandă ce marca locul crimei ca un ambalaj lipsit de gust pentru un cadou de Crăciun.

La primele două omoruri nu s-a găsit nici o urmă care să dovedească implicarea pasională, mă gîndeam eu. *Mai ales la cea de-a doua. Ambele omoruri au fost duse la capăt cu eficienţă şi cu sînge rece. Felul cum au fost aranjate corpurile victimelor trimite cu gîndul la un regizor. Pînă şi obsesia sexuală pare regizată şi ordonată. Este opusul omorurilor de la şcoala Sojourner Truth, care par explozii de mînie violentă, furie în stare pură.*

Nu înţelegeam încă întreaga semnificaţie a acestui lucru, nici eu şi nici altcineva dintre cei cu care mă consultasem despre caz. Nici poliţia din D.C. şi nici agenţii FBI de la Quantico. Ca detectiv, mă ghidam după un principiu de bază pentru omorurile cu premeditare, şi anume: aproape întotdeauna sînt dictate de pasiune. De obicei e vorba de dragoste extremă. Sau ură. Sau lăcomie... dar aceste omoruri nu aveau în ele nimic de felul ăsta. Mă intrigau.

De ce Michael Robinson? mă întrebam apropiindu-mă de camera de hotel unde fusese omorît. *Ce fac – de fapt – aceşti psihopaţi bizari aici, în Washington? Ce joc crud şi bolnav joacă... şi de ce au nevoie de milioane de spectatori pentru sportul lor sîngeros şi senzaţional?*

L-am zărit încă o dată pe Kyle Craig. Am vorbit cu agentul FBI cîteva momente în faţa apartamentului. Cei din jurul nostru, poliţişti cu sînge rece în mod normal, păreau în stare de şoc. O parte dintre ei erau probabil fani dezamăgiţi de-ai lui Michael Robinson.

– Medicul legist zice că a devenit un cadavru faimos acum vreo şapte ore. Înseamnă că s-a întîmplat azi-noapte pe la douăsprezece, îmi spuse Kyle prezentîndu-mi situaţia. A primit două gloanţe în cap, Alex. De aproape, ca şi ceilalţi doi. Aruncă şi tu o privire, să vezi cu ochii tăi. E un nenorocit fără inimă ăla care-a tras, oricine-ar fi el.

Eram de acord cu spusele lui Kyle.

Fără inimă.

Fără pasiune.

Fără mînie.

– Cum a fost găsit Michael Robinson?

– Oho, asta-i altă poveste frumoasă, Alex. Altă şmecherie. Au *sunat* la *The Post.* Le-au spus ălora de la ziar de unde să ridice gunoiul dis-de-dimineaţă.

– Chiar aşa au spus? am insistat eu.

– N-am reţinut exact, dar asta cu ridicatul gunoiului e fără îndoială expresia lor, spuse Kyle.

Mă interesa orice expresie de ireverenţă sau cinism folosită de Jack şi Jill cînd îşi descriau asasinatele. Era evident că se jucau cu cuvintele. Doar erau *artişti.* Mă întrebam dacă nu cumva erau acolo, pe strada Pennsylvania, urmărindu-ne. Filmîndu-ne cum ne călcăm pe picioare în holul hotelului Willard. Mă întrebam dacă nu cumva pregăteau un al doilea film, cu distribuţia aleasă după aceeaşi metodă. De data asta hotelul era sub supraveghere, aşa că – dacă erau aici – ai noştri erau.

Am intrat în camera de zi a apartamentului şi am constatat cu uşurare că Pittman nu se vedea nicăieri. În schimb era de faţă vedeta de cinema Michael Robinson. Vorba aia, se născuse pentru un asemenea rol, poate rolul vieţii lui.

Cadavrul era gol şi în poziţie şezîndă pe podea, cu capul rezemat de canapea. Ca şi cînd actorul ar fi vrut să vadă pe

oricine ar fi intrat în cameră – poate că asta urmărise asasinul. Ochii lui se uitau drept spre mine. *Să vadă sau să fie văzut?* m-am întrebat. Nu era o privelişte plăcută. Am remarcat lividitatea. Sîngele se strînsese deja în părţile de jos ale corpului, care aveau acum o culoare urîtă, violacee.

Încă o celebritate *expusă. Adusă pe pămînt. Pedepsită pentru vreun păcat adevărat sau imaginar? Ce legătura putea să aibă cu Fitzpatrick şi Sheehan? De ce un senator, o reporteriţă şi acum un actor?*

Trei asasinate într-un timp atît de scurt! S-ar crede că oamenii celebri sînt mai în siguranţă decît noi, restul lumii, sau măcar mai protejaţi, departe de toate astea. Aşa mă gîndeam, văzîndu-l pe Michael Robinson mort şi violat. În ceea ce făcuseră criminalii era ceva visceral şi şocant.

Care era mesajul lor bizar şi complex? Că nimeni nu mai este în siguranţă? Am analizat în minte gîndul şcandalos. Era un punct de pornire bun, putea fi considerat un concept de lucru.

Nimeni nu e în siguranţă? Jack şi Jill ne spun că pot ajunge la oricine, oricînd. Că ştiu cum să ajungă la tine.

Încă o notiţă lîngă cadavru. Încă o poezie de Jack şi Jill. Era pe noptieră, lăsată pentru noi de ciudaţii şi macabrii criminali.

Jack şi Jill în capitală
Au venit c-un scop mortal.
Au fost pe-aproape
Cînd s-au gîndit cît poate
Să sîngereze-un liberal.

În cameră era unul dintre agenţii lui Michael Robinson. Venise de la New York cu avionul. Era un bărbat atrăgător,

cu părul blond-argintiu. Purta un pardesiu de caşmir peste costumul Armani. Am băgat de seamă că avea ochii roşii şi umflați. Ca şi cînd ar fi plîns. *Doi* medici legişti se ocupau de corpul vedetei de cinema. Cred că o asemenea atenție s-ar putea numi „a-ți face ieşirea cu stil". Numai ce-i mai bun pentru Michael Robinson.

Îți săreau în ochi amănuntele care făceau legătura cu celelalte două victime, Fitzpatrick şi Sheehan. Erau acele detalii care trimiteau la obsesie sexuală, comune în toate cele trei cazuri. Toți fuseseră executați. Şi, poate cel mai important, toți erau „nenorociți de liberali", nu-i aşa? Toți fuseseră *expuşi* pentru ceea ce erau.

– Doctorul Alex Cross? Vă rog să mă scuzați, sînteți Alex Cross?

M-am întors spre bărbatul înalt şi musculos care-mi rostise numele. Avea trăsături bine pronunțate şi o alură aproape militară. În jur de patruzeci de ani, bănuiam eu. Purta o haină de ploaie neagră peste un costum gri-închis. Cămaşă cu gulerul răsfrînt. Cu siguranță, un om al legii.

– Da, eu sînt Alex Cross, i-am spus eu.

– Jay Grayer din Serviciul Secret, se prezentă el.

Se ținea foarte drept. Ținuta lui exprima încredere extremă în sine. Poate certitudine morală? Sau poate-avea un băț în fund?

– Însărcinat cu protecția Primei Familii.

– Cu ce vă pot ajuta? l-am întrebat pe agentul Grayer.

Alarma începuse deja să-mi sune în minte. Credeam că sînt pe cale să înțeleg în sfîrşit de ce am fost cooptat în ancheta Jack şi Jill. De cine, şi pentru ce motiv.

– Sînteți chemat la Casa Albă, spuse el. Mă tem că nu se discută, doctore Cross. E vorba de ancheta Jack şi Jill. Trebuie să vă punem la curent cu o anumită problemă.

– Pariez că e o problemă dificilă, i-am spus eu agentului Grayer.

– Da, mă tem că aşa e. O problemă foarte dificilă, doctore Cross. Avem o informaţie pe care trebuie să v-o împărtăşim.

Ceva-ceva bănuiam eu. Aveam o spaimă tăcută undeva, în minte. Acum ieşise la iveală.

·Eram chemat la Casa Albă.

Îl vor acolo pe vînătorul de monştri. Ştiu ei cu adevărat ce înseamnă asta?

30

Singurul lucru pe care oamenii par să-l împărtăşească în zilele noastre în Washington este necazul.

N-aveam cum să refuz însă ordinul venit de sus. L-am însoţit ascultător pe Jay Grayer pînă la numărul 1600 de pe strada Pennsylvania. *Să nu întreb ce pot face pentru ţara mea.*

Casa Albă e la o zvîrlitură de băţ distanţă de hotelul Willard. În ciuda evoluţiei mai mult decît discutabile a ultimilor ei ocupanţi, Casa Albă continuă să vrăjească o mulţime de oameni, inclusiv pe mine. Am fost înăuntru de două ori, în vizite organizate, cu copiii mei care s-au lăsat şi ei copleşiţi. Aproape că-mi doream ca Damon şi Jannie să fie cu mine.

Am trecut repede de cabina albastră a pazei. Agentul Grayer avea voie să-şi parcheze maşina în garajul de sub Casa Albă. Asta-i dădea un aer de modestie mîndră. Mi-a explicat că garajul încă mai este considerat un adăpost antiatomic de urgenţă, în acelaşi timp cale de evadare în caz de atac.

– E bine de ştiut, i-am spus eu zîmbind. Grayer îmi zîmbi

şi el. Era un fel de convivialitate forţată, dar măcar ne străduiam amîndoi.

– Sînt sigur că abia aşteptaţi să aflaţi de ce aţi fost chemat. Eu aş fi curios.

– Nu cred că am fost invitat la ceai, i-am spus eu. Dar sînt curios, într-adevăr.

– Cazurile Soneji şi Casanova v-au adus aici, îmi explică Grayer în liftul care ne scotea din garaj. Reputaţia v-a precedat. Ştiaţi că FBI n-a prins niciodată un ucigaş în serie, cu tot profesionalismul lor? Vrem să faceţi parte din echipă.

– Ce fel de echipă?

– O să vedeţi imediat. O echipă de mîna întîi, fără îndoială. Să vă aşteptaţi la orice trăsnaie. FBI ţine sub supraveghere camera de hotel unde a stat John Hinckley. În caz că asasinii se hotărăsc să stea acolo. În semn de omagiu sau ceva de genul ăsta.

– Nu e o idee prea grozavă, i-am spus eu lui Grayer. Se uită la mine ca şi cînd şi eu aş fi fost vreun soi de ţicnit. Nu e deloc o idee bună, am insistat eu. Schiţă un zîmbet.

Jumătate de duzină de bărbaţi şi două femei în costume de serviciu erau adunaţi în biroul şefului de cabinet, din aripa vestică a Casei Albe. Aerul era încărcat de tensiune, dar toată lumea se străduia să o ascundă. Am fost prezentat ca fiind reprezentantul Poliţiei din Washington. *Bine ai venit în echipă. Spuneţi salut vînătorului de monştri.*

Cei de la masă s-au prezentat singuri într-o manieră cordială. Încă doi agenţi ai Serviciului Secret – o femeie pe nume Ann Roper şi un tinerel arătos, Michael Fescoe; directorul serviciului de contra-informaţii al FBI, Robert Hatfield; generalul Aiden Cornwall de la cartierul general al Armatei SUA; consilierul pentru securitate naţională Michael Kane; şeful personalului de la Casa Albă, Don Hamerman.

Cealaltă femeie era ofiţer superior al CIA. Inspectorul general, Jeanne Sterling. Prezenţa ei dovedea că se lua în considerare ipoteza că o putere străină ar putea fi implicată în cazul Jack şi Jill. O ipoteză la care nu mă gîndisem pînă atunci.

Nu era o companie oarecare pentru un detectiv de la Omucideri din Southeast, fie el şi adjunctul şefului. Dar nici eu nu eram o companie oarecare. Am văzut lucruri urîte cum nici unul dintre ei nu văzuse, şi nici n-o să vadă.

Să înceapă şedinţa.

Dulciuri, îngheţată, cafea în cafetiere de argint fură aduse pentru micul nostru dejun neobişnuit. Se vedea că unii dintre ei mai lucraseră împreună înainte. Ştiam de mult că dacă nu eşti în stare să îţi dai seama cine e fazanul într-o partidă de pocher, atunci tu eşti.

Consilierul pentru securitate naţională a cerut celor de faţă atenţie la un minut sau două după ora zece. Don Hamerman era un bărbat blond şi vînjos, trecut bine de treizeci de ani, încordat ca un arc. Ca tot personalul Casei Albe din ultimii ani. Gata de acţiune. Genul văzut şi făcut.

– Am să trec peste formalităţi, oameni buni. Aşa-i la noi, la Casa Albă, spuse Hamerman şi reuşi să zîmbească slab şi forţat. Avea o energie cinetică de nestăvilit. Îmi amintea de tipii neobosiţi de la relaţii cu publicul pe care-i vezi în D.C., chiar şi de agentul epuizat al lui Michael Robinson, de la Willard.

Am înţeles din remarca lui că întîlnirile de la Casa Albă sînt mai degrabă birocratice şi oarecum formale, decît lejere şi nestînjenite. Oricum, toţi păreau să savureze mica glumă.

Să fiu sincer, cordialitatea asta forţată mă deranja. Încă mai vedeam în faţa ochilor expresia de mască mortuară a lui Michael Robinson. Nu era o imagine pe care să-mi facă plăcere s-o port cu mine la Casa Albă.

Cadavrul gol al lui Michael Robinson era probabil încă

la hotelul Willard, împreună cu băieţii de la morgă, gata să fie ambalat.

– Am material informativ – de prima mînă – cam pentru o oră. Plus discuţiile, să zicem că avem nevoie de două ore, continuă Hamerman. Asta înseamnă că va dura pînă la amiază, dar, din păcate, împrejurările ne obligă să facem un efort.

Cum adică împrejurările? Voiam să-l întrerup pe Hamerman, dar m-am abţinut. Nu era nici momentul, nici locul.

Pe masa de lucru apăruseră deja cești de cafea şi pachete de ţigări. Parcă se pregătiseră pentru un asediu de lungă durată. M-am gîndit că aşa merg lucrurile în Casa Mare.

Hamerman puse prima imagine pe proiectorul care torcea uşor. Pe ecran scria *Ancheta Jack şi Jill.*

Nimic de zis pînă acum.

– Aşa cum ştiţi deja, în ultima săptămînă au fost asasinate în Washington trei persoane celebre. Ultimul omor s-a petrecut noaptea trecută şi victima a fost actorul Michael Robinson, la hotelul Willard. Vînătorii de celebrităţi îşi spun Jack şi Jill. Lasă la locul crimei notiţe care se vor ironice. Le place să se joace cu mass-media. Pare să le placă teribil lumina reflectoarelor. De asemenea, par să ştie ce fac. Au comis trei asasinate de înaltă clasă şi nu ne-au lăsat mai nimic de la care să pornim. Par să fie asasini în serie, deşi de o clasă net superioară. Asta-i discutabil, sau cel puţin aşa am fost lăsat să înţeleg. E numai o teorie. Iată prima complicaţie, spuse Hamerman încruntîndu-şi sprîncenele lui subţiri şi blonde. Unii dintre voi nu ştiţi că Jack şi Jill sînt de asemenea numele de cod al Serviciului Secret pentru preşedinte şi pentru doamna Byrnes. Şi asta de cînd preşedintele a ajuns la Casa Albă. Nu putem accepta ideea că e vorba de o coincidenţă.

Blonda de la CIA îşi aprinse o ţigară. Mi-am amintit numele ei. Jeanne Sterling. Dădu afară o dîră pală de fum.

Am auzit-o murmurînd: „rahat". Exact ce simțeam și eu. Era cea mai proastă veste pe care o primisem pînă acum. În plus, nu-mi convenea că nu fusesem informați mai dinainte.

– Credem că există o posibilitate foarte reală ca asupra președintelui Byrnes sau a doamnei Byrnes să aibă loc un atentat. Sau împotriva amîndurora, continuă Hamerman.

Te treceau pur și simplu fiorii ascultîndu-l. M-am uitat în jurul meu la masă și am văzut numai expresii de îngrijorare.

– Am luat, sau luăm, orice precauție posibilă. Președintele va apărea cît mai puțin în public, în afara Casei Albe, pentru o vreme. A fost pus la curent cu situația nefericită, ca și doamna Byrnes. N-au luat-o în tragic. Amîndoi sînt persoane foarte inteligente, deosebite. Nu vor intra în panică. Vă promit. Am să intru eu pentru amîndoi. Mă voi referi acum la ceea ce nu știm despre așa-zișii vînători de celebrități Jack și Jill. De fapt, deși cîteva mii de oameni lucrează la această investigație, știm surprinzător de puțin. Poate că următoarea lor țintă este Casa Albă și noi n-avem nici cea mai vagă idee de ce. Sau cine-ar putea fi ei. Sau ce mama dracului *le iese lor din asta.*

Don Hamerman se învîrtea în jurul mesei. Era cu nervii la pămînt. Celălalt cuvînt care-l descria perfect în opinia mea era înfumurat.

– Vă rog, sînteți liberi să mă corectați orice-aș spune. Sînteți liberi să comunicați sau să actualizați orice informație pe care o aveți, spuse el cu un ușor sarcasm.

În afară de cîteva oftaturi, nimeni nu zise nimic. Nimeni nu părea să știe mai multe decît mine. Nimeni nu avea nici un indiciu pînă acum. Și ăsta era lucrul care mă speria cel mai tare.

Exista posibilitatea ca Președintele și Prima Doamnă să fie ținta finală a lui Jack și Jill... sau poate nu ei erau ținta finală?

Jack și Jill au venit în capitală. Dar de ce, pentru numele

lui Dumnezeu? Să-i stîrpească pe toţi nenorociţii de liberali? Să-i pedepsească pe păcătoşi? După mintea lor, era oare preşedintele un păcătos?

– Jay, vrei să vorbeşti acum? îl întrebă Hamerman pe agentul Grayer din Serviciul Secret.

Grayer încuviinţă şi se ridică în picioare. Se sprijini cu mîinile de birou. Faţa lui avea o paloare uşoară.

– Problema este gravă, ne spuse el. Credeţi-mă, pericolul este real. E mai grav decît orice am văzut pînă acum, de cînd lucrez pentru Casa Albă. Eu am fost primul care a pătruns în apartamentul senatorului Fitzpatrick după asasinat. Am fost acolo, singur, la şase dimineaţa. Am sunat la poliţie... la fel şi în cazul domnişoarei Sheehan şi al lui Michael Robinson. De fiecare dată Jack şi Jill *au sunat mai întîi la Serviciul Secret*. Ne-au contactat chiar aici, la Casa Albă. Ne-au spus că... *se antrenează pentru cel mare*.

31

Vineri seară Jack şi Jill închiriară un apartament de lux la hotelul Four Seasons, în centrul capitalei. Nimeni nu era programat să moară acolo. Oricum, nu de mîna lor. Asasinii îşi luau de fapt un sfîrşit de săptămînă liber – *în timp ce toată lumea din Washington, mai ales geniile din poliţie, fierbeau în sucul propriu.*

Ce răsplată minunată fu week-end-ul! Delicios. Apartamentul de şase sute de dolari pe noapte avea vederea spre un colţ din Georgetown şi nu îl părăsiră nici măcar o secundă. O maseuză veni vineri seară pentru o şedinţă dublă de shiatsu. Sîmbătă de dimineaţă Sara comandă un masaj facial şi

manichiura. De la room service veni un bucătar şi le prepară în cameră cina pentru sîmbătă seara. Sam aranjase să fie trimişi patru duzini de trandafiri înainte de venirea lor. Era paradisul recîştigat. Aveau sentimentul că merită toate acestea, după tot ceea ce făcuseră.

– E incredibil de decadent. Ca într-o poveste postmodernă despre inegalităţi sociale, declară Sara sîmbătă seara tîrziu, îmbătată de luxul din jur. Savurez fiecare minut.

– Nu savurezi şi fiecare centimetru? întrebă Sam.

Era singurul bărbat care ar fi îndrăznit să-i spună aşa ceva şi să n-o păţească. Sara zîmbi şi simţi un val de căldură cuprinzîndu-i corpul. Îi aruncă o privire fierbinte şi întrebătoare.

– Ba da, să fiu sinceră.

Îl simţea adînc în ea, mişcîndu-se încet şi blînd, şi se întreba dacă e iubită. Tînjea după iubirea lui cu toată fiinţa, dar nu-i venea să creadă, nu putea să creadă. În fond, cine era ea? Sara cea aiurită, Sara-Cenuşăreasa, Sara cea leneşă.

Cum să creadă că se îndrăgostise de ea? Şi totuşi uneori i se părea că aşa e. *Face şi asta parte din joc, pentru el?* se întreba Sara.

Degetele îi alergau pe pieptul lui, se jucau cu fiecare fir de păr în parte. Îl atinse peste tot: pe chipul lui frumos, pe gît, pe stomac, pe sfîrcuri, pe testiculele mari ca de taur. Sara se arcui spre el – voia să fie cît mai aproape cu putinţă, îl dorea cu totul, fiecare centimetru din el, da, ar fi vrut ca totul să fie al ei. *Chiar şi adevăratul lui nume,* pe care nu i-l dezvăluise.

– Ne-am cîştigat acest week-end, spuse Sam. Avem nevoie şi de asta, Sara. Odihna şi relaxarea fac şi ele parte din război – o parte importantă. Jack şi Jill o să fie un joc din ce în ce mai greu de-acum. Se complică lucrurile.

Sara îl privea şi nu reuşea să-şi ascundă un zîmbet. Doamne, cît de mult îi plăcea să fie cu el. Sub el, peste el, alături, cu susu-n jos. Iubea mîngîierile lui – uneori aspre, alteori surprinzător de blînde. Iubea – ei bine, da – fiecare centimetru din el.

Nu simţise niciodată înainte aşa ceva, nici prin cap nu i-ar fi trecut că se poate. Ar fi pariat orice că nu există aşa ceva. Într-un fel, pariase totul, nu-i aşa? Pentru cauză, dar şi pentru Sam, pentru tot.

Era romantică în adîncul sufletului ei, totuşi. Nu se aşteptase ca *soldatul* să-i ofere aşa ceva, nici el şi nici unul din bărbaţii pe care-i cunoscuse înaintea lui. Apartamentul de la Four Seasons fusese ideea lui, numai pentru că ea spusese – şi asta numai o dată – că e hotelul ei favorit din Washington.

– Ascultă, şopti ea în timp ce continuau să facă dragoste, vrei să ştii care este hotelul meu favorit din toată lumea asta?

Sam prinse ideea – se prindea de toate glumele şi de toate aluziile ei ironice. Ochii lui mari şi albaştri scînteiară. Zîmbi. Avea dinţi albi strălucitori şi un zîmbet dezarmant. După ea, arăta mai bine decît arătase Michael Robinson vreodată. Sam era un erou în carne şi oase. *Soldatul.* Soldat într-un război pe viaţă şi pe moarte, cel mai important război al vremurilor noastre. Amîndoi credeau cu putere acest lucru.

– Te rog, nu vreau să ştiu, spuse el rîzînd. Să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi spui care e hotelul cel mai grozav din lume. Ştii bine că voi fi nevoit să fac pe dracu-n patru ca să te duc acolo. Nu-mi spune, Sara.

– Cipriani de la Veneţia, izbucni Sara printre hohote de rîs.

Nu fusese niciodată acolo, dar citise o grămadă despre el. Cum citise despre orice. Avusese atît de puţină experienţă, pînă de curînd. Sara fusese un şoarece de bibliotecă, într-un cuvînt

o nulitate. Ei bine, gata. Acum trăia cum nimeni nu trăise vreodată. Frumoasa din pădurea adormită se trezise la viață.

– Bine, fie! Cînd totul se va sfîrşi – şi se va sfîrşi – mergem la Veneția în vacanță. Îți promit. La Cipriani.

– Şi dejunul de duminică la Danieli, şopti ea cu nasul în pieptul lui. Promiți?

– Bineînțeles. Unde altundeva ai vrea să iei dejunul decît la Danieli? Nici nu se discută. Cînd totul se va sfîrşi.

– O să fie şi mai rău, nu? spuse ea strîngîndu-i şi mai tare corpul puternic în brațe.

– Mă tem că da. Dar nu astă-seară, Jilly. Nu în seara asta, iubito. Mai bine să nu stricăm momentul, făcîndu-ne griji pentru ziua de mîine. Nu transforma un week-end minunat într-o zi urîtă de luni.

Sam nu se înşela, bineînțeles. Mai era şi înțelept pe deasupra. Începu iar să se urce pe ea. Se revărsă peste ea ca un rîu ieşit din matcă. Era un amant atît de generos şi frumos; era în acelaşi timp maestru şi învățăcel; la pat, ştia atît cum să dea, cît şi cum să primească. Şi cel mai important, Sam ştia cum să o facă să nu mai fie ea însăşi. Doamne, ce nevoie avusese de asta. *Să iasă din închistarea de pînă atunci. Să nu mai fie o încuiată. Niciodată şi în nici un caz.* Îşi promisese solemn acest lucru.

Sara strînse puternic din buze. De plăcere? De durere? Nici măcar de asta nu mai putea fi sigură. Îşi închise ochii după care îi holbă brusc. *Voia să privească.*

Stătea sprijinit deasupra ei de parcă tocmai se oprise dintr-o flotare.

– Şi zi aşa, Monkey Face, nu ai fost niciodată la Cipriani? întrebă el.

Nici măcar nu era roşu în obraji. Se susținea, proptit în mîini, fără nici cel mai mic efort. Avea un corp atît de frumos,

puternic şi agil, tare ca piatra. Şi Sara era în plină formă, dar el era superb.

Îi spunea Monkey Face după un personaj din filmul *Suspiciune* al lui Hitchcock. La drept vorbind, nu era un film aşa de grozav, dar atingea un punct sensibil, punctul *lor* sensibil. De cînd îl văzuseră, ea era personajul Lena, jucat de Joan Fontaine. El era Johnny, în film interpretat de Cary Grant. Johnny îi spusese Lenei „Monkey Face".

La sfîrşitul filmului, Lena şi Johnny plecau cu maşina, în asfinţit, de-a lungul unui ţărm englez, pentru a trăi probabil împreună fericiţi, pînă la adînci bătrîneţi. Filmul lui Hitchcock era un joc cu o anume eleganţă, ingenios, misterios, exact ca al lor.

Jocul lor. Cel mai desăvîrşit joc pe care doi oameni îl jucaseră vreodată împreună.

O să conducem oare o maşină, în asfinţit, după ce toate astea o să se termine? se întreba Sara Rosen. *Sinceră să fiu, nu prea cred. Şi atunci, ce o să se aleagă de noi? Doamne, ce o să se aleagă de noi? Ce se va întîmpla cu Jack şi Jill?*

– La Cipriani nu am fost decît în vis, se destăinui ea lui Sam. În vis. Dar, *am fost acolo,* de multe, multe ori.

– Visezi şi acum, Monkey Face? întrebă Sam.

Pentru un moment Sam deveni serios. Pe Sara o copleşi gîndul că fiecare moment ca acesta petrecut împreună cu el era de neprețuit şi atît de trecător! Tînjise în secret după asta toată viaţa ei, o viaţă întreagă pentru o experienţă romantică adevărată.

– Da, cred că visez. E ca într-un vis, oricum. Să nu mă trezeşti, te rog.

– Nu e un vis, şopti Sam. Te iubesc. Eşti femeia cea mai demnă de iubire pe care-am întîlnit-o vreodată. Crede-mă, Sara. Să fiu cu tine e ca şi cînd aş sta în fiecare zi la Cipriani. Trebuie să mă crezi, Monkey Face. Să crezi în noi. Eu cred.

O apucă de umeri şi o trase mai aproape. Sara savură

dulceaţa respiraţiei lui, mirosul coloniei lui, mirosul lui.

El începu să se mişte în ea făcînd-o să simtă cum se topeşte într-o forţă lichidă. Îl iubea cu adevărat – îl iubea, îl iubea, îl iubea. Mîinile ei posesive alergau neobosite pe corpul lui. Niciodată nu i se întîmplase aşa ceva în viaţă, nici pe departe.

Aluneca în sus şi-n jos, simţindu-i puterea şi bărbăţia intensă. Sara nu se mai putea opri acum, şi nici nu dorea să se oprească. Propria-i pasiune o sufoca.

Se auzi ţipînd aproape fără să-şi recunoască vocea. Era unită cu el într-un ritm din ce în ce mai îndrăcit, care-i făcea să fie una şi aceeaşi persoană – *Jack şi Jill, Jack şi Jill, Jack şi Jill, Jack şi Jill!*

32

Sejurul lor ca-n poveşti se sfîrşi brusc, aproape dureros, iar Sara simţi cum este aruncată înapoi pe pămînt, cum cade şi se rostogoleşte purtată de un val de neînvins. Dimineaţa de luni însemna întoarcerea în sînul detestabil al clasei muncitoare, la viaţa adevărată.

Sara Rosen avea de paisprezece ani slujbe „normale", plicticoase. De cînd absolvise Colegiul Hollins din Virginia. Acum avea o slujbă de zi. O slujbă perfectă pentru scopurile lor. Cea mai odioasă şi mai îngrijorătoare dintre slujbe.

Se trezise devreme în acea dimineaţă. Se despărţise de Sam duminică seara, la Four Seasons. Îi era dor de el, dor de umorul lui, dor de mîngîierile lui, dor de tot ce însemna el. De fiecare centimetru din făptura lui.

Se lăsase pierdută în gînduri. Centimetri, milimetri.

Esența lui Sam. Extraordinara lui tărie interioară. Se uită la cadranul fosforescent al ceasului de pe noptieră. Suspină cu voce tare. *Cinci fără un sfert. Al dracului să fie, întîrziase deja.*

În baie amenajase un colț yoga acoperit cu un covoraș de piele. Nu era timp pentru asta, deși trupul și mintea ei tînjeau după disciplină și relaxare.

Făcu repede un duș și își spălă părul cu șampon Salon Selectives. Își puse uniforma Brooks Brothers, pantofi cu tocul jos și un ceas Raymond Weil cu curea de piele. În această dimineață trebuia să arate perfect, trează și ca scoasă din cutie.

Făcea ce făcea și reușea să arate astfel în fiecare dimineață. Sara cea scrobită.

Ieși în fugă și se îndreptă spre taxiul galben care o aștepta deja la curbă scoțînd o dîră de fum.

La cinci douăzeci mașina galbenă trase în dreptul locului ei de muncă. Taximetristul o întrebă zîmbind:

– Faimoasă adresă, dragă doamnă. Și dumneavoastră sînteți faimoasă?

Plăti taxiul și așteptă restul de la bancnota de cinci dolari.

– S-ar putea s-ajung, într-o bună zi, spuse ea. Nu se știe niciodată.

– Mda, poate că și eu sînt cineva, ricană șoferul cu un zîmbet ironic. Poți să știi?

Sara Rosen coborî din mașină și simți în față vîntul de început de decembrie. Ciudat, clădirea veche din fața ei i se păru frumoasă și impunătoare în lumina palidă a dimineții. Parcă strălucea, radiind o căldură interioară.

Arătă permisul și paznicul o lăsă să intre. Chiar rîse împreună cu el cînd acesta glumi pe seama devotamentului ei față de muncă. Și de ce nu? Sara Rosen lucra de nouă ani la Casa Albă.

Partea a III-a

Fotoreporterul

33

Fotoreporterul era ultima piesă din complicatul puzzle. Ultimul jucător. În ziua de 8 decembrie lucra în San Francisco. De fapt, fotoreporterul lua parte la joc, în San Francisco. Sau mai degrabă juca în marginea jocului.

Kevin Hawkins şedea pe un scaun de plastic gri, la poarta 31. Juca şah de unul singur şi părea să fie mulţumit. Cîştiga; pierdea. Îi plăcea oricum.

Hawkins iubea jocurile, iubea şahul, şi era unul dintre cei mai buni jucători ai lumii, sau pe-aproape. Şi asta încă de cînd era un băiat inteligent, singuratic şi cam neisprăvit, în Hudson, New York.

La unsprezece fără un sfert se ridică de pe scaun gata să joace un alt joc. Jocul cel mai tare de pe lumea asta. *Se afla în San Francisco ca să omoare pe cineva.*

Străbătînd aeroportul aglomerat, Kevin Hawkins răsfoia în gînd un teanc de fotografii.

Fotoreporterul de succes era îmbrăcat în stilul lui studiat-neglijent: blugi negri strînşi pe picior, brăţări tribale cumpărate din Zambia, un cercel cu diamant în ureche. La gît avea aparatul de fotografiat Leica atîrnat de o curea de piele gravată.

Fotoreporterul intră într-o toaletă aglomerată de pe

coridorul C. Se uită la bărbații aliniați la pisoare. *Ca porcii la troacă*, gîndea el. Sau ca nişte boi dresați să stea pe picioarele din spate.

Ochii lui decupară imaginea şi cu gîndul declanşă aparatul. O minune de ordine şi de ironie inteligentă. *Băieți la troacă.*

Scena de la pisoare îi amintea de un hoț de buzunare pe care-l văzuse odată operînd în Bangkok. Hoțul, un studios atent al naturii umane, fura portmonee de la bărbații aflați în plină activitate de golire a vezicii, cînd erau incapabili sau jenați să se ia după el.

Imaginea aceasta îl urmărea pe fotoreporterul nostru ori de cîte ori intra în toaleta rezervată bărbaților, pe aeroporturi. Rareori uita vreo imagine, de fapt. Mintea lui era o arhivă bine ordonată care putea rivaliza oricînd cu depozitul de fotografii al firmei Kodak, din Rochester.

Se uită acum la propria-i imagine – un chip prăpădit şi palid – în oglinda ceţoasă a WC-ului. *Deloc remarcabilă,* gîndi el fără să vrea. Ochi obosiți, de un albastru spălăcit. Vederea propriilor lui ochi îl întristă aşa de tare, că lăsă să-i scape un oftat.

În oglindă nu era nici o imagine demnă de o fotografie mentală. Niciodată, niciodată, propria sa fotografie.

Îl apucă tusea şi nu se mai putu opri. Scoase în cele din urmă un tub gros, gălbui. Sufletul lui, gîndea. Forța lui vitală se scurgea într-un flux lent dar continuu.

Kevin Hawkins n-avea decît patruzeci şi trei de ani, dar se simțea de-o sută. Trăise prea din plin, mai ales ultimii paisprezece ani.

Viața şi clipele lui fuseseră prea intense, de cele mai multe ori incandescente şi din cînd în cînd absurde. Fusese ars,

gîndea el adeseori, pe toate părţile. Luase prea în serios *jocul vieţii şi al morţii,* îl jucase prea bine şi prea des.

Începu să tuşească din nou şi bägă în gură o pastilă Halls. Se uită la ceasul Seiko. Îşi trecu rapid degetele prin părul moale, blond-cenuşiu, şi ieşi din WC-ul public.

Se strecură pe coridorul ticsit de oameni. Aproape că venise timpul şi asta-l făcea să-şi iasă din piele de plăcere. Fredona un cîntec vechi şi absolut ridicol numit „Rock the Casbah". Trăgea după el o valiză Delsey de culoare închisă sprijinită pe un suport cu rotiţe. Valiza „umblătoare" îl făcea să semene cu un turist adevărat, cu un nimeni de prima mînă.

Ceasul digital roşu-pe-negru al aeroportului arăta 11:40. Un avion Northwest Airlines venind de la Tokyo aterizase în urmă cu cîteva minute, la poarta 41, conform orarului. *Există oameni care ştiu să zboare.* Nu era asta emblema liniilor aeriene Northwest?

Zeii îi zîmbeau; Kevin Hawkins zîmbi şi el amar, fără veselie. Şi zeii iubesc jocul. *Viaţă şi moarte. Era chiar jocul lor.*

De pe coridorul C se auzeau primele semne de aglomeraţie. Fotoreporterul continuă să meargă înainte pînă depăşi punctul unde cele două coridoare largi se întîlneau.

Atunci văzu falanga de gărzi de corp şi de admiratori. Făcu o fotografie mentală. Aruncă o privire spre domnul Tanaka, de la Nipray Corporation. Declanşă încă o dată.

Adrenalina curgea în el ca lava vulcanului Kilauea din Hawaii, unde fusese trimis odată de *Newsweek. Adrenalina. Nimic nu e ca ea.* Era dependent de chestia asta.

Cîteva secunde.

O secundă.

O nanosecundă – despre care ştia că e, faţă de o secundă, ce e o secundă faţă de treizeci de ani.

Locul de pe podea nu era marcat în nici un fel, dar Kevin Hawkins ştia unde e. Vizualizase totul, vedea fiecare unghi critic al dracului de bine cu ochii minții. Punctele de intersecție îi erau clare.

Într-o secundă. Viață şi moarte.

Era ca şi cînd ar fi fost într-adevăr un X mare şi negru pe podeaua aeroportului.

Kevin Hawkins se simțea ca un zeu.

Acum! Armează aparatul şi fii gata. Cineva o să moară aici.

34

O mică bombă explodă cînd grupul semioficial se afla la aproximativ trei metri şi jumătate de intersecția celor două coridoare. Explozia aruncă un nor negru-cenuşiu înspre coridorul A. Ţipetele străpungeau aerul ca sirenele.

Bomba se aflase într-o valiză albastru închis lăsată în fața chioşcului de ziare şi reviste. Kevin Hawkins lăsase valiza aparent inofensivă chiar în fața anunțului care-i avertiza pe călători SĂ-ŞI SUPRAVEGHEZE PERMANENT BAGAJUL.

Zgomotul bubuitor şi asurzitor creă haos printre gărzile de corp ale domnului Tanaka. Îi zăpăcise, prin urmare deveniseră previzibili. Echipele de securitate, fie ele dintre cele mai bune, pot fi păcălite dacă le sileşti să improvizeze. Călătorii şi personalul aeroportului țipau căutînd adăpost acolo

unde n-ar fi trebuit. Bărbaţi, femei şi copii se aruncaseră la podea, cu feţele lipite de marmura rece.

Nu ştii ce înseamnă adevărata panică pînă n-o vezi într-un aeroport mare, acolo unde oamenii sînt deja aproape de limita fricii primare.

Două gărzi de corp îl acopereau pe Tanaka, făcînd treaba numai pe jumătate cum trebuie, după părerea lui Hawkins.

Mai făcu o fotografie mentală. O puse la dosar pentru mai tîrziu.

Era marfă de mîna întîi, al dracului de preţioasă. Cum reacţionează o echipă excelentă de securitate în condiţii de stres, în timpul unui atac adevărat.

Apoi, deşi neinspirate, gărzile încercară să devină eficiente mutînd „persoana protejată“ în afară de pericol, la distanţă de locul incidentului. Era evident că nu pot înainta pe coridorul plin de fum. Şi atunci aleseră să se întoarcă – era singura cale, cea pe care Kevin Hawkins ştia că vor fi constrînşi să o aleagă. Îl traseră pe Tanaka după ei ca şi cînd ar fi fost o marionetă mare şi fără sfori, ceea ce într-un fel şi era. Aproape îl cărară pe braţe pe importantul om de afaceri, ţinîndu-l de subsuori astfel încît picioarele lui, din cînd în cînd, părăseau podeaua.

Fotografie mentală: pantofi scumpi, negri, cu ciucuri, săltînd pe podeaua de marmură.

Gărzile de corp aveau un singur gînd: să ducă de acolo „persoana protejată“. Fotoreporterul îi lăsă să meargă aproximativ patru metri înainte de a acţiona detonatorul din geanta de umăr în care ţinea aparatul foto. Era cît se poate de uşor. Cele mai bune planuri sînt simple ca o apăsare pe buton. Ca un aparat foto. Un aparat foto pentru uzul copiilor.

A doua valiză pe care o lăsase pe coridor, lîngă WC-ul pentru bărbaţi, explodă cu un zgomot şi o putere de două ori

mai mare decît prima, provocînd un efect de două ori mai mare. Ca şi cînd un proiectil invizibil fusese ghidat direct în inima aeroportului.

Dezastrul fu instantaneu şi brutal. Corpuri şi părţi de corpuri zburau în toate direcţiile. Tanaka nu supravieţui. Şi nici una dintre cele patru gărzi de corp neplătite la adevărata lor valoare.

Fotoreporterul era dus de valul compact de bărbaţi şi femei care încercau să forţeze ieşirile aeroportului. Era doar o altă faţă îngrozită în marea înnebunită de oameni.

Şi era în stare să arate îngrozit. Ştia mai bine decît oricare dintre cei de faţă ce e aia frică. Fotografiase expresii de frică necontrolată pe atît de multe chipuri! Vedea adesea în somn acele imagini îngrozitoare ale terorii, acele ţipete tăcute.

Îşi reţinu un zîmbet sălbatic pe cînd traversa coridorul D îndreptîndu-se spre propriul lui avion. Trebuia să fie în Washington, D.C. în seara aceea şi spera ca întîrzierile provocate de atentat să nu fie prea lungi.

Fusese nevoit să-şi asume riscul, de fapt. Asta nu fusese altceva decît o repetiţie, *ultima repetiţie*.

Gata, să trecem la lucruri mai importante. Fotoreporterul avea o sarcină foarte importantă pentru Washington, D.C. Îi fusese uşor să reţină numele de cod.

Jack şi Jill.

35

„Cei aproape o mie de metri pătraţi din jurul Casei Albe includeau mai multe locuri de divertisment: un cinematograf

privat, sală de gimnastică, pivniță de vinuri, teren de tenis, sală de bowling, sere și un teren de golf lîngă South Lawn. Casa și dependințele sînt evaluate de către Districtul Columbia la cifra de trei sute patruzeci de milioane." Aproape că puteam face pe ghidul.

Am arătat permisul de acces temporar și am intrat cu mașina în garajul de sub Casa Albă. Intrînd, am remarcat că se aduceau niște renovări clădirii principale. Erau și niște lucrări în curte, dar în ansamblu Casa Albă mi s-a părut în regulă.

Nu la fel stăteau lucrurile și cu capul meu. Îl simțeam greu. Gîndurile mele erau un haos. Noaptea dinainte dormisem numai vreo două ore și asta era deja o obișnuință. Ziarele de dimineață – *Washington Post* și *New York Times* – zăceau împăturite pe scaunul de lîngă mine.

The Post titra: CINE E LA RÎND ÎN CAZUL JACK ȘI JILL? Întrebarea părea că mi se adresează. CINE-I URMĂTORUL?

Mă gîndeam la un posibil atentat la viața președintelui Thomas Byrnes, pe cînd mă îndreptam spre ascensorul din mica parcare. Erau o grămadă de oameni nemulțumiți de președinte și de planurile lui. De multă vreme americanii voiau o schimbare, iar președintele Byrnes le-o administra în doze copioase. Bineînțeles că cei mai mulți oameni înțeleg prin „schimbare" mai mulți bani pentru buzunarele lor, și asta imediat, fără nici un sacrificiu.

Așadar, cine putea să fie atît de supărat pe președinte și atît de nebun încît să-l vrea mort? Știam că acestui motiv îi datorez prezența mea la Casa Albă. Eram aici ca să conduc o anchetă într-un caz de omucidere. La Casa Albă. Să caut un cuplu de criminali bănuiți că au de gînd să-l omoare pe președinte.

M-am întîlnit cu Don Hamerman în holul intrării din aripa de vest. Avea acelaşi comportament încordat şi îngrijorat, dar ăsta părea felul lui de a fi. Se potrivea şi cu împrejurările. Am stat de vorbă cu şeful de personal, în hol, cîteva minute. Mi-a explicat că fusesem ales pentru această investigaţie datorită experienţei mele de lucru cu asasini de înaltă clasă, mai ales psihopaţi.

Părea să ştie o groază de lucruri despre mine. Auzindu-l vorbind, mi-am spus că probabil a fost şef de promoţie în ale linguşelii în ultimul an la Yale sau la Harvard, unde mai învăţase, în plus, să vorbească preţios, în manieră aristocratică.

M-a lăsat singur în Sala Hărţilor de la parter. M-am plimbat prin încăperea faimoasă, privind absent la mobila Chippendale sculptată complicat, la un portret în ulei al lui Ben Franklin şi la un peisaj intitulat „Vite şi oi la păscut". Aveam în faţa mea o zi încărcată. O întîlnire la morgă şi alta cu Benjamin Levitsky, numărul doi în departamentul de contrainformaţii al FBI.

Nu mă părăsise frustrarea legată de cazul asasinului de copii de la şcoala Sojourner Truth. Deocamdată problema apăsa pe umerii lui Sampson şi a echipei noastre de detectivi cu jumătate de normă. Dar nu reuşeam să mi-o scot din minte.

Cineva intră împreună cu consilierul pentru securitate naţională. Am fost luat prin surprindere. Am fost bulversat, pur şi simplu. Nu pot descrie în cuvinte senzaţia pe care am avut-o.

Don Hamerman anunţă ritos:

– Preşedintele Byrnes.

36

– Bună dimineața. Domnul doctor sau domnul detectiv Cross? mă întrebă președintele Byrnes.

Bănuiala mea era că dr. Cross m-ar fi servit mai bine aici, la Casa Albă. Ca dr. Bunche, dr. Kissinger, sau chiar Doc Savage.

– Alex ar fi de preferat, i-am spus eu.

Fața președintelui se lumină într-un zîmbet larg, același zîmbet carismatic pe care-l văzusem de atîtea ori la televizor și pe prima pagină a ziarelor.

– Atunci spune-mi Tom, replică el. Îmi întinse mîna. Mi-o strînse pe a mea cu fermitate și îndelung. Se uită în ochii mei cîteva secunde.

Președintele Statelor Unite reușea să fie și cordial și serios în același timp. Avea în jur de un metru optzeci și era subțire și vînjos pentru cei cincizeci de ani ai săi. Părul lui castaniu deschis era invadat de fire argintii. Aducea un pic cu un pilot de vînătoare. Avea ochi calzi și prietenoși. Toată lumea era de acord că nu mai avusesem de mult un președinte cu atîta personalitate, și atît de dinamic.

Citisem și auzisem multe despre omul pe care-l vedeam pentru prima oară în carne și oase. Fusese șeful plin de succes și mult admirat al companiei Ford Motor, în Detroit, înainte să se decidă să intre în politică. Participase la alegerile prezidențiale ca independent și, fideli tendinței din ultimii cîțiva ani, oamenii votaseră pentru o gîndire proaspătă și independentă, sau poate doar împotriva partidelor republican și demo-

crat – aşa cum credeau anumiţi analişti politici. Se dovedise pînă acum un gânditor modern, numai că puţin contradictoriu, un rebel autentic rătăcit la Casa Albă. Ca independent şi non-conformist, preşedintele reuşise să-şi facă la Washington o mînă de prieteni şi o mulţime de duşmani.

– Directorul FBI te-a recomandat cu căldură, spuse el. Cred că Stephen Bowen e un om bun. Ce crezi? Ţi-ai făcut o părere despre el?

– Sînt de acord. Biroul s-a schimbat mult în ultimii ani, sub conducerea lui Bowen. Poliţia şi FBI-ul reuşesc să colaboreze acum. Ceea ce înainte nu se întîmpla.

Preşedintele dădu din cap.

– Există o ameninţare reală, Alex, sau ne luăm doar precauţii înţelepte? mă întrebă el. Era o întrebare dură, directă. Cea mai potrivită întrebare, în opinia mea.

– Fără îndoială că prudenţa Serviciului Secret este înţeleaptă, i-am răspuns eu. Este îngrijorătoare coincidenţa dintre numele alese de asasini şi numele de cod date de Serviciul Secret. Ca şi faptul că îşi aleg victimele dintre celebrităţile din Washington.

– Mi se pare că sînt şi eu una. Trist, dar adevărat, spuse preşedintele Byrnes încruntîndu-se.

Citisem că e un om care ţinea la viaţa lui privată şi un tip cu picioarele pe pămînt. Îmi dovedea că aşa e. Cel mai tipic american din Vestul Mijlociu. Şi cred că ceea m-a surprins cel mai tare era căldura pe care omul o degaja.

– Aţi spus chiar dumneavoastră că aţi zgîndărit cuibul de şerpi. Aţi deranjat deja o grămadă de oameni.

– Şi încă nu-i nimic, de-acum încolo să vezi oameni deranjaţi. Sistemul are mare nevoie de îmbunătăţiri. A fost conceput la 1800. Alex, am să colaborez cu poliţia pe cît îmi

stă în putință în investigația asta. Nu vreau ca altcineva să mai pățească ceva, darămite să moară. M-am gîndit mult şi am ajuns la concluzia că nu sînt încă gata să mor. Cred că Sally şi cu mine sîntem nişte oameni cumsecade. Sper să te convingi şi dumneata de asta, pe măsură ce vei sta mai mult pe lîngă noi. Nu sîntem perfecți, dar sîntem cumsecade. Încercăm să facem ceea ce trebuie.

Impresia mea despre preşedinte era chiar asta. Atinsese în mine o coardă sensibilă. În acelaşi timp, mă întrebam cam cît puteam să cred din spusele lui. Era în fond un politician. Cel mai bun din țară.

– În fiecare an, cîțiva oameni încearcă să pătrundă în Casa Albă, Alex. Unul a reuşit ținîndu-se în coada fanfarei marinei. Alții au încercat să forțeze poarta intrînd cu maşina în ea. În 1994, Frank Eugene Corder a pătruns aici zburînd pe un Cessna cu un singur motor.

– Deocamdată nu s-a întîmplat nimic similar, am spus eu.

Preşedintele puse problema care-l apăsa cu adevărat.

– Care-i concluzia dumitale în cazul Jack şi Jill?

– Nu e o concluzie. E mai degrabă o premisă, am recunoscut eu. Nu sînt de acord cu FBI-ul. Nu cred că sînt asasini în serie. Sînt extrem de bine organizați, dar stilul mi se pare artificial. Sînt sigur că amîndoi sînt persoane atrăgătoare, albe, cu coeficienți de inteligență mult deasupra mediei. Trebuie să fie coerenți şi convingători, pentru că au reuşit să fie primiți de oamenii pe care i-au ucis. Vor să atingă un țel mult mai spectaculos. Ce-au făcut pînă acum a fost rutină. Le place enorm puterea de manipulare pe care o au asupra noastră şi a mass-mediei. Asta-i tot ce ştiu. Sau mai bine zis, numai atît pot să spun acum.

Preşedintele dădu din cap cu gravitate.

– Am încredere în dumneata, Alex, spuse el. Mă bucur

că am stat de vorbă. Mi s-a spus că ai doi copii, continuă el. Băgă mîna în buzunarul hainei şi-mi dădu un ac de cravată şi o insignă cu însemnele prezidenţiale, speciale pentru copii. Amintirile sînt preţioase. Vezi dumneata, cred în tradiţie la fel de mult ca în schimbare.

Preşedintele Byrnes îmi strînse mîna încă o dată, mă privi în ochi pentru cîteva clipe şi părăsi încăperea.

Am înţeles mesajul de bun venit în echipă, echipă al cărei unic scop era să apere viaţa preşedintelui. Şi mi-am dat seama că am o motivaţie puternică să fiu de acord. M-am uitat la acul de cravată şi la insigna pentru Damon şi Jannie şi m-am simţit mişcat într-un mod neobişnuit.

37

– Aşadar ai reuşit să te întîlneşti cu perechea regală? m-a întrebat Nana Mama cînd am intrat în bucătărie pe la patru după-amiază.

Pregătea ceva într-o oală mare, cenuşie, care mirosea ca proverbiala ambrozie. Era supă de fasole albă, o mîncare care îmi plăcea mult. Pisicuţa Rosie dădea tîrcoale mesei, torcînd mulţumită. *Rosie în bucătărie.*

În timp ce trebăluia la masa din bucătărie, Nana dezlega cuvintele încrucişate din *Washington Post.* Mai era la vedere şi una din revistele ei de anagrame. Ca şi o carte: *No Stone Unturned – The Life and Times of Maggie Kuhn.* Complicată femeie bunică-mea.

– Cu ce să mă-ntîlnesc?

M-am prefăcut că nu-i înţeleg întrebarea clară ca lumina zilei şi sensul ei ascuns. Ne jucam astfel de ani de zile şi o vom face probabil pînă cînd moartea ne va despărţi cumva, cîndva.

– Cu *cine,* doctore Cross. Cu domnul preşedinte şi cu doamna preşedinte, bineînţeles. Oamenii albi şi înstăriţi de la Casa Albă, care se uită de sus la noi, restul lumii. Tom şi Sally din Camelot.

Umorul ei obişnuit şi ironia dulce-amară m-au făcut să zîmbesc. Am aruncat o privire în frigider.

– Nu ca să mă iei peste picior am venit acasă, să ştii. Am să-mi fac un sandviş din pieptul ăsta. Arată apetisant. Sau aparenţele înşală?

– Bineînţeles că înşeală, dar pieptul e fraged să-l tai cu linguriţa. Se pare că cei de la Casa Albă nu prea stau peste program, avînd în vedere că n-au mare lucru de făcut. Aveam eu o bănuială. Numai că n-am avut dovezi pînă azi. Aşadar, cu *cine* te-ai întîlnit?

N-am putut să rezist. Şi oricum avusesem de gînd să-i spun.

– Azi dimineaţă m-am întîlnit şi am stat de vorbă cu preşedintele Byrnes.

– Te-ai întîlnit cu *Tom?*

Nana îl imită pe George Foreman primind un pumn. Merse pînă acolo că se dădu clătinîndu-se un pas înapoi, spre masă. Aproape că zîmbi.

– Ei bine, spune-mi totul despre *Tom*, ce mai stai? Şi despre Sally. E-adevărat că Sally poartă ziua prin Casa Albă un chipiu militar negru în loc de pălărie?

– Cred că aia era Jacqueline Kennedy. Dacă vrei să ştii,

mi-a plăcut preşedintele Byrnes, i-am declarat începînd să-mi fac un sandviş gros din pîine proaspătă de secară, cu piept de pasăre, frunze de salată verde, felii de roşie, maioneză, piper din belşug plus un pic de sare.

– Normal. Ţie îţi place oricine cu condiţia să nu fi omorît pe cineva, replică Nana apucîndu-se să taie în felii alte roşii. Acum, că l-ai cunoscut pe domnul preşedinte, poţi să te ocupi iarăşi de cazul Sojourner Truth. E foarte important pentru cei din casa asta. Casa *Cenuşie*. Negrilor nu le mai pasă de preşedinte şi de problemele lui. Şi nici nu trebuie.

– Aşa crezi că stau lucrurile, madam Farrakhan? am spus eu muşcînd din sandviş. Delicios, cum mi se promisese. Să-l tai cu linguriţa, se topea în gură.

– Aşa ar trebui, chiar dacă nu e aşa. Oricum, nu sînt departe de adevăr. Recunosc că lucrurile stau prost, dar asta-i situaţia în care ne aflăm. Nu eşti de acord? Ar trebui să fii.

– Se spune că oamenii devin mai blînzi cu vîrsta, ştiai? am întrebat-o. Pieptul e minunat, apropo.

– Ştiai că oamenii devin mai buni cu vîrsta? Ştiai că oamenii trebuie să aibă grija copiilor lor? Alex, ştiai că negri micuţi şi drăgălaşi sînt omorîţi la noi în cartier şi că nimeni nu face nimic pentru ca asta să înceteze? Bineînţeles că pieptul este excelent. Vezi tu, am devenit mai bună.

Am băgat mîna în buzunarul pantalonilor după acul de cravată şi insigna pe care le primisem de la preşedinte.

– Preşedintele ştia că am doi copii. Mi-a dat ceva pentru ei, amintire de la el. Le-am dat Nanei. Le-a luat şi, o dată în viaţa ei, a rămas fără grai. Spune-le că sînt de la Tom, un om cumsecade care încearcă să facă lucrurile aşa cum trebuie.

Terminasem jumătate din sandvişul meu copios şi am ieşit din bucătărie luînd cu mine cealaltă jumătate. Era cald în bucătărie şi mai era ceva.

– Mulțumesc pentru sandviș și pentru sfaturi. În ordinea asta.

– Și acum unde te duci? strigă Nana după mine. Se încălzise iar. Discutam ceva important. Are loc un genocid asupra oamenilor de culoare chiar aici în Washington, în capitală. Nu le pasă de ce se întîmplă la noi, Alex. *Ei* sînt *ei* și sînt *albi,* iar tu colaborezi cu inamicul.

– Că veni vorba, tocmai am de gînd să mă ocup cîteva ceasuri de cazul de la Sojourner Truth, am strigat eu peste umăr îndreptîndu-mă spre ușa din față, binecuvîntată pavăză împotriva tiradei. Nu mai puteam s-o văd pe Nana Mama, dar îi auzeam încă tînguirea de cobe.

– Lui Alex i-a venit mintea la cap, în sfîrșit, exclama pe un ton ridicat, țipător. Pînă la urmă, există speranță. Există speranță! Mulțumescu-ți ție, Doamne, Dumnezeule negru din ceruri!

O iubesc pe bătrîna mea bunică, numai că uneori n-am chef să-i ascult cicălelile.

Ieșind de pe alee am apăsat pe claxonul bătrînului meu Porsche. Era semnalul nostru că nimic nu se întîmplase între noi. Am auzit-o pe Nana strigînd din casă: Ti-ti și ție!

38

M-am întors pe străduțele înguste din Washington, fața întunecată a capitalei. Eram din nou un detectiv de la Omucideri. Iubeam meseria asta cu o pasiune stranie, dar

erau şi momente în care o detestam din toată inima.

Ne străduiam pe cît era omeneşte posibil, cu ambele cazuri. Supravegheam şcoala Sojourner Truth pe timpul zilei şi mormîntul lui Shanelle Green zi şi noapte. Pentru că adeseori asasinii psihopaţi vizitează mormintele victimelor. Ca strigoii.

Circul venise în oraş.

Şi nu unul, ci două.

Două cazuri de asasinate în serie complet diferite. Nu mai întîlnisem niciodată aşa ceva, nimic cîtuşi de puţin asemănător cu acest haos.

Nu era nevoie ca Nana Mama să-mi aducă aminte că trebuie să fiu în stradă. *Cineva ne omoară copiii*, cum bine spusese ea.

Eram sigur că monstrul avea să omoare din nou. Spre deosebire de Jack şi Jill, o făcea cu furie şi pasiune. Simţeam nebunia în stare pură, înspăimîntătoare, aproape că-i simţeam gustul. Pe de altă parte, mă liniştea oarecum posibilitatea ca asasinul să fie un amator.

Gîndeşte ca asasinul. Pune-te în locul asasinului, mi-am amintit eu. De aici trebuie să porneşti, doar că e mai uşor s-o spui decît s-o faci. Încercam să adun cât mai multe informaţii cu putinţă.

Mi-am petrecut o parte a după-amiezei agăţînd cîţiva mai vechi clienţi ai mei care ar fi putut să ştie ceva despre crime: pierde-vară, drogaţi, traficanţi de droguri – ei înşişi consumatori, dar mai discreţi –, patroni de magazine, turnători, musulmani vînzători de ziare. Pe cîţiva dintre ei i-am luat tare, dar nimeni nu mi-a spus nimic folositor.

Am perseverat. Aşa se întîmplă de cele mai multe ori. O ţii aşa, pui capul în piept şi mergi înainte. Pe la cinci şi un

sfert stăteam de vorbă cu un june fără adăpost pe care îl ştiam de cînd lucrasem voluntar la St. Anthony's la supa săracului. Îl chema Loy McCoy şi era acum un traficant mărunt de droguri. Mă ajutase o dată sau de două ori.

Loy încetase să mai mănînce pe gratis de cînd începuse să plaseze pungulițele mici de crack prin cartier. E greu să-i blamez pe copiii ca Loyd, aşa cum aş vrea uneori. Viața lor e incredibil de brutală şi de fără speranță. Într-o bună zi apare cineva şi le oferă douăzeci de dolari pe oră pentru a face ceea ce ar fi făcut oricum. Tentația cea mai puternică este de natură sentimentală, pentru că şefii lor chiar au încredere în ei, şi nimeni n-a mai crezut vreodată în aceşti copii pierduți.

L-am chemat pe Loy la o parte de gloata de nebuni cu care îşi făcea veacul pe strada L. Purtau cu toți căciuli de lînă negre, tricotate, trase peste ochi şi peste urechi. Plombe de aur, cercei în urechi, pantaloni lălîi, tot tacîmul. Banda lui vorbea despre filmul făcut după desenele animate „Aventuri în epoca de piatră", sau poate chiar despre desenele animate. Le spuneau polițiştilor şi detectivilor din cartier *Yabba dabbas*. Uite, vine *yabba dabba*. Sau: e un împuțit de *yabba dabba doo*. O statistică arăta de curînd că şaptezeci la sută dintre americani îşi iau aproape în întregime informațiile de la televizor şi din filme.

Loy se apropie tîrşind picioarele, cu un rînjet întipărit pe față. Avea în jur de un metru optzeci, dar numai vreo şaptezeci de kilograme. Era îmbrăcat de iarnă, multe straturi de haine, aranjate cu artă, şi mă fixa cu o expresie care ar fi trebuit să mă dea gata.

– Da' ce, dacă zici fă-te-ncoa, e musai să viu? mi se adresă pe un ton provocator, care mi se părea în acelaşi timp iritant şi monumental de trist. Şi de ce mă rog? Plătesc impozite, continuă el. Nu vînd droguri. Nici unul dintre noi

nu face trafic.

– Ştii că nu-ţi merge cu mine dacă te porţi aşa, l-am avertizat eu. Mai bine renunţă.

Ştiam că maică-sa e dependentă de heroină şi că are trei surori mai mici. Trăiau cu toţii la adăpostul de pe lîngă Greater Southeast Community Hospital şi asta nu-nsemna cu nimic mai mult decît dacă ar fi avut ca adresă tunelele de sub metrou.

– Spune-ţi treaba, ca să-mi văd şi eu de treaba mea, spuse Loy, pe acelaşi ton provocator. Timpul meu e bani, pricepi? Zi-mi ce vrei să-mi zici.

– Numai o întrebare, Loy. După aia poţi să-ţi vezi de afacerile tale importante şi bănoase.

Se tot holba la mine, lucru care la noi în cartier te pune în pericol să fii împuşcat.

– Şi de ce ţi-aş răspunde la întrebare? Îmi iese ceva? Ce-mi dai în schimb?

I-am zîmbit într-un tîrziu şi buzele lui se destinseră într-o jumătate de zîmbet, lăsînd să se vadă coroanele de aur.

– Dacă-mi spui ceva, am să ţin minte. Şi poate că am să-ţi rămîn dator, i-am spus eu.

– Rahat, se răsti el la mine. Vrei să ştii un secret mare şi gras, dom'le detectiv? N-am nevoie să-mi rămîi dator. Şi puţin îmi pasă mie de ăla de-a omorît copii mici, după care umbli.

Dădu din umeri ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat mare lucru pe străzi. Asta ştiam şi eu.

Am aşteptat să-şi termine micul spici, ca să-mi formulez oferta. Lucrul cel mai trist era că Loy era un băiat deştept. Un nebun deştept. De-aia îl angajase şeful lui, traficantul de droguri. Loy era suficient de deştept şi probabil că avea chiar şi o etică în munca lui.

– Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu sînt obligat. Făcu o

mică mişcare exasperată de întoarcere şi ridică în aer mîinile lui uscăţive. Crezi că-ţi sînt dator pentru că odată de mult ne-ai hrănit la supa săracului? Crezi că mă ai la mînă? Nu-ţi datorez nici pe dracu'.

Loy dădu s-o şteargă. Apoi îmi aruncă o privire peste umăr ca şi cînd s-ar fi pregătit să mă mai calce pe nervi cu o mostră de înţelepciune. Ochii lui întunecaţi se îngustară şi se întîlniră cu ai mei pentru o secundă. *Contact.*

– Cineva a văzut un bătrîn în locul unde a fost omorîtă fetiţa, izbucni Loy.

Era cel mai important indiciu de pînă acum în cazul de la Sojourner Truth. Era singurul fapt, era ceea ce căutasem să aflu umblînd pe străzi zilele astea.

N-avea nici o idee de cît de rapid sînt, sau cît de puternic. L-am apucat şi l-am tras spre mine. L-am adus pe Loy McCoy foarte aproape. Atît de aproape că puteam să-i miros aroma de mentă din răsuflare, parfumul pomezii din păr, umezeala din hainele lui mototolite.

L-am strîns la piept ca şi cînd ar fi fost copilul meu, fiul rătăcitor, un copil care trebuia să înţeleagă că nu-i permiteam să se poarte astfel cu mine. L-am ţinut strîns şi m-am gîndit că aş fi vrut să pot să-l salvez. Pe toţi aş fi vrut să-i salvez, dar nu puteam, şi asta era una din marile dureri şi frustrări ale vieţii mele.

– Nu-mi arde de joacă, fii atent. Loy, cine ţi-a spus? Vorbeşte. Să nu te joci cu mine acum. *Spune-mi ce ştii, şi spune-mi acum.*

Faţa lui era la cîţiva centimetri de a mea. Gura mea aproape că-i presa obrazul. Atitudinea lui provocatoare se topise. Nu-mi făcea plăcere să fac pe durul cu el, dar era al dracului de important.

Am mîinile mari şi pline de cicatrice, ca boxerii, şi l-am lăsat să le vadă.

– Aştept un răspuns, am şoptit. Te iau la secţie. Am să te fac să blestemi ziua şi noaptea asta.

– Nu ştiu cine, spuse el respirînd şuierat. Nişte oameni de la adăpost vorbeau. I-am auzit, atîta tot. Un vagabond bătrîn. Cineva l-a văzut bătînd parcul Garfield. Un vagabond alb.

– Un alb? În partea de sud-est a parcului? Eşti sigur?

– Da. Aşa am zis. Aşa am auzit. Acuma lasă-mă-n pace. Hai, neică, lasă-mă să plec!

L-am lăsat să plece şi a făcut cîţiva paşi. Şi-a recăpătat siguranţa de cum şi-a dat seama că n-am de gînd să-i fac vreun rău sau să-l închid.

– Ţi-am spus tot. Îmi eşti dator, zise el. Am să vin să-mi dai ce mi se cuvine. Nu cred că Loy şi-a dat seama de ironia din propriile lui vorbe.

– Îţi sînt dator, l-am asigurat eu. Mulţumesc, Loy. *Şi sper ca niciodată să nu capeţi ce ţi se cuvine.*

Îmi făcu semn cu ochiul.

– Ăsta sînt şi n-ai ce face! spuse el izbucnind în rîs, în drum spre tovarăşii lui.

39

Un vagabond bătrîn în apropiere de locul crimei. În parcul Garfield. În sfîrşit ceva, o pistă serioasă. Plătisem cîteva polițe, dar investiţia fusese răsplătită.

Un alb. Un suspect alb.

Un amănunt şi mai promiţător. Nu erau prea mulţi bărbaţi albi care să-şi facă veacul prin parcul Garfield. Fără îndoială.

L-am sunat pe Sampson şi i-am spus ce-am aflat. Tocmai venise la serviciu pentru schimbul de noapte. L-am întrebat pe John cum merge cu ancheta lui. Mi-a spus că nu merge, poate că de-acum încolo. Şi că o să le transmită şi celorlalţi din grup noutăţile.

La cinci şi ceva m-am oprit din nou la Sojourner Truth. Erau mai multe lucruri care mă atrăgeau cu putere în direcţia şcolii. Vestea cea nouă despre vagabondul alb şi obsesia că Gary Soneji – blestemul meu – ar putea fi implicat. Asta pe de o parte. Mai era şi Christine Johnson. Doamna Johnson.

Ca şi data trecută, nu era nimeni la biroul din anticameră. Păpuşile multirasiale de pe birou păreau abandonate. Ca şi hîrtiile pe care erau mîzgălite nişte caricaturi şi cele două cărţi din seria „Goosebump". Uşa masivă de lemn dinspre biroul principal era închisă.

Nu se auzea nimeni înăuntru, dar am bătut. Am auzit zgomotul unui sertar care se trîntea, apoi paşi. Uşa s-a deschis. Nu era încuiată.

Christine Johnson purta o jachetă de caşmir şi o fustă lungă de lînă. Avea părul dat pe spate şi legat cu o fundă galbenă. Purta ochelarii. Era desculţă. Mi-au venit în minte două versuri – din Dorothy Parker, mi se pare: *Bărbaţii se uită arar/La fetele ce poartă ochelari.*

Vederea ei mi-a ridicat moralul, m-a înveselit imediat. Nu prea ştiu cum, dar aşa s-a întîmplat.

– Ai dreptate, iar lucrez peste program. M-ai prins. În flagrant delict. Recunosc că sînt vinovată. A trecut pe-aici un

prieten al dumitale, azi-dimineaţă. Detectivul John Sampson.

– El conduce ancheta, am spus.

– Părea foarte îngrijorat şi foarte implicat. Un tip surprinzător, în mai multe privinţe. Citeşte Camus, se miră ea.

Mă întrebam cum a reuşit Sampson s-aducă vorba despre *asta*. În afară de alte ţeluri nobile ale vieţii lui, Sampson e dedicat femeilor interesante şi atrăgătoare ca Christine Johnson. Nu l-ar opri faptul că e măritată, decît dacă asta ar împiedica-o pe ea. Sampson poate să se poarte ca un cavaler, însă numai dacă e necesar.

– Sampson citeşte mult, de cînd îl ştiu. A fost elevul bunicii mele, înainte să-l întîlnesc eu. El este adevăratul Pagemaster.

Christine Johnson zîmbi, arătîndu-mi toţi dinţii ei frumoşi.

– Ai văzut filmul „Pagemaster"? Presupun că ai văzut toate filmele.

– Chiar că le-am văzut pe toate. Toate de care copiii zic că „trebuie, trebuie să-l vedem, tăticule!" „Pagemaster" a avut de la noi nota zece. Dar nu prea ne omorîm după domnişorul Macauley Culkin, aşa cum fac unii.

Continua să zîmbească şi părea să fie o persoană extrem de drăguţă. Suficient de deşteaptă pentru treburile pe care le avea de făcut, răbdătoare, preocupată de slujba ei dificilă. I-am invidiat pe elevii ei.

Am hotărît să trec la treaba care mă adusese la şcoală.

– Am trecut pe aici pentru că am un posibil portret al criminalului – oricum, măcar un început. Am aflat cîte ceva azi după-amiază, nu demult.

Christine Johnson mă ascultă cu atenţie. Cu sprîncenele

încruntate. Cu ochii ei cafenii larg deschişi. Era un bun ascultător, lucru rar – dacă-mi aminteam bine – pentru un director de şcoală.

– Un bărbat în vîrstă, un alb, a fost văzut în vecinătatea locului din parcul Garfield unde Shanelle Green a fost atrasă iniţial. A fost descris ca o persoană fără căpătîi. Probabil un om fără adăpost. Nu prea înalt, cu barbă albă deasă, purta un poncho maro sau negru.

– Vrei să comunic asta profesorilor? Şi copiilor? întrebă ea la sfîrşit.

– Cred că am să trimit pe cineva mîine dimineaţă să vorbească din nou cu profesorii. Nu ştim încă dacă e o pistă bună, dar s-ar putea. E cel mai bun indiciu de pînă acum.

– Nu strică să fii prevenit, spuse ea, după care zîmbi. De fapt, părea să rîdă în sinea ei. Asta se numeşte „stil profesoral". Poţi să te molipseşti dacă-ţi pierzi prea mult timp pe-aici. Prea multe clişee. Te trezeşti uneori vorbind cu oameni adulţi ca şi cînd ar fi copii de cinci-şase ani. Asta îl scoate din minţi pe bărbatul meu.

– Soţul dumitale e şi el profesor? am întrebat.

Îmi scăpase pur şi simplu. *La dracu'!* Clătină din cap şi păru amuzată din cine ştie ce motiv.

– Nu, nu. George e avocat. De fapt e lobbyist la Congres. Din fericire, nu face altceva decît să susţină interesele marilor companii energetice. Occidental Petroleum, Pepco Energy Company, Edison Electric Institute. Nu mă deranjează. Izbucni în rîs. De obicei.

Avea o privire inocentă, dar nu naivă. Şi poate că puţin conspirativă.

– Am vrut doar să te informez despre suspect. Poate că

de data asta chiar avem un suspect, am spus eu. Trebuie să fug.

– *Nu*, strigă Christine Johnson, iar eu m-am oprit brusc, un pic surprins.

Mi-a zîmbit cu acel zîmbet al ei. Cel mai strălucitor şi mai fascinant zîmbet.

– E interzis să alergi pe coridoare, spuse făcîndu-mi cu ochiul. *Te-am păcălit!*

Am izbucnit în rîs şi mi-am continuat drumul meu, fericit, înapoi la muncă, după un moment de drăgălăşenie şi de lumină. Îmi plăcea într-adevăr. Cui nu i-ar plăcea o asemenea femeie? Poate că am fi putut fi prieteni, cumva, dar mă îndoiam.

Nimic nu ieşea bine. Nimic nu mergea foarte bine. Nu aveam nimic în afară de *un vagabond alb bătrîn*. Nu era prea rău, dar nu era de ajuns. Nici pe departe. Două cazuri imposibile. Iisuse!

Am tras pe dreapta, în josul străzii şi am supravegheat încă două ore şcoala Truth. *Şcoala fiului meu.* Poate că un vagabond alb şi bătrîn avea să se apropie – *dar n-a fost aşa.*

Am părăsit locul de pîndă la vreo jumătate de oră după ce Christine Johnson l-a părăsit pe-al ei.

40

– Cum ţi se pare covorul nostru zburător? Dă-i o notă între unu şi unsprezece, îi spuse Jack lui Jill, îi spuse Sam

Sarei. Pluteau sus deasupra ținuturilor din Maryland.

– Este absolut extraordinar. Nu se poate ceva mai frumos. E de necrezut – ce bucurie simplă să zbori ca o pasăre!

– Să nu-ți vină să crezi că asta înseamnă muncă. Dar asta facem, Monkey Face. Poate să fie foarte important pentru noi, pentru ceea ce facem, pentru joc.

– Ştiu, Sam. Sînt foarte atentă.

– Ştiu că eşti atentă. Şi atît de ascultătoare.

Se aflau amîndoi strîns înghesuiți în cabina micuță a unui planor Blanik L-23. Decolaseră de pe aeroportul Frederick Municipal din Maryland, situat la aproape o oră distanță de centrul Washingtonului. Era cel mai frumos cadou pentru ea, gîndea Sara. Metafora perfectă. Şchioapa zbura. Avea o nouă viață.

Departe, dedesubt, se vedea Frederick, cu clădiri în stilul german colonial. Aproape că se distingeau prăvălioarele de pe Antique Walk. Cerul era plin cu norişori cumulus, mingi de bumbac mişcîndu-se uşor ca deasupra unei mări liniştite. Sara îi povestise lui Sam că zburase o dată cu aeroplanul şi că fusese „aproape cel mai frumos lucru pe care-l făcuse vreodată".

– O să zburăm mîine după-amiază, spusese el. Ştiu şi unde, Monkey Face. Perfect. Vreau să zburăm la Camp David, unde este reşedința preşedintelui. Vreau să mă uit de sus la bîrlogul preşedintelui Byrnes. Vreau să arunc o bombă imaginară spre fundul lui.

Sam Harrison ştia deja o grămadă de lucruri despre Camp David, dar o vedere din aer ar fi putut să fie utilă cumva. Un atac asupra casei de vacanță a preşedintelui era o posibilitate cît se poate de reală în viitor, mai ales dacă Serviciul

Secret continua să-l țină pe președinte atît de bine acoperit ca în ultimele zile.

Pentru Jack și Jill lucrurile se complicaseră mult de-acum, dar Sam se așteptase la asta. Ăsta era motivul pentru care aveau mai multe planuri, nu numai unul. Președintele Statelor Unite urma să moară – era numai o chestiune de cînd și unde. Se știa deja *cum*. În curînd se va ști și cînd și unde.

– Nu e riscant să zburăm atît de aproape de Camp David? întrebă Sara. El zîmbi auzind întrebarea. Știa că ea își mușcase limba cînd se îndepărtaseră de Frederick, în timp ce se apropiau metru cu metru de refugiul prezidențial, din ce în ce mai aproape de pericol, poate chiar de dezastru.

– Nu e foarte riscant, cel puțin nu pînă acum. Avioanele și baloanele fac asta tot timpul. Toată lumea vrea să arunce o ocheadă de sus la casa președintelui. Acum nu e aici, așa că cei de jos nu sînt chiar atît de paranoici. Totuși, nu putem să ne apropiem prea mult. De cînd avionul ăla a aterizat la Casa Albă, spațiul aerian e protejat cu rachete. Mă îndoiesc că s-ar apuca să doboare un planor, dar parcă poți să știi?

Jos se vedeau clădirile de la Fort David, puțin spre nord-est, în Catoctin Mountain Park. Trei Jeepuri militare erau lăsate la vedere. Nu era nimeni afară, în curtea plină de copaci. Camp David în sine arăta straniu: o încrucișare ciudată între o cazarmă și o casă de vacanță rustică. Nu cine știe ce. Nu era de necucerit, la nevoie, dacă planul final avea să o ceară.

– Camp David. Numită după nepotul generalului Eisenhower, spuse Jack. Un președinte destul de bun, Ike. Așa cum sînt generalii.

Jack atinse tocul pistolului Beretta lipit de gleznă. Arma îi dădu siguranță. Nimic nu avea să i se întîmple președintelui chiar acum, și nici lui Jack sau lui Jill. Nu, jocul avea să ia o

altă turnură. În asta stătea frumusețea lui – nimeni nu putea prezice încotro o să o ia. *Era un joc adevărat, conceput ca atare, jucat ca atare.*

Simți mîna Sarei atingîndu-l ușor pe obraz.

– Cît mai durează? întrebă ea. Sam bănuia că nu dorea ca zborul să ia sfîrșit.

– Nu ne vor prinde niciodată, declară el zîmbind.

– Nu asta, prostuțule, zborul! spuse ea rîzînd și îl bătu pe mînă. Cît mai putem să stăm aici, sus?

– Nu te-ai plictisit? Sîntem departe de recordul mondial de altitudine – în jur de treisprezece mii de metri, dacă țin bine minte. Ne-ar trebui un curent zdravăn pentru așa ceva.

Brusc, păru îngrijorat că ea nu se simte bine. Ăsta era Sam.

– Nu, nu, rîse Sara și îl luă de gît strîngîndu-l aproape de ea. Îmi place aici sus, îmi place să zbor, îmi place să fiu cu tine. Mulțumesc, mulțumesc pentru tot.

– Cu plăcere, Monkey Face, îi șopti el cu gura aproape de obrazul ei.

Doi asasini incredibili.

Jack și Jill.

Zburînd deasupra faimoasei reședințe prezidențiale de la Camp David.

Pe curînd, domnule președinte. Nu poți să faci nimic ca să oprești ceea ce are să se întîmple. Nu te poți ascunde de noi. Ai încredere în noi. Că doar ne-am ținut toate promisiunile pînă acum!

41

Pe drumul de o oră cu maşina înapoi la Washington, Sam fu preocupat şi distant. Sara îl urmări precaută cu coada ochiului. Era ca şi cînd Sam ar fi rămas acolo sus, în aeroplan. Avea căutătura încruntată, ochii albaştri ațintiți pe şosea.

Mai avusese astfel de momente. Şi Sara la fel. *Sara războinica. Sara Cenuşăreasa.*

Înțelegeau şi în cea mai mare parte acceptau amîndoi punctele bune şi rele ale fiecăruia. Jocul Jack şi Jill devenise mult mai dur acum pentru amîndoi. Fiecare mişcare era riscantă şi plină de pericole. Ar fi putut să fie prinşi înainte ca misiunea să fie îndeplinită. Cei care-i urmăreau erau peste tot. Una dintre cele mai mari vînători de oameni din istorie era în plină desfăşurare. Nu numai în Washington, D.C., ci în toată lumea.

– Mă gîndeam la jocul nostru şi la cum merge – vreau să fac o evaluare cinstită a situației. M-am gîndit la un joc în joc, spuse el într-un tîrziu. La ceva mai sofisticat. Cu totul neaşteptat pentru urmăritorii noştri.

Sara îl urmări cum se trezea din starea de reverie, întorcîndu-se la ea.

– Da, am văzut că erai undeva departe de aici, de mine şi de toți navetiştii ăştia de pe centură. Era evident.

Sam zîmbi.

– Iartă-mă. Probabil că ai simțit şi mirosul de creiér încins.

Era atît de puțin plin de el – încă un lucru care ei îi plăcea enorm. Nu părea să-şi dea seama că e atît de special,

sau dacă da, o ţinea pentru sine. Doamne, ce uşor era cu el alături, ce greu departe de el. Sara se minuna cum de supravieţuise înainte să-l cunoască. Răspunsul era că, în principiu, nu supravieţuise. Rămăsese în viaţă, dar nu trăise. Acum trăia.

– Eşti îngrijorat pentru joc de acum înainte. Eşti încruntat, spuse ea. Dragul de Sam. Ce idee ţi-a venit?

El zîmbi şi clătină din cap. Îi spusese adeseori Sarei că e inteligentă şi pătrunzătoare. Puţini bărbaţi îi făcuseră Sarei Rosen asemenea declaraţii, de fapt nici unul. Inteligenţa ei îi speria pe cei mai mulţi dintre ei. Şi mai rău, inteligenţa ei era verbală. Aşa că bărbaţii simţeau nevoia s-o ţină deoparte, s-o pună la punct, să minimalizeze spusele ei cînd nu erau sută la sută de acord cu ea.

Sam nu era aşa. Părea să ştie exact ce avea ea nevoie. *Să facă şi asta parte din joc?* se întreba ea. *Parte din jocul lui?*

– Poliţia şi FBI-ul o să ne facă zile fripte în curînd, spuse el uitîndu-se fix la marcajele cenuşii de pe şosea. Ce-a fost pînă acum n-a fost nimic, Sara, absolut *nimic*. Vînătoarea va căpăta o amploare teribilă de acum înainte. Ne vor în mîinile lor, Sara. FBI a organizat cea mai bună echipă cu putinţă şi – nu exagerez – sînt impresionanţi. Mai devreme sau mai tîrziu, vor prinde un fir. E inevitabil.

Sara dădu din cap a încuviinţare. O speriase, totuşi.

– Ştiu. Sînt gata, sau cel puţin cred că sînt gata. Ai vreo idee cum să-i împiedicăm să ne facă zile fripte?

– Da, aşa cred. Mă gîndesc la asta de ceva vreme şi cred că am găsit. Ascultă-mă şi spune-mi ce crezi.

Vedeţi? Chiar voia să-i ştie părerea. Întotdeauna. Nu era ca ceilalţi.

Se uită la ea şi-i prinse privirea.

– E foarte simplu, să ştii. Avem nevoie de alibiuri perfecte. Ştiu ce trebuie să facem. Trebuie să modificăm puţin regulile jocului, dar cred că merită.

Sara spera ca vocea să nu-i trădeze îngrijorarea.

– Ce fel de schimbare? Vrei să schimbăm ţinta pe care am ales-o deja?

– Vreau să schimbăm următoarea ţintă, e-adevărat, dar mai vreau să schimb şi altceva. Vreau să pun pe altcineva să execute victima. Astfel vom avea amîndoi alibiuri de nezdruncinat. Cred că ar fi o mişcare bună. Cred că ne va spori considerabil avantajul. Dacă cineva este pe urmele vreunuia dintre noi, asta îi va deruta definitiv.

Intrau în Washington pe strada Wisconsin. Oraşul arăta ca un tablou de J.M.W. Turner, gîndea Sara. Ceaţă, pîclă.

– Îmi place mult ideea ta. E un plan bun. Te-ai gîndit la cineva anume?

– Am luat deja contact cu cineva, spuse Sam. Cred că am găsit persoana potrivită. Gîndeşte ca noi şi crede în cauză. Întîmplarea face să fie chiar aici în Washington.

42

Un agent al Serviciului Sectret pe nume James McLean, unul dintre aghiotanţii lui Jay Grayer, mă însoţi prin Casa Albă. Peste un milion de vizitatori vin aici în fiecare an, dar nici unuia dintre ei nu i se arată ce-am văzut eu. Face toţi banii.

În locul turului obişnuit prin bibliotecă, prin camera de est şi cele albastră, verde şi roşie, am fost dus în apartamentul prezidenţial, la al doilea şi al treilea etaj. Am cerut să văd birourile preşedintelui din aripa de vest, precum şi pe cele ale vicepreşedintelui Mahoney din clădirea administrativă.

Aflaţi amîndoi în impresionantul hol central, cu pereţii galben aprins, aproape că mă aşteptam să aud răsunînd imnurile „Ruffles and Florishes" sau „Hail to the Chief".

Agentul McLean mă punea la curent cu detalii despre securitatea de la Casa Albă. Podelele erau acoperite cu senzori auditivi şi de presiune, ochi electronici şi infraroşii. O echipă SWAT era permanent la post pe acoperiş. Elicoptere stăteau la dispoziţie la mai puţin de două minute şi jumătate distanţă. Într-un fel, paza asta strictă nu mă satisfăcea.

– Ce părere ai? mă întrebă McLean conducîndu-mă în camera Cabinetului.

Scaune solide de piele peste tot, cu plăcuţe de aramă pe care era indicat titlul fiecărui membru al guvernului. Foarte impresionant pentru un vizitator.

– Părerea mea e că trebuie verificată fiecare persoană care lucrează aici, am spus eu.

– Alex, au fost verificaţi toţi.

– Ştiu asta. Totuşi, n-au fost verificaţi de mine. Trebuie să-i verificăm încă o dată. Vreau ca la fiecare să se specifice dacă sînt pasionaţi de poezie, literatură în general, dacă au studii de literatură, pictură, sculptură, orice implică creativitate. Vreau să ştiu la ce reviste sînt abonaţi. Mai vreau să ştiu ce contribuţii au la acţiuni de binefacere.

Dacă McLean avea o părere despre toate astea, a ţinut-o pentru el.

– Altceva? întrebă el.

Priveam amîndoi pe deasupra grădinii cu trandafiri. În depărtare se vedeau blocuri de birouri, aşa că bănuiam că şi ei ne văd. Nu-mi plăcea ideea.

– Mda, mă tem că mai e ceva, am continuat eu. În timp ce ne ocupăm de aptitudinile personale ale angajaţilor, trebuie să aruncăm cîte o privire la fiecare din echipa de criză. Poţi să începi cu mine.

Agentul James McLean îmi aruncă o privire lungă.

– Îţi baţi joc de mine? Îşi exprimase în cele din urmă gîndul ascuns.

Mi-am spus şi eu gîndul ascuns.

– Deloc. E o investigaţie într-un caz de omor şi aşa se face.

Vînătorul de monştri venise la Casa Albă.

43

Fotoreporterul alesese o ţinută sobră – costum gri întunecat cu cravată roşie de rips – pentru spectacolul *Miss Saigon* de la Kennedy Center.

Îşi tunsese scurt părul blond-cenuşiu; coada de cal se dusese. Nu mai purta diamantul în ureche. Era greu de crezut că cineva l-ar fi putut recunoaşte. Nu trebuia să fie recunoscut, pînă cînd jocul va lua sfîrşit.

– E ca pe vremuri, cînta uşor Kevin Hawkins străbătînd

parcarea vizavi de sediul lui *USA Today* aflat peste rîu în Rosslyn.

– Nu opriți tipografia, murmură el. S-ar putea să avem ceva pentru voi mai tîrziu. Va fi material pentru un reportaj senzațional la Kennedy Center. *Quien sabe?*

Se întorsese cu bucurie la Washington, unde mai fusese de cîteva ori în trecut. Era fericit să fie iar în joc. *Jocul jocurilor,* gîndea. Credea în el din toată inima. Nume de cod: Jack şi Jill. Nu era posibilă mai multă ironie. N-avea cum.

Pentru seara dificilă care se apropia, avea de lucrat la două laturi esențiale ale psihologiei sale. În primul rînd, trebuia să devină cît se poate de precaut, de suspicios şi de paranoic. În al doilea rînd, dar nu mai puțin important, trebuia să pompeze în el o megadoză de încredere în reuşită.

N-avea cum să rateze. Nu va rata, îşi spunea el. Meseria lui era să omoare pe cineva – de foarte multe ori se întîmplase să fie cu adevărat *cineva,* uneori în locuri publice – şi să nu fie prins.

În loc public.

Şi să nu fie prins.

Pînă atunci nu fusese prins niciodată.

I se părea curios, nu însă şi cine ştie ce tulburător, faptul că avea prea puțină sau deloc conştiință, că nu se simțea vinovat pentru aceste omoruri; altminteri putea să fie perfect normal în orice alt aspect al vieții. Sora lui, Eileen, de exemplu, spunea despre el că e „ultimul credincios" şi „ultimul patriot". Copiii ei nu-şi puteau imagina un unchi Kevin mai drăguț şi mai bun. Părinții lui din Hudson îl adorau. Avea o mulțime de prieteni drăguți, apropiați şi *normali,* pe tot globul. Şi totuşi, uite-l aici, gata să omoare din nou cu sînge rece. Abia aşteptînd, mai bine zis. Dorind cu ardoare s-o facă. Adrenalina

se acumula, dar simțea ceva mai puțin decît nimic pentru victima de diseară. Pe pămînt sînt miliarde de oameni, mult prea mulți. Ce înseamnă o ființă umană mai puțin? Nu mare lucru, oricum ai privi-o. Dacă ai o privire logică asupra lumii.

Își făcu intrarea cu foarte mare precauție în strălucitorul Kennedy Center, cu candelabrele lui de cristal scînteietor. Ridică privirea la candelabrele din marele foaier. Aveau prisme și lămpi cu sutele și probabil cîntăreau fiecare cîte o tonă.

Avea să omoare în public, sub luminile aprinse, sub toate aceste prisme și lămpi.

Fără să fie prins.

Ce șmecherie magică și de necrezut! Era atît de bun la așa ceva!

Biletul îi fusese cumpărat și lăsat într-un seif la Union Station. Avea loc în spatele orchestrei. Aproape dedesubtul lojei prezidențiale. Foarte frumos. Aproape perfect. Înadins se așeză pe locul lui abia atunci cînd începură să se stingă luminile.

Pauza îl luă prin surprindere. *Atît de repede!* Timpul zburase cu adevărat. Melodrama de pe scenă îi captase atenția.

Se uită la ceasul de la mînă: 9:15. Pauza respecta programul. Luminile se aprinseră și Hawkins remarcă leneș că mulțimea era cu adevărat entuziasmată de musicalul celebru.

Asta era bine pentru el: bucurie adevărată, exuberanță, aerul încărcat de voci entuziaste. Se ridică alene din scaunul comod. *E timpul adevăratei drame a serii*, gîndi.

Intră în marele foaier cu candelabrele enorme semănînd cu niște stalactite. Covorul de sub picioare era roșu și moale. Undeva sus era bustul de bronz al lui John Kennedy.

Se potrivește la fix.

Chiar aşa.

Jack şi Jill aveau să fie cea mai tare chestie de la Kennedy încoace, adică de mai mult de treizeci de ani. Era fericit să ia parte la acţiune. Încîntat, de fapt. Se simţea onorat.

În spectacolul din seara asta rolul lui Jack va fi jucat de Kevin Hawkins.

Priviţi cu atenţie, iubitori de teatru. Acest rol va fi de neuitat.

44

Marele foaier de la Kennedy Center era plin ochi cu ticăloşi aroganţi din Washington. Iubitori de teatru, Iisuse. Era o mulţime bătrînă, în cea mai mare parte – abonaţi pe toată stagiunea. La mese se vindeau tricouri şi programe scumpe. O femeie cu o umbrelă roşie, înzorzonată tîra după ea prin mulţimea densă un şir de elevi de liceu.

Avea de învins un amănunt foarte antipatic şi foarte dificil de data asta. Kevin Hawkins ştia.

Trebuia să ajungă incredibil de aproape de victimă, s-o atingă aproape, înainte de a o ucide.

Asta nu-i pica tocmai bine, dar n-avea încotro. *Trebuia să ajungă chiar lîngă ţintă şi n-avea voie să greşească în acest aspect al misiunii.*

Fotoreporterul se gîndea la asta, amestecîndu-se în mulţimea zgomotoasă din teatru.

Îl zări în cele din urmă pe judecătorul de la Curtea Supremă, Thomas Henry Franklin. Franklin era cel mai tînăr membru al Curții. Un afro-american. Părea trufaş, aşa cum se spunea despre el în Washington. Nu era un individ plăcut. Nici nu conta.

Clic! Kevin Hawkins îi făcu o fotografie mentală lui Thomas Henry Franklin. O femeie de douăzeci şi trei de ani îl ținea de brațul stîng. Clic! Clic!

Hawkins îşi făcuse tema şi în ceea ce o privea pe Charlotte Kinsey. Desigur, ştia cum o cheamă. Ştia că e studentă în anul al doilea la drept, în Georgetown. Ştia şi lucruri ascunse despre Charlotte Kinsey, ca şi despre judecătorul Franklin. Îi văzuse împreună în pat.

Îi mai studie cîteva momente pe Thomas Franklin şi pe studentă stînd de vorbă în foaier. Erau la fel de binedispuşi şi entuziasmați ca toate celelalte cupluri de față. Chiar mai mult. Uite ce mare distracție putea să fie teatrul!

Mai făcu cîteva fotografii mentale. N-o să-i uite niciodată pe cei doi, stînd de vorbă aşa. Clic! Şi aşa. Clic!

Rîsul lor era natural şi spontan şi păreau să se bucure fiecare de compania celuilalt. Hawkins îşi dădu seama că devenise încruntat. Avea două nepoate la Silver Spring. Imaginea tinerei studente alături de caraghiosul între două vîrste îl scoase din minți.

Ridicolul judecății lui aspre îi aduse un zîmbet neaşteptat pe buze. Moralitatea unui ucigaş cu sînge rece – *ce glumă bună! Ce demență. Ce mişto.*

Îi urmări pe cei doi cînd ieşiră pe uriaşa terasă a holului. Îi urma la cîțiva paşi. Rîul Potomac curgea prin fața lor şi era negru ca noaptea. Un vas-restaurant din Alexandria – „Dandy" – plutea pe apă.

Perdelele fine dintre hol şi terasă fluturau dramatic în briza muşcătoare. Kevin Hawkins se apropie cu atenţie de judecătorul de la Curtea Supremă şi de frumoasa lui iubită. Le mai făcu în gînd cîteva fotografii.

Băgă de seamă că judecătorul Franklin purta o cămaşă care îl strîngea la gît, cu o măsură mai mică. Cravata galbenă de mătase era prea ţipătoare pentru costumul lui amărît cenuşiu. Charlotte Kinsey avea un zîmbet dulce, irezistibil. Avea sîni rotunzi, încîntători. Părul ei lung şi negru flutura în bătaia vîntului.

Aproape că se ciocni fizic de cei doi. *Ajunsese atît de aproape de Charlotte şi Thomas.* Atingea cu mîna părul strălucitor al studentei la drept. Îi simţea parfumul. Opium sau Shalimar. *Clic!*

Era aproape. Atît de aproape! Îi avea în mînă, în orice sens al expresiei.

Mintea lui continua să ia imagine după imagine cu cei doi. Nu avea să uite niciodată nimic, nici un singur cadru al scenei intime a crimei.

O putea vedea, auzi, atinge, mirosi; cu toate acestea, nu putea simţi nimic.

Kevin Hawkins rezista acum oricărui impuls uman. Fără compasiune. Fără vinovăţie. Fără ruşine. Şi fără milă.

Studenta purta pe umărul stîng o poşetă de piele. Era uşor deschisă, doar o crăpătură, dar era de-ajuns. Of, tinereţe fără griji, fără probleme, neglijentă tinereţe!

Fotoreporterul avea mîini agile. Încă agile. Încă sigure. Încă foarte rapide. Era încă unul dintre cei mai buni.

Strecură ceva în poşetă. *C'est ça.* Asta e! Succes. Primul din seara asta.

Nici ea, nici judecătorul Franklin nu remarcară mişcarea

rapidă, sau pe el îndepărtîndu-se prin mulţime. Era ca briza rîului, ca noaptea, ca lumina lunii.

În acel moment simţea o voioşie de nedescris. Nimic pe lumea asta nu se putea compara. Puterea de a lua, de a *fura* viaţa altei fiinţe umane nu avea egal în întreaga paletă a experienţelor umane.

Ştia că partea cea mai dificilă se încheiase. Munca de aproape. Urma acum simplul act al uciderii.

Să omori în public.

Şi să nu fii prins.

Brusc, inima îi sări din piept, zbuciumîndu-se oribil. Ceva mergea prost. Foarte prost. Cît se poate de prost. Prost, prost, prost!

Iisuse, Charlotte Kinsey căuta ceva în poşetă.

Clic!

A găsit notiţa pe care i-a lăsat-o – biletul de la Jack şi Jill! Prost, prost, prost!

Clic!

Se uita la el curioasă, întrebîndu-se ce-ar putea să fie, întrebîndu-se cum a ajuns în poşeta ei.

Începu să despăturească hîrtia, iar el îşi simţea tîmplele zvîcnind. Ea îi atrase atenţia judecătorului. Acesta se uită şi el la bilet.

Nuuuuuu! Iisuse, nuuu, ar fi vrut să strige.

Kevin Hawkins acţionă din instinct. Cel mai pur instinct. Nu era timp să se gîndească de două ori.

Se îndreptă spre ei foarte repede şi foarte sigur.

Cu pistolul Luger la vedere, atîrnat de şold. Pistolul nu atrase atenţia, din cauza mulţimii înghesuite, din cauza pădurii de mîini şi de picioare, a pantalonilor plisaţi, a fustelor ample.

Ridică Lugerul şi trase o singură dată. Dintr-un unghi

dificil. Nici pe departe ideal. Văzu înflorind pata purpurie. Corpul tresări, apoi se clătină şi căzu pe podeaua de marmură.

Nimerise în inimă! Un miracol, sau aproape. Dumnezeu era de partea lui, nu-i aşa?

Clic!

Clic!

Era aproape prea mult pentru inima lui. Nu era obişnuit cu asemenea improvizaţii.

Se gîndea că o să fie prins, după atîţia ani, tocmai acum, cînd avea o misiune atît de incredibil de importantă. Simţea... *simţea ceva!*

Lăsă să-i scape pistolul în încurcătura de picioare, pantaloni, rochii de satin şi tafta, pantofi cu toc înalt, pantofi bărbăteşti negri, ultralăcuiţi.

– Ce-a fost asta, un foc de armă? strigă o femeie. O, doamne, Phillip. *Cineva a fost împuşcat!*

Se retrăgea alături de mulţime. Marele foaier arăta ca şi cînd ar fi izbucnit un incendiu.

El era acum alături de ei, făcea parte din gloata temătoare care fugea mîncînd pămîntul. N-avea nimic de-a face cu îngrozitorul accident, cu crima, cu împuşcătura.

Faţa lui era o convingătoare mască a şocului şi a uimirii. Doamne, cît de bine ştia această expresie. O văzuse de prea multe ori în viaţă.

Peste cîteva momente pline de tensiune părăsi Kennedy Center şi se îndreptă spre strada New Hampshire, cu pas liniştit. Era un om din mulţime.

„Exact ca în vremurile bune", era gîndul care-i gonea prin cap cu o viteză mult prea mare. Îşi aminti că fredonase aceeaşi melodie la intrare. Şi aşa cum prea bine ştia fotoreporterul, era mult mai bine pe vremuri.

Zilele bune se întorceau, nu-i aşa?
Jack şi Jill în capitală au venit la curăţat.
Jocul era foarte frumos, delicat şi rafinat.

45

Agentul Jay Grayer mă sună acasă de pe telefonul din maşină. Eram cufundat în lectura celor aproximativ două sute de dosare ale personalului de la Casa Albă, alcătuite de Serviciul Secret. Directorul adjunct se grăbea să ajungă la complexul Kennedy Center, gonind cu o sută cincizeci de kilometri la oră pe centură. Puteam să-i aud sirena maşinii.

– Au lovit din nou. Iisuse, au lovit la Kennedy Center în seara asta! Chiar sub nasul nostru. Încă un coşmar, Alex. Vino-ncoace.

Părea să-şi fi pierdut controlul.

Vino-ncoace.

– Au acţionat în pauza de la *Miss Saigon*. Ne întîlnim acolo, Alex. Eu ajung în vreo şapte minute, maxim zece.

– Cine e victima de data asta?

Am pus întrebarea de şaizeci şi patru de dolari. Aproape că nu voiam să aud răspunsul. Nu, nu aproape. *Nu* voiam să aud numele victimei.

– E şi asta o problemă. Toată treaba e o nebunie. Alex, nu e *cineva*.

– Ce vrei să spui cu „nu e cineva"? Nu-nţeleg, Jay.

– E o studentă în drept de la universitatea Georgetown.

O tînără pe nume Charlotte Kinsey. Avea numai douăzeci şi trei de ani. Au lăsat iarăşi un bilet de-al lor. Ei sînt, fără îndoială.

– Nu pricep. Asta mă depăşeşte, am murmurat eu în receptor. La dracu'!

– Nici eu nu pricep. Poate că fata a primit un glonț destinat altcuiva. Ieşise cu un judecător de la Curtea Supremă. Thomas Henry Franklin. Poate că glonțul era pentru el. Asta ca să păstrăm regula de pînă acum. Poate că în sfîrşit au făcut o greşeală.

– Plec chiar acum, i-am spus lui Jay Grayer. Ne vedem la Kennedy Center.

Poate că în sfîrşit au făcut o greşeală.

Nu prea credeam.

46

Nu e cineva, Alex. Cum dracu' se poate aşa ceva?

Murise o studentă la drept în vîrstă de douăzeci şi trei de ani. Iisuse Hristoase! N-avea nici o noimă pentru mine, nu se potrivea deloc. Schimba totul. Îmi arunca în aer toată schema.

Am ajuns de la mine de acasă la Kennedy Center în timp record. Jay Grayer nu era singurul pe cale să-şi piardă controlul. Am pus sirena pe maşină şi am condus de parcă m-ar fi urmărit toți dracii din iad.

A doua parte a spectacolului fusese anulată. Omorul se petrecuse cu mai puțin de o oră în urmă şi mai erau încă sute

de privitori la locul faptei. Am auzit de cîteva ori şoapte care spuneau „Jack şi Jill" pe cînd îmi croiam drum spre marele foaier. Frica era o prezență tangibilă, aproape fizică, în mulțime. O grămadă de amănunte despre crima din Kennedy Center mă torturau cînd am ajuns aici la zece şi un sfert. Existau cîteva asemănări cu celelalte omoruri „Jack şi Jill". Fusese lăsat un bilețel rimat. Treaba fusese făcută cu sînge rece şi profesionalism. *O singură împuşcătură.*

În acelaşi timp erau însă şi diferențe uriaşe. Păreau să fi ieşit din tipar.

Să-i fi imitat cineva? Nu credeam aşa ceva. Şi totuşi nu puteam şi nu trebuia să las nimic la o parte. Nici eu şi nici altcineva implicat în acest caz.

Întorsătura pe care o luaseră lucrurile mă obseda, în timp ce-mi făceam loc prin mulțimea curioasă, înfricoşată şi şocată de pe strada New Hampshire. Studenta la drept nu era o vedetă națională. Şi atunci de ce fusese ucisă? Jay Grayer o considerase o *nimeni*. Grayer mai spusese că nici măcar nu era fiica cuiva faimos. Venise la teatru cu judecătorul de la Curtea Supremă Thomas Henry Franklin, dar asta nu mi se părea de ajuns pentru a fi omorîtă de vînătorii de celebrități. Charlotte Kinsey fusese *o nimeni.*

Crima nu intra în tipar, pur şi simplu. Jack şi Jill îşi asumaseră un risc enorm omorînd într-un asemenea loc public. Celelalte omoruri se petrecuseră în spații private, mai sigure şi mai uşor de controlat.

La dracu', la dracu'! Ce aveau de gînd acum? Voiau să schimbe jocul? Să amplifice lucrurile? De ce-au schimbat schema? Trecuseră într-o altă fază, guvernată de aleatoriu?

Să-i fi înțeles greşit de la început? Am greşit oare cu toții cînd le-am descifrat tiparul pe care l-au creat? S-au au

făcut ei o greşeală la Kennedy Center?

Poate că în sfîrşit au făcut o greşeală.

Era cea mai bună speranţă a noastră. Ar dovedi că nu sînt invincibili. *De-ar fi dracului o greşeală! Prima lor greşeală!* Dar chiar şi aşa, cine acţionase se retrăsese într-un mod foarte inteligent.

În holul lung de două sute de metri nu mai era nimeni în afară de poliţişti, echipa medicului legist şi băieţii de la morgă. L-am văzut pe agentul Grayer şi m-am dus spre el. Jay arăta de parcă nu dormise săptămîni la rînd, ca şi cînd nu avea să mai fie niciodată în stare să doarmă.

– Alex, mulţumesc că ai venit aşa de repede, îmi spuse.

Pînă acum îmi plăcuse să lucrez cu el. Era inteligent şi avea de obicei un comportament egal, fără ifose. Era dedicat meseriei lui, cu o seriozitate de modă veche, era dedicat mai ales preşedintelui, atît omului cît şi funcţiei.

– Aţi găsit ceva relevant? l-am întrebat eu. În afară de încă un cadavru. Poezia.

Grayer ridică ochii exasperat spre candelabrele scînteietoare de deasupra noastră.

– Da. Absolut, Alex. Am mai aflat cîte ceva despre studenta ucisă. Charlotte Kinsey abia începuse al doilea an la facultatea de drept de la Georgetown. Se pare că era al dracului de deşteaptă. Cu toate astea, avea note mediocre.

– Cum se potriveşte o studentă la drept în schema lor? Doar dacă au tras în judecătorul Franklin şi au ratat. Am încercat să fac nişte conexiuni, şi n-a mers. Sau poate că Jack şi Jill se joacă cu noi?

Grayer încuviinţă.

– Fără îndoială că se joacă cu noi. Să ştii că teoria ta cu privire la relaţiile intime este încă valabilă. Ştim de ce Char-

lotte Kinsey n-a excelat la Georgetown. Pierdea timp preţios alături de bărbaţi importanţi din oraş. O fată foarte frumoasă, ai să vezi imediat. Păr negru, strălucitor, pînă-n talie. Forme superbe. Moravuri discutabile. Ar fi fost un avocat *grozav.*

Ne-am apropiat împreună de corpul femeii moarte. Studenta la drept zăcea cu spatele la noi. Lîngă ea era poşeta. Nu puteam să văd gaura făcută de glonţ şi Charlotte Kinsey nu părea să fie rănită. Arăta exact ca şi cînd s-ar fi hotărît să tragă un pui de somn pe jos, pe terasa de la Kennedy Center. Gura era uşor deschisă, ca şi cum ar fi vrut să mai ia o ultimă gură din aerul proaspăt.

– Continuă, spune-mi ce ştii, l-am îndemnat eu pe Jay Grayer. Ştiam că mai era ceva ce nu îmi spusese. Cine e?

– Ah, pînă la urmă s-a dovedit a fi *cineva.* Fata era amanta preşedintelui Byrnes, spuse el. Se întîlnea cu preşedintele. El a fugit de la Casa Albă şi s-a întîlnit cu ea noaptea trecută. De-aia au omorît-o. Asta e, Alex. Chiar sub nasul nostru.

Am simţit cum mi se strînge pieptul cînd m-am aplecat deasupra ei. Claustrofobia mă apucase din nou. Era foarte frumoasă. Douăzeci şi trei de ani. În floarea vieţii. Un glonţ în inimă şi totul se sfîrşise.

Am citit biletul pe care-l lăsaseră în poşeta studentei la drept.

Jack şi Jill în capitală
Ţi-au asasinat iubita, domnule.
Doar un pion a fost
N-avea vreun rost
Şi-ţi vine rîndul, domnule.

Versurile păreau din ce în ce mai bune. Mai obraznice erau cu siguranţă. Aşa erau şi Jack şi Jill. Dumnezeu să ne ajute pe toţi, dar mai ales pe preşedintele Thomas Byrnes.

Şi-ţi vine rîndul, domnule.

47

A doua zi de dimineață am parcurs cu maşina cei treisprezece kilometri pînă la Langley, Virginia. Voiam să stau de vorbă cu Jeanne Sterling, inspectorul general al CIA şi reprezentantul agenției în echipa de criză. Don Hamerman îmi spusese că agenția e implicată deoarece era posibil ca o putere străină să fie în spatele lui Jack şi Jill. Chiar dacă era cam cu bătaie lungă, trebuia verificat. Intr-un fel, nu m-ar fi mirat ca CIA să fie chiar ceva mai mult amestecată. Voiam să încerc să aflu.

Mă gîndeam că agenţia are o pistă care merită verificată. De la scandalul Aldrich Ames, care a dus la noua lege pentru autorizarea activității de informații, CIA e obligată să ne împărtăşească informaţiile pe care le are. Aşa spune legea.

O țineam minte bine pe doamna inspector general, de la prima noastră întîlnire la Casa Albă. Jeanne Sterling mai mult ascultase, dar cînd vorbise, fusese convingătoare şi inteligentă. Don Hamerman îmi spusese că înainte să intre în Agenție predase dreptul la Universitatea din Virginia. Treaba ei era acum să curețe Agenția din interior. Mi se părea o sarcină imposibilă sau, oricum, dificilă. Hamerman îmi explicase că

ajunsese în echipa de criză pentru un singur motiv: era cea mai bună minte din CIA.

Biroul ei era la etajul şapte al clădirii moderne şi cenuşii care era centrul cartierului general al CIA. Am observat cu atenţie planul interior al agenţiei: o mulţime de coridoare extrem de înguste, lumini puternice verzi-fluorescente peste tot, încuietori cu cifru pe aproape fiecare uşă. CIA, în toată gloria ei, îngerul răzbunător al politicii externe a SUA.

Jeanne Sterling mă aştepta în anticamera biroului ei, un hol cu covoare cenuşii.

– Doctoré Cross, mulţumesc că ai venit pînă aici. Data viitoare promit să vin eu la Washington. M-am gîndit că e mai bine să ne întîlnim aici. Sper ca pînă la prînz să înţelegi de ce.

– Mi-a făcut plăcere să conduc pînă aici, aveam nevoie de o evadare, am recunoscut eu. Să fiu singur o jumătate de oră. Am ascultat Cassandra Wilson, „Blue Light 'Till Down". N-a fost aşa rău.

– Te înţeleg perfect. Totuşi, ai încredere, nu te-am pus pe drum de pomană. Avem ceva important de discutat. Agenţia n-a fost convocată degeaba în echipă, doctore Cross. O să vezi imediat.

Fără îndoială, Jeanne Sterling ieşea din tiparul zeului CIA din anii cincizeci-şaizeci. Vorbea cu un accent popular, entuziast, din sud şi făcea parte din conducerea departamentului operativ al agenţiei. Persoana ei era considerată crucială pentru reforma din CIA, cu adevărat vitală.

Am intrat în biroul ei imens, cu vedere la pădure pe două laturi şi spre grădină pe alta. Ne-am aşezat la o masă joasă de sticlă, acoperită cu hîrtii ce păreau oficiale şi cu cărţi. Pe pereţi erau fotografii înrămate cu membrii familiei. Copii

simpatici, nu m-am abţinut să remarc. Bărbat atrăgător, înalt şi subţire. Ea însăşi era înaltă, blondă, dar un pic mai corpolentă decît ar fi trebuit. Avea un zîmbet prietenos cu o strungăreaţă largă şi avea ceva din aerul unei fete de fermier.

– A intervenit ceva important, spuse ea, dar, mai întîi trebuie să-ţi spun că arma folosită la Kennedy Center n-a fost cea folosită în asasinatele anterioare. Asta ridică nişte întrebări, cel puţin în mintea mea. E posibil ca crima de la Kennedy Center să fi fost o copie?

– Nu cred, am replicat. Dacă nu cumva imitatorul şi Jack şi Jill se întîmplă să aibă acelaşi scris. Nu, ultima poezioară e cu siguranţă a lor. Şi, în plus, se înscrie în tiparul de pînă acum.

– Şi încă ceva, spuse Jeanne Sterling. De data asta nu mai merg pe cărări bătute, Alex, aşa că urmăreşte-mă. Analiştii noştri au căutat, dar nu sîntem la curent cu vreun studiu psihologic privitor la asasinii profesionişti. Mă refer la asasinii angajaţi de armată, de CIA etc. Cunoşti un asemenea material? Nici măcar noi nu avem un studiu lămuritor despre acest subiect.

Aveam sentimentul că încep să mă luminez asupra a ceea ce voia Jeanne Sterling să discutăm. Poate că de aceea şeful afacerilor interne ale CIA intrase în echipa de criză. Asasini angajaţi cu contract de armată sau CIA. Ştiam că există şi că o parte locuiesc pe lîngă Washington. Mai ştiam că sînt înregistraţi undeva, dar nu la poliţia din D.C. Poate că de aceea li se spunea uneori „fantome".

– Nu s-a scris prea mult despre omucideri în nici o revistă de psihiatrie, am spus. Acum cîţiva ani, un profesor din Georgetown, o cunoştinţă de-a mea, conducea o cercetare interesantă. A găsit cîteva mii de referinţe despre sinucideri,

dar mai puțin de cincizeci despre omucideri, în revistele pe care le-a ales. Am citit cîteva articole scrise de studenții de la John Jay şi Quantico. Nu găseşti mare lucru despre asasini. Nu după cîte ştiu eu. Cred că e greu să găseşti subiecți dornici să se lase interogați.

– Pot să-ți fac rost de un subiect pentru interviu, spuse Jeanne Sterling. Cred că poate fi esențial pentru Jack şi Jill.

– Unde vrei să ajungi? Brusc, aveam o mulțime de întrebări să-i pun. Alarme binecunoscute se declanşaseră în capul meu.

O expresie blîndă şi îndurerată se aşternu pe chipul ei. Trase aer adînc în piept înainte să vorbească.

– I-am supus unor teste psihologice extensive pe agenții noştri letali, Alex. Aşa a procedat şi armata, am fost asigurată. Am citit cîteva rapoarte cu rezultate ale testelor.

Stomacul mi se strîngea. Ca şi muşchii gîtului şi ai umerilor. Dar eram foarte bucuros că-mi făcusem timp pentru vizita de la Langley.

– De unsprezece luni de cînd sînt în postul ăsta, a trebuit să deschid nişte sertare întunecate şi înspăimîntătoare aici la Langley, şi nu numai aici. Am făcut peste trei sute de interviuri numai pentru cazul Aldrich Ames. Poți să-ți imaginezi ce acoperiri s-au fabricat în ultimii ani. Sau poate că nu poți, probabil. Nici eu nu mi-aş fi putut imagina, deşi lucram aici.

Încă nu prea ştiam unde avea de gînd să ajungă Jeanne Sterling. O ascultam cu mare atenție, totuşi.

– Credem că unul dintre asasinii care a lucrat pentru noi a scăpat de sub control. De fapt, sîntem aproape siguri. Alex, de-aia CIA este în echipa de criză. *Credem că Jack este unul din oamenii noştri.*

48

Am plecat la plimbare cu Jeanne Sterling prin împrejurimi. Inspectorul general CIA avea un break nou, un Volvo albastru închis, pe care îl conducea ca pe o maşină de curse. La radio se auzea Brahms, în surdină, în timp ce noi ne îndreptam spre Chevy Chase, una din suburbiile Washingtonului. Urma să cunosc o „fantomă". Un asasin profesionist. Un om de-al nostru.

Măi, să fiu al dracului.

– Conspiraţie şi contraconspiraţie, vicleşug şi trădare, agent, agent dublu, fals agent... nu aşa descria Churchill meseria asta a voastră?

Jeanne Sterling zîmbi larg, dinţii ei mari părînd dintr-o dată foarte proeminenţi. Era o persoană foarte serioasă, avea însă un simţ al umorului dezvoltat. Inspectorul general.

– Încercăm să ne rupem de trecut, în realitate, dar şi ca imagine. O va face fie Agenţia, fie altcineva din afară. De aceea am invitat la noi poliţia din Washington. Nu vreau să fac obişnuita investigaţie, urmată de fabricarea unei „acoperiri", îmi spuse ea, în timp ce conducea maşina pe sub copacii bătrîni care-ţi aduceau aminte de Richmond sau Charlottesville. CIA a încetat să mai fie un „mit", aşa cum o numeau cîţiva membri ai Congresului. Au loc schimbări radicale. Rapide. Poate prea rapide.

– Nu eşti de acord?

– Ba da. Trebuia să se întîmple. Numai că nu-mi place acest teatru din jur. Şi categoric nu-mi place felul cum se

reflectă în presă. O adunătură incredibilă de ticăloşi.

Intrasem pe centură în Chevy Chase. Aveam întîlnire cu un tip pe nume Andrew Klauk. Klauk lucrase cu contract pentru agenție: făcea parte din aşa-numita elită a asasinilor, era una dintre „fantome".

Jeanne Sterling conducea aşa cum vorbea, adică fără efort şi repede. Aşa părea să le facă pe toate. O persoană foarte inteligentă şi impresionantă. Bănuiesc că aşa trebuia. Afacerile interne ale CIA trebuie să fie extrem de solicitante.

– Alex, ce ştii despre noi? mă întrebă ea într-un tîrziu. Ce se bîrfeşte despre Agenție?

– Dan Hamerman zice că eşti onestă şi de asta are Agenția nevoie. Crede că Aldrich Ames i-a făcut mai mult rău Agenției decît s-a lăsat să ajungă în presă. Mai crede că ordonanța lui Moynihan, „Sfîrşitul războiului rece", a fost o tragedie americană. Zice că aici la Langley ți se spune Jeanne cea curată. Oamenii dumitale îți spun aşa. E un fan al dumitale.

Jeanne Sterling zîmbi, dar cu un zîmbet de convenință. Era o femeie cu foarte mult autocontrol: intelectual, emoțional, chiar şi fizic. Era plină de caracter şi hotărîtă, iar ochii ei frumoşi de chihlimbar păreau întotdeauna dornici să vadă adînc în tine. Nu era satisfăcută cu aparențele: calitate de bun investigator.

– Nu sînt chiar atît de bună. Făcuse o grimasă. În primii doi ani am fost hîrțogară la Budapesta. E porecla noastră pentru spion, Alex. Am fost spion în Europa. Treabă inofensivă, adunam informații. După aceea am urmat Şcoala de Război. La Fort McBain. Tata e militar de carieră. Locuieşte la Arlington împreună cu mama. Au votat amîndoi pentru Oliver North. Cred cu ardoare în forma noastră de

guvernămînt. Vreau să pun lucrurile pe roate. Cred că se poate. De fapt, sînt convinsă.

– De acord cu dumneata, am spus eu.

Chiar eram de acord. În toate, mai puțin partea cu Oliver North.

Tocmai trăgeam în fața unei case, foarte aproape de strada Connecticut şi de Circ. Arhitectura era în stilul Renaşterii coloniale, casă cu trei etaje, foarte frumoasă şi foarte „de familie". Pe partea de nord şi pe acoperiş creştea muşchi verde, încîntător.

– Aici locuieşti? am întrebat-o eu zîmbind. Dar nu eşti fata cea bună? Nu eşti Jeanne cea curată?

– Corect? Nu e decît o fațadă inteligentă, Alex. Exact ca Disneyland sau Williamsburg, sau Casa Albă. Şi, ca să nu mai ai nici o îndoială, în casă ne aşteaptă un asasin de profesie.

– E unul şi la dumneata în maşină, i-am făcut cu ochiul.

49

După-amiaza de sfîrşit de decembrie era neobişnuit de însorită şi strălucitoare. Era cald, aşa că Andrew Klauk şi cu mine ne-am instalat în curtea din spate a superbei case a lui Jeanne Sterling.

Un gard simplu de fier forjat înconjura proprietatea. Poarta de un verde-crud, proaspăt vopsită, era întredeschisă. O breşă în securitate.

Unealta CIA. Elită criminală. Fantome. Fantomele

există. Peste două sute de fantome, potrivit spuselor lui Jeanne Sterling. O listă de colaboratori. O noţiune stranie, înspăimîntătoare pentru America anilor nouăzeci. Şi pentru întreaga lume.

Şi totuşi, iată-mă alături de unul dintre ei.

Era trecut de ora trei cînd am început să discut cu Andrew Klauk. Un autobuz de şcoală galben-strălucitor a oprit dincolo de gard, lăsînd să coboare copiii pe strada liniştită. Un băieţel de zece-unsprezece ani venea în fugă pe alee spre casă. Mi s-a părut că-l recunosc pe copilul din fotografiile de la birou. Jeanne Sterling avea un băieţel şi o fetiţă. Ca şi mine. Lucra şi acasă, ca şi mine. Groaznic.

Andrew Klauk era un urs de om, nu lipsit de agilitate. Un urs căruia îi plăcea să danseze. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani. Era calm şi foarte stăpîn pe el. Ochi căprui, sfredelitori, care-ţi înhăţau privirea şi n-o mai lăsau. Pătrunzători. Îmbrăcat într-un costum diform, cenuşiu, cu cămaşă albă cu reverele răsfrînte, şifonată şi murdară. Pantofi din piele italieni. *Un altfel de asasin, cu toate acestea un asasin*, gîndeam.

Jeanne Sterling ridicase o chestiune provocatoare: care era diferenţa între asasinii în serie pe care eu i-am urmărit în trecut şi asasinii plătiţi de CIA şi de armată? Era posibil ca unul dintre aceşti asasini plătiţi să fie Jack din Jack şi Jill?

Ea credea că da. Era convinsă că este una dintre posibilităţile care merită toată atenţia, şi nu numai din partea oamenilor ei.

L-am studiat pe Klauk în timp ce discutam pe un ton normal, uneori chiar vesel. Nu era prima oară cînd făceam conversaţie cu un om care-şi cîştiga traiul omorînd, cu un

ucigaş în masă, dacă mă pot exprima astfel. Totuşi, acest asasin avea voie să meargă acasă seara, la familia lui din Falls Church, şi ducea ceea ce el numea „o viaţă normală, fără sentimente de vinovăţie".

Chiar îmi spusese la un moment dat: „N-am comis un delict în viaţa mea, doctore Cross. Nici măcar n-am fost amendat pentru depăşirea vitezei legale." Apoi izbucnise în rîs – un pic nelalocul lui, după părerea mea. Puţin prea tare.

– De ce rîzi? l-am întrebat. Mi-a scăpat ceva?

– Cît ai, o sută de kilograme şi un metru nouăzeci şi cinci? Am ghicit?

– Pe-aproape. Un metru nouăzeci. Puţin sub o sută. Cine stă să numere?

– Evident că eu, domnule detectiv. Sînt supraponderal şi n-arăt prea în formă, dar aş putea să te omor chiar aici, pe loc, mă informă el. O observaţie tulburătoare din partea lui, provocator exprimată.

Că era sau nu în stare, simţise nevoia să mi-o spună. Aşa funcţiona mintea lui. Era bine de ştiut. Reuşise în acelaşi timp să mă pună pe gînduri, să stau cu ochii-n patru.

– Poate te miră, i-am spus, dar nu sînt sigur că am înţeles ce vrei să zici.

Rîse din nou cu un sforăit neplăcut pe nas. Nu era tocmai tipul cu care să-ţi placă să stai la o limonadă.

– Exact ceea ce am spus. Pot şi *aş face-o,* dacă ţara mi-ar cere. Asta nu înţelegi despre Agenţie, despre bărbaţii şi femeile în situaţia mea, explică el.

– Ajută-mă să înţeleg, am insistat. Adică să nu încerci să mă omori aici, în curtea din spate a familiei Sterling, dar zi mai departe.

Zîmbetul lui se destinse într-un rînjet larg.

– Nu e vorba de încercare. Crede-mă, pot.

Era cu adevărat de speriat. Îmi amintea puţin de un criminal psihopat pe nume Gary Soneji. Tot aşa stătusem de vorbă şi cu Soneji. Nici unul dintre ei nu lăsa să se vadă mare lucru pe faţă. Nimic în afară de această căutătură rece care te fixa. Din cînd în cînd, hohote de rîs. Mi se făcuse pielea ca de găină. Aş fi vrut să mă ridic de la masă şi să plec.

Klauk mă fixă îndelung înainte de a continua. În casă se auzeau copiii lui Jeanne Sterling. Uşa frigiderului trîntindu-se. Gheaţa clincănind în pahare. Păsările cîntau în copacii din spatele nostru. Era o scenă stranie. Mi se părea ireală.

– Există o regulă de bază a acţiunii sub acoperire. În acţiuni subversive sau în sabotaj trebuie să fii mai bun decît celălalt. *Facem orice vrem.* Klauk vorbise foarte, foarte rar, apăsînd pe fiecare cuvînt. Şi o facem adeseori. Eşti psiholog şi detectiv la Omucideri, aşa-i? Ce-ai înţeles din ce-am spus?

– N-aveţi reguli, am spus. Asta încerci să-mi spui. Trăieşti şi munceşti într-o lume închisă, care practic nu este guvernată. Poţi să spui că lumea dumitale este complet antisocială.

Pufni iarăşi în rîs. Cred că mă dovedisem un elev bun.

– Nici o împuţită de regulă. O dată însărcinat cu o misiune, *n-ai nici o regulă*. Nici una. Gîndeşte-te.

Cu siguranţă că aveam să mă gîndesc. Începusem chiar atunci şi acolo. Luasem în considerare posibilitatea ca Klauk să încerce să mă omoare – dacă ţara i-ar fi cerut-o. *Fără reguli. O lume populată cu fantome.* Cel mai înfricoşător era faptul că el credea în fiecare cuvînt pe care îl spusese.

După ce am terminat cu Klauk – cel puţin în după-amiaza

aceea – am mai stat de vorbă cu Jeanne Sterling. Ne-am aşezat în veranda idilică ce dădea în curtea tot atît de idilică din spate. Subiectul conversaţiei fu tot crima. Nu-mi revenisem după discuţia cu asasinul. Cu fantoma.

– Ce părere ai de domnul Klauk al nostru? întrebă Jeanne.

– M-a tulburat. M-a iritat şi m-a speriat ca dracu', am recunoscut. E un tip antipatic. Deloc plăcut. Şi mai e şi un ticălos.

– Şi incredibil de tîmpit, căzu ea de acord. Apoi tăcu pentru cîteva secunde. Alex, cineva *din interiorul Agenţiei* ne-a omorît trei agenţi. Ăsta-i unul dintre misterele murdare pe care le-am descoperit de cînd sînt inspector general. A fost trecut la „cazuri nerezolvate". Asasinul nu e Klauk, totuşi. Andrew e încă sub control. *Nu e* periculos. *Altcineva este*. Şi ca să ştii întregul adevăr, departamentul operativ mi-a trasat sarcina să aduc pe cineva din afară pentru investigaţie. Sîntem siguri că unul dintre asasinii pe care i-am angajat este Jack. Mai ştii, poate că şi Jill e una de-a noastră.

Am tăcut o vreme, am ascultat doar ceea ce avea de spus Jeanne Sterling. *Jack şi Jill în capitală au venit la curăţat.* Să fi fost Jack un asasin profesionist? Dar Jill? Şi atunci, de ce se apucaseră să omoare oameni celebri din Washington? De ce-l ameninţau pe preşedintele Byrnes?

Mintea mi se zvîrcolea în cercuri largi. M-am gîndit la toate posibilităţile, la toate legăturile logice şi la lipsa de logică. Doi asasini de profesie renegaţi, scăpaţi de sub control. Avea tot atîta sens ca tot ceea ce ştiusem pînă atunci. Mi se clarificau anume lucruri despre Jack şi Jill, mai ales lipsa de pasiune şi de furie cu care erau executate victimele. Totuşi, de ce alegeau

politicieni şi oameni celebri? Au fost angajaţi să facă asta? Şi dacă da, de cine? Pentru ce? Care era *cauza* lor?

– Vreau să-ţi pun o întrebare care mă frămîntă de cînd am ajuns aici, Jeanne.

– Vorbeşte, Alex. Încerc să-ţi răspund la orice întrebare. Dacă pot.

– De ce l-ai adus aici? De ce l-ai adus pe Andrew Klauk în propria dumitale casă?

– Era cel mai sigur loc pentru întîlnire, răspunse ea fără ezitare.

Părea incredibil de sigură pe ea. Am simţit un fior pe coloană. Apoi Jeanne Sterling oftă sonor. Ştia ce vreau să spun, ce simţisem păşind în casa ei.

– Alex, *ştie* unde locuiesc. Andrew Klauk poate să vină aici oricînd dacă asta vrea. Oricare din ei poate.

Am încuviinţat din cap şi n-am insistat. Cunoşteam exact senzaţia; trăiam cu ea. Era singura mea spaimă. Cel mai mare coşmar al meu.

Ei ştiu unde locuim. Pot să vină la noi acasă dacă vor... oricînd vor.

Nimeni nu mai este în siguranţă.

Nu există reguli.

Există fantome şi monştri umani şi ei sînt o prezenţă reală în vieţile noastre. Mai ales în a mea.

Jack şi Jill existau.

Asasinul de la şcoala Sojourner Truth exista.

50

A doua zi de dimineaţă, la şapte şi ceva eram în faţa lui Adele Finaly şi mă descărcam de tot ce puteam să-i spun. Mă descărcam – *punct*. Dr. Adele Finaly este psihanalistul meu de vreo şase ani şi mă duc s-o văd la intervale neregulate. Cînd e nevoie. Ca acuma. Îmi este şi bună prietenă.

Băteam cîmpii şi vorbeam cam tare. Era locul potrivit, în fond.

– Poate că vreau să ies din poliţie. Poate că m-am săturat de cazurile astea nenorocite de omor. Poate că vreau să plec din Washington sau doar din cartier. Sau poate că vreau doar s-o iau la sănătoasa spre West Virginia s-o văd pe Kate McTiernan. Să-mi iau un concediu în cel mai nepotrivit moment.

– Chiar crezi că îţi doreşti măcar un lucru din toate astea? m-a întrebat Adele cînd am terminat, mai degrabă cînd m-am mai potolit. Sau încerci să te descarci?

– Habar n-am, Adele. Probabil că mă descarc. Am cunoscut şi o femeie care-mi place. E *căsătorită*, am adăugat zîmbind. Şi nu m-aş lega niciodată de o femeie căsătorită, aşa că, din partea mea, e în siguranţă. Mai în siguranţă nici că se poate. Cred că sînt într-o perioadă de regresie.

– Vrei să ştii părerea mea despre asta, Alex? Ei bine, nu pot să ţi-o spun. Ai şi aşa destule pe cap.

– Sînt băgat pînă-n gît într-un caz dificil de omucidere. Două, de fapt. Tocmai am lucrat la unul dintre ele – deosebit de supărător. Dar nu aici ar fi problema. Ştii tu, e foarte ciudat.

Mi se pare că încă mai vreau să-i mulţumesc pe mama şi pe tata şi că *nu se poate*. Nu pot să trec peste sentimentul că am fost abandonat. Nu-l pot intelectualiza. Uneori am impresia că părinţii mei au murit amîndoi de amărăciune şi că eu împreună cu fraţii mei am fost una din cauze. Mă tem că sufăr şi eu de această tristeţe. Cred că mama şi tata erau la fel de inteligenţi ca mine şi că au suferit din această cauză.

Părinţii mei muriseră de tineri în Carolina de Nord. Tata a murit de prea mult alcool – lucru peste care n-am reuşit încă să trec. Mama a murit de cancer la plămîni cu un an înainte de moartea tatei. Nana Mama m-a luat la ea cînd aveam nouă ani.

– Crezi că tristeţea se transmite genetic, Alex? Nici eu nu ştiu ce să cred despre asta. Ai văzut articolul despre gemeni din *New Yorker?* Sînt ceva probe pentru teoria genetică. Nu e o veste prea bună pentru cei din tagma noastră.

– Pentru detectivi?

Adele nu reacţionă la mica mea glumă.

– Iartă-mă, am spus. Scuze, mii de scuze.

– N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Ştii că sînt fericită cînd te văd mai destins.

Izbucni în rîs. Am rîs amîndoi. Îmi place să stau de vorbă cu ea tocmai pentru că şedinţele noastre se desfăşoară astfel, din rîs în plîns, de la seriozitate la absurd, de la adevăr la minciună. Pot să spun orice-mi trece prin cap. Adele Finaly e mai tînără cu trei ani decît mine, dar e înţeleaptă pentru anii ei, şi poate şi pentru ai mei. O şedinţă cu ea îmi face chiar mai bine decît cîntatul la pian pe verandă.

Am mai trăncănit aşa, lăsîndu-mi limba slobodă şi mintea să-mi zburde, şi m-am simţit mai bine. E minunat să ai pe cineva căruia să-i poţi spune absolut orice. Nici nu mi-aş putea imagina viaţa altfel.

– Uite la ce m-am gîndit mai ieri, am spus. Maria a fost omorîtă. Am plîns şi am plîns, dar n-am reuşit să trec peste pierderea ei. Aşa cum n-am trecut niciodată peste pierderea părinţilor mei.

Adele dădu din cap afirmativ.

– E incredibil de greu să găseşti un suflet geamăn.

Ea ştia foarte bine. Nu găsise niciodată pe cineva şi asta e foarte trist.

– Şi e foarte greu să pierzi un suflet geamăn. Şi acum, firește, sînt pietrificat din cauza pierderii fiinţei pe care am iubit-o. Fug de alte legături, *pentru că s-ar putea sfîrşi printr-o altă pierdere.* Nu plec din poliție *pentru că şi asta ar fi o pierdere.*

– Însă acum te gîndeşti mult la asta.

– Tot timpul, Adele. Trebuie să se întîmple ceva.

– Ceva s-a întîmplat. Şedinţa s-a terminat, remarcă Adele.

– Perfect, am rîs eu.

Unii oameni se duc la teatrul de comedie să se distreze, eu mă duc la psihiatru.

– Eşti plin de ostilitate. Cu atît mai bine pentru tine. Alex, nu cred că eşti în regresie. Cred că te descurci minunat.

– Doamne, cît îmi place să te aud. Hai să ne vedem peste o lună-două, cînd am să fiu întors pe dos cu adevărat.

– Abia aştept, spuse Adele frecîndu-şi mîinile ei mici şi subţiri.

51

Detectivul John Sampson nu ținea minte să mai fi muncit ca un cîine atîtea zile la rînd. Nu ținea minte să-i mai fi mers vreodată atît de al dracului de prost, al dracului de îngrozitor. Avea pe cap o mulțime de cazuri împuțite de omucidere și mai era și cazul de la Sojourner Truth, în care nimic nu dusese nicăieri.

A doua zi după crima de la Kennedy Center, Sampson bătea parcul Garfield, dimineața, în zona de vest. Voia să dea de *suspectul vagabond* al lui Alex, care fusese văzut în după-amiaza în care Shanelle Green fusese omorîtă, dar nu și de atunci încoace, așa că pînă și această pistă era pe cale să se răcească. Pentru cazuri complexe ca acesta Alex avea o formulă simplă. Mai întîi trebuie să răspunzi la întrebarea pe care și-o pune toată lumea: *ce fel de om e acela care e în stare de așa ceva? Ce fel de țicnit?*

Se hotărî să treacă pe la școala Theodore Roosevelt. Selecta academie militară folosea parcul Garfield pentru atletism și manevre paramilitare. Exista o slabă posibilitate ca vreun cadet cu ochii mai ageri să fi văzut ceva.

Un nenorocit de vagabond cu barba albă, gîndea Sampson urcînd treptele de piatră cenușie ale școlii militare. *Un asasin neglijent și dezorganizat care a lăsat amprente și alte indicii după ambele crime și pe care nimeni n-a reușit deocamdată să-l înfunde. Fiecare pistă era moartă.*

De ce oare? De ce nu iese nimic? Ce-au mai încurcat? Nu numai el. Alex și toți ceilalți.

Sampson îl căută pe comandantul şcolii. Şeful. Detectivul servise patru ani în armată, dintre care doi în Vietnam, şi vechea şcoală îi adusese aminte de locotenenţii din ROTC[1] din timpul războiului. Cei mai mulţi erau albi. Mulţi muriseră degeaba, după părerea lui, doi dintre ei fiind prietenii lui.

Şcoala Theodore Roosevelt avea patru clădiri extrem de bine întreţinute, din cărămidă roşie cu acoperiş de şindrilă. Două din coşurile de pe acoperişuri lăsau să se ridice şuviţe de fum cenuşiu. Totul aici mirosea a organizare, ordine şi „lenţi".

Imaginează-ţi o asemenea şcoală în Southeast, la periferie, îmi spuse el continuîndu-şi rondul solitar prin şcoală. Gîndul îl făcu să zîmbească. Aproape că vizualiza *vreo cinci sute de vagabonzi strălucind în uniformele lor albastre, în bocancii lor lustruiţi, cu chipiele lor cu pene. Nu vezi aşa ceva în fiecare zi. Poate că n-ar strica.*

– Domnule, pot să vă ajut cu ceva?

Un cadet costeliv fugea spre el după ce pătrunsese în ceea ce părea a fi un hol academic, într-una dintre clădiri.

– Eşti de serviciu? întrebă el cu o voce blîndă, moştenită de la mama sa, născută în Alabama.

Soldatul de jucărie clătină din cap în semn că nu.

– Nu, domnule. Dar pot să vă ajut?

– Sînt de la poliţie, spuse Sampson. Aş vrea să vorbesc cu un superior. Vrei să aranjezi asta, soldat?

– Da, domnule!

Cadetul îl salută, pe el – dintre toţi oamenii – şi Sampson se strădui să-şi reţină primul şi poate singurul zîmbet al zilei.

---

[1] Unităţi de pregătire a ofiţerilor de rezervă (n.tr.).

52

Peste trei sute de cadeţi scrobiţi şi călcaţi, din cursul mijlociu şi superior, erau strînşi în sala Lee la nouă dimineaţa. Cadeţii purtau uniformele lor obişnuite: pantaloni cenuşii largi, cămaşă neagră şi cravată, tunici gri. Din scaunul lui tare de lemn din amfiteatrul şcolii, asasinul de la şcoala Sojourner Truth îl văzu pe negrul masiv intrînd în sală. Îl recunoscu imediat. Împuţitul ăsta era detectivul John Sampson. Prietenul şi partenerul lui Alex Cross.

Nu era bine. Situaţia era chiar foarte proastă. Asasinul începu imediat să intre în panică, să experimenteze senzaţii nemaiîntîlnite de spaimă. Se întreba dacă poliţia venise după el. *Ştiau oare cine este?*

Ar fi vrut să fugă, dar nu avea nici o cale de scăpare. Trebuia să stea să aştepte, să iasă cumva din belea.

Prima reacţie a asasinului fu un sentiment de ruşine. Credea că o să i se facă greaţă. Să vomite sau aşa ceva. Ar fi vrut să-şi pună capul între picioare. Ce cap sec, să fie prins în felul ăsta.

Îl despărţeau aproape douăzeci de metri de locul unde colonelul Wilson şi detectivul stăteau aşteptînd, ca şi cînd ceva nemaipomenit de important avea să urmeze. Fiecare cadet care trecea îi saluta pe adulţi, ca un robot spălat pe creier ce era. Un murmur creştea în încăpere.

E pe cale să se întîmple ceva zguduitor? Gîndul ţipa în capul asasinului. *Poliţistul avea de gînd să-l aresteze în faţa întregii şcoli? Era prins?*

Cum putuseră să ajungă la el, totuşi? N-avea nici o logică. Ideea îl calmă oarecum.

Un calm înşelător? Un fals sentiment de securitate? Nu contenea să se întrebe şi se lăsă mai jos, în scaunul tare de lemn, dorindu-şi să-l înghită pământul. După care se ridică drept în scaun. *Rahat. Începe circul!* Îl urmări cu privirea pe detectiv, cum se îndrepta spre podium alături de colonelul Wilson. Inima îi bătea ca în refrenul ritmat al cîntecului „White Zombie".

Adunarea salută cu obişnuitele texte, „cinste, integritate în gînd şi faptă", toate palavrele alea. Apoi colonelul Wilson începu să vorbească despre „cum au fost omorîți în mod laş şi ruşinos doi copii în parcul Garfield". Wilson continuă: „Poliția din Washington cercetează parcul şi străzile învecinate. Poate vreun cadet de la Theodore Roosevelt a văzut întîmplător ceva ce ar putea să fie de folos poliției. Poate că unul dintre voi poate să ajute în vreun fel poliția."

Aşadar de-aia a venit aici impunătorul detectiv. Să caute un afurisit de indiciu. Pentru rahatul lor de investigație.

Asasinul încă îşi mai ținea respirația, totuşi. Ochii lui măriți erau fixați asupra lui Sampson, care se apropie de microfonul de pe podium. Negrul înalt chiar ieşea în evidență în încăperea plină de uniforme, tunsori scurte şi obraji roz în majoritate. Era enorm. Şi arăta dur, îmbrăcat cum era în haina neagră de piele, cămaşa gri şi cravata neagră. Se aplecă să ajungă la microfonul care, pentru colonelul Wilson, era la înălțimea potrivită.

– Am făcut serviciul militar în Vietnam, sub comanda a doi locotenenți care erau cam de vîrsta voastră, spuse detectivul în microfon.

Vocea lui era calmă şi profundă. Rîse şi cei mai mulți

dintre cadeți făcură la fel. Era impunător, al dracului de convingător. Cu siguranță că nu era prea plăcut să ai de-a face cu el. Asasinul bănuia că Sampson rîdea de cadeți, dar nu era prea sigur.

– Motivul pentru care am trecut pe la voi la şcoală, continuă detectivul, este că cercetăm parcul Garfield şi tot ce e în jur. Doi copii mici au fost omorîți aici cu sălbăticie, amîndoi săptămîna trecută. Le-au fost zdrobite craniile. Asasinul e un ticălos, nu încape nici o îndoială.

Asasinul ar fi vrut să-i facă lui Sampson un semn obscen. *Asasinul nu e un ticălos. Ticălos eşti tu, tîmpitule. Asasinul e mult mai tare decît crezi tu.*

– Aşa cum am înțeles de la colonelul Wilson, mulți dintre voi treceți prin parc în drum spre casă. Alții stau în cartier, alții joacă fotbal şi lacrosse în parc. Am să las numărul meu de telefon la cancelarie. Puteți să mă sunați oricînd, zi şi noapte, dacă credeți că ați văzut ceva ce ne-ar putea fi de folos.

Asasinul de la şcoala Sojourner Truth nu-şi putea dezlipi ochii de detectivul uriaş care vorbea atît de calm şi sigur pe el. Se întreba dacă Sampson e în stare să-i vină de hac. Ca să nu mai vorbim de ageamiul ăla de detectiv Alex Cross, care-i aducea aminte de alt polițist, *de taică-său.*

Mai degrabă *el* o să le vină de hac, hotărî.

– Are cineva vreo întrebare? spuse Sampson de pe podium. Nici o întrebare? Acum e momentul. Şi locul. Vorbiți, băieți.

Asasinul ar fi vrut să strige de la locul lui. Simțea un impuls imperios să ridice mîna şi să se ofere voluntar pentru a ajuta. Reuşi să-şi țină mîna acasă.

Am văzut întîmplător ceva în parcul Garfield, domnule.

S-ar putea să ştiu cine i-a omorît pe copiii ăia cu o bîtă de base-ball de juma' de metru întărită cu bandă izolantă.

De fapt, sincer să fiu, eu i-am omorît, domnule. Eu sînt ucigaşul de copii, dobitocule. Prinde-mă, dacă eşti în stare.

Eşti mai mare. Mult mai mare. Dar eu sînt mai deştept decît ai fost tu vreodată.

N-am decît treisprezece ani. Şi uite ce bun sînt de acuma! Stai să vezi cînd am să fiu mare. Ce zici de asta, bă, idiotule!

Partea a IV-a

Mergem la vînãtoare

53

Zăceam pe canapea împreună cu pisica Rosie şi un sac plin de coşmaruri. Rosie e o pisică frumoasă, o abisiniană maro-roşcată. Are o constituţie atletică minunată, e independentă, fatală şi leneşă. Cînd se mişcă mă duce cu gîndul la suratele ei mult mai mari din Africa. Într-o dimineaţă de week-end a apărut pur şi simplu la noi în casă, i-a plăcut şi a rămas.

– Ai să ne părăseşti într-o bună zi, Rosie, nu-i aşa? Ai să pleci aşa cum ai venit?

Rosie îşi scutură întreg trupul. „Ce întrebare ridicolă", îmi spuse ea. „Nu, nici vorbă. Doar fac parte din familie."

Nu puteam să dorm. Nu mă relaxa nici măcar torsul lui Rosie. Oasele-mi erau zdrobite de oboseală, dar gîndurile o luaseră razna de tot. Număram omoruri, nu oi. Pe la zece m-am hotărît să fac o plimbare cu maşina ca să-mi limpezesc mintea. Poate să-mi găsesc energia *chi*. Sau poate să găsesc un indiciu, într-unul din cazuri.

Conduceam cu geamul deschis. Erau minus trei grade afară. Nu ştiam exact unde merg – şi totuşi subconştientul meu ştia. Că doar sînt psihanalist, nu?

Amîndouă cazurile de omucidere îmi vuiau în cap. Se desfăşurau periculos pe direcţii paralele. Recapitulam şi re-recapitulam discuţia mea cu asasinul profesionist Andrew

Klauk. Încercam să fac o legătură între spusele lui şi cazul Jack şi Jill. Să fie Jack o „fantomă"?

M-am *trezit* pe strada New York, căreia i se mai spune şi strada 50 şi care se pierde în autostrada John Hanson. Christine Johnson locuia undeva la ieşirea de pe această stradă, în districtul Prince George. Ştiam unde locuieşte Christine. M-am uitat în notiţele detectivului care o interogase după moartea lui Shanelle Green.

E o nebunie, mă gîndeam în timp ce conduceam drept înspre Mitchellville, orăşelul ei.

În seara aceea, mai devreme, vorbisem cu Damon despre cum merg treburile la şcoală şi despre profesorii de acolo. Am reuşit pînă la urmă să aduc vorba despre directoare. Damon s-a prins ce vreau, ca un diavol tasmanian ce este uneori.

– Îţi place, nu-i aşa? m-a întrebat el şi ochii i s-au aprins ca două faruri gemene. Îţi place de ea, tati? Toată lumea o place. Chiar şi Nana. Zice că doamna Johnson e genul tău. Spune-mi, îţi place?

– N-are ce să nu-ţi placă la doamna Johnson, am spus. Dar e măritată. Nu uita.

– Tu să nu uiţi, a replicat Damon şi a rîs în felul lui Sampson.

Şi iată-mă acum, destul de tîrziu în noapte, conducînd prin suburbii. Ce mama dracului fac? Ce e în capul meu? Am petrecut atîta timp printre ţicniţi că m-am molipsit? Sau îmi urmam unul dintre cele mai bune instincte?

Am zărit strada Summer şi am virat brusc la dreapta. Scrîşnetul ascuţit al cauciucurilor a străpuns liniştea perfectă a cartierului. Trebuia să recunosc că era frumos în suburbii, chiar şi noaptea. Toate străzile erau luminate. O mulţime de

becuri de Crăciun. Rigole largi pentru apa de ploaie, trotuare albe. Lampadare în stil colonial la fiecare colț de stradă.

Mă întrebam dacă lui Christine Johnson i-o fi greu să părăsească această enclavă de siguranță și de frumusețe pentru a se duce la lucru în fiecare zi. Mă întrebam ce fel de demoni o chinuie și pe ea. Mă întrebam de ce lucrează așa de tîrziu. Și cum o fi bărbatul ei.

Apoi am văzut mașina albastră a lui Christine Johnson pe aleea din fața unei case mari coloniale, cu fațada de cărămidă. Am simțit cum îmi tresare inima. Brusc, totul devenise foarte real.

Am continuat să merg pe stradă pînă cînd am trecut binișor de casa ei. Apoi am tras pe dreapta pe trotuar și am stins farurile. Am încercat să sting și zumzetul din cap. M-am zgîit vreme îndelungată la fundul strălucitor al unui Ford Explorer alb, parcat pe stradă. M-am uitat cam nouăzeci de secunde – timp suficient ca Fordul să fie furat dacă ar fi parcat pe străzile din D.C.

Mă urmărea gîndul că nu avusesem o idee tocmai bună. Doctorul Cross nu era de acord cu acțiunile doctorului Cross. Comportamentul lui lăsa de dorit. Să parchezi în întuneric pe o străduță îngustă dintr-o suburbie – așa ceva nu se face.

Cîteva glume din folclorul psihiatrilor îmi stăteau pe creier. *Dacă ești cu adevărat fericit, înseamnă că negi evidența.*

– Du-te acasă, mi-am spus eu cu voce tare în întunericul din mașină. Hai, las-o baltă.

Am rămas în continuare în mașină atent la oftaturile teatrale, la cearta care avea loc în mintea mea. Prin geamul deschis simțeam mirosul de pini și de fum care ieșea din coșul unei case. Motorul mașinii se răcea pîrîind ușor. Știam cîte

ceva despre cartierul ăsta: era populat cu avocaţi şi medici, arhitecţi, profesori de la Universitatea din Maryland, cîţiva ofiţeri în retragere de la Baza Aeriană Andrews. O zonă foarte frumoasă, foarte sigură. Nu era nevoie aici de vînătorul de monştri.

Bine, atunci du-te s-o vezi. Du-te să-i vezi pe amîndoi, pe Christine şi pe bărbatul ei.

Presupun că aş fi putut să găsesc un motiv oarecare ca să-mi justific vizita în Mitchellville. Aveam darul minciunii cînd era cazul.

Am pornit motorul vechiului Porsche. Nu ştiam ce aveam să fac, încotro aveam s-o iau. Am luat piciorul de pe frînă şi automobilul a început să se mişte. Încet, am început să mă tîrăsc.

Am ţinut-o aşa un cvartal, ascultînd foşnetul frunzelor strivite sub roţi, pocnetul brusc al unei pietre. Auzeam fiecare zgomot, amplificat.

Am oprit în cele din urmă în faţa casei familiei Johnson. Chiar în faţă. Am observat gazonul bine tuns şi tisa îngrijită.

Momentul adevărului. Momentul decisiv. Momentul de criză.

Vedeam lumini aprinse în casă ca nişte focuri mititele. Se pare că cineva e treaz în casă la familia Johnson. Mercedesul albastru-întunecat stătea liniştit în faţa uşii de la garaj.

Are o maşină frumoasă şi o casă splendidă. Lui Christine Johnson nu-i trebuie necazuri din partea ta. Nu-i aduce monştri din lumea ta. Are un soţ avocat. Se descurcă foarte bine.

Cum zicea că îl cheamă pe bărbatul ei. George? George, avocatul lobbyist. George, bogatul avocat lobbyist.

Pe alee era o singură maşină. Maşina ei. Uşa de la garaj

era închisă. Puteam să-mi imaginez o altă maşină înăuntru, poate un Lexus. Poate şi un grătar cu gaz, pentru picnic. Maşină modernă de tuns iarba, aspirator pentru frunze, poate şi o pereche de biciclete de munte pentru distracţia de duminică.

Am oprit motorul şi am coborît din maşină.

Vînătorul de monştri a venit la Mitchellville.

54

Christine Johnson mă făcea să mor de curiozitate şi poate că era mai mult decît atît. *Îţi place de ea, tati? Poate? Da, îmi place de ea – şi încă foarte tare.* Oricum, simţeam nevoia să o văd, chiar dacă asta mă făcea să mă simt îngrozitor de prost. Un gînd bun m-a izbit cînd am coborît din maşină: *cu atît mai prost ai să te simţi dacă pleci.*

În plus, Christine Johnson făcea parte din cazul complex de omucidere la care lucram. Era un motiv suficient de logic pentru a vrea să stau de vorbă cu ea. Doi elevi de la şcoala ei au fost omorîţi. Doi dintre copiii ei. De ce la şcoala asta? De ce a trebuit ca asasinul să vină acolo? Atît de aproape de casa mea.

M-am dus la uşa din faţă bucuros că toate luminile din casă erau aprinse. Nu voiam ca soţul ei sau vecinii din Mitchellville să mă vadă apropiindu-mă de casă camuflat de umbre şi de întuneric.

Am sunat la uşă, am auzit clopoţelul melodios şi am

aşteptat ca o statuie de portal. Un cîine s-a pornit tare pe lătrat, undeva în casă. Apoi Christine Johnson apăru la uşa din faţă.

Purta o pereche de blugi uzaţi, un pulover galben ponosit, şosete albe şi n-avea pantofi. Un pieptene din os îi strîngea părul într-o parte şi purta ochelarii. Arăta ca şi cum şi-ar fi luat de lucru acasă. Lucra la ora asta tîrzie. *Eram ca două boabe de mazăre într-o păstaie, nu-i aşa?* Nu chiar. De fapt, eram departe de păstaia mea.

– Detectivul Cross, exclamă ea surprinsă – şi era de înţeles. Eu însumi eram surprins într-un fel că mă găsesc acolo.

– Nu e nimic grav, m-am grăbit să o asigur. Am doar cîteva întrebări.

Nu mînteam. *Să n-o minţi, Alex. Să nu îndrăzneşti s-o minţi. Nici măcar o dată. Niciodată.*

Zîmbi. Ochii păreau să rîdă şi ei. Erau foarte mari şi foarte căprui, şi a trebuit să încetez să mă uit la ei.

– Dumneata chiar că munceşti prea mult, fie şi în asemenea împrejurări, zise ea.

– N-am putut să-mi scot din cap ororile astea, astă-seară. De fapt, sînt două cazuri. Şi iată-mă aici. Dacă nu e momentul potrivit, am să trec mîine pe la şcoală. Nu-i nici o problemă.

– Nu, intră, spuse ea. Ştiu cît eşti de ocupat. Îmi închipui. Intră, te rog. Casa e o mizerie, ca şi guvernul nostru, toate se leagă.

M-a condus printr-un antreu pavat cu marmură crem în camera de zi, în care se vedea sofaua confortabilă şi dominau culorile pămîntului: siena, ocru şi umbra arsă.

Totuşi, nu era un tur de onoare. N-a insistat să ştie de ce-am venit. Dintr-o dată se instalase un pic prea multă linişte. Energia *chi* mi se scurgea pe undeva.

M-a dus în bucătăria imensă. A deschis frigiderul, unul mare cu uşi duble care s-a deschis cu un fîşîit.

– Să vedem, avem bere, cola dietetică, ceai rece. Pot să fac cafea sau ceai fierbinte, dacă vrei. Munceşti prea mult, serios. Sînt sigură.

Mi se părea că începuse să vorbească pe un ton profesoral. Înțelegătoare, dar îmi amintea cu blîndețe că mai e loc de îmbunătățiri.

– Aş bea o bere, am spus.

M-am uitat în jur la bucătăria care era cel puțin de două ori mai mare decît a noastră. La perete erau rînduite şiruri de dulapuri albe. O lampă în tavan. Pe frigider un slogan declama: „Demonstrați pentru cei fără adăpost". Avea un cămin minunat, ea şi George aveau.

Pe un uscător, pe perete, era un ştergar brodat în limba swahili: *kwenda mzuri*. E un rămas-bun care înseamnă „mergi cu bine". O aluzie discretă? Un sfat înțelept?

– Mă bucur că vrei o bere, spuse ea zîmbind. Asta înseamnă că măcar te pregăteşti să-ți închei ziua de lucru. E aproape zece jumătate. Ştiai? Cît arată ceasul dumitale?

– E chiar atît de tîrziu? Îmi pare rău, am spus. Putem lăsa pe mîine.

Christine aduse o Heineken şi un ceai rece pentru ea. Stătea în fața mea la tejgheaua ce despărțea în două bucătăria. În casă nu era nici pe departe mizeria de care-mi pomenise la venire. Avea un aer plăcut de casă locuită. Pe un perete erau expuse încîntător desene făcute de copiii de la şcoala Truth. O pînză frumoasă şi mînjită de vopsele, agățată pe un suport, îmi atrase şi ea atenția.

– Ei bine, doctore, ce s-a întîmplat? întrebă ea. Ce vînt te-aduce dincolo de centură?

– Să-ţi spun cinstit, n-am putut să dorm. Am plecat să mă plimb cu maşina. Am luat-o încoace. După aceea mi-a venit ideea genială că am putea să lucrăm ceva la caz... sau poate am vrut doar să vorbesc cu cineva, am mărturisit eu pînă la urmă şi m-am simţit mult mai bine. Într-un fel.

– Păi e-n regulă. E perfect. Îmi convine explicaţia. Nici eu n-am putut să dorm, spuse ea. Mă simt bîntuită încă de moartea lui Shanelle Green. Nu mai pomenesc de sărăcuţul Vernon Wheatley. Îngrijeam plantele cu televizorul deschis, ca să am zgomot de fond. Sună cam jalnic, aşa-i?

– Nu tocmai. Nu mi se pare ciudat. „ER" e un serial bun. Apropo, ai o casă tare frumoasă.

Din bucătărie se vedea ecranul televizorului din camera de zi. Un Sony uriaş pe care se desfăşura o dramă medicală. Un cîine negru de vînătoare, un căţelandru, intră din direcţia unui hol îngust, cu trepte acoperite de un covor de culoarea făinii de ovăz.

– Ea e Meg. Şi ea se uită la „ER". Meg apreciază o melodramă bună.

Cîinele mă mirosi, apoi îmi linse mîna. Nu ştiu de ce am vrut să-i spun, dar i-am spus.

– Uneori, seara, cînt la pian. Casa noastră are o verandă, aşa că zdrăngănitul infernal nu-i deranjează prea tare pe copii. Ori s-au obişnuit să-l ignore. Un pic de Gershwin, Brahms, Jellyroll Morton la unu noaptea nu poate să facă rău nimănui.

Christine Johnson zîmbea şi părea să se simtă în largul ei într-o asemenea conversaţie. Era o persoană foarte stăpînă pe ea.

– Damon ne-a povestit la şcoală despre concertele dumitale nocturne. Ştii, uneori se făleşte cu dumneata în faţa profesorilor. E un băiat tare drăguţ, lăsînd la o parte faptul că

este un hipercerebral. Îl iubim cu toţii, enorm.

– Mulţumesc. Şi eu îl iubesc. A avut noroc că şcoala Sojourner Truth e atît de aproape.

– Da, cred că da, spuse Christine. O mulţime de şcoli din D.C. sînt o ruşine şi e atît de trist. Şcoala Truth e un mic miracol pentru copii.

– Miracolul tău?

– Nu, nici vorbă. O grămadă de oameni sînt responsabili pentru acest miracol, iar eu sînt ultima pe listă. Firma de avocaţi a soţului meu a contribuit şi ea cu nişte bani – să se mai spele de păcate. Eu doar încerc să ţin în viaţă acest miracol. Cred în miracole, să ştii. Cît a trecut de la moartea soţiei dumitale, Alex?

Schimbase brusc macazul. Doar că la Christine Johnson întrebarea părea naturală şi conversaţională, chiar dacă nu era. Mă luase prin surprindere, oricum. Simţeam că nu sînt obligat să răspund dacă nu vreau.

– În curînd se împlinesc cinci ani, am spus ţinîndu-mi răsuflarea. Acum, în martie. Jannie era un bebeluş atunci. Nu-mplinise încă un an. Ţin minte că m-am dus la ea şi am ţinut-o toată noaptea în braţe. N-avea cum să ştie cît de tare m-a liniştit.

Stăteam amîndoi de vorbă, confortabil, la tejgheaua din bucătărie. Amîndoi ne-am deschis inimile. La început pălăvrăgeală, apoi chestiuni serioase. Despre asasinul de la Sojourner Truth. Util poate pentru anchetă. Am continuat aşa pînă aproape de miezul nopţii.

I-am spus într-un tîrziu că trebuie să plec acasă. Nu m-a contrazis. Citeam în ochii ei că înţelesese tot ceea ce se petrecuse între noi în seara aceea şi că, în ceea ce o priveşte, totul este în regulă.

La uşa din faţă, Christine mă surprinse din nou. Mă sărută pe obraz.

– Mai treci, Alex, spuse, dacă vrei să stăm de vorbă. Am să fiu aici, îngrijindu-mi plantele, în casa mea ostentativă. *Kwenda mzuri*, adăugă ea.

Şi am plecat. Mergi cu bine. Un tablou straniu într-o perioadă stranie a vieţii noastre. N-aveam nici cea mai vagă idee dacă soţul ei, avocatul, era sau nu acasă. Să fi dormit într-un dormitor de sus? Oare chiar îl chema George? Mai erau împreună?

Încă un mister de rezolvat într-o zi, dar nu azi.

Pe drumul spre casă m-am gîndit dacă trebuie să mă simt prost pentru vizita neconvenţională şi surprinzătoare acasă la Christine Johnson. Am hotărît că nu trebuie, nici acum şi nici altădată. Era posibil, datorită ei. Cu Christine lucrurile mergeau de la sine. Absolut incredibil. Şi dureros într-un fel.

Ajuns acasă am cîntat la pian în jur de o oră. Beethoven, după aceea Mozart. Aveam chef de muzică clasică. M-am dus sus la Jannie şi la Damon. I-am sărutat uşor pe obraji, aşa cum mă sărutase pe mine Christine Johnson. Am adormit în sfîrşit pe canapeaua de la parter. Nu-mi mai venea să-mi plîng de milă, dar mă simţeam tare singur.

Am dormit pînă cînd m-a trezit soneria pătrunzătoare a telefonului, adrenalina scuturîndu-mă mai ceva decît curentul electric.

Erau din nou Jack şi Jill.

55

Galeria Tysons din Tysons Corner era, laolaltă cu Tysons Corner Mall din apropiere, unul dintre cele mai mari complexe comerciale din Statele Unite, poate din lume. Sam Harrison lăsă maşina în enorma parcare a Galeriei puţin după ora şase dimineaţa.

Cel puţin o sută de maşini erau deja în parcare, deşi Versace şi Neiman Marcus, FAO Schwarz şi Tiljengrist nu deschideau înainte de ora zece. Maryland Bagels era deschis şi mirosul de la populara brutărie umplea aerul. Însă nu pentru gogoşile cu afine venise Jack la Tysons Corner.

Din parcare plecă alergînd spre Chain Bridge Road, în McLean. Purta o bluză Fila alb cu albastru şi pantofi de sport şi arăta ca şi cînd ar fi locuit în cartierul cu case între patru şi cinci sute de mii de dolari. Era una dintre regulile cele mai importante ale jocului: omul potrivit la locul potrivit.

Cu părul lui blond scurt şi cu constituţia lui atletică aducea cu un pilot de pe liniile comerciale USAir sau Delta. Sau poate cu unul dintre doctorii sau avocaţii din cartier, ceva de genul ăsta. Părea de-al locului. Arăta ca şi cînd ar fi fost.

Ştiuse de la început că va trebui să se ocupe singur de acest asasinat. Jill nu trebuia să fie văzută aici, în McLean Village. De data asta, lui personal n-avea să-i vină uşor. De data asta avea să fie extrem de greu, chiar şi pentru Jack şi Jill, chiar şi pentru jocul jocurilor.

Acţiunea din dimineaţa asta va fi extrem de riscantă. E

posibil ca această țintă să știe că este vizată. Numărul patru o să fie greu de atins, extrem de greu. Se gîndea la toate acestea în timp ce se îndrepta în pas egal de jogging spre destinația finală din suburbia Washingtonului.

La încrucişarea cu strada Livingston, încercă să-şi curețe mintea de orice alt gînd în afară de teribila crimă pe care urma să o comită.

Era din nou în pielea lui Jack, brutalul asasin de celebrități. Avea să o dovedească peste cîteva minute.

Încercarea asta avea să fie mai dură, era adevărat, cea mai grea dintre toate. Omul pe care urma să-l omoare fusese unul din cei mai buni prieteni ai lui.

În jocul vieții şi al morții asta nu avea nici o importanță.

Nu are prieteni buni. Nu are nici un prieten.

56

Mă cheamă Sam. Eu sînt Sam, gîndea el în timp ce alerga.

În realitate, nu era Sam Harrison.

Nu avea părul blond, nici nu purta echipament de jogging la modă, cu eticheta firmei pe buzunarul de la piept.

Cine dracu' sînt eu? Ce se alege de mine? se întreba în timp ce picioarele lui izbeau cu putere pavajul.

Ştia că la numărul 31 de pe strada Livingston casa era protejată de un sistem sofisticat de alarmă. Nu s-ar fi aşteptat la altceva.

Slăbise puțin ritmul. În cele din urmă viră de pe drumul de macadam și se făcu nevăzut printre tufișuri și pini. Continuă să alerge prin pădure.

Era în formă și nu transpirase cine știe ce. Îl ajuta și vremea rece. Era iute, proaspăt, gata să ducă jocul la bun sfîrșit, gata să omoare din nou.

Socotise că se poate apropia destul de mult, poate chiar la vreo zece metri de casă, fără să fie văzut. Apoi urma un salt pînă la garaj.

Pe acei zece metri urma să fie în loc deschis. Complet expus. Nu exista o altă posibilitate, Dumnezeu știa cît se chinuise să găsească o alternativă.

Era pe cale să atace o casă în McLean. I se părea incredibil. Era ca în război. Un război purtat acasă. Nu un război, o revoluție.

Din pădurea rară se mai puteau vedea încă două case mari în stil colonial. Luminile erau încă stinse; nimeni nu părea să se fi trezit pe strada Livingston. Pînă acum avusese noroc. Noroc sau pricepere, sau o combinație din amîndouă.

Din cîte-și dădea seama nu se trezise nimeni la numărul 31. Nu putea să știe cu siguranță înainte să pătrundă în casă și atunci avea să fie prea tîrziu să mai dea înapoi.

E posibil ca cei de la FBI să-l aștepte în casă sau să pîndească în pădure. Nu s-ar mira de nimic. Orice i s-ar putea întîmpla, oricînd, fie lui, fie lui Jill.

Se hotărî să iasă dintre copaci mergînd calm și apăsat. Ca și cînd ar fi fost de-al casei. Ridică ușa de la garaj fără să facă prea mult zgomot. Se strecură pe sub ușa parțial deschisă și se trezi *înăuntru.*

Se duse drept spre panoul sistemului de securitate Nutone și tastă codul. Asta era înalta securitate din suburbii. Nu exista

protecție eficientă, e evident. Nu împotriva unor oameni ca el.

Pătrunse în corpul principal al clădirii. Inima îi bătea în piept ca un berbece. Acum gîtul îi strălucea de sudoare. Îi veni în minte chipul lui Aiden. Îl vedea ca şi cum ar fi fost lîngă el.

În casă domnea tăcerea, pacea şi ordinea. Frigiderul torcea uşurel. Desene de copil la şcoală şi un meniu pentru masa de prînz erau fixate pe uşă cu magneţi. Asta îi făcu inima să tresară. *Copiii lui Aiden.*

Aiden junior avea nouă ani. Charise şase. Soţia lui, Merryl, avea treizeci şi patru de ani, cu cincisprezece ani mai puţin ca soţul ei. Ea era la a doua căsătorie, el la a treia. Păreau să fie foarte îndrăgostiţi unul de altul ultima oară cînd îi întîlnise.

Jack ajunse repede în camera de zi. I se tăie respiraţia.

În camera de zi era cineva.

Jack se răsuci spre stînga. Smulse pistolul şi-l îndreptă spre bărbat. *Doamne, Dumnezeule, era doar o afurisită de oglindă!* Se uita la propria-i imagine.

Reuşi să-şi recapete răsuflarea şi îşi continuă misiunea, cu inima încă bubuind în piept. Străbătu grăbit camera de zi. Era atît de familiară, încît o sumedenie de amintiri îi asaltară conştiinţa. Gînduri dureroase. Le goni din minte.

Începu să urce treptele acoperite cu covoare moi, apoi se opri o secundă. Pentru prima oară avea îndoieli.

Nu e loc de îndoieli! Îndoiala şi nesiguranţa nu sînt permise! Nu acum. Nu pentru Jack şi Jill.

Revăzu în minte holul de la etaj – ştia foarte bine casa. Fusese aici înainte în calitate de *prieten.*

Dormitorul stăpînului casei era ultima uşă pe dreapta.

În dormitor existau arme. Un A .357 în sertarul noptierei şi o armă automată sub pat.

Ştia. Ştia tot.

Dacă Aiden îl auzise deja, totul era pierdut. Jocul s-ar fi sfîrşit aici. S-ar fi sfîrşit cu Jack şi Jill.

Ce nebunie! Ce gînduri stranii! Prea multe gînduri.

Noaptea trecută se dusese în sfîrşit să vadă *Pulp Fiction*. Nu se relaxase, deşi izbucnise de cîteva ori în rîs. *Poveste bolnavă; el era şi mai bolnav; iar America era cea mai bolnavă.*

Nu te mai gîndi, îşi spuse el. *Acţionează! Şi fă-o bine. Acum. Fă-o repede. Şi pleacă de aici!*

Jack omoară celebrităţile Americii. Lovituri variate şi faimoase. Asta face el. Fii Jack!

Dar el nu era Jack.

El nu era Sam Harrison.

Nu mai gîndi, îşi ordonă el şi se grăbi să străbată holul de sus spre dormitorul stăpînului casei.

Fii Jack!

Omoară!

57

Jack – sau cine dracului era – mai avea trei sau patru paşi pînă la dormitorul stăpînului casei cînd uşa lăcuită de lemn se deschise brusc.

Un bărbat înalt şi pleşuv păşi în hol. Mîini şi picioare

extrem de păroase. Picioare osoase şi desculțe. Cu degetele răsfirate. Numai pe jumătate treaz. În mijlocul unui căscat de-i trosneau fălcile.

Avea pe el o pereche de boxeri albaştri şi nimic altceva. O constituție bună, încă atletică; numai o idee de carne în plus peste elasticul chiloților. Arăta încă impresionant, după atîția ani de dejunuri de afaceri cu puternicii din D.C.

Generalul Aiden Cornwall!

– Tu! *Fiu de cățea!* murmură el văzîndu-l pe Jack în hol. M-am gîndit că s-ar putea să fii tu.

Da, Aiden Cornwall înțelegea orice într-o clipă. Rezolvase misterul; o mulțime de mistere, de fapt. Îi înțelegea pe Jack şi Jill. Şi ce vor să facă, *de ce trebuie să se întîmple astfel. De ce nu există cale de întoarcere.*

Jack apăsă de două ori pe trăgaciul pistolului Beretta cu amortizor şi ținta se clătină. Jack făcu repede cîțiva paşi înainte şi prinse în brațe corpul fără viață, înainte să atingă podeaua.

Ținu cadavrul în brațe, lăsîndu-l încet pe covor. *Prietenul lui*, ce-o mai fi însemnat şi asta acum. Rămase în genunchi timp îndelungat. Inima-i bătea gata să explodeze.

Nu crezuse pînă acum că are să fie atît de greu. Pînă în clipa aceasta. Coborî privirea spre ochii albaştri-cenuşii, uimiți, ai *fostului* membru al statului major şi membru al echipei de criză Jack şi Jill.

Unul dintre copoi ieşise din joc. Pur şi simplu. Jack şi Jill loviseră cutezător în mijlocul vînătorilor. Îşi arătaseră încă o dată puterea.

Scoase din buzunar un bilețel. Lăsă pe pieptul lui Aiden Cornwall o carte de vizită.

Jack şi Jill în capitală
Vor să facă zarvă mare.
De-atac v-aţi pregătit
Dar ei au găsit
O breşă-n Apărare.

Un zgomot pe hol! Ridică ochii şi îl văzu pe băiatul lui Aiden.

– Ah, doamne, nu! Simți cum i se face rău. Ar fi vrut s-o ia la fugă.

Băiatul îl recunoscuse. Cum altfel? Micul Aiden îi cunoştea pe proprii lui copii. Ştia prea mult. *Dòamne sfinte, ai milă de mine! Te rog, fie-ţi milă!*

Jack trase din nou.

Era război.

58

Am fost chemat la o întrunire de urgență cu echipa de criză, la Casa Albă, la ora opt dimineața pe zece decembrie. În ultimele cîteva zile provocasem acolo ceva probleme. Ancheta mea internă ridicase valuri şi-i făcuse pe cîțiva să se zburlească. Cotoilor graşi de pe Capitoliu nu le plăcea să fie considerați suspecți, dar, cel puțin în agenda mea, toți erau.

Jay Grayer mă prinse chiar în clipa în care intram în aripa de vest. Ochii lui Jay erau opaci, reci şi duri. Mă strîngea de umăr cu putere.

– Alex, vreau să vorbesc ceva cu tine, îmi spuse. E important.

– Ce se-ntîmplă? l-am întrebat eu pe agentul Serviciului Secret. Nu arăta prea bine. Avea cearcăne întunecate sub ochi. Ceva se întîmplase. Puteam să jur.

– Aiden Cornwall a fost asasinat azi-dimineață. S-a întîmplat în casa lui din McLean. Au fost Jack şi Jill. Ne-au sunat din nou. Ca şi cum nouă ar fi trebuit să ne dea raportul. Clătină din cap cu tristețe în semn că nu-i vine să creadă. L-au omorît şi pe băiatul de nouă ani al lui Aiden.

M-am trezit că mă clatin pe picioare. Ceea ce-mi spusese Jay Grayer n-avea nici o noimă; n-aducea deloc a stilul Jack şi Jill. Lua-i-ar dracu'! Nu se țineau de reguli. O făceau cu siguranță dinadins.

– Vreau să merg acolo chiar acum, am spus. Trebuie să văd casa. Trebuie să fiu acolo, nu aici.

– Înțeleg, dar stai o clipă, Alex, spuse el. Aşteaptă. Lasă-mă să-ți spun ce mai am de spus. E din ce în ce mai rău.

– Ce poate fi mai rău? am replicat eu. Doamne, Jay!

– Crede-mă, se poate. Fii atent puțin.

Agentul Grayer continuă să vorbească în şoaptă pe holul de la Casa Albă, în timp ce ne îndreptam spre camera unde erau adunați ceilalți. Mă trase după el într-o parte, la cîțiva paşi de sala de şedințe.

– Preşedintele este trezit întotdeauna la cinci fără un sfert de agentul de serviciu. În fiecare dimineață. Azi-dimineață preşedintele s-a îmbrăcat şi s-a dus în bibliotecă, unde citeşte ziarele de dimineață şi programul zilei, pregătit pentru el înainte să se trezească.

– Ce s-a întîmplat azi-dimineață? l-am întrerupt pe Jay. Începusem să transpir. Jay, *ce s-a întîmplat?*

Era foarte meticulos şi metodic.

– La ora cinci a sunat telefonul din bibliotecă. Pe linia privată era Jill. Voia să vorbească cu preşedintele. A reuşit să ajungă la el, *şi aşa ceva e pur şi simplu imposibil.*

Capul mi se clătină involuntar înainte şi înapoi. Eram de acord cu Grayer: aşa ceva nu se putea. Conceptul, ideea ca preşedintele să fie ţinta unui atentat era extraordinar de tulburătoare. Era şi mai rău că pînă acum nu fuseserăm în stare să-i oprim.

– Cred că ştiu de ce telefonul n-ar fi trebuit să fie posibil, dar spune-mi oricum, am zis. Voiam să aud de la el.

– Fiecare telefon spre Casa Albă trece printr-o centrală proprie. Apoi semnalul este monitorizat de un al doilea operator de la serviciul special de comunicaţii din Casa Albă, care face parte şi din divizia noastră de contrainformaţii. Fiecare telefon, mai puţin acesta. Semnalul a ocolit pur şi simplu sistemul de control. Nimeni nu ştie cum dracului a fost posibil. Dar s-a întîmplat.

– Acest apel care n-ar fi trebuit să aibă loc a fost înregistrat?

– Da, bineînţeles. Este deja în mîinile celor de la FBI, de la Bell Atlantic şi de la White Oak, pentru prelucrare. Jill a folosit iarăşi un dispozitiv de filtrare pentru a-şi modifica vocea, dar s-ar putea să existe o modalitate de descifrare. Jumătate din laboratoarele de înaltă tehnologie de la Bell se ocupă de asta.

Iar am clătinat din cap. Nu-mi venea să cred ce aud.

– Ce-a avut de spus Jill?

– A început prin a se prezenta. A spus: *„Bună, Jill la telefon"*. Sînt sigur că i-a trezit atenţia preşedintelui mai bine decît ceaşca de cafea de dimineaţă. Apoi a spus: *„Domnule preşedinte, sînteţi gata să muriţi?"*

59

Simțeam nevoia să văd casa. Simțeam nevoia să fiu în casa unde generalul Cornwall şi fiul lui fuseseră omorîți. Simțeam nevoia să ştiu totul despre asasini şi despre „modus operandi".

Dorința mi se împlini. Am ajuns în McLean înainte de ora nouă dimineața. Ziua de decembrie se arăta mohorîtă şi noroasă. Casa Cornwall avea ceva suprarealist, mi s-a părut goală şi rece cînd m-am apropiat şi am intrat pe uşa din față. Şi înăuntru era frig. Fie familia Cornwall refuza să creadă că a venit iarna, fie puneau deoparte banii de încălzire.

Dublul asasinat fusese comis la etajul al doilea. Generalul Aiden Cornwall şi băiatul lui de nouă ani zăceau încă întinşi pe spate, pe holul de la etaj.

Asasinatul fusese unul rece, calculat şi foarte profesional. Îngrozitorul loc al crimei arăta ca desprins dintr-un manual sau din notițele mele. Ca în manualul medicului legist, ca la carte.

Tehnicienii FBI şi cei de la medicină legală erau peste tot. Să fi fost vreo douăzeci de oameni în casă.

Puțin după ce am intrat a început să plouă tare. Maşinile şi carele de reportaj care au ajuns imediat după mine aveau farurile aprinse. Era o imagine de vis urît.

Jeanne Sterling m-a găsit în holul de sus. Pentru prima oară părea răvăşită. Presiunea severă şi continuă ne marcase pe toți. *Anumiți indivizi voiau să ajungă la preşedintele Statelor Unite şi păreau să fie buni.* Şi foarte brutali, pe deasupra.

– Ce zici de asta, Alex? întrebă Jeanne.

– Ce cred eu n-are cum să ne facă misiunea mai uşoară, am replicat. Cred că singurul tipar în care se înscriu cu adevărat este că n-au nici un tipar. În afară de bilete, de poeme. E clar că aceste două victime n-au nimic de-a face cu latura sexuală. Încă ceva: din cîte ştiu eu, Aiden Cornwall era conservator, nu liberal ca celelalte victime. Un amănunt care va face ca o groază de teorii despre Jack şi Jill să nu mai stea în picioare.

În timp ce vorbeam cu Jeanne Sterling, am mai aruncat o privire asupra notiței lăsate de Jack şi Jill. *Poate că poezia ne spunea ceva important. Specialiştii lingvişti de la FBI nu găsiseră încă nimic, dar nu-mi păsa. Acela care scria versurile, Jill probabil, voia să ne comunice ceva... exista oare o ordine în ceea ce făceau? Voiau să creeze şi nu să distrugă? Trebuia ca versurile să aibă un sens. Eram aproape sigur.*

– Ție cum îți merge, Jeanne? Ai găsit ceva?

Jeanne clătină din cap şi îşi muşcă buza de jos cu dinții ei mari.

– Nimic.

60

Fusese o zi lungă şi grea şi probabil că avea s-o țină tot aşa. La zece seara am ajuns la birourile FBI de pe strada Pennsylvania. Mintea îmi zburda cu rapiditate în liftul care mă ducea la etajul doisprezece. Luminile aprinse ale clădirii

străluceau deasupra oraşului ca nişte focuri mici de tabără. Îmi imaginam că Jack şi Jill îi făcuseră pe mulţi să aibă o noapte albă. Eu nu eram decît unul dintre ei.

Venisem la FBI ca să ascult mesajul telefonic pe care Jill îl transmisese dimineaţa preşedintelui. Mi s-au pus la dispoziţie toate probele importante. Fusesem primit *înăuntru*. Mi se permisese să fac valuri la Casa Albă. Ştiam totul despre multiplul asasinat, plăcere de care nu se bucurau mulţi din echipa de criză.

Fără reguli.

Garda m-a condus în biroul echipat cu aparatură audio, de la etajul doisprezece. Un casetofon NEC mă aştepta cu o casetă în el – copie după înregistrarea cu vocea lui Jill.

– E o copie, doctore Cross, dar e foarte bună pentru ce vă trebuie, mi s-a spus.

Un tehnician FBI, cu părul lung şi tot tacîmul, mi-a mai spus că erau siguri că vocea de pe bandă a fost alterată sau filtrată electronic. Experţii FBI nu credeau că înregistrarea i-ar putea ajuta să identifice persoana de la telefon. Încă o dată, Jack şi Jill se pricepuseră să şteargă urmele.

– Am vorbit cu cineva de la laboratoarele Bell, am zis. Mi-a spus acelaşi lucru. Dacă încă doi experţi îmi confirmă asta, sînt gata să cred.

Tehnicianul FBI cu aspect nonconformist mă lăsă în sfîrşit singur cu înregistrarea. Aşa am vrut eu. Cîteva momente am stat liniştit, cu ochii ţintă la clădirea departamentului de Justiţie de peste drum.

Jill era alături de mine.

Avea ceva de mărturisit, despre ea, ceva ce simţise nevoia să ne comunice. Marele şi întunecatul ei secret.

Banda se derulase. În tăcerea şi singurătatea biroului, vocea ei m-a făcut să tresar.

Jill vorbea.

– Bună dimineața, domnule președinte. Azi e zece decembrie. Ora cinci a.m. Vă rog, nu închideți. Jill e la telefon. Da, *Jill.* Voiam să vă vorbesc, să vă fac să înțelegeți că situația vă privește personal. M-ați înțeles?

– E ceva mai mult decît „personal". Președintele Byrnes îi vorbea calm. De ce omorîți oameni nevinovați? De ce vrei să mă omori, *Jill?*

– A, există cîte un motiv foarte serios și cîte o explicație satisfăcătoare pentru toate actele noastre. Poate că ne place teribil să-i punem pe jar pe *cei mai puternici oameni din lume.* Poate că ne face plăcere să vă trimitem un mesaj din partea tuturor oamenilor *neînsemnați* pe care i-ați speriat cu deciziile voastre și cu mandatele atotputernice de sus. Și, oricum, nici unul dintre cei uciși n-a fost *nevinovat*, domnule președinte. Toți meritau să moară, pentru un motiv sau altul.

Jill izbucni în rîs. Vocea alterată electronic părea copilărească.

M-am gîndit la fiul generalului Cornwall. De ce merita să moară un copil de nouă ani? În acel moment am simțit că o urăsc pe Jill – oricine-ar fi fost, oricare i-ar fi fost motivațiile.

Președintele Byrnes nu dădu înapoi. Vocea lui era calmă, măsurată.

– Vreau să-ți fie foarte clar un lucru: nu mă speriați. Poate că vouă ar trebui să vă fie frică, Jill. Ție și lui Jack. Sînteți încolțiți. Nu aveți unde să vă ascundeți. Nu există nici un loc sigur pe pămînt pentru voi. Nici unul.

– O să avem asta în vedere, fără îndoială. Mulțumesc mult pentru avertisment. Foarte sportiv din partea dumneavoastră. Vreau să vă spun și eu ceva: sînteți un om mort, domnule președinte. Sînteți ca și ucis.

Banda se termina aici. Ultimele cuvinte pe care Jill i le spusese preşedintelui Byrnes fuseseră pronunţate cu răceală şi cu duritate.

Jill, DJ-ul de dimineaţă. Jill poeta. Cine eşti, Jill?

Sînteţi ca şi ucis.

Voiam să mai vorbesc o dată cu preşedintele Byrnes. Voiam să vorbesc cu el chiar atunci. Aş fi vrut să fie alături de mine acolo, în birou, să ascultăm împreună mesajul ameninţător şi bolnav. Poate că preşedintele ştia ceva ce nu spusese nimănui. Cineva trebuia să ştie.

Am mai pus de cîteva ori banda. Nu ştiu cît am stat în biroul de la FBI, uitîndu-mă lung la luminile liniştitoare ale oraşului. Erau undeva acolo. Jack şi Jill erau undeva acolo. Punînd la cale probabil un alt asasinat. Sau poate că nu. Poate că era altceva la mijloc.

Sînteţi un om mort, domnule preşedinte.

Sînteţi ca şi ucis.

De ce ne avertizau?

De ce ne ţineau la curent cu ce aveau de gînd să facă?

61

Trecuse de zece şi jumătate, dar încă mai aveam de făcut o vizită importantă. L-am sunat pe Jay Grayer şi i-am spus că sînt în drum spre Casa Albă. Că vreau să-l văd iarăşi pe preşedintele Byrnes. Poate să mă ajute?

– Aşteaptă pînă mîine dimineaţă, Alex. Trebuie să aştepţi.

– Nu suferă amînare, Jay. Am în cap nişte teorii care-mi sfredelesc creierul. Am nevoie să vorbesc cu preşedintele. Dacă preşedintele Byrnes zice că asta poate să aştepte pînă mîine, atunci poate. Vorbeşte cu Don Hamerman sau cu cine e nevoie să vorbeşti. E o investigaţie într-un caz de omucidere. Încercăm să prevenim alte omoruri. Eu oricum am pornit spre Casa Albă.

Am ajuns la Casa Albă, unde mă aştepta Don Hamerman. Împreună cu John Fahey, consilierul şef, şi James Dowd, procuror general şi prieten apropiat al preşedintelui. Toţi păreau nervoşi şi foarte tensionaţi. Se pare că încălcasem procedura de la Casa Albă.

– Ce dracu' înseamnă toate astea? mă repezi Hamerman.

Îi aşteptasem cu nerăbdare reacţia. În fond, văzusem şi mai rele.

– Dacă aşa vreţi, aştept pînă mîine. Dar ceva îmi spune că nu trebuie, i-am spus eu cu un ton scăzut dar ferm.

– Spune-ne nouă ce vrei să-i spui, vorbi James Dowd. Ca să putem decide.

– Mă tem că ceea ce am de spus nu e decît pentru urechile preşedintelui. Vreau să vorbesc cu el între patru ochi, exact ca atunci cînd ne-am întîlnit prima oară.

Hamerman explodă.

– Iisuse Hristoase, ticălos arogant ce eşti! Uiţi că noi te-am adus aici.

– Atunci bănuiesc că voi sînteţi responsabili. V-am spus că am venit să conduc o investigaţie într-un caz de omucidere şi că metodele mele n-au să vă fie pe plac. Preşedintelui i-am spus acelaşi lucru.

Hamerman se îndepărtă ca o furtună, dar se întoarse în cîteva minute.

– Te aşteaptă la etajul trei. De data asta n-ar trebui să dureze mai mult de cîteva minute. Să nu stai mai mult de cîteva minute.

– Rămîne de văzut ce părere are preşedintele.

62

Ne-am întîlnit în sera în care dă apartamentul de la etajul trei. Fusese încăperea favorită a lui Reagan. Dincolo de ferestre se vedeau strălucind luminile din Washington. Mă simțeam ca într-o scenă din *Toți oamenii preşedintelui.*

– Bună seara, Alex. Ai vrut să mă vezi, îmi spuse preşedintele şi îmi păru destul de calm şi liniştit. Bineînțeles că n-aveam de unde să-i cunosc adevăratele sentimente. Era îmbrăcat în pantaloni kaki şi cămaşă sport albastră.

– Îmi cer scuze pentru vizită şi pentru că am provocat neplăceri, am spus eu.

Preşedintele îmi făcu semn din mînă să termin cu scuzele.

– Alex, eşti aici pentru că te-am chemat să faci exact ceea ce faci. Ştiam că nimeni din interior n-ar fi avut curajul s-o facă. Acum, spune-mi ce e. Cu ce te pot ajuta?

M-am relaxat puțin. *Cum m-ar putea ajuta preşedintele?* O întrebare pe care cei mai mulți dintre noi ar fi vrut s-o audă.

– Toată ziua m-am gîndit la telefonul de azi-dimineață şi la asasinatele din McLean. Domnule preşedinte, *nu cred că mai avem prea mult timp.* Jack şi Jill au lăsat să se vadă

asta limpede. Sînt nerăbdători şi foarte violenţi; îşi asumă din ce în ce mai multe riscuri. Este evident că au psihologic nevoie să ne-o arunce în faţă.

– Crezi că vor doar să-şi flateze ego-urile, Alex?

– Se poate, sau poate că vor să vă sape autoritatea. Am vrut să ne vedem între patru ochi pentru că ceea ce vreau să vă spun este strict confidenţial. Ştiţi că am verificat pe toată lumea care lucrează la Casa Albă. Serviciul Secret s-a dovedit cooperant. Ca şi Don Hamerman.

Preşedintele schiţă un zîmbet.

– N-aş spune asta despre Don.

– Ba da, în felul lui. Un cîine de pază e un cîine de pază, totuşi. După cele aflate pînă acum, i-am pus sub supravegherea Serviciului Secret pe trei membri ai personalului. E de preferat să fie supravegheaţi decît concediaţi. I-am adăugat pe lista de şaizeci şi şapte de suspecţi din Washington.

– Serviciul Secret are mereu sub supraveghere un număr de potenţiali atentatori la viaţa preşedintelui, remarcă Thomas Byrnes.

– Aşa e. Dar sînt precauţii necesare. Nu am mari speranţe în ceea ce-i priveşte pe cei trei de la Casa Albă. Sînt bărbaţi toţi trei. Mă aşteptam să ajung la Jill. Dar n-a fost să fie.

Figura preşedintelui se întunecă.

– Aş vrea să mă întîlnesc cu Jill şi să stăm puţin de vorbă în particular. Mi-ar plăcea mult.

Am încuviinţat. Treceam acum la chestiunea mai dificilă a problemei.

– Sînt nevoit să abordez un subiect mai delicat. Trebuie să discutăm despre ceilalţi oameni din jurul dumneavoastră, *cei apropiaţi*.

Thomas Byrnes se aplecă în scaun. Puteam să jur că nu-i place subiectul.

– Domnule preşedinte, avem toate motivele să credem că cineva cu acces la Casa Albă este implicat în afacere. Este evident că Jack şi Jill ajung cu uşurinţă la cele mai sus-puse personalităţi. Oamenii din jurul dumneavoastră trebuie verificaţi, şi verificaţi cu mare atenţie.

Între noi se lăsă o tăcere bruscă. Aproape că-l vedeam pe Don Hamerman aşteptînd afară, jucîndu-se cu cravata lui de mătase.

Am rupt tăcerea penibilă.

– Ştiu că sînt lucruri despre care aţi prefera să nu vorbiţi.

Preşedintele oftă.

– De-asta eşti aici. De-asta eşti aici.

– Mulţumesc, am spus. Nu e nici un motiv să n-aveţi încredere în mine. Aţi spus-o şi dumneavoastră, eu sînt din afară. N-am nimic de cîştigat.

Thomas Byrnes oftă pentru a doua oară. Simţeam că l-am convins, măcar pentru moment.

– In unii dintre ei am încredere totală. Don Hamerman e unul, buldogul meu, cum bine ai sesizat. *În cine n-am încredere?* Nu prea ştiu ce să zic de Sullivan şi de Thompson, de la Apărare. Nu bag mîna-n foc nici pentru Bowen de la FBI. Mi-am făcut deja duşmani puternici pe Wall Street. Influenţa lor la Casa Albă e mare. Am înţeles că nici crima organizată nu e prea mulţumită de politica mea. Şi n-au fost niciodată mai bine organizaţi decît acum. Am sfidat un sistem vechi, puternic şi foarte al dracului şi sistemului nu-i convine. Acelaşi lucru l-au făcut şi cei doi Kennedy, mai ales Robert Kennedy.

Am simţit dintr-o dată că respir cu greutate.

– Şi mai cine? Voiam să-i ştiu pe toţi duşmanii.

– Helene Glass din Senat mi-e duşman... cîţiva dintre

conservatorii din Senat şi din Cameră îmi sînt duşmani... cred că... vicepreşedintele Mahoney mi-e duşman, sau aproape. Înainte de convenţie am făcut un compromis ca să cîştig alegerile. Mahoney trebuia să aducă Florida şi alte cîteva state din sud. S-a ţinut de cuvînt. Eu trebuia să fac nişte servicii unor susţinători ai lui. Nu m-am ţinut de cuvînt. M-am jucat cu sistemul, Alex, şi asta nu se face.

L-am ascultat pe Thomas Byrnes fără să mi se clintească un muşchi de pe faţă. Conversaţia mea cu preşedintele mă năucise. Se vedea după expresia feţei lui cît îl costase pe Thomas Byrnes să-mi mărturisească asemenea lucruri.

– Aceşti oameni trebuie puşi sub supraveghere, am spus eu.

Preşedintele clătină din cap.

– N-am să permit una ca asta. Nu acum. Nu pot, Alex. Preşedintele se ridică în picioare. Le-au plăcut copiilor suvenirurile?

Am dat din cap. Nu voiam să mă las dus.

– Gîndiţi-vă la vicepreşedinte şi la senatorul Glass. Conduc o anchetă. Vă rog să nu-i protejaţi pe cei care ar putea fi implicaţi. Vă rog, ajutaţi-ne... indiferent cine ar fi.

– Noapte bună, Alex, spuse preşedintele pronunţînd cuvintele tare şi răspicat. Ochii nu-i clipeau.

– Noapte bună, domnule preşedinte.

– Succes, spuse el. Apoi îmi întoarse spatele şi ieşi din seră.

Don Hamerman îşi făcu apariţia.

– Ne vedem afară, spuse el înţepat. Era rece şi neprietenos.

Poate că şi eu îmi făcusem un inamic la Casa Albă.

63

– Sfinte Sisoe, nu se poate! Imposibil. Imposibil. Aşa ceva nu se poate. Bine-aţi venit la întîlnirea dintre *Dosarele X, Zona Crepusculară* şi Autostrada Informaţiei.

La un metru optzeci şi o sută zece kilograme, Maryann Maggio era o forţă. Îşi spunea singură „cenzorul celor obscene şi periculoase" de pe reţeaua interactivă Prodigy. Sarcina ei era să-i protejeze pe călătorii de pe autostrada informaţiei. Un caz flagrant era acum înaintea ochilor ei. Un intrus pe reţea.

Aşa ceva nu se putea. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe ecranul IBM-ului.

– De acord, sîntem în epoca interactivităţii. Gata, băieţi, pregătiţi-vă. Vine depanarea.

Maryann Maggio era cenzor la Prodigy – proprietate IBM – de aproape şase ani. Cel mai popular serviciu oferit de Prodigy era de departe grupul de discuţii. Paginile erau folosite de membri ca mijloc de contact, pentru mesaje personale, planuri de vacanţă, pentru a găsi un restaurant nou, lucruri de genul ăsta.

De obicei mesajele erau inofensive: subiecte banale, întrebări şi răspunsuri despre orice, de la reformă socială la cel mai tare proces de omucidere al lumii.

Dar nu mesaje ca cel la care se uita acum lung. Era nevoie de Cenzor, de protectorul minţilor tinere, aşa cum îi plăcea uneori să se vadă. „Sora mai mare", vorba bărbatului ei bărbos de o sută cincizeci de kilograme, „Tommy piratul".

Începuse să monitorizeze mesajele unui abonat din Washington, D.C. de pe la unsprezece seara. La început sensul mesajelor fusese echivoc şi stătuse pe gînduri. Să-l cenzureze sau să-l reţină? În fond, Prodigy era în concurenţă cu Internetul, pe care puteai să lansezi orice aiureală.

Se întreba dacă emiţătorul ştia asta. Ciudaţii ăştia mai ştiau cîte ceva. Le plăcea să forţeze nota. Uneori nu voiau altceva decît să ia contact cu cineva, chiar şi cu ea. Cu cenzorul gîndurilor şi faptelor. *Sora mai mare veghează.*

Primele mesaje cereau punctul de vedere „sincer" al altor abonaţi asupra unui subiect controversat. Era descris cazul a doi copii asasinaţi în Washington, D.C. Apoi abonaţii fură întrebaţi care dintre cazuri, al copiilor sau al lui Jack şi Jill, merita mai multă atenţie din partea poliţiei şi a presei. Care caz era mai important, din punct de vedere moral şi etic?

Maryann Maggio se văzuse nevoită să retragă două dintre primele mesaje. Nu pentru conţinutul lor în sine, ci din cauza folosirii repetate a unor cuvinte de trei-patru litere, mai ales cele care începeau cu *f* şi *p*.

Retragerea mesajelor provocă se pare abonatului din Washington o explozie emoţională incredibilă. Mai întîi veni o diatribă lungă şi dezagreabilă despre „plaga cenzurii obscene şi inutile de la Prodigy". Îi sfătuia vehement pe ceilalţi abonaţi să treacă pe CompuServe sau pe alt sistem de servicii on-line. Bineînţeles că CompuServe şi America Online aveau şi ele cenzorii lor.

Mesajele continuară să zboare din Washington mai repede ca trenul D.C.–New York. Unul era un apel pentru Prodigy „să-l dea afară în şuturi pe cenzorul ăla incompetent". Maryann Maggio îl cenzură.

Un alt mesaj folosea cuvîntul care începe cu *f* de

unsprezece ori în două paragrafe. Îl cenzură.

Apoi emițătorul de mesaje deveni ceva mai mult decît o gură spurcată – începu să emită obscenități pe foc automat. La 1:17 abonatul din Washington pretinse că e responsabil de asasinarea celor doi copii.

Abonatul pretinse că el e ucigaşul şi că o poate dovedi, *în direct pe Prodigy*. „Sora mai mare" retrase mesajele imediat. O chemă şi pe şefa ei în cabina de la Prodigy din White Plains, New York. Trupul ei uriaş tremura ca piftia cînd intră şefa, aducînd două cafele. Cafea? Maryann simțea nevoia de două pizze „cu de toate" pentru a reuşi să facă faţă acestui dezastru.

Deodată, un mesaj nou-nouț de la abonatul din Washington umplu ecranul, mesaj coerent şi destul de inteligent, dar plin de furie şi absolut nebunesc. Ultimul mesaj conținea o listă de detalii sîngeroase despre asasinarea unui băiat negru, „detalii pe care poliția din Washington le cunoaşte" – aprecia abonatul.

– Iisuse, Maryann, ăsta e nebun de legat, îi spuse şefa uitîndu-se peste umărul ei. Toate mesajele sînt aşa?

– Aproape, Joanie. Şi-a mai domolit limba, dar violența a rămas întreagă. Ca în cărțile horror. De la primul mesaj pe care l-am prins.

Ultimul mesaj continua să se desfăşoare sub ochii lor. *Părea* să descrie o omucidere reală a unui copilaş de culoare în parcul Garfield. Asasinul pretindea că a folosit o bîtă scurtată de base-ball întărită cu bandă izolantă. Zicea că l-a lovit pe copil de douăzeci şi trei de ori şi că a *numărat* atent fiecare lovitură.

– Opreşte tîmpeniile astea îngrozitoare! Taie-i accesul, hotărî şefa rapid.

Şefa luă apoi o decizie şi mai importantă. Se hotărî să informeze poliția din Washington despre abonatul suspect.

Nici ea, nici Maryann Maggio nu ştiau dacă povestea cu copilul omorît este reală, dar aşa părea.

La unu şi jumătate dimineaţa şefa de la Prodigy reuşi să contacteze un detectiv de la secţia 1 de poliţie din D.C. Îşi notă gradul şi numele acestuia în agenda personală: detectivul John Sampson.

64

M-am dus la culcare la unu fără ceva. Nana a venit să mă trezească la cinci fără un sfert. I-am auzit tîrşîitul papucilor pe lemnul neacoperit al podelei din dormitor. Apoi mi-a vorbit în şoaptă la ureche. M-a făcut să mă simt ca un copil de şase ani.

– Alex, Alex, te-ai trezit?

– Mm, hm. Tu ce crezi? Da, acum sînt treaz.

– Prietenul tău e jos în bucătărie. Mănîncă şuncă cu roşii din tigaie ca şi cum ar şti că nu mai apucă ziua de mîine. Mănîncă mai repede decît reuşesc eu să pregătesc.

Mi-am reţinut un geamăt dureros. Am clipit de două ori şi mi-am simţit ochii umflaţi. Aveam gîtul uscat şi amar.

– A venit Sampson? am reuşit eu să îngaim.

– Da, şi zice că s-ar putea să aibă o pistă în cazul de la şcoala Truth. Nu e un mod minunat de a-ţi începe ziua?

Mă tachina. Ca întotdeauna. Nu era nici măcar ora cinci dimineaţa şi Nana găsise de cuviinţă să mă scuture puţin.

– Sînt treaz, am şoptit. N-arăt, dar sînt treaz.

În mai puţin de douăzeci de minute, Sampson şi cu mine parcam în faţa unei case de cărămidă din piaţa Seward. Recunoscuse că *are nevoie* de mine. Rakeem Powell şi un detectiv alb pe nume Chester Mullins, cu o pălărie antică pe cap, ne aşteptau lîngă maşinile lor. Arătau amîndoi extrem de tensionaţi şi stingheriţi.

Strada se afla în partea de sus a parcului Seward, la ceva mai mult de doi kilometri distanţă de şcoala Sojourner Truth. Probabil că făcea parte din sectorul lui Mullins.

– Casa e bijuteria aia albă de pe colţ, spuse Rakeem arătînd cu mîna o casă mare, la un cvartal mai departe. Nene, îmi place să lucrez în cartierul ăsta cu chirii mari. Nu vă miroase a trandafiri?

– E soluţie de curăţat geamurile, l-am informat eu.

– Halal poliţist mai sînt, rîse Rakeem Powell, secondat de partenerul lui, Chester.

– Poate că în casa frumuşică de colo nu stau tocmai nişte potîrnichi, îi avertiză Sampson. Zonă frumoasă, stradă linişitită – tot tacîmul, dar poate că înăuntru ne aşteaptă un maniac asasin. Aţi priceput?

Sampson se întoarse spre mine.

– Tu ce părere ai, dragule? Aceleaşi gînduri urîte te bîntuie? Ai angoase?

Sampson mă pusese la curent cu ce ştia în timpul scurt cît am ajuns cu maşina în piaţa Seward. Un abonat al serviciului interactiv Prodigy, militar de carieră, colonelul Frank Moore, trimisese pe reţea mesaje în care se referea la asasinarea celor doi copii. Părea să cunoască detalii pe care numai poliţia şi adevăratul asasin puteau să le ştie. *Părea* să fie nebunul nostru.

– Nu-mi place ce-am auzit de la tine, domnule John. Crimele sugerează un om cu crize de mînie şi, în acelaşi timp, foarte prevăzător. Şi acum ce face, strigă după ajutor? Ne aduce de mînă pînă-n faţa casei? Nu prea-mi vine să cred. Şi nici nu-mi place. Asta-i părerea mea, deocamdată.

– Aşa gîndeam şi eu, încuviinţă Sampson cu ochii ţintă la casa cu pricina. Sîntem aici, în fond. Putem foarte bine să aruncăm o privire la ce vrea colonelul să ne arate.

– Nu vreau cadavre mutilate, se plînse Rakeem şi încruntă sprîncenele. Nu luni la cinci dimineaţa. Nu vreau să văd copilaşi făcuţi terci în casa aia mare.

– Alex şi cu mine intrăm pe uşa din dos, îi spuse Sampson lui Rakeem. Tu şi cu Popeye Doyle aici de faţă acoperiţi uşa din faţă. Fiţi cu ochii pe garaj. Dacă asta e casa asasinului, ne putem aştepta la surprize. E toată lumea atentă? Treziţi-vă!

Rakeem şi albul cu pălărie dădură din cap.

– Ochii-n patru şi coada-n sus, spuse Rakeem simulînd entuziasmul.

– Sînteţi acoperiţi. Chester Mullins deschisese gura pentru prima oară.

Sampson dădu din cap.

– Atunci să trecem la treabă. Nu s-a luminat de ziuă, poate-i încă în coşciug.

La cinci şi douăzeci a.m. adrenalina mi se revărsa în sînge. Într-o carieră întreagă apucasem să cunosc mai mulţi monştri umani decît simţeam nevoia. Nu ţineam să-mi adîncesc experienţa în domeniu.

– M-ai chemat aici să-ţi păzesc fundul? l-am interpelat pe Omul-Munte pe cînd ne îndreptam spre casa arătoasă de pe colţ.

– Ai priceput, dragule. Am nevoie de tine. Tu ştii cum să-i iei pe psihopaţii ăştia.

– Mersi, am mormăit eu.

Aveam capul greu de parcă tocmai venisem de la dentist. *Nu vreau să fac cunoştinţă cu un alt psihopat; nu vreau să fac cunoştinţă cu colonelul Franklin Moore.*

Am tăiat-o peste o pajişte mătăsoasă, spre porticul încadrat de iederă.

Un bărbat şi o femeie erau în bucătărie. Înăuntru se treziseră deja doi oameni.

Bărbatul mînca ceva aplecat deasupra mesei din bucătărie. Am reuşit să disting nişte tarte cu căpşuni, o cutie de carton cu lapte degresat şi ediţia de dimineaţă a ziarului *Washington Post.*

– Ce familie cumsecade, i-am şoptit eu lui John. Nu-mi place deloc. Practic ne-a adus la el acasă.

– Asasin maniac, spuse el scrîşnind din dinţii lui albi. Nu te lăsa păcălit. Numai psihopaţii mănîncă porcăriile alea.

– Nu-s uşor de păcălit.

– Aşa am auzit. La treabă, dragule. Să facem iar pe croii anonimi.

Ne-am aplecat amîndoi sub nivelul ferestrei – nu ne-a fost chiar uşor. De acolo nu-i mai puteam vedea pe cei doi, şi nici ei pe noi.

Sampson puse mîna pe clanţă şi apăsă uşor.

65

Uşa din spate a casei Moore era descuiată şi Sampson o deschise. Am năvălit amîndoi în bucătăria care mirosea proaspăt a tarte şi a cafea. Eram în zona centrală a Washingtonului, pe lîngă Capitoliu. Casa şi bucătăria arătau ca atare. Ca şi familia Moore. Totuşi, Sampson şi cu mine am refuzat să ne lăsăm păcăliţi de aparenţa de normalitate. Mai văzusem din astea, în casele altor psihopaţi.

– Mîinile la ceafă! Amîndoi. Ridicaţi mîinile încet! urlă Sampson la bărbatul şi femeia surprinşi în bucătărie.

Ne ţineam amîndoi pistoalele îndreptate spre colonelul Moore. Nu părea cine ştie ce ameninţător: un tip scund, slab şi cu început de chelie şi de burtă. Purta ochelari. Era îmbrăcat în uniformă standard, dar nici asta nu-i îmbunătăţea imaginea.

– Sîntem detectivi de la poliţia din Washington, ne prezentă Sampson pe amîndoi.

Cei doi Moore păreau în stare de şoc. Nu era vina lor. Sampson şi cu mine puteam să şocăm în anumite circumstanţe, şi aceasta era una dintre ele.

– E o greşeală, o eroare grosolană, spuse într-un sfîrşit colonelul Moore, rostind cuvintele încet şi cu precauţie. Sînt colonelul Franklin Moore. Ea e soţia mea, Connie Moore. Adresa la care vă aflaţi este 418 Seward Square North. Accentua fiecare cuvînt. Vă rog să lăsaţi armele jos, domnilor ofiţeri. Aţi greşit adresa.

– Adresa este corectă, domnule, i-am spus colonelului. *Şi mata eşti ţicnitul de pe reţea pe care-l căutăm. Ori eşti ţicnit, ori eşti asasin.*

– Îl căutăm pe colonelul Frank Moore, completă Sampson.

Nu-şi coborîse pistolul nici un centimetru, un milimetru măcar. Şi nici eu.

Colonelul Moore rămăsese destul de calm. Asta mă îngrijora şi alarma mea interioară se pornise pe ţiuit.

– Vreţi să ne spuneţi atunci despre ce este vorba? Repede, dacă se poate. Nici unul dintre noi n-a fost vreodată arestat. N-am luat niciodată măcar o amendă pentru depăşirea limitei de viteză.

– Sînteţi abonat la Prodigy, domnule colonel? îl întrebă Sampson. Întrebarea o dată pusă părea stranie, ca tot ce se întîmplase în ultima vreme.

Colonelul Moore aruncă o privire înspre nevastă-sa, apoi se întoarse spre noi.

– Sîntem abonaţi, pentru băiatul nostru, Sumner. Noi n-avem vreme de pierdut cu jocuri pe calculator. Nu prea le-nţeleg, şi nici nu vreau.

– Ce vîrstă are fiul dumneavoastră? am întrebat eu.

– Are vreo importanţă? Sumner are treisprezece ani. E-n clasa a noua la şcoala Theodore Roosevelt. E un elev eminent. Un copil minunat. Despre ce e vorba, domnilor ofiţeri? Vreţi să-mi spuneţi ce căutaţi aici?

– Unde e Sumner acum? întrebă Sampson pe un ton ridicat şi ameninţător.

Fiindcă era posibil ca Sumner să tragă cu urechea de undeva din casă. Poate că exact atunci asasinul de la şcoala Sojourner Truth ne auzea.

– Se trezeşte de obicei cu jumătate sau trei sferturi de oră mai tîrziu decît noi. *Vă rog, spuneţi-mi ce înseamnă toate acestea?*

– Trebuie să vorbim cu fiul dumneavoastră, domnule colonel, i-am spus eu. Mi se părea clar de-acum.

– Ar trebui mai bine...

– Nu, nici un mai bine, îl întrerupse Sampson. Trebuie să vorbim cu fiul dumneavoastră chiar acum. E vorba de o investigație într-un caz de omucidere, domnule colonel. Doi copii au fost deja omorîți. E posibil ca fiul dumneavoastră să fie implicat în amîndouă omorurile. *Trebuie să-l vedem.*

– O, Doamne, Frank! Doamna Moore vorbi pentru prima oară. Țineam minte că o cheamă Connie. Nu e posibil. Sumner n-a făcut nimic.

Colonelul Moore părea şi mai confuz decît atunci cînd năvălisem în casă, dar devenise atent.

– Vă conduc în camera lui Sumner. Nu vreți măcar să vă băgați pistoalele în tocuri?

– Mă tem că nu putem face asta, am replicat eu.

Expresia din ochii lui era vecină cu panica. La doamna Moore nu m-am mai uitat.

– Vă rog, arătați-ne unde este dormitorul băiatului, insistă Sampson. Nu trebuie să facem zgomot. E în interesul lui Sumner. Înțelegeți ce vă spun?

Colonelul Moore încuviință dînd din cap încetişor. Chipul lui era trist şi fără expresie.

– Frank? şopti doamna Moore.

Era albă ca varul.

Am urcat scările toți trei. Înaintam în şir indian. Mai întîi eu, apoi colonelul Moore, urmat de Sampson. Încă-l mai aveam în vedere pe Franklin Moore ca suspect, potențial nebun, ca asasin.

– Care-i camera? l-a întrebat Sampson în şoaptă. Vocea

aproape nu s-a auzit. Ultimul dintre războinicii Masai. Într-un caz de o importanţă capitală, în Washington, D.C.

– A doua uşă pe stînga. Vă garantez, Sumner n-a făcut nimic. Are treisprezece ani. E premiantul clasei.

– Are vreun zăvor pe dinăuntru? am întrebat eu.

– Nu... nu cred... s-ar putea să fie un cîrlig. Nu prea ştiu. E un băiat bun, domnule detectiv.

Sampson şi cu mine ne-am poziţionat fiecare de cîte o parte a uşii închise. Cel dinăuntru ar fi putut fi un asasin. *Băiatul lor cel bun arfi putut fi un asasin de copii.* Colonelul Moore şi soţia lui ar fi putut să n-aibă nici o idee de ce era capabil băiatul lor.

Treisprezece ani. Eram încă sub impresia acestui fapt. Era posibil ca un băiat de treisprezece ani să comită două crime atît de odioase? Asta ar explica amatorismul trădat de cele două scene ale crimei. Dar furia, dar deosebita violenţă? Dar ura?

E un băiat bun, domnule detectiv.

Uşa băiatului nu era încuiată cu zăvorul sau cu vreun cîrlig. *Acum. Acum.* Am năvălit alături de Sampson în dormitor, cu pistoalele pregătite.

Camera era un refugiu obişnuit de adolescent, cu ceva mai mult echipament audio şi tehnică de calcul decît de obicei. O uniformă gri de cadet atîrna de uşa dulapului. Cineva o făcuse franjuri.

Sumner Moore nu era în dormitor. Nu profita de acea jumătate de oră-n plus de somn.

Camera era goală.

O hîrtie bătută la maşină se afla pe aşternuturile mototolite, astfel încît să-ţi sară-n ochi.

Pe hîrtie scria doar atît: *Nimeni a plecat.*

– Ce înseamnă asta? îngăimă colonelul Moore citind-o.

Ce se petrece? *Ce se-ntîmplă?* Vrea cineva să-mi explice? Ce se-ntîmplă aici?

Am crezut că m-am prins, că am înțeles mesajul băiatului. Sumner Moore era Nimeni – aşa se simțea. Iar acum Nimeni plecase. Un articol de îmbrăcăminte aflat lîngă notiță era partea a doua a mesajului lăsat pentru acel ce ar fi intrat primul în cameră. Ne lăsase bluzița lui Shanelle Green. Bluza mititică de un albastru aprins era plină de sînge.

Asasinul de la şcoala Sojourner Truth era un băiat de treisprezece ani. Era în plină criză. Şi era liber undeva în Washington.

Nimeni a plecat.

66

Asasinul de la şcoala Sojourner Truth hoinărea alene pe strada M citind *Washington Post* de la cap la coadă. Cerşise toată dimineața şi adunase aproape zece dolari. *Fie-vă milă!*

Ținea ziarul larg deschis şi nu vedea pe unde merge, aşa că tot intra în cretinii din fața lui. Ziarul era plin de reportaje despre Jack şi Jill, dar nimic despre el. Nici un paragraf, nici măcar un cuvînt despre faptele lui. Ziarele astea erau o tîmpenie, o glumă proastă. Mint de-ncheagă apele, iar lumea trebuie să le creadă, nu-i aşa?

Dintr-o dată se simțea atît de rău, de confuz, încît ar fi vrut să se întindă pe caldarîm şi să plîngă, pur şi simplu. N-ar fi trebuit să-i omoare pe copiii ăia, ceea ce probabil nu s-ar fi

întîmplat dacă ar fi continuat să ia medicamentele. Dar Depakote îi dădea o senzație de drogat, o detesta ca pe stricnină.

Viaţa lui era acum un dezastru. Era un fugar. Viaţa lui se terminase înainte de a începe.

Se găsea pe străduţele sordide şi se gîndea să trăiască aşa mereu. Nimeni e aici. Şi nimeni nu-l poate opri pe nimeni.

Se întorsese la şcoala Sojourner Truth. Băiatul lui Alex Cross învăța aici şi al dracului ce-l călca pe nervi Alex Cross. Detectivul nu prea-şi bătea capul cu el. Nici măcar nu-l însoţise pe Sampson la şcoala Teddy Roosevelt. Cross continua să-l sfideze.

Se apropia pauza de prînz la şcoala Truth şi se hotărî să mai caşte gura pe-aici, eventual să se apropie de gardul curţii unde fusese găsită Shanelle Green. Unde el o adusese. Poate era timpul să provoace destinul. Să vadă dacă există un Dumnezeu în ceruri. Sau nu.

Capul îi vîjîia de rock-and-roll. Auzea acum Nine Inch Nails, Green Day şi Oasis. Urmară „Black Hole Sun" şi „Like Suicide" cu Soundgarden. Apoi „Chump" şi „Basket Case" cu Green Day.

Se regăsise, îşi revenise.

Nene, o luase razna rău de tot pentru cîteva minute. Îşi ieşise complet din minți. Oare cît durase? se minuna.

Lucrurile se înrăutățeau. Sau mergeau înspre bine? Poate ar fi trebuit să ia o doză de Dekapote. Să vadă dacă îl aducea măcar mai aproape de sistemul solar.

Deodată o văzu pe cățeaua aia de negresă-amazoană că vine spre el. Era prea tîrziu să încerce să ocolească uraganul.

O recunoscuse imediat. Era directoarea atotputernică de la şcoala Sojourner Truth. Îl țintuise cu privirea, nu-l lăsa

să-i scape din ochi. Nene, ar fi trebuit să aibă pe ea un tricou din ăla pe care scrie FĂRĂ FRICĂ. *M-ai luat la ochi – am să te iau şi eu la ochi. Mă îndoiesc că vrei să te am în vedere. Crede-mă!*

Striga la el sau aproape, oricum, ridicase vocea.

– *La ce şcoală înveţi? De ce nu eşti la ore? N-ai ce căuta aici.* Striga tare şi continua să vină spre el.

TE F..., TÎRFĂ NEAGRĂ. VEZI-ŢI DE TREBURILE TALE.

CU CINE MAMA DRACULUI CREZI CĂ VORBEŞTI?

CU... MINE... VORBEŞTI?

– N-auzi, domnule? Eşti surd, ce ai? Aici e o zonă liberă de droguri, aşa că, valea! *Acum!* Şcoala asta nu-i loc de vagabondaj. Cu tine vorbesc, tu, ăla cu salopetă. Pleacă! Hai, du-te acasă.

Du-te dracului. O să plec cînd o să am chef.

Venea drept spre el şi era mare. Mult mai mare ca el, în orice caz.

– Dispari imediat. N-am chef de porcăriile tale. N-am nici un chef. Du-te acasă. M-ai auzit?

Fir-ar al dracului să fie. Plecă fără să-i dea satisfacţia de a rosti un cuvînt. De la distanţă văzu toţi elevii strînşi în curtea cu gard înalt, care nu însemna cine ştie ce protecţie. *Nu mă puteţi opri*, gîndi el.

Se uită după băiatul lui Cross, cercetînd cu atenţie curtea. Îl găsi fără mari probleme. Înalt pentru vîrsta lui. Frumuşel, nu-i aşa? Al dracului de drăguţ. Damon e numele lui, la, la, la.

Directoarea era încă în curte, uitîndu-se în urma lui, uitîndu-se la el cu ochi răi. Doamna Johnson e numele ei, la, la, la.

Ei bine, era un om mort. Cucoana era deja istorie. Exact ca bătrîna Sojourner Truth – fosta sclavă, aboliționista. *Toți sînt morți*, gîndea asasinul hotărîndu-se în sfîrșit să se urnească. Avea lucruri mai bune de făcut decît să caște gura, pierzîndu-și timpul lui prețios. De-acum era un mare star. Era important. Era cineva.

Fericire, fericire. Bucurie, bucurie.

– Cine crede asta, se adresă el nu cuiva anume, ci vocilor nebune din capul lui, e mai nebun decît mine. Nu sînt fericit. Nu există bucurie.

Dădu colțul și văzu o mașină de poliție luînd-o pe strada școlii. Era timpul să plece dracului de-aici, dar – nici o grijă – se va întoarce.

67

A doua zi după-amiază mi-am adunat toate dosarele și însemnările din cazul Jack și Jill. Am plecat iarăși la Langley, în Virginia. N-am mai ascultat muzică în mașină de data asta. Numai sfîrîitul molcom al cauciucurilor pe asfalt. Jeanne Sterling îmi ceruse să-i arăt ce-am aflat pînă acum. Mă sunase de vreo zece ori. Promisese că de data asta o să se revanșeze. *Tu îmi arăți ce ai, îți arăt și eu. OK?* De ce nu? Mi se părea corect.

O funcționară a agenției, îmbrăcată într-un costum în stil cazon, puțin trecută de douăzeci de ani, m-a condus la sala de conferințe de la etajul șapte. Încăperea era luminată

strălucitor şi nu se compara cu birouaşul meu de la subsolul Casei Albe. Că veni vorba de Casa Albă, nu auzisem ca Serviciul Secret să fi avut de gînd să caute posibili suspecți printre cei cu funcții înalte. Aveam să insist pe idee la întoarcerea în D.C.

– Înainte, pe timp frumos puteai să vezi de aici monumentul Washington, spuse Jeanne Sterling apropiindu-se din spate pe nesimțite. Acum nu se mai poate. Calitatea aerului în districtul Fairfax e îngrozitoare. Ce reacţie ai avut în fața dosarelor asasinilor noştri de elită? Te-au şocat? Surprins? Plictisit? Ce zici, Alex?

Începusem să mă obişnuiesc cu stilul ei rapid de a vorbi. Mi se părea bună de profesoară la Facultatea de drept.

– Prima mea impresie a fost că avem nevoie de săptămîni întregi ca să analizăm posibilitatea ca unul dintre ei să fie un psihopat. Sau ca unul dintre ei să fie Jack, am spus.

– Sînt de acord cu dumneata, încuviință ea. Dar să presupunem că trebuie să ne limităm cercetarea la douăzeci şi patru de ore – şi cam atît avem la dispoziție. Atunci, ai în minte nişte posibili suspecți? Dumneata ai găsit ceva, Alex. Spune-mi, ce e?

Am ridicat trei degete. Pînă acum aveam trei *ceva*.

Zîmbi larg. Zîmbeam amîndoi. Trebuie să înveți să rîzi de nebunia care te înconjoară, altminteri te prinde şi nu mai există cale de întoarcere.

– OK. E perfect. Asta voiam să aud. Lasă-mă să ghicesc, spuse ea şi continuă imediat. Jeffrey Daly, Howard Kamens, Kevin Hawkins.

– Oho, interesant, făcui eu. În sfîrşit, ceva revelator. Să începem mai bine cu numele pe care-l avem amîndoi pe listă. Ce ştii despre Kevin Hawkins?

68

Jeanne Sterling avu nevoie de douăzeci de minute ca să mă informeze despre Kevin Hawkins.

– Ai să te bucuri dacă-ți spun că l-am pus deja sub supraveghere pe Kevin Hawkins, îmi spuse în liftul care ne ducea în garajul de la subsol unde erau parcate mașinile noastre.

– Vezi, n-aveți nevoie de ajutorul meu, în fond.

Mă înviorasem la gîndul că eram pe cale să facem un oarecare progres. Nu mă mai simțisem așa de bine de multe zile.

– O, ba da, Alex. Nu l-am adus la interogatoriu pentru că n-avem nimic concret împotriva lui. Doar cîteva suspiciuni extrem, extrem de urîte. Plus nevoia acută de a prinde pe cineva. Nu trebuie să uităm asta. Acum şi dumneata eşti suspicios.

– Asta-i tot ce am, i-am amintit eu, suspiciuni.

– Uneori e suficient, ştii bine. Uneori trebuie să fie suficient.

Ajunseserăm în micul garaj privat de sub complexul CIA din Langley. Era plin cu maşini de genul familial, de pildă camionete Taurus, dar erau şi cîteva maşini sport ultrarapide, Mustang, Bimmer, Viper. Maşinile se asortau foarte bine cu personalul pe care-l văzusem la etaj.

– Eu zic să ne luăm fiecare maşina, sugeră Jeanne, şi mi s-a părut firesc. Am să mă întorc aici după ce terminăm. Iar dumneata poți să te întorci în D.C. Hawkins locuieşte la Silver Spring. Acum e acasă. Facem jumătate de oră pe centură, maxim.

– Vrei să-l ridici acum? am întrebat-o eu. Aşa mi s-a părut.

– Cred că ar fi bine, nu? Doar cît să stăm puțin de vorbă.

M-am dus la maşină. Ea s-a îndreptat spre camioneta ei.

– Ştii, omul ăsta la care mergem în vizită, e un asasin de profesie, am strigat eu.

Cînd mi-a răspuns, vocea ei se lovea cu ecou de betonul armat al pereților.

– Din cîte ştiu, e unul dintre cei mai buni pe care-i avem. Nu e nostim?

– Are alibi pentru măcar unul din asasinate?

– Noi n-am găsit. Trebuie să-l întrebăm pe el – în detaliu.

Am urcat fiecare în maşina lui şi am pornit motoarele. Băgam de seamă că inspectorul general CIA nu era un birocrat; era clar că nu se ferea să-şi murdărească mîinile. Şi nici pe ale mele. Mergeam la întîlnire cu o altă „fantomă". O fi Jack? Să fie atît de uşor? Se întîmplaseră lucruri mai stranii.

Am făcut treizeci de minute pline pînă la casa surorii lui Hawkins din Silver Spring, Maryland. Casele aveau prețuri cam piperate, dar încă era considerată o zonă pentru clasa mijlocie. Nu clasa mea mijlocie. A altcuiva.

Jeanne a tras Volvo-ul pe dreapta, alături de un Lincoln negru parcat la aproape un cvartal de casa surorii. A lăsat geamul de la scaunul din dreapta şi a vorbit cu cei doi agenți din maşina parcată. Una dintre echipele ei de supraveghere, bănuiam. Sau poate întreba unde este ascunzătoarea asasinului, ceea ce mi s-a părut hazliu. Nu mai rîsesem de mult.

Deodată, am văzut un bărbat ieşind din casa în stil Cape Cod.

L-am recunoscut pe Kevin Hawkins după fotografia din dosar. Nu aveam nici un dubiu.

A aruncat o privire rapidă de-a lungul străzii şi ne-a văzut, probabil. A început să alerge. A sărit apoi pe o motocicletă Harley-Davidson parcată pe alee.

Am strigat „Jeanne", prin geamul lăsat, şi am pornit motorul în acelaşi timp.

Am pornit în urmărirea lui... *Jack?*

69

Cum s-a urcat pe motocicletă, Kevin Hawkins a tăiat-o brusc peste pajiştea acoperită cu brumă ce separa două case cu magazine la parter. A mai trecut de cîteva case, dintre care una cu o piscină pe terasă, acoperită pentru iarnă cu o prelată albastru pastel.

Mi-am mînat bătrînul Porsche pe traseul deschis de Kevin Hawkins. Din fericire, frigul din ultimele zile întărise pămîntul. Mă întrebam dacă vreun locatar din case a observat motocicleta sau maşina care goneau nebuneşte în zigzag prin curţile lor din spate.

Motocicleta făcu brusc dreapta pe drumul în construcţie de lîngă ultimul şir de case. Am urmat-o îndeaproape. Maşina se hurduca rău. Apoi se lovi puternic de trotuarul înalt. Aterizã cu zgomot pe asfalt, iar eu am dat cu capul de acoperiş.

Aproape de intersecţia cu o străduţă laterală ne ajunseră camioneta Volvo şi Lincolnul. Cîţiva copii din cartier care

jucau fotbal în ciuda vremii mizerabile se opriră să se uite, cu ochii măriți, la urmărirea ca-n filme de pe strada lor.

Aveam Glockul la îndemînă şi geamul lăsat. N-aveam de gînd să trag decît dacă ar fi început el. Kevin Hawkins nu era încă acuzat de un delict anume. Nu aveam mandat de arestare. De ce fugea? De ceva era el vinovat.

Hawkins îşi angajă motocicleta într-o curbă strînsă şi intră în viteza a patra. Îmi aducea aminte de o altă viață şi alt timp, petrecute pe motocicletă. Nu uitasem cît de uimitor de manevrabilă este. Beția vitezei. Să simți cum pielea ți se strînge pe craniu. Mi-am adus aminte de Jezzie Flanagan şi de motocicleta *ei*.

Motocicleta lui Hawkins icni gutural cînd porni să urce drumul în pantă ca o rachetă de şosea.

Mă străduiam să nu-l pierd şi reuşeam să fac treabă bună. Ciudat, nici cei din Volvo şi din Lincoln nu erau mai prejos. Urmărirea era o scenă dementă, liniştita suburbie părea că îşi pierduse controlul.

Era Jack cel din fața mea?

Hawkins e Jack?

Îl vedeam pe Kevin Hawkins încordat peste coarnele motocicletei. Ştia să meargă pe ea. Ce altceva mai ştia oare să facă asasinul profesionist?

Acceleră într-a cincea, prinzînd probabil peste o sută cincizeci la oră pe străduța îngustă, plină de indicatoare care-ți indicau viteza maximă cincizeci de kilometri.

Undeva în față era *trafic!*

Blestemul lumii moderne mi-a apărut deodată drept cea mai bine venită privelişte cu putință.

Circulație oprită!

Cîteva maşini şi dubițe părăseau deja artera supraaglo-

merată şi porneau în direcţia de unde veneam noi.

Un minibuz de şcoală portocaliu era oprit pe străduţă la intersecţie. Lăsa să coboare copiii în şir subţire, cum făcea probabil în fiecare zi la aceeaşi oră.

Totuşi, Hawkins nu se grăbea să încetinească. Brusc, începu să meargă chiar pe linia dublă a şoselei. Nu încetinise deloc.

Am înţeles ce avea de gînd să facă. *Voia să treacă printre maşinile oprite şi să meargă mai departe.*

Am apăsat pe frînă şi am înjurat cu voce tare. Ştiam ce am de făcut.

Am părăsit iarăşi drumul şi am luat-o peste pajişte. O femeie în geacă şi blugi strigă după mine din faţa casei, agitînd lopata de curăţat zăpada.

Mă îndreptam către locul unde artera principală făcea o buclă înainte de a se intersecta cu străduţa în care fusesem blocat cu cîteva secunde în urmă.

Jeanne Sterling mă urma în camioneta ei. Şi Lincolnul era aproape. Nebunie şi harababură în Silver Spring.

Era Jack cel pe care-l urmăream? Eram pe cale să-l încolţim pe vînătorul şi ucigaşul de celebrităţi?

Eram optimist. Eram mult prea aproape de el. La mai puţin de o sută de metri.

Nu-mi luam ochii de la motocicleta care gonea şi sălta nebuneşte. Pe neaşteptate, căzu!

Motocicleta se lăsase într-o parte lăsînd în urmă o dîră de scîntei portocalii şi albe, la contactul cu asfaltul. Cîţiva copii mergeau în şir între autobuz şi zona de trafic oprit.

Şi Hawkins căzu!

Se lăsase să cadă pentru a-i evita pe copii.

Căzuse pentru a nu-i lovi pe copii!

Hawkins era jos pe asfalt.

E posibil ca acesta să fie Jack?

Şi dacă nu, cine e, pentru numele lui Dumnezeu?

Coborîsem din maşină, cu pistolu-n mînă, fugind ca un nebun spre locul bizarului accident. Alunecam pe gheaţă şi pe zăpadă, dar nu puteam să-l las să-mi scape.

Jeanne Sterling şi cei doi agenţi coborîseră şi ei din maşini dar nu se descurcau prea bine pe zloată. Îmi pierdeam acoperirea.

Kevin Hawkins reuşise să iasă din îngrămădeală. Se uită în spate. Ne văzu venind. Văzu armele îndreptate spre el.

Avea un pistol în mînă, dar nu trase. În schimb alergă spre un Camaro negru decapotabil care se afla în fruntea şirului de maşini oprite.

Ce mama dracului voia să facă?

Am văzut cum urla la şoferul maşinii sport oprite. Apoi, poc, trase un foc prin geamul lăsat.

Hawkins trase de uşa maşinii şi un corp căzu pe caldarîm.

Iisuse Hristoase, îl împuşcase pe şofer! Pur şi simplu.

Văzusem cu ochii mei, dar nu-mi venea să cred.

Asasinul de profesie porni maşina. Omorîse pe cineva pentru o maşină. În schimb, fusese la un pas să se sinucidă încercînd să evite nişte copii nevinovaţi.

Fără reguli... sau, mai degrabă, fiecare cu regulile lui.

M-am oprit din alergat şi am rămas neajutorat în mijlocul străzii din Silver Spring. *Fusesem oare la un pas de a-l prinde pe Jack? La un pas de rezolvarea cazului?*

70

Nana Mama nu se culcase încă la unsprezece şi jumătate, cînd am ajuns acasă. *Sampson era cu ea.*

Am simţit cum îmi creşte adrenalina cînd am văzut că mă aşteaptă. Arătau amîndoi mai prost decît mă simţeam eu după acea zi interminabilă.

Se întîmplase ceva. Se întîmplase ceva rău acasă la noi. Puteam să jur. Sampson şi Nana nu obişnuiau să-şi facă vizite de curtoazie după ora unsprezece seara.

– Ce e ? Ce s-a întîmplat? am întrebat eu intrînd pe uşa bucătăriei. Mi se strînsese stomacul. Nana şi Sampson erau aşezaţi la masă. Stăteau de vorbă, puneau ceva la cale.

– Ce e? am insistat eu. Ce dracu' se-ntîmplă?

– Cineva a sunat întruna la telefon, Alex, toată seara. Şi închidea după ce răspundeam, îmi zise bunica după ce m-am aşezat la masă între ea şi Sampson.

– De ce nu m-ai chemat imediat? am întrebat-o eu blînd, dar cu fermitate. Ai numărul meu de pager. Pentru asta l-au inventat, Nana.

– L-am sunat pe John, replică Nana. Ştiam că eşti ocupat cu protecţia preşedintelui şi a familiei sale.

Am ignorat obişnuita aluzie răutăcioasă. Nu era momentul potrivit pentru asta, sau pentru ciondăneală.

– Şi n-a spus nimic? N-ai reuşit să vorbeşti cu el?

– Nu. Au fost douăsprezece apeluri între opt jumate şi zece. După care au încetat. Îl auzeam cum respiră, Alex. Aproape mi-am stricat fluierul din cauza lui.

Nana ține lîngă telefon un fluier de arbitru. Replica ei la telefoanele obscene. De data asta aproape că doream să-şi fi stricat afurisitul de fluier.

– Acum mă duc să mă culc, zise ea şi scoase un oftat uşor, aproape inaudibil. Îşi arăta vîrsta, pentru prima oară. Acum că sînteți amîndoi aici.

Se întinse şi se ridică din scaunul de bucătărie care scîrțîi. Se duse întîi la Sampson. Se aplecă puțin şi-l sărută pe obraz.

– Noapte bună, Nana, şopti el. N-ai de ce să-ți faci griji. Avem noi grijă de toate, oricît de greu ți-ar părea acum.

– John, John, îl certă ea cu blîndețe. Am de ce să-mi fac griji, şi o ştim amîndoi. Nu-i aşa?

Veni spre mine şi mă sărută.

– Noapte bună, Alex. Mă bucur că eşti acasă. Mă îngrijorează ucigaşul ăsta de copii. E foarte grav. Foarte grav. Ai încredere în instinctul meu.

I-am îmbrățişat trupul fragil şi am simțit cum creşte în el mînia. Am strîns-o aproape şi m-am gîndit la diavolul a cărei amenințare ea o simțea, dracul gol care mă urmărise pînă acasă. Nici un om întreg la minte nu amenință familia unui polițist. Şi nu credeam că asasinul e întreg la minte.

– Somn uşor, Nana. Îți mulțumesc că eşti alături de noi, i-am murmurat eu în obraz, simțindu-i mirosul pudrei de liliac. Am să țin minte ce mi-ai spus. Să ştii că sînt de acord cu tine.

Cînd ieşi din cameră, Sampson clătină din cap. Apoi zîmbi.

– Dură ca întotdeauna, amice. E o figură. Să ştii că o iubesc. O iubesc pe bunică-ta.

– Şi eu. De cele mai multe ori.

Rămăsesem cu ochii la lampa din tavan, încercînd să mă concentrez asupra unui lucru pe care sînt în stare să-l

înțeleg, cum ar fi electricitatea, becurile sau cornișa. Nimeni nu poate înțelege pe deplin un nebun asasin. Sînt ca extratereștrii, pentru noi.

O dată în viață îmi pierise graiul. Mă simțeam violat, furios la culme, în plus, speriat pentru viața familiei mele. Poate că aceste telefoane nu însemnau nimic, dar n-aveam de unde să știu.

Am scos două beri din frigider și le-am deschis. Voiam să stau de vorbă cu Sampson, oricum. Toată ziua așteptasem momentul.

– Se teme pentru viața copiilor. Asta a făcut-o să se zburlească. Să-și scoată ghearele, mi-a spus Sampson, după care a luat o înghițitură sănătoasă de bere.

– Și ce gheare! Am reușit să schițez un zîmbet pe jumătate, în ciuda împrejurării extraordinar de rele și a îngrijorării.

Am ascultat amîndoi tăcerea din casa veche de pe strada Cinci. La un moment dat a fost întreruptă de zgomotul înfundat și familiar al țevilor de apă caldă. Am băut amîndoi. Nu ne supăra nici un telefon. Poate că fluierul Nanei nu era o idee chiar așa de rea.

– Cum v-a mers cu căutarea lui Moore? am întrebat eu. Ați aflat ceva astăzi? Ai vreo veste de la ceilalți? Știu că ați fost nevoiți să întrerupeți supravegherea din lipsă de oameni.

Sampson ridică din umerii lui lați și se foi pe scaun. În ochi îi apăru o sclipire dură și întunecată.

– Am găsit urme de machiaj în camera lui. Poate că a folosit machiaj ca să facă pe bătrînul. O să-l găsim, Alex. Crezi că el a fost la telefon?

Mi-am aruncat mîinile în lături, apoi am făcut semn că da.

– Ar fi logic. E evident că vrea să i se acorde toată atenţia, să i se dea importanţă. O fi avînd impresia că Jack şi Jill îl lipsesc de atenţia cuvenită, că nu e pus în lumină din cauza lor. Poate că ştie că mă ocup de Jack şi Jill şi e supărat pe mine.

– O să-l întrebăm personal pe junele cadet, spuse Sampson. Îmi zîmbi cu cel mai răutăcios zîmbet al lui, cel mai bun, sau cel mai rău, depinde cum o dai. Şi eu vreau să fiu popular ca tine, dragule. Pe mine nu mă sună ţicniţii noaptea. Nu-mi trimit mesaje aiurite acasă. Nimic de soiul ăsta.

– N-au curaj, am remarcat eu. Nimeni nu-i atît de nebun, nici măcar asasinul de la şcoala Sojourner Truth.

Am rîs amîndoi, un pic prea tare. Rîsul e de obicei cea mai bună – şi singura – modalitate de apărare într-o anchetă a unui caz dur de omucidere. *Poate că Jack şi Jill m-au sunat acasă. Sau poate Kevin Hawkins. Sau poate chiar Gary Soneji, care umblă liber pe undeva aşteptînd momentul să-şi regleze conturile cu mine.*

– Specialiştii o să fie aici mîine dimineaţă, la prima oră. Să-ţi pună un sistem de ascultare la telefon. Un detectiv o să stea de pază. Măcar pînă îl găsim pe băiat. Am vorbit cu Rakeem Powell. O să vină bucuros.

Am dat din cap.

– Perfect. Mulţumesc că ai venit şi că ai fost alături de Nana.

Lucrurile luaseră o întorsătură proastă. Eram ameninţat în propria-mi casă, îmi ameninţau familia. Nu ştiam cine. Monştrii erau în faţa uşii.

După ce Sampson a plecat n-am putut să adorm.

N-aveam chef să cînt la pian. Muzica mă refuza în acel

moment. Nu îndrăzneam s-o sun pe Christine Johnson. M-am dus sus şi m-am uitat la copii. Pisica Rosie m-a însoţit, frecîndu-se de picioarele mele. I-am vegheat aşa cum mă veghease Jannie în dimineaţa de ieri. Mă temeam pentru ei.

Pînă la urmă am aţipit pe la trei dimineaţa. Telefonul n-a mai sunat, slavă Domnului.

Am adormit pe verandă, cu Glockul în poală. Casă, dulce casă.

71

M-am trezit în chiotele şi hîrjonelile copiilor. Rîdeau tare şi asta m-a înviorat şi m-a întristat în acelaşi timp.

Mi-am adus aminte pe loc în ce situaţie sîntem: *monştrii erau în faţa uşii. Ştiau unde locuim.* Nu mai existau reguli. Nimeni, nici măcar propria mea familie, nu mai era în siguranţă.

M-am gîndit o vreme la Sumner Moore, stînd întins pe canapeaua veche din verandă. Ciudat, nimic din trecutul lui nu avea vreo legătură cu cele două crime. Pur şi simplu nu se potrivea. Luam în considerare şi posibilitatea monstruoasă ca un băiat de treisprezece ani să comită două crime din motive pur existenţiale. Aveam stocate în cap o grămadă de materiale despre acest subiect. Îmi aminteam vag de „Aventurile lui Lafcadio"a lui André Gide, pe care am citit-o în şcoală. Personajul principal aruncă un străin din tren numai pentru a-şi dovedi că trăieşte.

Am aruncat o privire la ceasul deşteptător portabil de lîngă pat. Şapte şi zece, deja. Mirosul tare de cafea începuse să se răspîndească în toată casa. Am refuzat să mă întristez la gîndul că nu făcusem nici un progres. Aveam o vorbă pentru asemenea ocazii: eşecul nu înseamnă să cazi... ci să rămîi la pămînt.

M-am ridicat. M-am dus în camera mea, am făcut duş, mi-am pus haine curate şi m-am grăbit să cobor. *Nu eram la pămînt.*

I-am găsit pe marţienii mei favoriţi alergînd în jurul mesei, jucîndu-se nu ştiu ce joc la şapte dimineaţa. Am deschis gura şi am imitat ţipătul tăcut dintr-un tablou de Edvard Munch.

Jannie se porni pe rîs. Damon imită şi el un ţipăt tăcut. Se bucurau să mă vadă. Erau cei mai buni camarazi, cei mai buni prieteni.

Cineva a sunat aseară la noi.

Sumner Moore?

Kevin Hawkins?

– 'Neaţa, Nana, am spus eu şi mi-am turnat o ceaşcă de cafea din ibricul aburind.

Nimic nu e mai bun dimineaţa. Am sorbit din cafeaua care era şi mai bună decît mirosea. O femeie care găteşte. O femeie care vorbeşte, gîndeşte, iluminează, irită.

– 'Neaţa, Alex, spuse ea ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat în seara precedentă. Tare ca piatra. Nu voia să-i supere pe copii, să-i sperie în vreun fel. Nici eu.

– O să vină cineva să se uite la telefon, i-am spus eu ce aflasem de la Sampson. O să mai vină şi altcineva, să stea aici vreo cîteva zile. Un detectiv. Se poate să fie Rakeem Powell. Îl cunoşti pe Rakeem.

Nanei nu-i plăcea deloc ce-i spuneam.

– Sigur că-l cunosc pe Rakeem. Mi-a fost elev, pentru numele lui Dumnezeu. Da să ştii că Rakeem n-are ce să caute aici. E casa *noastră*, Alex. E îngrozitor. Nu ştiu dacă am să fac faţă... la ce se întîmplă *aici*.

– Ce-are telefonul nostru? se interesă Jannie.

– Merge, am lămurit-o eu pe fetiţa mea.

72

Cele două cazuri de omucidere începuseră să se comporte ca un coşmar unic şi implacabil. Nu mai puteam să-mi trag răsuflarea. Mă durea stomacul şi n-avea să-mi treacă probabil pe toată durata investigaţiei. Situaţia era desprinsă parcă din Kafka şi dăduse peste cap toate forţele poliţiei metropolitane. Nimeni nu ţinea minte să se mai fi întîmplat aşa ceva.

M-am hotărît să-l ţin acasă pe Damon, să stea cu Nana şi Rakeem Powell cîteva zile. Ca măsură de siguranţă în plus. Speram să-l găsim pe tînărul de treisprezece ani destul de repede, să se termine măcar pe jumătate povestea de groază.

Continuam să cred că Sumner Moore voia să fie prins, sau că oricum va fi prins curînd. Neglijenţa cu care acţionase băiatul o indica. Speram să nu apuce să mai omoare un copil înainte să-l găsim.

M-am gîndit să-i mut pe Nana şi pe copii la una dintre mătuşi, dar am renunţat. Mai bine să stea acasă, cu Rakeem

alături. Era şi-aşa destul haos şi dezordine în viaţa lor. Cel puţin pentru moment.

În plus, aveam siguranţa că Nana nu s-ar fi dus să stea cu surorile ei fără să se lase cu război şi cu răniţi. Strada Cinci era căminul ei. Mai degrabă s-ar fi luptat decît să se mute. Cum mai făcuse.

Am plecat la Casa Albă dimineaţa devreme. M-am înfundat în biroul de la subsol, împreună cu un ibric de cafea şi cu un teanc de juma' de metru de hîrtii pe care trebuia să le citesc şi să le cîntăresc. Sute de rapoarte CIA şi dosare interne despre Kevin Hawkins şi celelalte „fantome" ale CIA.

M-am întîlnit cu Don Hamerman, cu procurorul general James Dowd şi cu Jay Grayer, la nouă şi ceva. Într-o sală de conferinţe frumos amenajată din aripa de vest, lîngă Biroul Oval. Mi-am amintit că la început Casa Albă a fost concepută cu scopul de a intimida vizitatorii, mai ales demnitarii străini. Simţeam încă acest efect, mai ales în împrejurările de faţă. „Casa americană" era imensă şi fiecare cameră avea un aer oficial şi impunător.

Surprinzător, Hamerman se mai potolise.

– L-ai impresionat pe preşedinte, spuse el. Şi ai fost convingător.

– Şi acum? am întrebat. Ce trebuie să facem? Aş vrea să fiu de folos.

– Am iniţiat o anchetă extrem de delicată, spuse Hamerman. Cei de la FBI se ocupă de asta. Hamerman se uită în jur. Mi s-a părut că îi revine încrederea în sine.

– Asta-i tot ce voiai să-mi spui? am întrebat după o tăcere de cîteva secunde.

– Deocamdată atît. Dumneata ai început şi e ceva. Nu e puţin lucru.

– E mare lucru, am izbucnit eu. E o investigaţie nenorocită de omucidere, la Casa Albă!

M-am ridicat şi am plecat la mine în birou. Aveam de lucru. Îmi tot repetam că fac parte din „echipă".

Pe la unsprezece şi jumătate Hamerman îşi strecură capul pe uşă. Ochii lui erau mult mai mari decît de obicei. Am crezut că s-a răzgîndit cu privire la anchetă sau că altcineva a gîndit pentru el.

Arăta schimbat.

– Preşedintele vrea să ne vadă acum.

73

Preşedintele Byrnes ne salută personal, unul cîte unul, pe toţi cei din echipa de criză. Ne aflam în Biroul Oval, care era într-adevăr oval.

– Vă mulţumesc că aţi venit. Bună ziua, Jay, Ann, Jeanne, Alex. Ştiu că sînteţi foarte ocupaţi şi sub o presiune extraordinară, începu el în timp ce noi ne ocupam scaunele.

Echipa de criză era adunată în păr, dar preşedintele era cel care domina încăperea şi prezida şedinţa neprevăzută. Era îmbrăcat într-un costum de afaceri, albastru închis. Părul de culoarea nisipului părea proaspăt tuns şi nu m-am putut abţine să mă întreb dacă nu cumva se tunsese de dimineaţă şi, dacă da, cînd avusese timp.

Ce se întîmplase de data asta? Să fi contactat din nou Jack şi Jill Casa Albă?

Am aruncat o privire spre Jeanne Sterling. A dat din umeri şi a făcut ochii mari. Nici ea nu ştia ce se petrece. Nimeni nu părea să ştie ce vrea preşedintele, nici măcar Hamerman.

După ce ne-am aşezat cu toţii, preşedintele luă cuvîntul. Stătea în picioare flancat de două drapele, unul al armatei şi altul al aviaţiei. Părea să-şi controleze emoţiile, ceea ce nu-i de colo.

– Harry Truman spunea, începu el, că dacă vrei să ai un prieten la Casa Albă trebuie să-ţi cumperi un cîine. Cred că am ajuns să înţeleg sentimentele care i-au inspirat această remarcă. De fapt, sînt sigur.

Preşedintele era un vorbitor neobişnuit de convingător. Ştiam asta deja din discursul rostit de el în Convenţie şi din alte cuvîntări televizate – semăna la stil cu Franklin Delano Roosevelt. Fără îndoială că era în stare să se folosească de talentul lui oratoric chiar şi în faţa unei audienţe reduse, chiar şi a unei adunături cinice cum eram noi.

– Ce pacoste regală poate să fie şi poziţia asta a mea. Nu ştiu cine a spus că „n-am să candidez, nici dacă sînt rugat; n-am să servesc, nici dacă sînt ales", dar bine a spus. Credeţi-mă pe cuvînt.

Preşedintele zîmbi. Avea darul de a te face să crezi că ţi se adresează personal. Mă întrebam dacă o făcea dinadins. Cît din toate acestea era joc actoricesc de înaltă clasă?

Ochii albaştri ai preşedintelui se opriră pe rînd asupra fiecăruia. Părea să ne judece şi, mai mult, să comunice cu fiecare, individual.

– M-am gîndit mult la situaţia nefericită în care ne aflăm. Am discutat cu Sally noaptea tîrziu, cîteva nopţi la rînd. Ca să fiu sincer, m-am gîndit prea mult la Jack şi Jill. De cîteva zile, acest circ nenorocit a fost problema şi distracţia majoră

a executivului acestei țări. A perturbat deja ședințele guvernului și a dat peste cap programul tuturor. Această situație nu mai poate fi tolerată. E rău pentru țară, pentru oameni, pentru sănătatea noastră mentală, inclusiv a mea și a lui Sally. Restul lumii ne vede slăbiciunea și instabilitatea. Nu e permis ca amenințarea a doi țicniți să perturbe guvernarea Statelor Unite. Nu putem permite așa ceva. În consecință, am luat o hotărîre dificilă și era de datoria mea să decid. Vreau să vă împărtășesc această hotărîre, pentru că veți fi afectați cu toții, alături de Sally și de mine.

Președintele Byrnes controlă încă o dată din priviri încăperea. Nu știam încă unde vrea să ajungă, dar procedeul mă fascina. Președintele înainta cîte un pas, după care verifica dacă-l urmăm. Era evident că avea să ne dea un ordin, dar încă mai părea să încerce să ne aducă la consens.

– La Casa Albă lucrurile trebuie să-și reia cursul firesc. N-avem încotro. America nu poate să fie ținută ostatică de pericole sau amenințări, imaginare sau reale. Asta e decizia pe care am luat-o și la sfîrșitul zilei de azi va deveni operativă. Trebuie să mergem mai departe, să ne ținem de program.

Un freamăt de neliniște umplu încăperea după anunțarea deciziei președintelui. Ann Roper suspină cu voce tare. Don Hamerman lăsă capu-n jos, aproape s-atingă genunchii. Am rămas cu ochii țintă la președinte.

– Înțeleg perfect că vă îngreuiez sarcina, și asta nu exprimă nici pe departe adevărata situație. Cum naiba să mă protejați dacă eu nu cooperez, nu vă urmez recomandările? Ei bine, nu mai pot să cooperez. Nu și dacă asta înseamnă să spun lumii întregi că doi psihopați sînt în stare să ne dea guvernul peste cap. Adică exact ce se petrece acum. Asta se întîmplă, oameni buni. Începînd de mîine, revin la agenda mea obișnuită. De-acum încolo nu mai discut despre această

problemă. Iartă-mă, Don. Se uită la şeful personalului în timp ce-i respingea oficial sfaturile. De asemenea, am hotărît să fac vizita anunţată la New York, miercuri. Don, îţi cer scuze încă o dată. Sper să avem cu toţii mult noroc în ceea ce întreprindem. Faceţi-vă datoria, vă rog. Eu încerc să mi-o fac pe a mea. Nu vor exista nici un fel de regrete, indiferent de ce se va întîmpla de acum înainte. S-a-nţeles?

– Am înţeles. Toată lumea dădu din cap în semn că da. Toţi ochii erau aţintiţi asupra preşedintelui, inclusiv ai mei. Preşedintele Byrnes fusese pasional şi impresionant în acelaşi timp.

Categoric, nu vor exista regrete, mi-am repetat în minte. Eram sigur că am să ţin minte aceste cuvinte toată viaţa, indiferent ce se va întîmpla, indiferent de planurile de viitor ale lui Jack şi ale lui Jill.

Thomas Byrnes tocmai îşi punea viaţa-n joc, cu adevărat în joc.

Preşedintele îşi punea viaţa-n mîinile noastre.

– Apropo, Don, îi spuse preşedintele lui Hamerman la sfîrşit, pune pe cineva să se intereseze şi fă-mi rost de un nenorocit de cîine. Cred că am nevoie de un prieten.

Am izbucnit cu toţii în rîs, chiar dacă nu ne venea a rîde.

74

În noaptea aceea zăpada se aşternuse de cîţiva centimetri pe străzile din Washington. Frigul îţi pătrundea în oase.

Asasinul de la Sojourner Truth se trezi cu o senzație de frică. Se simțea foarte singur. Și *foarte încolțit.* Mai mult decît atît, îl îneca tristețea.

Nici fericire, fericire. Nici bucurie, bucurie.

Era scăldat în sudoare rece și dezgustătoare. Își amintea că visase cum omora oameni pe care-i îngropa apoi sub vatra căminului din casa de țară a bunicilor, din Leesburg. Era același vis care-l urmărea de ani de zile, de cînd ținea minte, încă de cînd *era copil.*

E oare doar un vis, sau chiar am comis faptele alea înspăimîntătoare? se întreba el deschizînd ochii. Încercă să-și concentreze privirea pe lucrurile care-l înconjurau. *Unde mama dracului sînt?*

Își aminti apoi unde se afla, unde venise să-și petreacă noaptea. Era năucitor. Ce idee genială avusese!

Un cîntec, *cîntecul lui*, îl obseda:

Sînt un ratat, baby,
Ce-ar fi să mă omori?

Ascunzătoarea era meseriașă. Sau poate fusese doar tîmpit și neglijent. Meseriașă? Sau tîmpită? Una din două, judecați singuri.

Se găsea în propria lui casă, la etajul trei.

Încercă să-și bage-n cap ideea că era în siguranță. Nene, ce mult îi plăcea ideea asta.

Stăpînea situația. Nimic nu-i scăpase de sub control. Putea să fie la fel de tare și de important ca Jack și Jill. La dracu', putea să fie mai tare și mai bun decît ticăloșii ăia. Știa că e în stare. Putea să le dea cu tifla.

Bîjbîi în jur pe podea după rucsacul lui credincios. *Unde dracu' l-am pus?... Perfect, e aici. Meserie!* Răscoli în rucsac și găsi lanterna. O aprinse.

– Să fie lumină, şopti el. Tra-la-la.

Măi, să fie, chiar se afla acasă, în pod. Nu visase. *Era* asasinul de la şcoala Sojourner Truth, în persoană. Îndreptă fasciculul luminos spre ceasul de la mînă. Cadou de ziua lui, cînd împlinise doisprezece ani. Genul ăla de ceas sofisticat de-l poartă piloţii. Uau, ce impresionat fusese! Poate că merita să încerce să devină pilot de avion, pînă la urmă, cînd totul avea să se termine. Să piloteze un F-16.

Ceasul arăta ora 4:00 a.m. *Înseamnă că atîta este.*

– Ora vîrcolacilor, spuse el în şoaptă. Era vremea să coboare din pod. Era vremea să arate lumii ce poate în continuare. Era timpul ca ceva nemaipomenit şi uluitor să se întîmple.

Crime perfecte.

Trebuie, trebuie, trebuie.

75

Coborî masiva scară pliantă încet şi cu mare atenţie, pînă atinse etajul al doilea al casei. Casa lui. Dacă întîmplarea ar face ca părinţii lui adoptivi să se trezească chiar acum să se uşureze, ce probleme ar mai avea.

Dar şi ei ar avea o surpriză.

Neplăcută surpriză, dacă vă interesează.

Avea mici probleme cu respiraţia. Nu era treabă uşoară. Trebuia să aşeze scara grea şi voluminoasă, uşor, pe podeaua de la etajul doi, dar scara izbi duşumeaua cu zgomot.

– Fir-ai al dracului de tîmpit, îşi spuse el.

Încă nu-şi recăpătase complet răsuflarea. Avea trupul acoperit cu un strat gros de sudoare, asemeni cailor dimineaţa. Observase fenomenul la ferma bunicilor. Nu putea să uite: *sudoarea care se transformă în faţa ochilor tăi într-o cremă spumoasă.*

– Fricosule, se admonestă el, încercînd să-şi ia în derîdere laşitatea. Gunoi sperios. Mucosule. Eşti un ratat.

Refrenul cîntecului său:

Aşteptă să-i mai treacă puţin panica şi nervozitatea de gheaţă. Aşezat în capul scării pliante, respira adînc şi ritmic. Experienţa era traumatizantă – să trăieşti aşa ceva pe bune, în viaţa adevărată.

Într-un tîrziu porni să coboare pe scara instabilă de lemn, cu *picioarele instabile, de lemn*, de parcă era pe picioroange. Era cît se poate de atent să nu facă zgomot.

Ajuns jos se simţi un pic mai bine. Terra firma.

Coborî în vîrful picioarelor scara ce ducea la etajul unde se afla dormitorul principal. Deschise uşa şi o rafală de aer rece îl izbi în faţă.

Tatăl lui adoptiv dormea cu fereastra deschisă chiar şi în decembrie, chiar dacă ningea. Căldura polară nu-i lăsa probabil să crească părul blond-argintiu, tuns milităreşte. Economisea banii de frizer. Labagiul dracului!

– Îţi arde de amor pe frigul şi întunericul ăsta? şopti el în barbă. Era aproape sigur de asta.

Se apropie mai mult de patul lor imperial. Foarte aproape. De altarul dragostei lor, de tronul lor sacru.

De cîte ori îşi imaginase momentul acesta? Exact momentul ăsta.

Cîţi alţi copii şi-au visat un asemenea moment de mii de

ori? Fără să facă totuşi nimic să-şi împlinească visul. Ratații! Era plină lumea de ei.

Era la limita celei mai rele crize, cu adevărat rea. I se ridicase părul pe ceafă.

Vedea în roşu toate detaliile din dormitor. Un roşu ceţos. Ca şi cum ar fi privit în infraroşu.

Era... pe... cale... să... izbucnească...

Simţea că explodează într-un miliard de... bucăţele.

Deodată, urlă cu toată puterea:

– *Treziţi-vă şi mirosiţi împuţita aia de cafea!*

Plîngea. Pentru ce motiv, nu ştia. Nu-şi amintea să mai fi plîns aşa de cînd era mic, un copil cu adevărat mic.

Îl durea pieptul ca şi cînd cineva i-ar fi dat un pumn cu putere. Sau l-ar fi lovit cu o bîtă de base-ball de juma' de metru. Simţea că e pe cale să dea înapoi. Băiatul bun din el cîştiga teren. Se simţea ca Holden Caulfield. Simţea căinţa. Nevoia să cîntărească de trei ori fiecare împuţită de mişcare înainte şi după.

– Poc, urlă el din toate puterile.

– Poc, strigă încă o dată.

– Poc.

– Poc.

– Poc.

– Poc.

– Poc.

– Poc.

– Poc.

– Poc.

– Poc.

Şi cu fiecare urlet ce-ţi îngheţa sîngele-n vene apăsa pe

trăgaciul pistolului Smith & Wesson. Mai băga cîte un glonț în cele două siluete adormite. *Douăsprezece focuri,* dacă numărase corect – şi el era genul care număra totul foarte corect. Douăsprezece gloanțe, exact cîte primiseră Jose şi Kitty Menendez.

În sfîrşit îi folosea la ceva educația militară primită la şcoala Roosevelt, îi trecu lui prin cap. Pînă la urmă, se dovedise că profesorii lui aveau dreptate. Colonelul Wilson ar fi fost mîndru de felul în care țintise şi mai presus de toate de fermitatea execuției, de simplitatea planului şi de curajul extraordinar de care dăduse astăzi dovadă.

Părinții lui adoptivi erau anihilați, complet înfrînți şi aproape dezintegrați de rafala a cărei țintă fuseseră. Nu simțea nimic – poate doar mîndrie pentru ce făcuse, pentru profesionalismul cu care o făcuse.

Nimeni era aici. Nimeni a făcut asta.

Scrise mesajul cu sîngele lor.

După care fugi afară să se joace în zăpadă. Curtea se umplu de sînge, sîngele era peste tot. Putea să facă ce voia, oameni buni. Putea să facă orice i-ar fi trecut prin cap, acum. Nimeni nu putea să-l oprească pe Nimeni.

76

A mai fost descoperit un copil ucis.
Băiat. În urmă cu mai puțin de o oră.
John Sampson primi ştirea pe la şapte seara. Nu-i venea

să creadă. Nu putea şi nu voia să accepte ceea ce i se spunea. Era vineri, treisprezece. Data fusese aleasă deliberat?

Încă un copil omorît în parcul Garfield. Corpul fusese lăsat acolo. Voia din tot sufletul să pună mîna pe Sumner Moore, şi asta chiar acum.

Sampson parcă pe strada Şase şi o porni pe jos prin parcul dezolant şi lugubru. *Se-ngroaşă gluma*, gîndea el apropiindu-se de luminile roşii şi galbene ale ambulanţelor, care străluceau în faţă.

– Detectivul Sampson, faceţi loc, spuse el croindu-şi drum prin cercul de uniforme ale poliţiei.

Una dintre uniforme ţinea în lesă o potaie gri cu alb care nu contenea să hămăie. O tuşă stranie în tabloul straniu.

– Ce-i cu cîinele ăsta? Al cui e?

– Cîinele a descoperit victima. Proprietarul l-a lăsat liber în parc cînd s-a întors de la lucru. Corpul băiatului a fost acoperit cu trei crengi. Nimic altceva. Ca şi cînd cineva ar fi vrut să fie descoperit.

Sampson dădu din cap. Apoi făcu o mişcare care-l apropie de cadavru. Victima era evident mai în vîrstă decît Vernon Wheatley ori Shanelle Green. Sumner Moore renunţase la copii foarte mici. Strigoiul cel mic o luase razna de tot.

Un fotograf de la poliţie făcea poze şi blitzul puternic avea, în contrast cu pătura de zăpadă care acoperea parcul, un efect dramatic.

Gura şi nasul băiatului erau acoperite cu bandă izolantă. Sampson trase aer în piept şi se aplecă spre medicul legist, o femeie pe care ştia că o cheamă Esther Lee.

– De cînd crezi că e mort? o întrebă Sampson.

– Greu de spus. Poate de treizeci şi şase de ore. Procesul

de descompunere este mult încetinit pe frigul ăsta. Am să ştiu mai mult după autopsie. Băiatul a fost bătut cu brutalitate. Cu un drug de metal sau o rangă, ceva greu, oricum. A încercat să se apere. Are vînătăi pe amîndouă mîinile, pe braţe. Îmi pare rău, săracul băiat.

– Ştiu, Esther. Şi mie-mi pare rău.

Ceea ce Sampson putea să vadă din gîtul băiatului era umflat şi lipsit de culoare. Gîndăcei negri mişunau la limita părului. O linie subţire de viermi marca o despicătură a scalpului, deasupra urechii drepte.

Sampson înghiţi în sec, se strîmbă şi se forţă să ocolească trupul băiatului pentru a-l putea privi din cealaltă parte. Nu ştia nimeni, nici măcar Alex, că asta era partea cu care nu se împăca din munca lui. Cadavre în descompunere.

– N-o să-ţi placă, îl avertiză Esther Lee înainte să arunce o privire. Te previn.

– Ştiu că n-o să-mi placă, mormăi el. Îşi suflă în pumni, dar asta nu-l ajută cine ştie ce.

Vedea acum faţa băiatului. O vedea, dar nu-i venea să creadă. Ce vedea nu-i plăcea, fără îndoială. Esther Lee avusese dreptate.

– Iisuse Hristoase! strigă el. Iisuse, Iisuse, Iisuse! Fă să înceteze chestia asta îngrozitoare!

Sampson se ridică în picioare. Avea doi metri, dar nu era suficient de înalt, nu era destul de mare. Nu-i venea să-şi creadă ochilor – *chipul băiatului.*

Acest omor era prea mult pentru el, deşi văzuse ceva în viaţa lui de poliţist în D.C.

Băiatul ucis era Sumner Moore.

Partea a V-a

Fără reguli.
Fără regrete

77

Nimic nu începe cu adevărat atunci cînd credem noi. Şi totuşi, cred că atunci a început cu adevărat.

Jannie şi cu mine eram în bucătărie şi vorbeam în limba noastră specială. Cuvintele acelea nu însemnau neapărat ceva, sentimentele contau.

– Ştii, astăzi aniversăm ceva, i-am spus eu. O aniversare deosebită, am adăugat atingîndu-i obrazul delicat. Delicat ca pîntecele unui fluturaş.

– Serios? replică Jannie şi îmi aruncă una din cele mai sceptice priviri ale Nanei.

– Dacă-ţi zic! Azi e ziua în care ţi-am citit pentru a cincea suta oară *The Stinky Cheese Man*.

– Bine, fie, spuse ea zîmbind în pofida voinţei ei. Mai citeşte-o o dată. Îmi place cum o citeşti.

Am citit povestea încă o dată. După ce am terminat cu Stinky Cheese, am mai stat puţin cu Damon, apoi cu Nana. După care am urcat să-mi fac bagajul.

M-am întors şi am discutat pe verandă cu Rakeem Powell. Rakeem îşi aştepta schimbul. Sampson avea să preia tura de noapte. Omul-Munte întîrzia, ca de obicei, şi nu trimisese vorbă – ceea ce nu-i stătea în obicei, dar ştiam că are să vină.

– Cum te simți? l-am întrebat pe Rakeem.

– Nu-ți fă griji, mulțumesc. Vine el, Sampson, pînă la urmă. Ai grijă de tine.

M-am dus la maşină. Am intrat şi am pus o casetă care mi se părea potrivită momentului, sau stării mele. Finalul celui de-al doilea concert pentru pian de Saint-Saëns. Visul meu dintotdeauna era să fiu în stare să cînt bucata asta la pianul meu de pe verandă. Visuri, visuri.

Am ascultat muzica vrăjită pe drumul spre aeroportul Andrews, unde *Air Force One* se pregătea să decoleze.

Preşedintele Byrnes pleca la New York şi eu îl însoțeam.

Fără regrete.

78

S-au spus versiuni contradictorii, dar iată ce s-a întîmplat şi cum s-a întîmplat. Ştiu, pentru că am fost acolo.

Luni seara, nouă zile înainte de Crăciun, pe o ceață gri-albăstruie şi pe o ploaie uşoară, am aterizat pe aeroportul La Guardia din Long Island. Presa nu cunoştea mare lucru despre programul vizitei preşedintelui Byrnes, dar acesta voia să-şi respecte angajamentul de a ține o cuvîntare la New York a doua zi de dimineață. Thomas Byrnes avea reputația unui om care-şi respectă angajamentele, care se ține de cuvînt.

S-a hotărît să ne deplasăm din La Guardia în Manhattan cu maşina, nu cu elicopterul. Preşedintele refuza să se mai ascundă. *Mizeră oare Jack şi Jill pe un asemenea curaj*

sau pe o asemenea aroganţă din partea lui? mă întrebam. Îl vor urma Jack şi Jill pe preşedinte la New York? Eram aproape sigur de asta. Se potrivea cu ceea ce ştiam despre ei pînă acum.

– Vino cu noi în maşină, îmi spuse Don Hamerman pe cînd ne grăbeam să străbatem pista, cu ploaia rece de decembrie în faţă. Hamerman, Jay Grayer şi cu mine coborîsem din *Air Force One* împreună. În timpul zborului am stat laolaltă şi am pus la punct planul de apărare a preşedintelui Byrnes împotriva unei eventuale tentative de asasinare la New York. Am fost atît de prins în discuţie, încît n-am luat aminte la condiţiile speciale ale zborului.

– Maşina noastră o să fie imediat în urma preşedintelui. Putem să ne continuăm mica noastră conversaţie pe drumul spre Manhattan, adăugă Hamerman.

Ne-am urcat într-un Lincoln sobru, albastru, parcat la nici cincizeci de metri de avion. Era aproape ora zece seara şi în acea parte a aeroportului se luaseră măsuri de securitate. Oameni ai Serviciului Secret, agenţi FBI şi poliţişti din New York erau peste tot. Cele cinci limuzine ale coloanei prezidenţiale erau înconjurate de cel puţin trei duzini de maşini alb-albastre ale poliţiei din New York, fără să mai socotim echipele pe motociclete Harley. Agenţii din Serviciul Secret se uitau ţintă la cerul înnorat, ca şi cînd s-ar fi aşteptat ca Jack şi Jill să aterizeze din clipă-n clipă pe pista din La Guardia.

Am aflat că NYPD avea cel puţin cinci mii de ofiţeri de poliţie însărcinaţi cu protecţia preşedintelui pe toată durata vizitei. Plus peste o sută de detectivi. Serviciul Secret încercase să-l convingă pe preşedinte să stea la baza Gărzii de Coastă, din Governors Island, sau la Fort Hamilton, Brooklyn. Preşedintele insistase că e o chestiune de principiu să stea în

Manhattan. *Fără regrete.* Cuvintele rostite de el în Biroul Oval mi se învîrteau încontinuu în cap.

M-am aşezat în scaunul confortabil de piele al maşinii. Mă simţeam ameţit. Să mergi în coloana prezidenţială, în spatele maşinii preşedintelui, pe care Serviciul Secret o numea „diligenţa".

Două echipaje NYPD şi-au luat locul în frunte. Luminile roşii şi galbene au început să se învîrtească repede în cercuri caleidoscopice. Coloana prezidenţială părăsea aeroportul La Guardia.

Don Hamerman vorbi primul, deîndată ce maşina porni.

– Nimeni nu l-a văzut pe Kevin Hawkins în ultimele zile, nu-i aşa? Hawkins pare să se fi evaporat de pe faţa pămîntului.

În voce i se simţea frustrarea, mînia şi obrăznicia lui obişnuită. Îi plăcea mult să-i ia de sus pe ceilalţi, însă nici eu, nici Grayer n-aveam de gînd să-i facem jocul.

– Nimeni nu ne cunoaşte traseul, continuă Hamerman. Am stabilit ruta abia acum cîteva minute.

N-am putut să tac.

– Noi cunoaştem traseul. Băieţii din NYPD cunosc traseul – dacă nu, îl vor cunoaşte imediat. Kevin Hawkins se pricepe să pătrundă mistere. Kevin Hawkins e bun, punct. E unul dintre cei mai buni *oameni ai noştri*.

Jay Grayer privea ţintă prin geamul şiroind de ploaie la traficul rapid de pe autostradă. Vocea lui părea să vină de departe.

– Ce crezi despre Kevin Hawkins? mă întrebă.

– N-am nici o îndoială că Hawkins e implicat într-un fel sau altul. E de extremă dreapta. Are legături cu anumite grupuri opuse politicii şi planurilor preşedintelui. A mai avut

probleme. E suspectat de omucidere în interiorul CIA. Pare omul perfect.

– Dar ai şi reţineri în ceea ce-l priveşte? rosti întrebător Grayer. Învăţase destul de repejor să mă cunoască.

– Din ceea ce am citit despre el, n-a avut niciodată un colaborator apropiat. Hawkins a fost întotdeauna un singuratic, cel puţin pînă în prezent. Se pare că are probleme în relaţiile cu femeile, în afară de sora lui din Silver Spring. Nu prea ştiu cum se potriveşte treaba cu Jill aici. Nu-l văd pe Hawkins lucrînd dintr-o dată cu o femeie.

– Poate că a găsit în sfîrşit un suflet geamăn. Se mai întîmplă, spuse Hamerman.

Mă îndoiam că era şi cazul lui Hamerman.

– Ce altceva se mai spune despre Hawkins? continuă Grayer.

Mă asculta cu ochii închişi.

– Toate profilele lui psihologice alcătuite de FBI sugerau că era posibilă oricînd o scăpare de sub control. Nu ştiu cum se poate justifica faptul că a fost ţinut activ atîţia ani în Asia şi America de Sud. Urmează partea cea mai interesantă: Hawkins e în stare să se dedice unei cauze în care crede. Crede cu putere în importanţa serviciilor de contrainformaţii pentru apărarea noastră naţională. Preşedintele Byrnes nu crede, lucru pe care l-a declarat public în cîteva ocazii. Aşa s-ar putea explica scenariul Jack şi Jill. *Ar putea fi* explicat. Hawkins are destulă experienţă şi suficiente resurse pentru a putea fi atras în asasinat. E posibil ca el să fie Jack. Şi dacă-i aşa, va fi tare greu de oprit.

Începuserăm să traversăm podul străzii Cincizeci şi nouă spre Manhattan. New York, New York. Coloana prezidenţială era o paradă stranie şi ireală de sirene asurzitoare şi lumini

strălucitoare. Insula Manhattan se întindea în fața noastră.

New York-ul arăta incredibil de mare şi de copleşitor, capabil să ne înghită cu totul. *Aici se poate întîmpla orice*, mi-am zis eu, şi aşa gîndeau şi Don Hamerman şi Jay Grayer, puteam să jur.

Bum!

Bum!

Bum!

Am sărit în sus cu toții pe bancheta din spate a limuzinei. Am pus mîna pe armă – gata pentru aproape orice, gata pentru Jack şi Jill.

Ne uitam îngroziți la automobilul preşedintelui, la *diligență*. În maşină se lăsase o tăcere desăvîrşită. Îngrozitoare tăcere. Apoi am izbucnit cu toții în hohote de rîs.

Zgomotele pe care le auzisem nu erau focuri de armă. Semănau, atîta tot. Alarmă falsă. Dar ne trecuseră fiori reci.

Trecurerăm peste grătarul vechi şi deformat al rampei de ieşire de pe pod. La zgomotul brusc şi neaşteptat fuseserăm gata să facem cu toții atac de cord. Fără îndoială că acelaşi lucru se petrecuse şi în maşina preşedintelui.

– Iisuse, oftă tare Hamerman. Deci, cam aşa ar fi. Doamne, Dumnezeule!

– Eram acolo, la Washington Hilton, cînd Hinckley a tras în Reagan şi în Brady, spuse Jay Grayer cu o voce tremurătoare.

Am înțeles că retrăise adineauri acea experiență, alături de Reagan şi James Brady. Că se întorsese în timp, o experiență pe care nu i-o doream nimănui.

Mă întrebam ce rol ar putea să joace astăzi Grayer. Mă îndoiam de fiecare din echipă.

M-am uitat cum maşina preşedintelui era înghițită de

străzile aglomerate şi luminate feeric ale New York-ului. Steagurile Americii fluturau frenetic în briza rîului.

Fără regrete.

79

Fotoreporterul sosise la New York luni, 16 decembrie, după-amiaza devreme, gata de treabă.

Se hotărîse să facă drumul de la Washington cu maşina. Era mult mai sigur aşa. Acum se plimba pe Park Avenue, pe unde avea să treacă mîine dimineaţă coloana preşedintelui – peste numai cîteva ore. Se relaxa înainte de ziua istorică, atent la priveliştile şi sunetele New York-ului în sărbătoare.

Lui Kevin Hawkins îi veneau în minte imagini aleatoare – fotografii mentale din cazurile pe care le studiase: asasinarea lui JFK, a lui Martin Luther King şi a lui Robert Kennedy, chiar şi lamentabilul atentat împotriva lui Roland Reagan.

De un lucru nu se îndoia, că acest atentat nu se va sfîrşi lamentabil. *Era ca şi făcut. Thomas Byrnes n-avea nici o şansă. Nici o cale de scăpare.*

Se apropie de hotelul Waldorf-Astoria unde ştia că aveau să stea preşedintele şi soţia lui. Era tipic pentru preşedinte să nu asculte de sfaturile consilierilor săi. O trăsătură esenţială a profilului său psihologic.

Nu ascultă de experţi. Repară ce nu e stricat. Nebun arogant şi nefolositor. Trădător al poporului american.

Noaptea era rece şi frumoasă de cînd ploaia uşoară se

oprise. Aerul rece, în contact cu pielea, îi dădea o senzație plăcută. Era sigur că nu putea fi identificat drept Kevin Hawkins. Avusese grijă de asta. Erau cel puțin o sută de uniforme NYPD în jurul hotelului. N-avea nici o importanţă. Nimeni nu l-ar fi putut recunoaşte acum. Nici propria lui mamă, nici tata.

Strada din faţa hotelului era relativ aglomerată pentru ora tîrzie. Erau spectatori care veniseră în speranța să vadă cum este împuşcat preşedintele. Nu ştiau cînd şi unde trebuie să sosească, dar ştiau care erau hotelurile eligibile din centru. Erau mari şanse să fie Waldorf.

Ziarele locale, chiar şi *New York Times,* aveau manşete uriaşe despre Jack şi Jill şi drama în curs. Răstălmăceau totul, ca de obicei, dar asta nu putea decît să-i fie de folos în curînd.

Kevin Hawkins se amestecă în gloata zgomotoasă şi aproape festivă, unii dintre gură-cască fiind în drum spre pomul de Crăciun din Rockefeller Center. Vînătorii de senzațional adunați în fața hotelului erau ironici şi suficienți şi îi disprețuia pentru cinismul afişat, pentru aerele de superioritate. Îi disprețuia chiar mai mult decît pe preşedintele inutil pe care venise să-l omoare.

Se ţinea la limita exterioară a mulţimii – în caz că ar fi avut nevoie s-o ia din loc rapid. Nu-i plăcea că e nevoit să stea atît, însă coloana prezidențială nu respecta orarul pe care îl avea el, *drarul ce-i fusese dat.*

Într-un tîrziu, văzu gîturi întinse şi priviri îndreptate spre stînga. Se auzea zgomotul maşinilor care veneau pe Park Avenue. Coloana se apropia de hotel. Nu putea fi altceva.

Mai mult de o duzină de maşini opriră în faţa intrării acoperite de pe Park Avenue. După care lui Kevin Hawkins

aproape că nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Ticălosul dracului se hotărîse să intre în hotel pe intrarea din stradă, în loc să folosească garajul de la subsol. Voia să fie văzut – să fie fotografiat. Voia ca toată lumea să-i admire curajul... să vadă lumea că lui Thomas Byrnes nu-i e frică de Jack şi Jill.

Fotoreporterul îl urmări cu privirea pe încrezutul şi vanitosul şef de stat cum coboară din maşină. Ar fi putut să-l omoare pe Thomas Byrnes pe loc. O dată cu decizia fostului director de uzină de a-şi relua programul normal de lucru, reuşita asasinilor era garantată.

Amatorii iau decizii de amatori, Hawkins ştia asta. Întotdeauna. Era un lucru pe care conta în meseria lui.

Aş putea să-l omor chiar acum. Aş putea să-l omor pe preşedinte chiar aici, pe Park Avenue.

Ce senzaţii îmi provoacă acest lucru? Nerăbdare! Nu simt vinovăţie. Ce om ciudat am devenit, gîndea Kevin Hawkins.

Acesta era motivul pentru care venise aici astă-seară – testarea propriilor reacţii emoţionale.

Aceasta era repetiţia cu costume pentru marea premieră. Singura repetiţie de care avea nevoie şi de care avea parte.

Băieţii din Serviciul Secret îl conduseră cu profesionalism şi delicateţe pe preşedinte înăuntru. Se descurcaseră excelent. Trei rînduri strînse în jurul lui PP, persoana protejată.

Securitatea preşedintelui era foarte bună, dar nu de-ajuns de bună. Nici o securitate nu-i de-ajuns de bună. Nu pentru ce avea de gînd Kevin Hawkins.

Un atac kamikaze! Un atac sinucigaş. Preşedintele nu va reuşi să scape. Nimeni n-ar fi în stare. Era ca şi făcut.

Rămase să urmărească restul echipei cum coboară din maşinile negre şi albastre, strălucitoare, şi recunoscu aproape fiecare personaj. Făcu obişnuitele fotografii mentale. Duzini de fotografii pentru arhivă – arhiva din capul lui.

În sfîrşit, o văzu pe Jill. Părea teribil de calmă şi nepreocupată. Era şi ea o psihopată în felul ei, nu? Jill rămăsese în picioare în mijlocul harababurii şi înghesuielii. Apoi se făcu nevăzută în hotel alături de ceilalți.

În sfîrşit, fotoreporterul o porni agale în jos, pe Park Avenue, spre sediul MetLife, fost odată sediul Pan Am. Pe acoperiş se vedea silueta lui Snoopy pe capra saniei lui Moş Crăciun.

Preşedintele ar trebui să-şi facă o asigurare pe viaţă, gîndea el, *oricît l-ar costa. E ca şi mort. Lucru garantat.*

Dar ceea ce Kevin Hawkins nici măcar nu bănuia, habar n-avea, era că el însuşi fusese urmărit. Era sub supraveghere atentă, chiar atunci, în New York.

Jack îl urmărea pe Kevin Hawkins cum se plimba agale pe Park Avenue.

80

Jack – *cel inteligent.*

Jack – *cel ager.*

După ce Kevin Hawkins se făcu nevăzut pe Park Avenue, Sam Harrison părăsi zona aglomerată de lîngă Waldorf. New York-ul era deja la fel de răscolit de fenomenul Jack şi Jill ca

şi Washington, D.C. Asta era bine. Le uşura sarcina.

Acum avea altceva de făcut. Trebuia s-o facă, oricît de mare ar fi fost riscul. Era lucrul cel mai important pentru el.

La intersecţia dintre Lexington Avenue şi strada Patruzeci şi şapte era o cabină de telefon. Surprinzător, drăcia chiar funcţiona. Probabil că era singura în stare de funcţionare din zonă.

Formă numărul şi urmări cu privirea o tîrfă în culori ţipătoare care se punea în valoare peste drum, pe Lexington. Nu departe, un homosexual încerca să agaţe un adolescent blond. Băieţi şi fete intrau într-un bar tipic newyorkez pe nume Ride'm High. Plîngea după vechiul New York, după ceea ce fusese America, după bărbaţii adevăraţi care nu mai erau.

La New York avea de făcut o treabă importantă şi necesară. Jack şi Jill se apropiau de punctul culminant. Era convins că avea să ia cu el în mormînt adevărul. Nu se putea altfel.

Întotdeauna adevărul a fost mult prea periculos pentru a fi cunoscut de oameni. Adevărul nu-i face liberi, îi face doar mai nebuni. Cei mai mulţi oameni nu sînt în stare să privească adevărul în faţă.

În sfîrşit, cineva în Maryland îi răspunse la telefon. Îşi asumase un mic risc dînd acest telefon, dar merita. Trebuia s-o facă pentru propria lui integritate mentală.

În receptor se auzi vocea unei fetiţe. Simţi imediat o uşurare incredibilă, precum şi o bucurie pe care nu o mai cunoscuse de multe zile. Vocea fetiţei se auzea ca şi cum ar fi fost chiar aici, în New York.

– Karon la telefon. Cu ce vă pot fi de folos? spuse ea. El o învățase să răspundă la telefon.

Închise ochii şi toată atmosfera viciată a NewYork-ului, tot ceea ce urma să facă dispărură fără urmă. Pentru o clipă, mintea lui fu eliberată pînă şi de Jack şi Jill. Era în zona de siguranță. Era acasă.

Fetița lui era acum singurul lucru cu adevărat important. Singurul lucru care mai conta. I se dăduse voie să aştepte trează telefonul lui.

Nu era Jack cel care-şi apăsa acum receptorul de bărbie.

Nu era Sam Harrison.

– Tăticu' la telefon, spuse el celui mai mic dintre copiii săi. Salut, dulceață mică. Mi-e un dor nebun de tine. Ce mai faci? Unde-i mămica? Sper că aveți grijă unul de altul. Vă e dor de mine? Eu mor după voi.

De s-ar temina mai repede, gîndea el în timp ce vorbea cu fiica lui, apoi cu soția. Trebuia ca Jack şi Jill să reuşească. Urma să schimbe istoria. N-avea voie să se întoarcă acasă pe catafalc. În dizgrație. Ca cel mai mare trădător al Americii de la Benedict Arnold[1] încoace.

Nu, catafalcul era pregătit pentru preşedintele Thomas Byrnes. El era cel care merita să moară. Ca şi ceilalți. Fiecare fusese trădător, în felul său.

Jack şi Jill în capitală
au venit la curățat.

În curînd – foarte curînd – totul avea să se sfîrşească.

---

[1] General american, 1741–1801, în războiul de independență, care a devenit trădător (n.tr.).

81

Ceva mergea prost la hotel. Nu mă aflam decît de cîteva minute înăuntru şi eram deja conştient că există o breşă în securitate. Văzusem felul în care agenţii Serviciului Secret îl înconjuraseră pe preşedinte şi pe soţia lui pentru a-i introduce în foaierul strălucitor.

Thomas şi Sally Byrnes fuseseră escortaţi rapid spre apartamentul lor de la etajul douăzeci şi unu. Ştiam instrucţiunile pe de rost. Detectivii din NYPD colaboraseră îndeaproape cu Serviciul Secret. Verificaseră fiecare cale posibilă sau imposibilă de infiltrare în hotel, inclusiv metroul, canalizarea şi pasajele subterane. Cîini poliţişti antrenaţi pentru detectarea de bombe fuseseră aduşi în hotel cu puţin înainte de venirea noastră. Cîinii fuseseră duşi de asemenea la Plaza şi la Pierre, celelalte două hoteluri în care ar fi putut sta preşedintele.

– Alex, m-am auzit strigat din spate, Alex, vino aici. Aici, Alex. Jay Grayer îmi făcea semn cu mîna. A apărut deja o mică problemă. Nu ştiu cum au reuşit, dar e clar că sînt în New York. Jack şi Jill sînt aici.

– Ce mama dracului se petrece aici, Jay? l-am întrebat în timp ce străbăteam amîndoi culoarul mărginit de vitrine de sticlă, cu parfumuri în flacoane de un litru şi accesorii scumpe.

Jay Grayer mă conduse în biroul directorului hotelului, situat exact în spatele recepţiei din holul central. Camera gemea deja de agenţi din Serviciul Secret sau FBI şi de poliţişti din New York. Fiecare părea să asculte atent în aparatele de

emisie-recepție. Păreau ieșiți din minți, inclusiv directorul hotelului și șeful securității acestuia; se alesese praful de mîndria lor că toți președinții americani de la Hoover încoace au stat la Waldorf.

– Hai să aruncăm o privire. Arătați-mi mesajul, vă rog.

Notița se afla pe biroul de mahon alături de un buchet de trandafiri roșii ca sîngele. Am citit-o, cu Grayer uitîndu-se peste umărul meu:

Jack și Jill din capitală
Au venit la Șef cu flori.
Sîntem aici
Și socotim
Cîte ore ți-au mai rămas pînă să mori.

– Vor să ne facă să credem că sînt un cuplu de măscărici, i-am spus lui Jay.

– Și-i crezi?

– Al dracului să fiu dacă-i cred, dar văd că o țin pe-a lor. Face parte din plan. E evident că ei știu ce fac, pe cînd noi n-avem nici o idee.

Că Jack și Jill erau în New York, n-aveam nici o îndoială.

82

Ușa masivă de lemn de la dormitorul președintelui Byrnes se deschise la cîteva minute după miezul nopții. Apartamentul

prezidențial de la Waldorf era alcătuit din patru dormitoare şi două saloane, în zona turnului. Nu mai erau alţi oaspeți la acelaşi etaj, nici la etajul imediat următor sau la cel de dedesubt.

– Cine e? Preşedintele ridică privirea din cartea pe care o citea pentru a-şi calma nervii. Cartea era *Truman,* de David McCullough. Preşedintele aproape că scăpase din mîini volumul masiv, la zgomotul neaşteptat făcut de uşă.

Thomas Byrnes zîmbi la vederea siluetei care stătea între uşă şi dulapul uriaş.

– O, tu erai. Credeam că e Jill. Am impresia că mă place, în secret. Ceva îmi spune că, de fapt, mă iubeşte, spuse el rîzînd.

Sally Byrnes se strădui să zîmbească.

– Sînt doar eu. Voiam să-ți spun noapte bună. Şi să văd dacă totul este în regulă, Tom.

Preşedintele se uită drăgăstos la soția lui. De cîțiva ani dormeau în dormitoare separate. Avuseseră probleme. Erau însă prieteni apropiați. El credea că încă se mai iubesc şi că se vor iubi totdeauna.

– N-ai venit să mă seduci? Ce păcat!

– Bineînțeles că şi de asta am venit. În seara asta meriți să fii sedus.

Bărbatul ei zîmbi într-un fel care-i aducea aminte de vremuri mai bune, vremuri mult mai bune. Putea să fie fermecător cînd voia. Sally Byrnes o ştia prea bine. În plus, Tom se pricepea să-ți frîngă inima. Sally ştia şi asta. Din anii pe care-i petrecuseră împreună. *Agonie şi extaz* – aşa numea ea relația lor. Adevărul era – ca să fim drepți – că fusese mai mult extaz decît agonie. Credeau asta amîndoi, cu tărie.

Thomas Byrnes bătu uşor cu mîna pe marginea patului

imperial cu baldachin. Sally se apropie şi se aşează lîngă el. El se întinse după mîna pe care ea i-o oferi de bună voie. Îi plăcea să-l ţină de mînă pe Tom al ei. Simţea că-l iubeşte în ciuda rănilor pe care i le pricinuise în trecut, în ciuda tuturor necazurilor. Îl ierta pentru legăturile lui. Ştia că nu însemnaseră nimic pentru el. Era sigură de asta. Sally Byrnes îl înţelegea pe soţul ei mai bine decît oricine altcineva. Ştia cît de abătut era în acest moment, cît de speriat şi de vulnerabil era.

Şi îl iubea cu adevărat, cu toate ale lui, cu aroganţa, timiditatea, neîncrederea şi egoismul lui. Era conştientă că şi el o iubea şi că vor rămîne prieteni pe viaţă – ca două suflete gemene.

– Să-ţi spun ceva straniu, spuse el trăgînd-o mai aproape şi îmbrăţişînd-o cu tandreţe pe cea care-i era soţie de douăzeci şi şase de ani.

– Spune-mi. Aştept o dezvăluire totală, Mr. King. Era o replică din piesa „Nebunia lui George al III-lea", la care rîseseră amîndoi la Londra. Regina îi spunea lui George al III-lea Mr. King, cînd se aflau în pat.

– Cred că e cineva pe care îl cunoaştem. Am avut o discuţie cu detectivul acela de la Omucideri. A fost singurul care a avut tupeul să-mi spună-n faţă aşa ceva. Cred că e cineva apropiat, Sally. Asta face situaţia şi mai oribilă.

Sally Byrnes încercă să nu-şi arate teama. Ochii ei măsurară pereţii înalţi ai dormitorului. Stucatura se înălţa pînă la jumătatea pereţilor, restul fiind tapetat în albastru şi crem pastel. Doamne, cît de mult îşi dorea să se întoarcă amîndoi acasă, în Michigan. Asta era dorinţa ei cea mai puternică, ca ea şi Tom să se întoarcă acasă.

– I-ai spus asta lui Don Hamerman?

– Ţi-am spus ţie, şopti el. În tine am încredere. Numai în tine cred cu adevărat.

Sally îl sărută blînd pe frunte, apoi pe obraji şi pe buze.

– Eşti sigur?

– Sută la sută, spuse el. Deşi ai cîteva motive serioase să mă omori. Mai serioase decît Jack şi Jill, pot să jur.

– Ia-mă în braţe, şopti ea. Şi nu-mi mai da drumul.

– Strînge-mă, spuse el. *Tu* să nu-mi dai drumul. Aş sta aşa toată viaţa. Sally, iartă-mă.

Cineva apropiat. Cineva foarte apropiat. Preşedintele Byrnes nu-şi putea alunga gîndul din minte. *Cineva apropiat.*

– Ce-ţi doreşti de Crăciun, Tom? Ştii cum e presa – pe toate vor să le ştie.

Preşedintele Byrnes se gîndi cîteva clipe.

– Linişte. Vreau ca treaba asta să se termine.

83

Venise vremea să arate că e mai bun ca Jack şi Jill. În sinea lui, o ştia. De departe. Jack şi Jill erau nişte idioţi.

Casa familiei Cross era în beznă, întinzîndu-şi umbra pe strada Cinci din Southeast. Părea că toată lumea din casă adormise. *Vom vedea imediat. Avem noi grijă de asta*, îşi zicea asasinul.

Numele lui era Danny Boudreaux – dacă vă interesează. Veghease casa luminată de felinarele de pe stradă, ascuns de pîlcul de eucalipţi – singura ascunzătoare de pe stradă, altminteri.

Se gîndea cît de mult îi urăşte pe Cross şi familia lui.

Alex Cross îi aducea aminte de propriul lui tată, un polițist devotat şi el meseriei sale pentru care îi părăsise pe el şi pe mama lui. Îi abandonase ca pe un scuipat. Apoi mama s-a sinucis şi el s-a ales cu părinți adoptivi.

Familiile îi făceau greață, iar deşteptul de Cross se străduia să fie tăticul perfect. Un papagal, un cabotin, asta era. Mai rău, Cross îl subestimase rău şi îl provocase în cîteva rînduri.

Danny Boudreaux fusese coleg de clasă cu Sumner Moore la Theodore Roosevelt. Sumner Moore fusese mereu cadetul al dracului de perfect, elevul perfect, atletul-împuțit perfect. De astă-vară, Moore fusese afurisitul lui de *tutore*. Danny Boudreaux trebuise să meargă acasă la familia Moore de două ori pe săptămînă. Îl urîse de la prima vedere pe Sumner Moore, pe micul labagiu ascultător şi condescendent. Ura întreaga familie Moore, cu condescendența lor cu tot. Ei bine, îi învățase el minte. Le arătase el cine era *tutorele*.

Prima idee nemaipomenită fusese să facă în aşa fel încît Sumner Moore – *cadetul perfect* – să fie luat drept asasin. Se folosise de adresa lui de pe Prodigy şi îi momise pe polițai drept la el acasă. Ce festă urîtă le jucase – cea mai tare festă. După aia se hotărîse să scape de Sumner. Asta fusese a doua idee nemaipomenită. Îi făcuse plăcere să-l omoare pe Sumner, mai ceva decît pe copii.

Acum voia să-l învețe minte şi pe Cross. Era evident că Cross nu credea că merită să-şi piardă prea mult din timpul lui prețios cu asasinul de la Sojourner Truth. Danny Boudreaux nu se compara cu Gary Soneji, în ochii lui Alex Cross. Nici cu Jack şi Jill. Era un Nimeni, aşa-i?

Ei bine, o să mai vedem, dragă doctore Cross. Avem noi grijă să-i surclasăm pé Jack şi Jill şi pe ceilalți. Uită-te

bine la asta, doctore Rahat De-fectiv. Ai nevoie de o lecţie.

Peste o oră sau cam aşa ceva, o groază de oameni aveau să ştie că Danny Boudreaux nu trebuie subestimat, nu trebuie disprețuit.

Danny Boudreaux traversă strada Cinci, cu grijă să nu iasă de sub protecția umbrei copacilor. Intră direct în curtea bine întreținută a casei Cross.

Avea treisprezece ani, dar era scund pentru vîrsta lui. Nu depăşea un metru şaizeci şi cincizeci de kilograme şi n-arăta nici de-atît. Ceilalți cadeți îi spuneau Fetița, pentru că izbucnea în lacrimi de cîte ori îl tachinau, ceea ce se întîmpla tot timpul. *Pentru Danny Boudreaux viața era un iad de cînd începuse anul şcolar. Nu, dintotdeauna, toată viața lui de pînă atunci fusese un iad. Iisuse, cu cîtă plăcere îl omorîse pe Sumner Moore! Ca şi cum omorîse întreaga afurisita aia de şcoală!*

Îşi dăduse cu fard închis de pleoape pe toată fața, pe gît şi pe mîini cît stătuse în ascunzătoare. Purta blugi negri şi cămaşă neagră şi o mască neagră de camuflaj pe față. Ca să se asorteze cu cartierul afro-american, v-ați prins? Nu-i dăduse nimeni vreo atenție specială pe strada Şase, şi nici pe strada E, în drum spre strada Cinci.

Danny Boudreaux atinse patul armei semiautomate Smith & Wesson din buzunarul adînc al poncho-ului. Un pistol cu douăsprezece gloanțe. Încărcat la maxim. Îi dispăruse siguranța de sine. Începu iar să plîngă. Lacrimi fierbinți îi brăzdau fața. Le şterşe cu mîneca. Gata cu Fetița.

El era asasinul perfect.

84

Nimic în cer sau pe pămînt nu mai putea salva drăguța familie a lui Alex Cross. Le venise rîndul să moară. Era următoarea mişcare. Lucrul potrivit la timpul potrivit. Hei, hei, ce mai vrei?

Danny Boudreaux se apropia cu paşi mici de treptele intrării din spate. Nu făcuse nici un zgomot.

Putea să fie un cadet al dracului de bun la nevoie. Un soldățel minunat. În seara asta executa o manevră, atîta tot. Era în misiune nocturnă.

Caută şi distruge.

Din casă nu se auzea nici un zgomot. Nici măcar sonorul televizorului. Nu tu Letterman, Leno, nu tu Beavis şi Butt-head, sau reclame NordicTrack. Nu cînta nimeni la pian. Asta pentru că şi Cross dormea, probabil. Foarte bine. Somnul celor drepți, nu-i aşa?

Atinse clanța şi aproape imediat vru să-şi retragă mîna. Degetele simțiră răceala ca de gheață a metalului. Se abținu, totuşi. Apăsă pe clanță încet, încet. Apoi trase spre el.

Afurisita de uşă era încuiată! Din nu ştiu ce motiv nebunesc, îşi imaginase că n-o să fie. Asta nu-l împiedica nicidecum să pătrundă în casă, dar însemna să facă ceva zgomot.

Şi aşa ceva nu se făcea.

N-ar fi fost *perfect.*

Se hotărî să înconjoare casa şi să vadă cum stau lucrurile în față. Ştia că există o verandă. O verandă cu un pian. Unde

cîntă Cross cînd e trist – vai, ce trist o să mai fie bunul doctor Cross. După seara asta, numai tristeţea o să se aleagă de viaţa lui.

În continuare, nici un zgomot nu venea din casă. Ştia că Cross nu-şi mutase familia pentru a o feri de primejdie. Altă dovadă de lipsă de respect la adresa lui. Cross nu se temea de el. Ei bine, ar trebui să-i fie frică. La dracu', Cross ar trebui să facă pe el de frica lui!

Danny Boudreaux întinse mîna spre mînerul uşii de la verandă. Tînărul asasin simţi cum se îneacă în propria-i sudoare. De-abia mai respira. Era ca în cel mai rău dintre coşmare, şi coşmarele lui nu erau lucru de colo.

Detectivul John Sampson se uita drept la el! Uriaşul negru era pe verandă. Îl aştepta. Stătea acolo, negru ca infernul.

Fusese prins! Iisuse! Fusese atras în capcană. Se lăsase prins ca un ageamiu.

Dar – hei, stai puţin! Stai niţel!

Ceva nu se potrivea în tablou... sau se potrivea cum nu se poate mai bine!

Danny Boudreaux clipi din ochi, după care privi cu mare atenţie. Se concentră puternic. Sampson *dormea* în fotoliul moţos şi enorm de lîngă pian.

Picioarele încălţate numai cu şosete se sprijineau pe o perniţă asortată cu fotoliul. Tocul cu pistolul erau pe o măsuţă, la mai puţin de treizeci de centrimetri de mîna lui dreaptă. Pistolul era în toc.

Treizeci de centimetri. Hmmm. Numai treizeci de centimetri, gîndea asasinul cîntărind situaţia.

Danny Boudreaux se ţinea de clanţa uşii ca de un colac

de salvare. Nu se mişca. Îl durea pieptul ca şi cînd ar fi încasat un pumn.

Ce să facă? Ce să facă? Ce mama dracului să facă... treizeci de centimetri nenorociţi...

Mintea îi zbura cu un milion de kilometri pe secundă. Atîtea gînduri se învălmăşeau în creier, că se temea să nu explodeze.

Ar fi vrut să-l omoare pe Sampson. Să intre şi să-l cureţe pe cioroiul uriaş. După aia să se repeadă pe scări şi să termine cu familionul. Aşa de tare i-ar fi plăcut, încît simţea cum gîndul îl arde pe dinăuntru, îi prăjeşte creierul.

Frînturi din educaţia lui militară îi veneau în cap. *Valoarea curajului şi toate prostiile alea. Logica e mai presus de toate.* Ştia ce are de făcut.

Mai încet decît la venire, coborî scările de la veranda casei. Încă nu-i venea să creadă cît de aproape fusese să dea drept peste silueta enormă şi ameninţătoare a detectivului.

Poate că ar fi reuşit să-l cureţe pe cioroi – să-i zboare creierii. Dar poate că nu. Era ditamai lepădătura.

Nu, asasinul de la şcoala Sojourner Truth nu trebuia să rişte. Se distra mult prea bine, fusese atît de nostim pînă acum, nu merita să strice totul.

Avea de-acum ceva experienţă. Era din ce în ce mai bun.

Se făcu nevăzut în întuneric. Avea alternativă, erau cîteva lucruri pe care le putea duce la bun sfîrşit. Danny Boudreaux era liber în D.C. şi se distra teribil. Prinsese gustul. Avea tot timpul pentru Cross şi familia lui tîmpită, mai tîrziu.

Aproape că uitase asta atunci cînd îl umflase plînsul, cu cîteva minute mai înainte. Nu-şi luase doctoria de şapte zile –

mult-detestata Depakote, medicamentul afurisit care-i făcea greață.

Purta hanoracul lui preferat, din nou. *Fericire, fericire. Bucurie, bucurie.*

85

M-am trezit tresărind şi tremuram tot. Aveam pielea de găină şi inima îmi bătea cu furie.

Un vis urît? Se întîmplase ceva groaznic, în realitate sau în vis? În cameră era întuneric-beznă, toate luminile stinse, şi mi-a luat o secundă să-mi dau seama unde – pentru numele lui Dumnezeu – eram.

Apoi mi-am adus aminte. Mi-am amintit totul. Făceam parte din echipa însărcinată cu protecția preşedintelui, iar preşedintele făcuse totul ca sarcina să ne fie cît mai dificilă. Preşedintele hotărîse să plece din Washington, să iasă în lume, să demonstreze că nu-i e frică de teroriştii şi scrîntiții de orice soi.

Mă găseam în New York City la hotelul Waldorf-Astoria de pe Park Avenue. Jack şi Jill erau şi ei în New York. Erau atît de siguri de ei că ne lăsaseră încă o carte de vizită.

Am bîjbîit după lampa de la capul patului, apoi după afurisitul ăla de întrerupător. L-am găsit pînă la urmă şi-am apăsat pe el. M-am uitat la deşteptător. Ora două cincizeci şi cinci.

– E minunat, mi-am zis în sinea mea. E nemaipomenit.

M-am gîndit să dau un telefon la copiii mei din Washington. S-o sun pe Nana. Nu mi s-a părut o idee genială, dar m-a urmărit o vreme. M-am gîndit la Christine Johnson. M-am gîndit să-i dau un telefon acasă. *Nici să nu te gîndeşti!* Numai că de gîndit m-am gîndit şi tare mult îmi plăcea ideea să stau de vorbă cu ea la telefon.

Mi-am pus o pereche de pantaloni kaki, o pereche de pantofi Converse uzaţi şi un hanorac vechi. Am ieşit pe coridor. Simţeam nevoia să ies din camera de hotel. Simţeam nevoia să ies din propria-mi piele.

Hotelul Waldorf-Astoria era scufundat în somn. Cum era şi firesc. Excepţie făceau agenţii foarte treji din Serviciul Secret postaţi peste tot, în fiecare hol pe care l-am străbătut. Schimbul de noapte din garda preşedintelui era de veghe. Cei mai mulţi erau bărbaţi cu alură atletică. Din echipă făceau parte numai două femei.

– Ce faceţi, domnule detectiv, aveţi chef de o fugă prin New York? mă întrebă una dintre agentele Serviciului Secret, pe nume Camille Robinson. Era serioasă şi foarte dedicată, aşa cum păreau să fie cei mai mulţi din Serviciul Secret. Păreau să-l placă mult pe preşedintele Byrnes, destul de mult pentru a se lăsa împuşcaţi pentru el.

– Mintea mi s-a trezit şi a luat-o la fugă, de asta sînt sigur, am spus eu reuşind să zîmbesc. Pînă dimineaţă, are timp de vreo două maratoane. Totul e-n regulă? Aveţi nevoie de ceva, o cafea poate?

Camille scutură din cap în semn că nu şi rămase serioasă. Poţi să ai şi o femeie drept cîine de pază. Am văzut destule. Am salutat-o şi am plecat mai departe.

Cîteva gînduri nu-mi dădeau pace pe cînd mă plimbam prin hotelul în care domnea o linişte ireală. Mintea îmi alerga nebuneşte.

Moartea lui Charlotte Kinsey era o piesă care nu se prea potrivea în puzzle. Era posibil ca asasinatul acesta să fi fost executat de altcineva, nu de Jack şi Jill. Să fi fost vorba de un al treilea asasin? Ce rost avea un al treilea asasin? Care putea să fie logica?

Am continuat să merg pe coridor, urmînd în acelaşi timp în gînd o altă pistă.

Dar dacă era vorba de o conspiraţie de o mai mare amploare? Ca în Dallas, cînd cu JFK? Ca în Memphis, cînd cu dr. King? Unde puteam să ajung dacă urmam pista asta nebunească? Lista posibililor conspiratori era mult prea lungă şi, oricum, eu nu aveam resursele necesare pentru a ajunge la cei mai mulţi dintre suspecţi. În echipa de criză se discuta mult despre conspiraţii. FBI era obsedat de conspiraţii..Ca şi CIA... dar un fapt anume nu putea fi negat: la treizeci de ani de la asasinarea celor doi Kennedy, nimeni nu era prea sigur că măcar uneia dintre cele două crime i s-a dat de capăt.

Cu cît mă scufundam mai mult în teorii ale conspiraţiei, cu atît înţelegeam mai bine că era imposibil să ajungi undeva. Nimeni nu reuşise, de asta eram sigur. Vorbisem cu cîteva persoane de la arhive şi de la Centrul pentru Cercetare din Washington, care ajunseseră la aceeaşi concluzie. Sau fundătură.

Mă plimbam pe coridorul de la etajul douăzeci şi unu, unde dormea preşedintele. Mi-a trecut prin cap gîndul înfiorător că s-ar putea să fie mort în patul lui; că Jack şi Jill au apucat să lovească şi că au lăsat un bilet, încă un poem pe care-l vom găsi de dimineaţă.

– Totul e-n regulă? i-am întrebat pe agenţii din faţa uşii de acces în apartamentul prezidenţial.

M-au cercetat cu atenţie, ca şi cum s-ar fi întrebat „ce caută ăsta aici?“.

– Deocamdată, răspunse unul, înțepat. N-am avut nici o problemă.

În sfîrşit, am făcut un cerc larg şi m-am întors în camera mea. Era aproape patru dimineața.

M-am strecurat în cameră. M-am aşezat pe pat. M-am gîndit la conversația pe care o avusesem cu Sampson, cu o seară înainte, despre moartea lui Sumner Moore. Se pare că nu Sumner Moore era asasinul de la şcoala Sojourner Truth. Am încercat să nu mă mai gîndesc la nici unul dintre cazuri.

Am ațipit şi m-am trezit la şase cînd a pornit deşteptătorul cu radio – ca o alarmă de incendiu – chiar lîngă capul meu.

Urla muzică rock-and-roll. „K-Rock“ în New York. Howard Stern îmi vorbea. Lucrase în Washington, cu ani în urmă. Howard zicea: „Preşedintele e-n oraş. E posibil ca Jack şi Jill să fie departe?“

Toată lumea era la curent. Coloana prezidențială pleca prin Manhattan la unsprezece. Diligența era gata de drum.

86

În New York era timpul să se scrie istoria. Venise vremea. Jocul încetase să mai fie un joc.

Jack alerga în forță, cu pasul egal, prin Central Park. Era aproape şase dimineața. Alerga de la cinci şi ceva. Avea la ce să gîndească. Ziua Z venise, în sfîrşit. New York era

zona de război, nu-şi putea imagina una mai potrivită.

Se uita la linia în care Manhattanul se întîlneşte cu cerul – uimitoare privelişte – şi alerga paralel cu strada Cinci, îndreptîndu-se spre sud. Deasupra liniei înalte şi inegale a clădirilor, cerul era de culoarea cărbunelui văzut prin hîrtie de mătase. Fulgi uriaşi de fum pluteau deasupra construcţiilor de la începutul secolului.

Era al dracului de frumos, trebuia să recunoască. Aproape măreţ. Diferit de felul în care se gîndea de obicei la New York. *Totuşi, nu era decît o faţadă. Ca Jack şi Jill*, gîndea el.

Alerga pe lîngă un autobuz albastru care se înscrisese pe strada Cinci şi se gîndea dacă nu cumva arc să moară peste cîteva ore. Trebuia să fie pregătit pentru o asemenea posibilitate, să fie pregătit pentru orice.

Kamikaze, gîndea el. *Planul final era mortal şi sigur – pe cît poate fi de sigur acest fel de lucruri.* Nu credea că ţinta va supravieţui atacului. Nimeni n-ar supravieţui. Vor mai fi şi alţi morţi. Erau în război, în fond, iar oamenii mor în război.

Jack ieşi în sfîrşit din parc la intersecţia dintre străzile Cinci şi Cincizeci şi nouă. Continuă să o ţină spre sud, mărind pasul.

Cîteva momente mai tîrziu intră în holul cu aer oficial şi atrăgător al hotelului Peninsula, din West Fifties. Era şase şi zece dimineaţa. Hotelul Peninsula era la distanţă de vreo douăzeci de străzi de Madison Square Garden, unde preşedintele era aşteptat la unsprezece douăzeci şi cinci. Tocmai fusese adus în hol *New York Times*. Manşeta îi reţinu atenţia: JACK ŞI JILL AMENINŢĂ VIZITA PREŞEDINTELUI ÎN NEW YORK. Era impresionat. Chiar şi *Times* se ocupa de ei.

Jack o văzu apoi pe Jill. Intrase în hol la ora stabilită. *Punctuală, ca întotdeauna.* Ajunsese la Peninsula, conform planului. *Conform planului, ca întotdeauna.*

Purta un costum de jogging argintiu cu albastru, dar nu părea obosită după drumul de la Waldorf pînă aici. Se întreba dacă alergase sau făcuse drumul la pas. Sau dacă nu cumva luase un taxi.

N-o înțelegea întru totul. Intră într-unul dintre lifturi şi merse la etajul unde stătea. Sara avea să urce cu liftul următor.

Ajunse în cameră şi o aşteptă. O singură bătaie în uşă. La timp. La mai puțin de şaizeci de secunde în urma lui.

– Arăt îngrozitor, spuse ea. Primele cuvinte ale Sarei. Pe un ton tipic pentru ea, pentru neîncrederea ei în sine, pentru părerea ei despre sine, pentru vulnerabilitatea ei. Sara cea aiurită.

– N-ai dreptate, o asigură el. Arăți frumos pentru că *eşti* frumoasă.

Nu arăta prea bine, totuşi. Încordarea din ultimele ore lăsase urme. Chipul ei era o mască de griji şi îndoieli, prea mult machiaj, rimel şi ruj de buze. *Ziua Z.* Părul ei blond dat cu spray părea casant.

– La Waldorf toată lumea e deja-n picioare, raportă ea. Sînt convinşi că astăzi va avea loc un atentat. Sînt pregătiți, cel puțin aşa cred ei. Cinci mii de oameni ai poliției din New York, plus Serviciul Secret şi FBI. Au o armată la-ndemînă.

– N-au decît să se creadă pregătiți, spuse Jack. O să vedem curînd, nu-i aşa? Acum, vino-ncoace, zîmbi el. N-arăți rău deloc. Niciodată n-ai arătat rău. Eşti răpitoare, Sara. Îmi dai voie să te răvăşesc un pic?

– Acum? protestă Sara slab. Vocea ei se auzi ca o şoaptă. O voce mică, vulnerabilă şi nesigură. Dar nu putea să reziste

îmbrățișării lui puternice. Nu fusese niciodată în stare să-i reziste – şi asta făcuse parte din plan. Totul fusese anticipat, de aceea n-aveau cum să dea greş.

Jack îşi scoase cămaşa deja desfăcută, lăsînd la vedere pieptul strălucitor de sudoare. Părul de pe piept era înmuiat de transpirație. Se lipi de Sara. Corpul ei se arcui în contact cu al lui. Inimile le băteau cu putere. *Jack şi Jill. În New York. Atît de aproape de sfîrşit.*

Jack îi simțea bătăile inimii accelerînd, ca unui mic animal încolțit. Sara nu se mai putea controla. Era speriată acum, şi avea toate motivele să fie.

– Te rog, spune-mi că o să ne mai vedem, chiar dacă minți. Spune-mi că nu se va termina totul astăzi, Sam.

– Nu se va termina, Monkey Face. Sînt la fel de speriat ca şi tine, acum. E normal, e sănătos să te simți astfel. Eşti sănătoasă. Amîndoi sîntem.

– În cîteva ore o să părăsim New York-ul. Vom lăsa în urmă tot ce înseamnă Jack şi Jill, murmură ea. O, te iubesc, Sam. Mă sperie că te iubesc atît de tare.

Era de speriat. Mai mult decît putea Sara să ştie. Mai mult decît putea cineva să ştie, decît avea să ştie cineva vreodată. Istoria nu era pentru public, niciodată nu fusese.

Încet şi cu grijă, scoase Ruger-ul pe care-l ținea la spate, susținut de banda elastică a pantalonilor de trening. Mîinile îi asudaseră. Îşi ținea respirația. Puse pistolul la tîmpla Sarei şi trase în tîmplă într-un unghi uşor coborîtor. Un singur foc.

O execuție profesionistă.

Fără pasiune.

Aproape fără pasiune.

Ruger-ul avea amortizor. Împuşcătura se auzi în camera de hotel nu mai puternic decît un trosnet uşor. Impactul

dur al glonțului de 9 mm i-o smulse din brațe. Tremură involuntar văzînd trupul fără viață de pe covorul de hotel.

– S-a sfîrşit, spuse el. S-a teminat cu durerea din viața ta, cu toată amărăciunea şi suferința. Îmi pare rău, Monkey Face.

Puse bilctul în mîna dreaptă a lui Jill. Îi strînse apoi pumnul astfel încît biletul să se boțească. Ținu mîna Sarei pentru ultima oară.

Iar Jill făcu o tumbă. Îi veniră în gînd versurile din poezia pentru copii.

Dar Jack nu va cădea.

Ziua nebuniei finale începuse.

Jack şi Jill începuse, în cele din urmă.

Partea a VI-a

Nimeni nu mai este în siguranță – Nimeni

87

Documentul voluminos din mîna mea purta titlul *Vizita preşedintelui Statelor Unite în New York City, 16-17 decembrie*. Avea optzeci şi nouă de pagini şi includea efectiv toate momentele de cînd preşedintele avea să coboare din *Air Force One* pe aeroportul La Guardia, pînă la reîmbarcarea lui în jur de două după-amiaza şi călătoria de întoarcere la Washington.

Erau incluse planuri ale tuturor locurilor unde urma să se afle preşedintele: aeroportul La Guardia, hotelul Waldorf, Felt Forum din Madison Square Garden, traseele coloanei prezidenţiale, traseele alternative.

10:55 a.m. Preşedintele şi doamna Byrnes urcă în automobil.

Notă: La hotelul Waldorf-Astoria preşedintele şi doamna Byrnes trec printr-un cordon de poliţişti din NYPD.

11:00 a.m. Coloana motorizată părăseşte hotelul Waldorf şi se îndreaptă spre Madison Square Garden, Felt Forum, pe traseul (cod C).

Sosire aproape imediată.

Presa nu a fost anunțată.

Mi-am ocupat mintea cu puzzle-ul Jack și Jill, așteptînd să se facă ora plecării de la Waldorf, cînd coloana de limuzine, mașini ale poliției și motociclete avea să se îndrepte spre centru. De trei zile încoace, FBI, Serviciul Secret și poliția din New York laolaltă pregăteau un plan de capturare a lui Jack și Jill pentru cazul în care aceștia chiar aveau de gînd să-și facă apariția în Madison Square Garden. Aproape o mie de agenți și detectivi în civil vor asculta discursul președintelui din interior. Ne îndoiam cu toții că protecția va fi eficientă..

Toată dimineața mă obsedase un gînd nebunesc: *Nimeni nu poate să oprească un glonț criminal. Nimeni nu poate opri un glonț, nimeni în afară de victimă.*

Ce vor face Jack și Jill? Cum vor proceda? Eram sigur că vor veni la Madison Square Garden. Bănuiam că o vor face de aproape. Și că plănuiseră o cale de scăpare.

Președintele și doamna Byrnes au fost conduși sub escortă la mașina lor exact la unsprezece fără cinci. O falangă de doisprezece agenți din Serviciul Secret i-au însoțit ca o umbră de la apartamentul din turn pînă la limuzina blindată care-i aștepta în garajul de la subsolul hotelului.

Mergeam imediat în spatele escortei principale. Rolul meu nu era să-l protejez fizic pe președinte. Îi spusesem deja lui Jay Grayer cum credeam eu că va avea loc atentatul. *Vor acționa de aproape. Va fi spectaculos. Și au un plan de scăpare.*

Încă de dimineață intervenise o schimbare în program. *Se renunțase la cordonul de ofițeri superiori de poliție de la*

intrarea din spate a hotelului. Nu se vor face fotografii. Preşedintele se lăsase convins să nu mai treacă a doua oară prin holul principal de la Waldorf.

I-am văzut pe doamna Byrnes şi pe preşedinte urcîndu-se în maşină pentru plimbarea de trei kilometri. Se ţineau de mînă. Eram martor la o scenă înduioşătoare. Se potrivea cu ceea ce ştiam deja despre Thomas şi Sally Byrnes.

Fără regrete.

Coloana s-a pus în mişcare exact la ora stabilită. Era formaţia pe care cei din Serviciul Secret o numeau „coloana oficială strînsă". Douăzeci şi opt de maşini. Şase echipe pregătite de contraatac. Una dintre maşini – contrainformaţiile – ţinea legătura prin computere cu cei însărcinaţi cu supravegherea. Mă întrebam dacă Jack şi Jill nu erau cumva la curent cu programul, poate chiar cu numărul de maşini.

Limuzinele din coloană au ieşit într-un unghi aproape drept de pe rampa abruptă a garajului. Trapele s-au zgîlţîit cu zgomot sub cauciucuri. Drumul către auditorium începea pe Park Avenue, după care cotea spre vest pe strada Patruzeci şi şapte către strada Cinci.

Eram în maşina lui Don Hamerman, a treia după a preşedintelui. Pînă şi Hamerman era mai potolit şi distant în acea dimineaţă. Nu se întîmplase încă nimic. Îşi schimbaseră Jack şi Jill planurile? Erau ocupaţi să-şi şteargă urmele? Aveau să iasă la lumină abia atunci cînd nu ne vom mai aştepta? Urmau să-mi facă o surpriză şi să atace coloana motorizată?

Urmăream tabloul prin geamul maşinii. Atmosfera dimineţii era ireală. Oamenii aliniaţi pe marginea străzii erau plini de entuziasm, băteau din palme şi salutau coloana care trecea. Unul din motivele pentru care preşedintele Byrnes luase hotărîrea să nu se mai ascundă în Casa Albă. Poporul,

chiar şi newyorkezii, voia o bucăţică din el. Se dovedise un preşedinte bun, popular şi curajos totodată.

Cine voia să-l omoare pe Thomas Byrnes şi de ce? Erau mulţi inamici potenţiali, dar nu puteam să nu ţin cont de lista preşedintelui. Senatorul Glass, vicepreşedintele Mahoney, cîţiva reacţionari din Congres, cîţiva oameni puternici cu legături pe Wall Street. Declarase că vrea să schimbe sistemul, iar sistemul respingea cu groază schimbarea.

Sistemul respingea cu groază schimbarea!

Sirenele poliţiei urlau şi păreau să fie peste tot în jurul nostru. Un zid de zgomot potrivit cu situaţia. Ochii mei lunecau de la mulţimea care aclama la şirul de maşini care se mişca rapid – coloana prezidenţială – şi înapoi.

Eram parte din ea şi totuşi mă simţeam detaşat. Nu puteam să nu mă gîndesc la Dallas, John Kennedy, Robert Kennedy şi dr. King. Tragediile istoriei noastre. Trista noastră istorie. Nu-mi puteam dezlipi ochii de pe „diligenţă".

Mi se părea aproape imposibil, de neimaginat, că două dintre cele trei mari asasinate majore au rămas învăluite în mister pentru cei mai mulţi dintre oameni. Două dintre cele trei mari cazuri de omucidere din istoria secolului nostru n-au fost niciodată rezolvate satisfăcător.

Garajul VIP de sub Madison Square Garden era un buncăr de beton zugrăvit în alb strălucitor. Trebuie să fi fost pe puţin o sută de agenţi din Serviciul Secret şi poliţişti adunaţi acolo să ne întîmpine. Toţi agenţii Serviciului Secret aveau în urechi căşti care-i legau de reţeaua celulară a Serviciului.

I-am urmărit pe Thomas şi Sally Byrnes cum au coborît încet din maşina blindată. M-am uitat în ochii preşedintelui. Părea liniştit, încrezător şi concentrat. Poate că ştia ce face: poate că pentru el nu era altă cale.

Eram la vreo trei metri de preşedinte şi soţia lui. Fiecare secundă în care erau expuşi mi se părea o eternitate. Erau prea mulţi oameni acolo, în garaj. Oricare dintre ei ar fi putut fi un asasin.

Preşedintele şi Sally Byrnes zîmbeau şi vorbeau voioşi cu persoane influente din New York care veniseră să-i salute. Se pricepeau amîndoi la asta. Înţelegeau rolul extraordinar pe care-l avea ceremonialul pentru funcţia lor. Simbolismul şi puterea absolută. Iată motivul pentru care se aflau aici. Apreciam enorm simţul datoriei şi al responsabilităţii pe care-l aveau. Eram sigur că sînt amîndoi persoane cumsecade care încearcă să procedeze bine. Înţelegeam cît de dificilă era sarcina lor. Nu realizasem asta înainte să ajung la Casa Albă.

Preşedintelui şi lui Sally Byrnes nu trebuie să li se întîmple nimic, gîndeam eu – ca şi cînd un simplu act de voinţă ar putea opri un glonţ ucigaş, ar putea împiedica să se petreacă ceva odios acolo, în garaj, sau în sala de conferinţe Felt Forum.

Oricare dintre aceşti oameni ar putea fi Jack şi Jill, îmi trecea prin minte privind mulţimea.

Scoate-i de aici pe preşedinte şi pe soţia lui. Acum! Să mergem, să mergem!

Kennedy Center din D.C. Împuşcarea studentei la drept. Charlotte Kinsey a fost împuşcată într-un loc public, exact ca acesta! Mintea mi se oprise la acea crimă anume.

Ceva se întîmplase acolo, ceva revelator pentru cazul Jack şi Jill. Tiparul fusese spart. Care era adevăratul tipar?

Am început să urcăm scările spre sala care gemea de lume.

Dacă Jack şi Jill sînt gata să moară, atentatul va reuşi aici cu uşurinţă. Cu uşurinţă!

Şi totuşi, aveam impresia că au de gînd să scape. Aceasta era partea consistentă a tiparului lor. Nu vedeam cum ar putea să scape din Madison Square Garden, dacă aici aveau să atace.

Adevăraţii Jack şi Jill – preşedintele şi prima doamnă a Statelor Unite – îşi făcuseră intrarea. Exact la timp.

88

O picătură de sudoare mi s-a rostogolit cu încetineală de pe vîrful nasului.

Pe piept simţeam apăsarea unui compresor.

Vuietul tunător ce răzbătea prin pereţii de beton armat ai sălii de conferinţe făcea să crească haosul şi confuzia care mi se instalaseră în creier. Înăuntru, decibelii au devenit asurzitori. Aproape zece mii de oameni umpluseră auditoriumul înainte de venirea noastră.

Împreună cu restul grupului de securitate, m-am îndreptat către primul rînd de bănci. Agenţi din Serviciul Secret şi FBI, şerifi şi agenţi de poliţie erau postaţi pretutindeni în jurul preşedintelui. L-am căutat cu privirea pe Kevin Hawkins. Speram s-o găsesc lîngă el pe Jill.

Preşedintele Byrnes şi-a menţinut zîmbetul şi pasul neezitant de la intrarea în auditorium. Mi-am amintit cuvintele lui: „E inadmisibil ca un cuplu de ţicniţi să perturbe activitatea guvernului Statelor Unite. Nu putem permite ca aşa ceva să se întîmple".

Era cald în clădire, dar eram inundat de o sudoare rece ca vîntul de gheaţă de pe rîul Hudson. Eram la mai puţin de

treizeci de metri de scena masivă, plină pînă la refuz cu celebrităţi şi politicieni bine cunoscuţi, în frunte cu guvernatorul şi popularul primar al oraşului.

Aparatele de fotografiat fulgerau lumini orbitoare din toate unghiurile posibile. Un vaiet răsuna dintr-unul din microfoanele de pe scenă. Mi-am pus o stea în cinci colţuri pe buzunarul din stînga al hainei. Steaua avea culoarea de cod a zilei. Arătam astfel că fac parte din echipa Serviciului Secret. Culoarea de cod a zilei era verdele. Speranţă?

Jack şi Jill îşi ţinuseră toate promisiunile pînă acum. Ar fi putut să găsească o modalitate de a introduce arme în sală. Erau înăuntru aproximativ o mie de pistoale, dar şi carabine şi puşti. Armele poliţiei şi agenţilor de securitate.

Oricare dintre ei ar putea să fie Jack sau Jill.

Fără îndoială că unul dintre ei este Kevin Hawkins.

Don Hamerman se afla lîngă mine, dar era prea mult zgomot ca să ne putem înţelege pe un ton normal. Din cînd în cînd ne apropiam şi ne urlam în urechi.

Chiar şi aşa, mai mult de o propoziţie izolată nu se auzea.

– Îi ia prea mult timp să ajungă la scenă! a spus Hamerman.

Aşa am înţeles.

– Ştiu. Mie-mi spui! am răspuns eu.

– Uită-te cum se mişcă mulţimea, a strigat el spre mine. Un foc de armă şi o să intre în panică. Preşedintele stă prea mult în mulţime. Ce face, îi provoacă pe asasini? Ce vrea să demonstreze?

Şeful personalului avea dreptate, desigur. Preşedintele părea să-i sfideze pe Jack şi Jill. Oricum, mulţimea putea funcţiona ca o capcană pentru ei.

Brusc, mulțimea începu cu adevărat să intre în panică. Gloata se despărțea.

– Omoară-l pe puiul de cățea! Omoară-l! Strigătele se auzeau în rîndurile din față. M-am pus în mişcare rapid, am împins şi mi-am croit drum prin mulțime.

– Fii atent, tîmpitule, mi-a strigat o femeie.

– Omoară-l, ce mai stai! am auzit în față.

– Dați-mi voie! urlam eu cît puteam de tare.

Bărbatul care provocase dezordinea avea părul blond, lung pînă la umeri. Purta o geacă neagră largă şi rucsac.

L-am apucat în acelaşi timp cu un alt individ din partea cealaltă. L-am pus pe blond la pămînt repede şi fără fasoane. Craniul i s-a izbit de podeaua de ciment.

– Poliția din New York! a urlat celălalt individ la blond.

– Poliția din D.C. Securitatea Casei Albe! am strigat şi eu în timp ce-l percheziționam pe suspect. Polițistul newyorkez ținea pistolul îndreptat spre fața suspectului.

Nu mi s-a părut că blondul era Kevin Hawkins, dar n-aveam cum să ştiu asta cu siguranță şi nu ne puteam permite să riscăm. *Trebuia să-l imobilizăm... n-aveam încotro.*

– Omoară-l pe ticălos! Omoară-l pe preşedinte! țipa blondul în continuare.

Era nebun de legat – toată situația era o nebunie.

– Mă doare! a țipat el la mine şi la celălalt polițist.

Nebun? mă întrebam.

Simulare?

Diversiune?

89

Un atac kamikaze! *Dintr-o clipă într-alta. Un asasin gata să se sinucidă. Iată motivul pentru care nu putea fi oprit. Iată de ce preşdintele Byrnes era ca şi mort.*

Kevin Hawkins nu avu nici o problemă să-şi găsească o poziție bună în sala aglomerată şi gălăgioasă. Cu imaginația şi cu talentul lui neobişnuit îşi creasc o identitate cu totul nouă.

Hawkins era acum o brunetă înaltă îmbrăcată în pantaloni şi jachetă de culoare închisă. Nu era o femeie cine ştie ce arătoasă, trebuia să recunoască, dar cu atît mai puțin atrăgea atenția asupra sa.

Hawkins mai avea şi o legitimație FBI, autentică de la timbru pînă la grosimea cartonului. Îl identifica drepta Lynda Cole, agent special din New York. Fotoreporterul era aşezat pe scaunul Lyndei Cole din rîndul al şaselea şi urmărea atent ce se petrecea cu mulțimea.

Clic!

Clic!

Făcu cîteva fotografii imaginare, una după alta, îndeosebi concurenților lui. Adică celor din Serviciul Secret, FBI, NYPD. Nu credea însă că are nişte concurenți serioşi.

Kamikaze. Cine l-ar putea opri? Nimeni. Poate Dumnezeu însuşi. Poate nici măcar Dumnezeu.

Era impresionat totuşi de numărul celor din echipa adversă. Chiar aveau de gînd să-i oprească pe Jack şi Jill în dimineața asta. Mai ştii? Poate că vor reuşi, avînd în vedere

numărul lor şi al armelor de foc. S-au întîmplat lucruri mai stranii.

Numai că Hawkins nu-i credea în stare. Mai avuseseră o şansă înainte ca el să pătrundă în clădire, nu acum. Fotoreporterul contra FBI, Serviciului Secret, NYPD. Lui i se părea rezonabil. O partidă destul de echilibrată.

Privea cu ironie pregătirile laborioase ale adversarilor. *Planul lor de joc era parte integrantă din planul lui.* Ceea ce făceau acum, fiecare pas, totul fusese anticipat şi era chiar necesar pentru ca atacul *kamikaze* să reuşească.

Imnul naţional izbucni printre cei de faţă, iar Hawkins aplaudă alături de ceilalţi. În fond, era un patriot. N-avea s-o creadă nimeni după cele ce urmau să se întîmple, el ştia însă că aşa era.

Kevin Hawkins era unul dintre ultimii patrioţi veritabili.

90

Nimeni nu poate opri un glonţ criminal.

Un foc îmi ardea în piept. Mă mişcam cu viteză printre oameni, căutîndu-l pe Kevin Hawkins.

Simţeam fiecare nerv din trup, întins la maximum. Mîna dreaptă mi se odihnea pe patul dur al pistolului. Nu-mi ieşea din minte că oricare dintre cei de faţă putea să fie Jack ori Jill. În gloata zgomotoasă, pistolul mi se părea inutil.

Reuşisem să ajung pe rîndul al doilea, chiar în dreapta scenei înalte de trei metri. Lumina din sală mi se părea mai

slabă, dar poate că era doar lumina din capul meu. Sau din sufletul meu?

Preşedintele tocmai păşea pe treptele de metal cenuşiu. Strîngea mîna cuiva din mulţime. Preşedintele îl bătea pe un altul pe umăr. Părea să-şi fi alungat din minte ideea de pericol.

Sally Byrnes urca treptele înaintea soţului ei. Îi vedeam trăsăturile feţei. M-am abţinut să mă gîndesc că şi Jack şi Jill ar fi putut s-o vadă la fel de distinct. Tot spaţiul liber de lîngă scenă colcăia de agenţi secreţi.

Eram acolo cînd s-a întîmplat, în sfîrşit. *Eram lîngă preşedintele Byrnes.*

Jack şi Jill au lovit cu o înverşunare teribilă.

A explodat o bombă. Cel mai răsunător trăsnet cu putinţă a lovit chiar lîngă scenă – poate chiar pe scenă. Explozia le-a luat prin surprindere pe gărzile de corp care-l înconjurau pe preşedinte. Detonase în interiorul perimetrului de apărare.

Haos! O bombă în loc de focuri de armă! În ciuda faptului că sala de conferinţe fusese verificată de dimineaţă, gîndeam, în timp ce m-am repezit înainte. Am băgat de seamă că o mînă îmi sîngera – probabil de la ţicnitul de adineauri, sau poate de la explozie.

Cea mai tîmpită secvenţă cu putinţă a început să se deruleze cu rapiditate. Pistoale şi carabine scoase din tocuri peste tot în mulţime. Nimeni nu părea să ştie exact unde lovise bomba, sau cum, sau care erau pagubele reale. *În ce scop fusese detonată ?*

Toată lumea din primele douăzeci de rînduri şi de pe scenă s-a aruncat la podea.

Fumul gros şi negru se ridicase la tavan şi atîrna de grinzile transversale de oţel. Aerul mirosea a păr pîrlit. Oamenii ţipau. Nu vedeam clar cîţi au fost răniţi. Nu-l mai vedeam pe preşedinte.

Bomba explodase lîngă scenă. Foarte aproape de locul unde cu cîteva clipe mai înainte preşedintele strînsese mîini şi vorbise cu oamenii. Zgomotul exploziei îmi răsuna încă în urechi.

Mi-am croit cu violenţă drum spre scenă. Nu puteai să-ţi dai seama cîţi oameni fuseseră răniţi sau ucişi de explozie. Nu-i localizasem încă pe preşedinte sau pe doamna Byrnes, din cauza fumului şi a oamenilor cuprinşi brusc de isteric. Cameramanii de televiziune se apropiau şi ei de locul dezastrului.

Am zărit într-un tîrziu un grup de agenţi din Serviciul Secret strînşi în jurul preşedintelui. Îl puseseră pe picioare. Thomas Byrnes era în viaţă; era în siguranţă. Agenţii îl conduceau departe de pericol. Gărzile de corp ale Serviciului Secret acţionau ca un scut uman pentru preşedinte, care nu părea să fi fost rănit.

Aveam Glockul în mînă, îndreptat spre tavan, şi strigam: „Poliţia!" Cîţiva dintre agenţii secreţi şi poliţiştii din New York făceau acelaşi lucru. Ca să ne recunoaştem între noi. Ca să nu fim împuşcaţi şi să nu împuşcăm pe cineva, în dezordinea înspăimîntătoare. Oameni din mulţime plîngeau isteric.

Am continuat să-mi fac loc spre ieşirea dinspre sud-est pe unde Serviciul Secret îl condusese pe preşedinte la venire. Spre calea de salvare stabilită dinainte.

Dincolo de plăcuţa luminoasă pe care scria IEŞIRE se întindea un tunel lung de beton, care ducea în parcarea cu acces limitat de pe malul rîului. Maşinile blindate ne aşteptau acolo. *Ce altceva ne mai aşteaptă oare?* mă întrebam. O voce striga în capul meu în timp ce goneam din toate puterile. *Jack şi Jill au fost întotdeauna cu un pas înaintea noastră. L-au ratat! De ce au ratat?*

Ei nu greşesc.

Eram la aproximativ zece metri în urma preşedintelui şi a gărzilor lui de corp cînd m-am prins, cînd am înţeles în sfîrşit ceea ce nimeni altcineva nu înţelesese încă.

– *Schimbaţi calea de retragere!* am strigat cît am putut. *Schimbaţi calea de retragere!*

91

Nu m-a auzit nimeni. Abia mă auzeam eu în balamucul acela. Era prea multă gălăgie şi confuzie în Madison Square Garden.

Oricum, m-am năpustit disperat înainte, încercînd să ajung din urmă falanga care, aşa cum o vedeam eu, arăta ca o gloată disperată. Fumul exploziei avea un efect năucitor.

– *Schimbaţi calea de retragere! Schimbaţi calea de retragere!* strigam eu întruna.

Am intrat în sfîrşit în tunelul de beton cu pereţii văruiţi în alb. Pereţii amplificau ciudat fiecare sunet. Eram chiar în spatele ultimului dintre agenţi.

– *Nu pe-aici! Opriţi-l pe preşedinte!* strigam eu în deşert.

Tunelul era plin de invitaţii de onoare întîrziaţi şi de oamenii serviciului de securitate, care continuau să sosească. Eram împinşi din faţă de un val care mergea în cealaltă direcţie.

Era prea tîrziu acum pentru a schimba traseul de retragere. Am împins şi mi-am croit drum cît mai aproape de preşedinte şi de doamna Byrnes. Căutam disperat în mulţime

figura lui Kevin Hawkins. Mai era o şansă.

Toate feţele pe care le priveam exprimau stupoarea. Ochii pe care i-am văzut erau măriţi de spaimă şi *mă căutau*. Deodată răsunară cîteva pocnete în tunel. Focuri de armă!

Cinci focuri de armă păreau să fi explodat în interiorul falangei care-l înconjura pe preşedinte. Cineva reuşise să se strecoare în perimetrul de apărare. Corpul mă durea ca şi cum eu aş fi fost cel împuşcat.

Cinci împuşcături. Trei rapide, urmate de alte două.

Nu vedeam ce se întîmplă în faţă, dar un sunet straniu a ajuns pînă la mine. Un vaiet prelung şi pătrunzător.

Cinci împuşcături! Trei rapide, urmate de alte două.

Vaietul sfîşietor venea din locul unde zărisem ultima oară imagini fugare ale preşedintelui, acolo unde se auziseră explodînd împuşcăturile.

Mi-am împins trupul, cu toată greutatea, în mulţimea compactă cu gîndul să ajung în epicentrul coşmarului.

Mă simţeam ca şi cum aş fi încercat să înot în nisipuri mişcătoare, să mă eliberez din ele.

Cinci focuri. Ce se întîmplase acolo?

Apoi am văzut. Totul mi s-a aşternut brusc în faţa ochilor.

Gura mi s-a uscat. Ochii mi s-au umezit. Tunelul cu aspect de buncăr devenise dintr-o dată extrem de tăcut. Preşedintele Byrnes era jos pe podeaua de ciment. Sîngele îi curgea în şuvoaie şi se răspîndea pe cămaşa albă.

Sînge roşu strălucitor se scurgea din partea dreaptă a feţei sau poate că rana era undeva în partea de sus a gîtului. Nu-mi dădeam seama din locul unde mă găseam.

Focuri de armă. Ca o execuţie.

O lovitură de profesionist.

Jack şi Jill, lua-v-ar dracu'!

Era stilul lor, sau pe-aproape.

Am împins fără menajamente, măturîndu-i pe cei din calea mea. I-am zărit pe Don Hamerman, Jay Grayer şi pe Sally Byrnes. Mi se părea că asist la o reluare cu încetinitorul.

Sally Byrnes încerca să ajungă la soţul ei. Prima doamnă nu părea să fie rănită. Totuşi, mă întrebam dacă fusese şi ea în vizor. Poate ţinta lui Jill? Agenţii din Serviciul Secret o ţineau pe doamna Byrnes, încercau să o protejeze. Voiau să o reţină departe de măcel, de soţul ei, de un posibil pericol.

După aceea am văzut un al doilea cadavru. Am simţit şocul ca pe o lovitură în stomac. Nimeni n-ar fi putut anticipa acel tablou îngrozitor.

O femeie căzuse lîngă preşedinte. Fusese împuşcată în orbita ochiului drept. Mai avea o a doua rană în gît. Părea să fi murit. O armă semiautomată zăcea lîngă trupul ei dezarticulat.

Ucigaşa?

Jill?

Cine altcineva ar fi putut să fie?

92

Jack stătea liniştit şi privea calm mulţimea de maşini blocate bară lîngă bară pe strada West, lîngă intrarea în pasajul subteran Holland.

Radioul tuna în cele două boxe ale Jeepului său negru. Se uita la feţele neliniştite şi dezorientate ale oamenilor din

maşini. O femeie între două vîrste, într-un Lexus verde-crud, izbucnise în lacrimi. Sirenele urlau ca un milion de bocitoare lăsate slobode în centrul New York-ului.

Jack şi Jill au venit în capitală... Toată lumea ştia acum de ce, sau măcar credea că ştie.

Toată lumea înţelegea acum cît de serios fusese jocul.

Daţi drumul la ştiri, ar fi vrut să le spună tuturor acestor oameni de bine care voiau să străbată tunelul de ieşire din New York. *Ceea ce s-a întîmplat n-are a face cu nici unul dintre voi. Vorbesc serios. Nu veţi şti niciodată adevărul. Nimeni nu-l va cunoaşte vreodată. Oricum n-aţi şti ce să faceţi cu el. N-aţi înţelege, chiar dacă m-aş opri şi aş sta să vă explic acum, pe loc.*

Intră în tunelul lung şi claustrofobic de sub rîul Hudson şi încercă să nu se gîndească la Sara Rosen. Dincolo de tunel, o luă spre sud prin bariera New Jersey, apoi pe I-95 spre Delaware, ţinînd-o tot spre sud.

Sara era trecut, iar trecutul nu avea nici o importanţă. Trecutul nu există, decît ca o lecţie pentru viitor. Sara dispăruse. Se gîndi la ea cînd se opri să mănînce lîngă ieşirea de la barieră, la Talleyville. Era important să o plîngă. Pe Jill, nu pe preşedintele Byrnes. Sara făcea cît o duzină de-alde Thomas Byrnes. Îşi făcuse bine treaba, o treabă aproape perfectă, chiar dacă fusese folosită, de la început. Nu era nici o îndoială că Sara Rosen fusese folosită. Fusese ochii şi urechile lui în interiorul Casei Albe. Fusese iubita lui. Săraca Monkey Face.

Pe la şapte seara, în apropiere de Washington, făcu un jurămînt: să nu se mai înduioşeze niciodată pentru soarta Sarei. Ştia că e în stare. Că poate să-şi controleze sentimentele. Era mai bun decît Kevin Hawkins, un foarte bun soldat altminteri.

Fusese Jack.

Acum nu mai era Jack.

Jack nu mai exista.

Nu mai era nici Sam Harrison. Sam Harrison fusese o fațadă, o măsură de precauție, o parte a planului complex. *Sam Harrison nu mai există.*

Acum se putea întoarce la viața lui simplă şi în general bună. Era aproape de casă. Îşi îndeplinise Misiunea Imposibilă, cu succes. Totul mersese aproape perfect.

Şi iată-l *acasă*, cotind pe aleea rotundă familiară, pavată cu prundiş şi cochilii colorate, pe care zăceau uitate cîteva jucării.

Îşi văzu fetița ieşind în goană din casă, cu părul blond fluturînd. Îşi văzu soția urmînd-o îndeaproape, în fugă. Lacrimile şiroiau pe obrajii ei, ca şi pe ai lui. Nu se mai temea să plîngă. Nu se mai temea de nimic.

Mulțumesc, Iisuse, războiul se terminase. Inamicul, cel rău, era mort. Cei buni cîştigaseră şi cel mai prețios mod de viață de pe pămînt era în siguranță pentru o vreme – măcar pentru cît vor trăi copiii lui.

Nimeni nu va şti vreodată cum şi de ce s-a întîmplat şi cine era responsabil cu adevărat.

Exact cum se întîmplase cu JFK în Dallas.

Şi cu RFK în Los Angeles.

Şi cu Watergate şi cu Whitewater şi cu aproape fiecare eveniment important din istoria noastră recentă. Adevărul e că istoria noastră *nu se cunoaşte*. E protejată cu mare atenție împotriva adevărului. În stilul american.

– Te iubesc aşa de mult, îi şopti soția lui în obraz. Eroul meu. Ai făcut un lucru atît de bun şi de curajos!

El credea acelaşi lucru. Din toată inima.

Nu mai era Jack. Jack nu mai exista.

93

Nu se terminase!

Trecuse puțin de amiază cînd Serviciul Secret fu informat de poliția din New York despre un alt asasinat. Aveau motive puternice să creadă că avea legătură cu împuşcarea preşedintelui Byrnes.

Jay Grayer şi cu mine ne-am grăbit să ajungem la Peninsula Hotel, în centru. Eram complet năuciți de oroarea întîmplată de dimineață şi încă nu-mi venea să cred că preşedintele fusese împuşcat. În halul în care eram, am primit raportul despre cealaltă omucidere. O cameristă de la hotel descoperise un cadavru într-un apartament de la etajul douăzeci. În cameră mai era un poem lăsat de Jack şi Jill. *Un ultim poem?*

– Ce-au zis cei din NYPD? l-am întrebat pe Jay în maşină pe drumul spre centru. Au dat detalii?

– Conform raportului inițial, femeia moartă ar putea să fie Jill. E posibil ca Jill să fi fost omorîtă sau să se fi sinucis. Sînt destul de siguri că biletul e autentic.

Mistere în misterul odios. Să fi fost şi această moarte parte din planul Jack şi Jill? Mi se părea plauzibil şi credeam că mai aveam destule straturi de îndepărtat înainte de a ajunge la inima ororii.

Am ieşit alături de Grayer din liftul cu pereți auriți şi am ajuns la locul crimei. Era plin de polițişti din NYPD. Erau acolo medici de la urgență, echipe SWAT cu căşti de protecție şi măşti de plexiglas pe față, multe uniforme, detectivi de la

Omucideri. Scena era de balamuc. Mă temeam de contaminarea probelor şi de scurgeri în presă.

– Ce-i cu preşedintele? ne întrebă unul dintre detectivi. Ştiţi ceva? E vreo speranţă?

– Se luptă. Sigur, sînt şanse să scape, spuse Jay Grayer.

Apoi ne-am îndepărtat de grămada de detectivi. Sunetul ameninţător al sirenelor de poliţie ajungea la noi din stradă. Se auzeau clopote de biserică, probabil de la Catedrala Sf. Patrick din apropiere.

Cadavrul unei femei blonde zăcea pe covorul de pluş cenuşiu, lîngă patul dublu răvăşit. Faţa, gîtul şi pieptul erau pline de sînge. Era îmbrăcată într-un costum de jogging argintiu cu albastru.

O pereche de ochelari cu rame subţiri se aflau pe covor, lîngă pantofii ei de sport Nike.

Fusese executată – aşa cum fuseseră executate primele victime ale lui Jack şi Jill.

Un singur foc, de aproape.

O execuţie de profesionist. Cu sînge rece.

Fără pasiune.

– A fost vreodată pe vreuna din listele de suspecţi? l-am întrebat pe Grayer.

Ştiam amîndoi că femeia moartă era Sara Rosen. Făcea parte din personalul de la Casa Albă. Nu fusese detectată la nici una dintre investigaţiile de profunzime la care fusese supus personalul, şi ăsta era cel mai grav lucru deocamdată.

– Nu, după ştiinţa mea. Era unul dintre oamenii de bază de la oficiul de comunicaţii din Casa Albă. Toată lumea o admira pentru eficienţa şi profesionalismul ei. Era un om de încredere. Iisuse, ce nenorocire. Ce dezastru! Era un om de încredere, Alex.

O parte a obrazului stîng dispăruse, ca smulsă de un

animal. Jill arăta ca luată prin surprindere. Sprîncenele erau arcuite. În ochi nu i se citea frică.

Avusese încredere în asasin. Fusese Jack cel care apăsase pe trăgaci? Am observat fumul de lîngă rană, cercul cenuşiu. Trăsese de aproape. Jack fusese. *Profesionist. Fără pasiune. O altă execuţie.*

Dar e chiar Jill? m-am întrebat aplecîndu-mă peste cadavru. Asasinul de profesie Kevin Hawkins murise la spitalul St. Vincent's, în centru. Hawkins se deghizase în agentă FBI pentru a intra în Madison Square Garden. Folosise bomba drept mijloc de diversiune, pentru a-şi atrage ţinta acolo unde-i convenea, la momentul care-i convenea. Aşteptase în tunelul de la ieşire îmbrăcat ca o femeie. Îi mersese. Care erau relaţiile dintre Kevin Hawkins şi femeia aceasta? Ce mama dracului se petrecea?

– A lăsat un poem. Cineva a lăsat un poem. Seamănă cu celelalte, îmi spuse Jay Grayer. Biletul era într-o pungă de plastic, din acelea folosite de poliţie pentru probe. Mi-o înmînă. Testamentul lui Jack şi Jill, adăugă el.

– Crimă perfectă, am mormăit eu, mai mult pentru mine decît pentru Grayer. Jack şi Jill au murit amîndoi la New York. Caz închis, aşa-i?

Agentul Serviciului Secret se uită lung la mine, după care scutură încet din cap.

– Acest caz nu va fi niciodată închis. Nu cît trăim noi, oricum.

– Glumeam.

Am citit ultimul bilet.

Jack şi Jill în capitală au venit
Însă Jill s-a curăţat.

Jocu-i sfîrşit
Jill a plătit
Deşi pentru o cauză dreaptă a luptat.

– Du-te dracului, Jill, m-am adresat eu în şoaptă cadavrului. Focurile iadului să te ardă pentru ce-ai făcut azi. Sper că există un infern special numai pentru tine şi Jack.

94

Nicăieri nu provocă mai multă stupoare atentatul decît la Washington. Thomas Byrnes era iubit şi era detestat, dar era al oraşului, mai ales acum.

Christine Johnson fu şocată, ca şi prietenii ei apropiaţi, ca aproape toţi cunoscuţii ei. Profesorii de la şcoala Sojourner Truth şi copiii fură distruşi cînd auziră ce i s-a întîmplat la New York preşedintelui. Era înspăimîntător şi adevărat, dar şi insuportabil de trist şi ireal.

Din cauza atentatului, toate şcolile din Washington se închiseră la ora prînzului. Christine urmărise reportajele televizate despre atentatul ucigaş imediat după ce se întorsese de la şcoală. Încă nu-i venea să creadă. Nimănui nu-i venea să creadă. Preşedintele era încă în viaţă. Nu se spunea nimic altceva.

Christine nu ştia dacă Alex Cross fusese prezent la Madison Square Garden, dar bănuia că da. Îşi făcea griji şi pentru Alex. Îi plăcea sinceritatea detectivului, tăria lui interioară,

dar mai ales vulnerabilitatea şi compasiunea pe care le ghicea în el. Îi plăcea cum arată, cum vorbeşte, cum se poartă. Îi mai plăcea şi felul în care îşi creştea copilul, pe Damon. O făcea să-şi dorească şi mai tare să aibă copii. Va trebui să vorbească cu George. Trebuia să stea de vorbă cu George.

El veni acasă cu puțin înainte de şapte seara, cu o oră sau două mai devreme decît de obicei. George Johnson muncea din greu pentru firma lui. Avea treizeci şi şapte de ani şi o figură frumoasă şi copilăroasă. Era un om bun, deşi uneori cam egoist şi – să fim sinceri – nu tocmai manierat, cîteodată.

Christine îl iubea, cu toate acestea; acceptase binele şi răul. Aşa se gîndea acum, cînd îl îmbrățişa cu ardoare în pragul uşii. Nu avea nici o îndoială. Ea şi George se întîlniseră la Universitatea Howard şi erau împreună încă de pe atunci. Aşa era normal să stea lucrurile, în ceea ce o privea.

– Oamenii sînt încă pe străzi, cu ochii în lacrimi, spuse George. După ce o îmbrățişase îşi agățase în cuier haina de lînă Brooks Brothers şi îşi slăbise cravata, dar nu plecase sus să se schimbe. Îşi încălcase toate regulile astăzi. Cu atît mai bine pentru el.

– N-am votat pentru preşedintele Byrnes, dar treaba asta m-a clătinat, Chris. Mare păcat.

Avea lacrimi în ochi, constată ea cu surprindere. În mod normal George îşi ținea pentru el sentimentele, totul sub capac. Christine se simțea mişcată de emoția soțului ei. Şi încă foarte tare.

– Am plîns de vreo două ori, se destăinui ea. Ştii cum sînt eu. Eu am votat pentru preşedinte, dar nu de-aia plîng. Am impresia că s-a pierdut orice urmă de respect pentru orice instituție. Ne pierdem respectul pentru viața umană cu o viteză

îngrijorătoare. Se vede pînă şi în ochii unui copil de şase ani. O văd în fiecare zi la şcoala Truth.

George Johnson o luă încă o dată în braţe, o strînse cu afecţiune. Aveau aceeaşi înălţime. Christine îşi lăsă capul să se odihnească pe obrazul lui. Mirosea a parfum de lămîie. Îl folosea la şcoală. O iubea atît de mult. Nici o femeie, nici o persoană pe care o cunoscuse vreodată nu era ca ea. Se simţea extraordinar de bucuros să o aibă, să fie iubit de ea, să o strîngă în braţe ca acum.

– Ai auzit ce-am spus? îl întrebă ca. Voia să vorbească cu George astă-seară, nu trebuia să-l lase să dispară, cum se întîmpla adeseori.

– Bineînţeles. E ceea ce simte toată lumea, Crissie. Cu toate astea, nimeni nu ştie ce să facă.

– Am să pregătesc ceva de mîncare. Între timp, ne uităm la CNN, spuse ea. O parte din mine nu vrea să se uite la ştiri, dar cealaltă simte nevoia.

– Te ajut şi eu cu haleala, se oferi George, lucru rar la el.

Ea spera să-l poată vedea mai des astfel, să nu fie nevoie de o tragedie naţională pentru ca el să-şi exteriorizeze emoţiile. Ştia, desigur, că foarte mulţi bărbaţi sînt aşa. Erau lucruri şi mai rele într-o căsătorie.

Mîncară o salată de bame şi deschiseră o sticlă de Chardonnay. Nici nu terminaseră bine masa în faţa televizorului, cînd se auzi clopoţelul de la uşă. Era aproape nouă şi nu aşteptau pe nimeni. Mai treceau vecinii, uneori.

CNN prezenta un reportaj de la New York University Hospital, unde fusese dus în grabă preşedintele. Alex Cross apăru pe ecran alături de alţi ofiţeri prezenţi la locul dezastrului, dar nu spuse mare lucru presei. Alex părea supărat, consumat şi – ei bine – nobil. Christine nu-i spusese

lui George că-l cunoaşte. Acum se întreba de ce. Nu-i spusese lui George nici despre vizita tîrzie pe care i-o făcuse Alex acasă. El dormea atunci – aşa era George.

Înainte ca George să apuce să se ridice de pe canapea, soneria sună a doua oară. Apoi, încă o dată. Oricine-ar fi fost, nu se lăsa cu una cu două.

– Răspund eu, Crissie, spuse el. Habar n-am cine naiba poate să sune la ora asta. Ai vreo idee?

– Nu.

– Gata, vin acum, strigă el. Christine se pomeni că zîmbeşte. George cel nerăbdător revenise.

– Vin, pentru numele lui Moş Crăciun. Viu acu'. Mai rabdă puțin, că vin, spuse el şi se repezi la uşă încălțat numai cu şosete.

Se uită pe vizor şi se întoarse spre Christine cu o expresie întrebătoare pe față.

– Un copil alb.

95

Danny Boudreaux stătea pe terasa strălucitoare, vopsită în alb, a casei profesoarei. Era îmbrăcat într-o haină de ploaie militară, mult prea mare pentru el, care îl făcea să arate oarecum mai important. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth în carne şi oase! În plină glorie acum. Cu toată buna dispoziție excepțională, simțea că ceva nu este în ordine cu el.

Nu se simțea bine, şi începuse să fie trist – era în plină

criză depresivă, de fapt. Maşinăria începuse să se strice. Doctorii n-ar fi ştiut să spună dacă era vorba de tulburare bipolară sau tulburare a coordonării. Dacă ei nu ştiau, de unde dracu' să ştie el? Şi ce dacă era un pic impulsiv, ce dacă trecea rapid dintr-o stare în alta, complet opusă, ce dacă era neintegrat social? Fitilul era aprins. Mai avea puțin şi sărea în aer. Cui îi păsa?

Încetase să mai ia Depakote. Trebuise doar să spună nu. Fredona un refren ininteligibil, „mmm mm mm", la nesfîrşit. Crash Test Dummies. Muzica tristă şi violentă nu înceta să-i umple capul, ca pe MTV.

Butonul lui de „nebunie" se cam blocase pe poziția deschis – permanent.

Era furios pe Jack şi Jill. Furios la culme pe Alex Cross. Furios pe directoarea de la şcoala Truth. Furios pe absolut oricine de pe planetă. Era furios chiar şi pe sine, în momentul de față. Un nenorocit care-o dă în bară. Aşa a fost întotdeauna. Aşa va fi mereu.

Sînt un ratat, baby.

Ce-ar fi să mă omori?

Reveni brusc la realitate cînd un împuțit de cioroi îmbrăcat în cămaşă albastră pepit, pantaloni de costum şi bretele galbene a deschis uşa. Salut, bine-ați venit în suburbie!

La început, Danny Boudreaux nu reuşea să priceapă cine poate fi tîmpitul negru cu mutra rotundă. Se aşteptase să-i deschidă doamna mare-sculă directoare, sau poate chiar Alex Cross, în cazul în care Cross nu era plecat la New York. Îi văzuse pe Cross şi pe directoare de trei ori împreună. Păreau să se-nțeleagă bine.

Nu ştia de ce îl înnebunea chestia asta, dar aşa era. Cross era leit afurisitul de taică-său, adevăratul lui tată. Alt caraliu

împuţit care-l lăsase baltă, care nu credea că face nici cît o ceapă degerată. Se mai şi culca cu profesoara.

Stai puţin, stai aşa, Danny Boudreaux înţelese în sfîrşit. Într-o străfulgerare. *Kunta Kinte ăsta băţos e bărbatul ei, nu-i aşa? Bineînţeles!*

– Da? Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă George Johnson pe tînărul răvăşit, cu aspect ciudat, de pe terasă.

Nu-l cunoştea pe băiatul care aducea ziarele în cartier, poate că ăsta era. Din nu ştiu care motiv, băiatul alb îi aducea aminte de un film tulburător, *Kids,* pe care-l văzuse împreună cu Christine. Băiatul arăta ca şi cînd ar fi fost chiar atunci într-un mare necaz.

După umila părerea a lui Danny Boudreaux, individul de culoare arăta tare neprietenos şi arogant ca dracu'. Mai ales pentru un nimeni – soţul unei profesoare oarecare. Asta îl enervă şi mai tare. Îl făcu să vadă în jur de douăsprezece nuanţe diferite de roşu. Să-şi iasă din minţi.

Simţea cum se apropie una dintre cele mai urîte crize. *Uraganul Daniel e pe cale să lovească Mitchellville.*

– Nuuuuuu! aproape că urlă. Nu te poţi ajuta nici pe tine. Să fiu al dracului dacă-mi eşti de vreun ajutor!

Danny Boudreaux smulse din buzunar pistolul semiautomat. George Johnson se uită incredul la armă. Se retrase rapid din pragul uşii. Ridică ambele mîini ca pentru a se apăra.

Fără nici o ezitare, Boudreaux trase două focuri.

– Uite ce-ţi dau eu, şoarece negru tîmpit ce eşti! strigă el lăsîndu-şi vocile interioare să-şi facă de cap.

Cele două gloanţe îl loviseră pe George Johnson în piept. Se prăbuşise pe spate prin uşa deschisă ca şi cum ar fi fost lovit cu un baros. Se izbi cu zgomot de marmura de pe jos.

Individul era mort, fără îndoială. Sîngele țîșnea prin cele două găuri din piept.

Apoi asasinul de la școala Sojourner Truth intră în casa profesoarei. Păși peste trupul căzut ca și cum n-ar fi fost acolo. Nu simțea *nimic*.

– Am să intru, mersi, îi spuse el omului mort de pe podea. Mi-ai fost de mare ajutor.

Christine Johnson se ridicase la auzul împușcăturilor de pe canapeaua din camera de zi. Uitase cît de înaltă este. Danny Boudreaux o văzu din holul de la intrare. Christine îl văzu și ea, văzu și corpul soțului ei.

Nu mai părea atît de atotputernică și sigură pe ea. Îi dăduse un șut în fund. Pe care îl și meritase. Îl jignise atunci, cînd se întîlniseră prima oară. Probabil că nici măcar nu mai ținea minte incidentul.

– Mă mai ții minte? o întrebă el. Mai ții minte cînd m-ai certat, cățea? La școala Truth. Mă ții minte, nu-i așa?

– O, Doamne! O, George! Doamne, Dumnezeule, murmură ea. Un tremur îi zguduia trupul. Părea gata să leșine.

La televizor se ocupau tot de nenorociții ăia de Jack și Jill. Nu-l lăsau să le-o ia înainte. Nici aici, nici măcar acum!

Danny Boudreaux ar fi putut să bage mîna-n foc că profesoara avea un chef nebun s-o ia la sănătoasa. N-avea pe unde, însă. Dacă nu cumva ar fi luat-o direct prin fereastra care dădea pe gazon. Își pusese mîna la gură. Parcă și-ar fi lipit-o de gură cu lipici. Se șocase, probabil.

Stimată doamnă, cine nu e șocat în zilele noastre?

– Să nu mai țipi, o avertiză el pe un ton ascuțit. Dacă mai țipi o dată, te-mpușc. Pot s-o fac și am s-o fac. Te-mpușc cum l-am împușcat pe portar.

Se apropie de ea. Ținea pistolul Smith & Wesson

îndreptat spre ea. Voia ca ea să vadă cît de familiarizat era cu pistolul, că era un expert în arme de foc – şi chiar era, graţie educaţiei de la şcoala Teddy Roosevelt.

Mîna îi tremura uşor, şi ce dacă? N-avea cum s-o rateze de la o asemenea distanţă.

– Bună, doamnă Johnson, spuse el oferindu-i cel mai dur şi înspăimîntător zîmbet de care era în stare. Eu sînt cel care i-a omorît pe Shanelle Green şi Vernon Wheatley. Toată lumea mă caută. Ei bine, cred că *tu* m-ai găsit. Felicitările mele, fetiţo. Bine lucrat.

Danny Boudreaux plîngea acum şi nu-şi putea aduce aminte ce îl întrista aşa de tare. Ştia doar că era furios la culme. Pe toată lumea. De data asta îl călcaseră rău pe nervi, toţi. Niciodată nu fusese mai rău ca acum.

Nici fericire, fericire. Nici bucurie, bucurie.

– Eu sînt asasinul de la şcoala Sojourner Truth, repetă el. Nu-ţi vine să crezi? Ai priceput? E adevărat. O poveste adevărată, de să-ţi rupă inima. Nu mă ţii minte? Nu sînt memorabil? În schimb, eu te ţin minte.

96

M-am grăbit să mă întorc în Washington, D.C. în noaptea aceea, la unsprezece. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth îşi ieşise din minţi. Prevăzusem că va izbucni, dar faptul că avusesem dreptate nu mă ajuta cu nimic. Să-l fi putut opri, ar fi fost altceva.

Poate că nu era o întîmplare faptul că lovise în aceeaşi zi cu Jack şi Jill. Voia să fie mai bun ca ei, nu-i aşa? Voia să fie important, faimos, în luminile rampei. *Nu suporta să fie Nimeni.*

În timpul scurt petrecut în avion am încercat să mă gîndesc la altceva. Mă simțeam prost. M-am uitat pe ultimele ediții ale ziarelor, toate cu reportaje, pe prima pagină, despre preşedintele Byrnes şi tentativa de asasinat de la New York. Preşedintele era în stare extrem de critică la Spitalul Universitar din Manhattan. Jack şi Jill erau considerați amîndoi morți. Medicii de la Spitalul Universitar nu ştiau dacă preşedintele va supraviețui pînă dimineața.

Eram eu însumi năuc, dezorientat, sătul pînă la refuz de toate şi la limita şocului provocat de nesomn. Iar acum lucrurile se înrăutățiseră. Nu eram sigur că am să fac față, dar n-aveam de ales.

Asasinul ceruse să mă vadă. Pretindea că eu sînt detectivul *lui* şi că m-a tot căutat acasă în ultimele cîteva zile.

Un echipaj de poliție urma să mă aştepte la Baza Aeriană Andrews. De acolo aveam să fiu dus în localitatea Mitchellville, din apropiere, unde Danny Boudreaux o ținea ostatică pe Christine Johnson. Pînă acum Danny Boudreaux omorîse doi copii mici, un coleg de clasă pe nume Sumner Moore şi pe părinții săi adoptivi. Era un palmares ieşit din comun, iar cazul ar fi meritat mult mai multă atenție din partea poliției metropolitane.

Echipajul de poliție mă aştepta, aşa cum mi se promisese. Cineva îmi pregătise un material despre Daniel Boudreaux. Băiatul era ținut sub supraveghere de un psihiatru de cînd avea şapte ani. Suferise o depresie puternică. Se pare că comisese cîteva acte bizare de tortură asupra unor animale,

pe la şapte ani. Mama adevărată a lui Daniel Boudreaux murise cînd era mic şi el se considera vinovat. Tatăl adevărat se sinucisese. Tatăl fusese poliţist în Virginia. *Tot poliţist,* am remarcat eu. Probabil că în capul lui se produsese un fel de transfer.

Am recunoscut strada Summer imediat cum am ieşit de pe autostrada John Hanson. Un detectiv din districtul Prince George stătea lîngă mine pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Îl chema Henry Fornier. Se strădui să mă pună la curent cu situaţia ostaticilor pe cît era posibil, avînd în vedere împrejurările neobişnuite.

– Din cîte am înţeles, doctore Cross, George Johnson a fost împuşcat şi e posibil să fie mort în casă. Băiatul nu ne permite să-l ridicăm sau să i se acorde îngrijire medicală. Un ticălos nemaipomenit, crede-mă, labagiul ăsta mic.

– Boudreaux era în tratament pentru depresia lui, pentru crizele lui periodice. Lua Depakote. Pariez pe orice că nu mai ia medicamentul, am spus. Gîndeam cu voce tare, încercam să mă pregătesc pentru orice m-ar fi aşteptat nu departe de străduţa asta liniştită.

Faptul că Boudreaux avea numai treisprezece ani n-avea nici o importanţă. Omorîse deja de cinci ori. Asta făcuse: omorîse. Încă un monstru. Un monstru foarte tînăr şi înspăimîntător.

L-am zărit pe Sampson, care era mai înalt cu jumătate de cap decît ceilalţi poliţişti din faţa casei Johnson. M-am străduit să observ toate detaliile. O mulţime de poliţişti, dar şi soldaţi în costume de camuflaj. Maşini şi dube cu numere de înmatriculare oficiale erau parcate pe toată strada.

M-am dus direct la Sampson. El ştia ce voiam să aud şi cum să-mi vorbească.

– Hei, ce faci, dragule, mă salută cu o urmă din zîmbetul lui ironic. Mă bucur că ai reuşit să ajungi la petrecere.

– Mda, şi eu mă bucur să te văd.

– Un amic de-al tău vrea să te vadă. Vrea să vorbească cu dr. Cross. Ai dracului prieteni mai ai şi tu!

– Da, ce să-i faci! i-am spus eu lui Sampson. El era unul dintre ei. Au refuzat să tragă pentru că e un copil? Asta s-a întîmplat?

Sampson dădu din cap. Aveam dreptate.

– Nu e decît un asasin cu sînge rece, Alex, spuse el. Să nu uiți asta. Nu e decît un asasin.

97

Un ucigaş în vîrstă de treisprezece ani.

M-am uitat cu mai multă atenție la dispozitivul organizat în jurul casei Johnson. Chiar şi efectivele relativ reduse ale poliţiilor locale ajunseseră să se priceapă la astfel de lucruri. Teroarea începuse să invadeze orăşele cu nume ca Raby Ridge sau Waco, iar acum Mitchellville.

O dubiță albastră ultimul tip, cu uşile din spate deschise, conținea monitoare TV, echipament de sunet, telefoane, o stație de emisie. Un tehnician pitit după o salcie doborîtă de vînt asculta cu ajutorul unui microfon ce se petrece în casă. Microfonul putea capta sunetul vocilor de la mai bine de o sută de metri distanță.

Fotografii ale locului şi ale băiatului erau fixate pe un

panou sprijinit de o maşină. Un elicopter arunca fascicule luminoase de mare intensitate pe copaci şi pe acoperişurile caselor. Întreaga dramă a ostaticilor, aşa cum o ştim şi o iubim.

De data asta într-o suburbie.

Un băiat de treisprezece ani pe nume Danny Boudreaux.

Încă un asasin cu sînge rece.

– Pe cine au adus să vorbească cu el? l-am întrebat pe Sampson apropiindu-mă de casă. Văzusem un Lexus negru parcat pe alee. Maşina lui George Johnson? Cine e negociatorul?

– L-au adus pe Paul Losi, cum au aflat că a luat ostatici şi că e al dracului de grav.

Am încuviinţat şi m-am simţit uşurat cînd am auzit numele negociatorului.

– Perfect. Losi e tare. Se descurcă şi sub presiune. Şi cum comunică băiatul din casă?

– La început a vorbit la telefon. După aia a cerut un megafon. A luat-o razna. A ameninţat că o omoară pe profesoară şi că se sinucide. Aşa că băiatul cel rău şi-a căpătat goarna. Se foloseşte de ea. El şi cu Paul Losi nu se înţeleg tocmai bine.

– Ce e cu Christine Johnson? E teafără? Ce-ai auzit?

– Se pare că e-n regulă, deocamdată. S-a ţinut tare. Credem că-l ţine pe băiat într-un fel sub control, de bine de rău. E dură.

Măcar atîta lucru ştiam şi eu. *E chiar mai dură decît tine, tăticule.* Speram ca Damon să fi avut dreptate sută la sută. Speram să fie mai dură ca noi toţi.

George Pittman se învîrtise între Sampson şi mine cît stătuserăm de vorbă. Şeful detectivilor era ultima persoană de pe lume pe care aveam chef să o văd, categoric ultima. Încă-l mai suspectam că mă oferise „voluntar" la Casa Albă.

Am înghiţit toată mînia pe care o simţeam; o dată cu ea şi mîndria.

– FBI a adus lunetişti, mă informă Pittman. Problema e că şefii nu ne dau voie să-i folosim. L-au avut pe ticălosul ăla mic în cătare de cîteva ori.

I-am răspuns calm. Încă mai avea un pistol îndreptat spre capul meu. Eram amîndoi conştienţi de asta.

– Problema e că are treisprezece ani. Şi e probabil gata să se sinucidă, am replicat.

Nu făceam altceva decît să ghicesc, dar eram sigur că am dreptate. Se înfundase singur în casa familiei Johnson, de unde începuse să strige *vino să mă iei.*

Faţa lui Pittman deveni ameninţătoare. Era toată pătată cu roşu, ca şi gîtul lui de taur.

– I se pare amuzant că a comis pînă acum cinci asasinate. Aşa i-a spus nenorocitul ăla mic negociatorului. Vrea să vorbească cu tine, numai cu tine. Îl umflă rîsul cînd vorbeşte de cele cinci victime. Acum ce părere mai ai despre lunetişti? se răsti Pittman la mine înainte să plece.

Sampson clătină din cap.

–Nici să nu te gîndeşti să intri acolo şi să te joci cu Danny cel rău, mă admonestă el.

– Vreau să-l înţeleg mai bine. Pentru asta trebuie să stau de vorbă cu el, am mormăit şi m-am uitat înspre casă. La parter era o mulţime de lumini aprinse. Nici una la etaj.

– Îl înţelegi deja al dracului de bine, dar nu vrei să recunoşti. Îi înţelegi aşa de bine pe toţi ţicniţii, că ai s-o iei şi tu razna. Mă auzi? M-ai înţeles?

Îl înţelegeam. Îmi cunoşteam destul de bine puterea şi propriile-mi slăbiciuni. De cele mai multe ori, măcar. Poate că nu şi în noaptea asta.

O voce în megafon ne întrerupse. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth se hotărîse să vorbească.

– Hei! Hei, voi de colo! Hei, tîmpiților! N-ați uitat nimic? Vă amintiți de mine?

L-am auzit pe Danny Boudreaux pentru prima oară. Avea o voce de copil. Nazală, pițigăiată, cum nu se poate mai obişnuită. Avea treisprezece ani.

– Ce faceți, pui de cățea? Vă jucați cu mine, nu-i aşa? scrîşni el. Bine, am să-mi răspund singur la întrebare. Da, vă jucați. Dar v-ați găsit naşul.

Paul Losi tună în megafon.

– Aşteaptă! Ştii bine că nu-i adevărat, Danny. Tu singur controlezi situația. Ştii bine, Danny. Hai, să fim cinstiți.

– Mănînci rahat! replică Danny Boudreaux agresiv. E atîta rahat în ce spui că mă dor urechile numai cînd te aud. Îmi faci greață, Losi. Mai mult, mă scoți din sărite, Losi, dacă vrei să ştii.

– Spune-mi ce problemă ai, spuse negociatorul pe un ton calm. Vorbeşte, Danny. Vreau să stăm de vorbă. Nu ştiu dacă mă crezi, dar e adevărat.

– Ştiu că vrei, idiotule. Asta-i meseria ta, să mă ții de vorbă. Problema mea e că m-ai înşelat, m-ai mințit, mi-ai spus că mă iubeşti. Ai mințit! Aşa că nu mai faci parte din echipa mea. Un singur cuvînt dacă mai aud de la tine, o omor pe doamna Johnson. Numai din vina ta. O omor chiar acum. Jur pe Dumnezeu, o omor. Chiar dacă a fost atît de drăguță că mi-a făcut un sandviş cu ouă mai devreme. POC!... POC! Şi e moartă!

Polițiştii erau peste tot în jurul casei familiei Johnson. Începuseră să-şi coboare măştile de plexiglas. Scuturile se ridicau încet. Poliția se pregătea de asalt. Dacă porneau, Christine Johnson avea toate şansele să moară.

– Care e problema ta? îl întrebă precaut negociatorul. Vorbeşte! O să ne înţelegem amîndoi, Danny. O să ajungem la o soluţie care să-ţi convină.

Pentru o clipă, liniştea ireală s-a aşternut în curte şi pe stradă. Se auzea vîntul bătînd prin sălcii şi prin tufişuri.

După aceea Danny Boudreaux începu să strige.

– Care-i problema mea? Mă întrebi ce problemă am? Că eşti idiot şi ipocrit e o parte a problemei... Cealaltă parte e că *omul meu* e aici. Alex Cross e aici şi tu nu mi-ai spus. A trebuit să aflu de la televizor. Ai exact treizeci de secunde, domnule Cross. Douăzeci şi nouă. Douăzeci şi opt. Abia aştept să te întîlnesc, tîmpitule. Douăzeci şi şapte. Douăzeci şi şase. Douăzeci şi cinci...

Asasinul de la şcoala Sojourner Truth mă chema la ordine. Un băiat de treisprezece ani.

98

– Aici e Alex Cross, i-am strigat eu asasinului adolescent.

Eram la marginea exterioară a pajiştii îngheţate. N-aveam nevoie de megafon pentru ca Danny Boudreaux să mă audă. *Detectivul tău e aici. Totul merge exact cum vrei tu să meargă.*

– Sînt detectivul Alex Cross, am strigat iarăşi. Ai dreptate, am venit. Numai că abia am sosit. Sînt aici pentru că m-ai chemat. Toată lumea te ia în serios. Nimeni nu se joacă cu tine. Nimeni n-ar îndrăzni.

Nu încă. Dă-mi jumătate de şansă numai, şi ai să vezi cum o să ne jucăm. Mi-am adus aminte de sărmana Shanelle Green. Mi-am adus aminte de Vernon Wheatley, băieţelul de şapte ani. M-am gîndit la Christine Johnson, prinsă în capcană alături de tînărul asasin care îi omorîse bărbatul sub ochii ei. Îmi doream să am şansa să mă joc cu Daniel Boudreaux.

Boudreaux izbucni în rîs în megafon – un chicotit ascuţit, ca de fată. Răutăcios al dracului. Cîţiva din mulţimea de gură-cască rîseră alături de băiat. E bine să ştii că ai prieteni printre ei.

– Păi, era şi timpul, domnule *detectiv* Alex Cross. Mă bucur că ai reuşit să-ţi găseşti timp şi pentru mine, cu o agendă aşa de încărcată. Doamna Johnson e de aceeaşi părere. Stăm aici şi te aşteptăm, te tot aşteptăm... aşa că, vino-ncoace. Hai să ne distrăm.

Băiatul mă provoca deschis, pe mine şi autoritatea mea. Simţea nevoia să comande. Analizam totul în minte, fiecare mişcare a lui. Schizofrenie paranoidă era un diagnostic posibil. Tulburare bipolară sau de coordonare părea şi mai plauzibil. *Trebuia să vorbesc cu el pentru a afla şi restul.*

Danny Boudreaux părea coerent. Acţiunile lui erau legate. Mă întrebam dacă nu cumva a început iar să ia medicamentul.

O voce din spatele meu spuse:

– Alex, vino aici, lua-te-ar dracu'. Vreau să-ţi spun ceva, Alex. Vino aici.

M-am întors. Sampson căscase o gură cît o şură.

– Nu ne trebuie încă un *ostatic* acolo, spuse el în termeni categorici. Era deja supărat pe mine. Ochii întunecaţi, sprîncenele încruntate. Nu l-ai auzit bătînd cîmpii înainte, noaptea trecută. Băiatul cel rău e ţicnit de-a binelea. E nebun de legat. Nu vrea decît să mai omoare pe cineva.

– Cred că am să mă descurc cu el, i-am spus. E genul meu. Gary Soneji, Casanova, Danny Boudreaux, toţi sînt genul meu. În plus, n-am de ales.

– Ai de ales, dragule. Bun-simţ n-ai, aia n-ai.

M-am uitat iar spre casă. Christine Johnson era înăuntru cu asasinul. Dacă nu intram, o omora. O declarase şi îl credeam. Ce puteam să fac? Unde mai pui că nici o faptă bună nu rămîne nepedepsită, am dreptate?

Pittman îmi făcu semn că din partea lui aveam cale liberă. Depindea de mine. De doctorul-detectiv Cross.

Am tras aer în piept şi am traversat gazonul ud pînă la casă. Blitzurile fotoreporterilor prezenţi îmi luminară calea cele cîteva secunde cît mi-a trebuit să ajung la uşa din faţă. Toate camerele TV se îndreptaseră brusc spre mine.

Danny Boudreaux mă îngrijora cu adevărat. În acest moment era extrem de periculos. Simţea nevoia să ucidă. Cinci asasinate la întîmplare în ultimele săptămîni. Iar acum era încolţit. Mai rău, se pusese singur în această situaţie.

Mîna mea atinse mînerul de la uşă. Mă simţeam paralizat şi oarecum afară din chestiune. Vedeam totul ca într-un tunel. M-am concentrat asupra uşii vopsite în alb.

– E deschis, spuse o voce de dincolo de uşă.

O voce de băiat. Puţin scrîşnită. Mică şi fragilă în lipsa megafonului care o amplifica.

Am deschis uşa din faţă şi l-am văzut în sfîrşit pe asasinul de la şcoala Sojourner Truth, în toată gloria lui bolnavă.

Danny Boudreaux n-avea mai mult de un metru şaizeci. Avea ochi mici şi saşii de rozător, urechi mari şi o tunsoare nefericită. Avea o înfăţişare ciudată, de paria, fără îndoială. Îmi dădeam seama că ceilalţi copii n-aveau cum să-l placă, că era un singuratic, că aşa fusese toată viaţa.

Avea un Smith & Wesson semiautomat îndreptat spre mine, la înălțimea pieptului.

– Școala militară, îmi aminti el. Sînt un țintaș de elită, domnule Cross. N-am nici o problemă cînd e vorba de ținte umane.

99

Inima mi se zbătea în cuşca strîmtă de metal care era pieptul meu. Aveam încă în cap un bîzîit enervant, ca paraziții la un radio. Nu mă simțeam chiar ca un erou-polițist. Îmi era frică. Era mai rău decît de obicei. Poate pentru că asasinul avea treisprezece ani. Danny Boudreaux ştia să folosească semiautomatul pe care-l strîngea în mînă şi, mai devreme sau mai tîrziu, avea s-o facă. Singurul lucru din univers care avea importanță pentru mine atunci era să pun mîna pe pistolul lui.

Priveliştea din fața mea cerea toată atenția: un băiat subțirel şi plin de coşuri, în vîrstă de treisprezece ani, cu o armă puternică şi mortală. Un semiautomat era îndreptat spre capul meu. Deşi mîna lui Boudreaux era destul de sigură, părea să fie mai dărîmat fizic şi mental decît crezusem. Era în plin proces de decompensare, probabil. Era de aşteptat să se comporte din ce în ce mai bizar. Instabilitatea era evidentă şi înspăimîntătoare. I se vedea în ochi. Ochii îi alergau ca păsările prinse sub un balon de sticlă.

Îl vedeam cum se clatină uşor aşa cum stătea în holul casei şi mă amenința cu arma, mişcînd-o spre mine în cercuri

mici. Purta un hanorac curios, pe care era imprimat FERICIRE, FERICIRE. BUCURIE, BUCURIE.

Părul lui scurt era ud de sudoare. Ochelarii erau uşor aburiţi pe margini. În spatele lentilelor, ochii erau împăienjeniţi şi umezi. Arăta a asasinul de la şcoala Sojourner Truth. Mă îndoiesc că cineva îl plăcuse prea mult pe Danny Boudreaux vreodată.

Corpul lui filiform luă poziţia de drepţi.

– Bine aţi venit la bord, domnule detectiv, *să trăiţi!*

– Bună, Danny, i-am spus eu, atît de încet şi de neamenințător cît am fost în stare. M-ai chemat, sînt aici.

Eu sînt cel care o să te potcovească!

Se ţinea la distanţă. Nu era decît un mănunchi de nervi şi de mînie în stare pură. O marionetă fără păpuşar. Nu putem şti ce-o să se întîmple de-acum încolo. Era evident că suferă din cauza renunţării la medicamentul prescris. Danny Boudreaux prezenta tot pachetul de simptome: agresiune, depresie, psihoză, hiperactivitate, deteriorare comportamentală.

Un asasin cu sînge rece în vîrstă de treisprezece ani. Cum să fac să-i iau pistolul?

Christine Johnson era în spatele lui, în camera de zi pe jumătate scufundată în întuneric. Stătea nemişcată. Părea să fie hăt departe şi mi se părea mică, cu toate că ştiam cît e de înaltă. Părea speriată, tristă şi obosită.

La dreapta ei era căminul pretenţios din gresie. Nu văzusem mare lucru din camera de zi data trecută. Acum o studiam îndeaproape. Căutam cu privirea ceva ce mi-ar fi putut servi ca armă. Orice ne-ar fi putut ajuta.

George Johnson zăcea pe marmura alb-crem din hol. Christine sau băiatul acoperiseră corpul cu o pătură roşie.

Avocatul ucis arăta ca şi cum s-ar fi întins să aţipească puţin.

– Christine, eşti bine? am întrebat-o eu. Ea dădu să vorbească, după care se răzgîndi.

– E bine, dom'le. E cum nu se poate mai bine, jigodia. E foarte bine, se răsti Boudreaux. Rostea cuvintele şuierat. Ea e-n regulă, eu sînt cel care am probleme aici. Era vorba de mine!

– Îmi dau seama cît eşti de obosit, Danny, am răspuns. Bănuiam că trecea printr-o stare de ameţeală, combinată cu incapacitate de concentrare şi greutate în exprimare.

– Mda, te-ai prins. Ce altceva mai ai de spus în apărarea ta? Alte pilde de înţelepciune despre comportamentul meu maniacal?

Bang! Trînti cu piciorul uşa din spatele nostru. Era din ce în ce mai impulsiv. Eram definitiv prins în joc. Avea încă grijă să păstreze distanţa şi să aibă permanent arma îndreptată spre mine.

– Pot foarte bine să te împuşc, fiu de căţea, îmi spuse el, în caz că nu ştiam cu cine am de-a face. Îmi întări impresia de paranoia extremă, agitaţie şi nervozitate.

Era extrem de preocupat de părerea mea despre el, voia să ştie dacă îl consideram competent. Mă confunda cu adevăratul lui tată. Tatăl poliţist care-i părăsise pe el şi pe mama lui. Aflasem despre asta pe drum, se lega de restul. Se potrivea perfect.

Mi-am spus încă o dată că băiatul nervos, slăbuţ şi jalnic din faţa mea e un asasin. Nu-mi era greu să urăsc un asemenea scelerat. Băiatul avea totuşi şi ceva tragic în el. Danny Boudreaux era un singuratic şi un inadaptat.

– Ştiu că ţinteşti foarte bine, i-am spus eu cu voce scăzută. Era ceea ce voia să audă.

Te cred.

Cred că eşti un asasin cu sînge rece. Cred că eşti un tînăr monstru, probabil incurabil.

Cum să fac să-ţi iau arma?

S-ar putea să fiu nevoit să te omor înainte să ne omori tu, pe mine şi pe Christine Johnson.

100

Mă uitam la cuvintele FERICIRE, FERICIRE. BUCURIE, BUCURIE. Ştiam exact de unde era fragmentul de pe hanorac.

Nickelodeon, programul de televiziune pentru copii. Damon şi Jannie îl adorau. Şi eu, într-un fel. Nickelodeon era despre familii şi asta îl înfuria probabil pe Danny Boudreaux.

Îmi zîmbi! Avea un zîmbet răutăcios, ca de la casa de nebuni.

Apoi mi se adresă încet, pe acelaşi ton ca şi mine. Instinctele lui erau iuţi şi crude. Mă sperie încă o dată. Îmi venea să mă duc la el şi să-l iau la bătaie.

– Nu-i nevoie să vorbeşti în şoaptă. Nimeni nu doarme aici. Adică nimeni în afară de George portarul.

Izbucni într-un rîs nebunesc şi complet nelalocul lui. Aveam de-a face cu un psihopat adevărat. *Danny era un ucigaş teribil, autentic, încă de la treisprezece ani.*

– Eşti bine? am întrebat-o eu iarăşi pe Christine.

– Nu. Nu tocmai, şopti ea.

– Tăceţi dracului din gură! urlă Boudreaux la noi. Îndreptă pistolul spre Christine, apoi spre mine. Cînd spun ceva, vorbesc serios.

Mi-am dat seama că n-am să pot să-i iau pistolul. Trebuia să găsesc altceva. Părea să fie aproape de limită, mult prea aproape.

M-am decis să acţionez imediat.

M-am concentrat asupra băiatului încercînd să-i speculez slăbiciunea. Îl priveam în aşa fel, încît să nu mă vadă că-l privesc.

Am făcut cu încetineală doi paşi spre fereastra din camera de zi. Un antic scăunel de muls african se afla acolo. M-am uitat afară, la cordonul de poliţişti de pe gazonul din faţă, aşezaţi în formaţie, dar păstrînd distanţa. Vedeam scuturile şi măştile de plexiglas, uniformele de asalt, vestele antiglonţ, armele. Iisuse, ce privelişte. Numai din cauza unui băiat.

– Sper că n-ai vreo idee genială, mi se adresă el din cealaltă parte a încăperii.

Mi-a venit deja o idee genială, Dannyboy. Am făcut deja mişcarea. Gata! Nu te-ai prins? Eşti chiar atît de deştept pe cît credeai, scîrnăvie?

– De ce nu? l-am întrebat. Nu-mi răspunse. Avea de gînd să ne omoare. Ce altceva putea face?

Aveam motivele mele să mă apropii de fereastră. Voiam să mă plasez în locul diametral opus lui Christine Johnson.

Am reuşit! Aproape am reuşit.

Boudreaux nu părea să bage de seamă.

– Ce zici de mine acum? lătră el. Ia zi, mă compar cu ageamiii ăia de Jack şi Jill? Dar cu marele Gary Soneji, ce zici? Mie poţi să-mi spui adevărul. N-ai să-mi răneşti

sentimentele. Pentru că eu nu am sentimente.

– Am să-ți spun adevărul, i-am zis eu, din moment ce asta vrei să auzi. Nici un ucigaş nu m-a impresionat vreodată şi nici tu nu mă impresionezi. În nici un fel.

Gura i se strîmbă şi se porni pe țipat.

– Aşa? Ei bine, nici tu nu mă impresionezi, să ştii, doctore Rahat Cross. Dar la cine-i arma?

Danny Boudreaux se uită lung la mine pentru cîteva momente. Ochii lui, dincolo de ochelari, aveau privirea crucişă şi pupilele stălucitoare. Părea gata să mă împuşte. Inima îmi bătea cu putere. M-am uitat la Christine Johnson.

– Trebuie să te omor. Ştii şi tu, declară ca şi cînd ar fi pronunțat cel mai logic enunț de pe lumea asta. Adoptase brusc un ton plictisit, deconcertant ca naiba. Tu şi Christine trebuie să muriți.

Se uită la ea. Ochii îi erau ca două găuri negre.

– Cățea neagră! Cățea alunecoasă şi înşelătoare. M-ai supărat rău de tot, atunci, la şcoala aia tîmpită. Cum îndrăzneşti să nu mă respecți? izbucni el.

– Nu-i adevărat, replică Christine Johnson. Vorbea tare. Voiam doar să-i protejez pe copiii din curte. N-avea nici o legătură cu tine, personal. Habar n-aveam cine eşti. De unde să fi ştiut?

El bătu violent din piciorul încălțat cu bocanc negru. Era susceptibil, nerăbdător, neiertător. O scîrnăvie mică, în toate privințele.

– Să nu-mi spui mie ce să cred. N-ai de unde să ştii ce gîndesc. Nu ştii tu ce e-n capul meu. Nimeni nu ştie.

– Şi de ce crezi că trebuie să mai omori pe cineva? l-am întrebat pe Boudreaux.

Îmi aruncă o privire ucigătoare. Ridică arma.

– Să nu care cumva să încerci să faci pe doctorul de

nebuni cu mine. Să nu îndrăzneşti!

– Nici nu-mi trece prin cap. Nu-mi plac minciunile şi nici cei care se ţin de şmecherii ieftine.

Fără veste, îndreptă arma spre Christine.

– *Trebuie să omor oameni* pentru că... asta-i meseria mea. Îl pufni iarăşi rîsul şi se porni pe un chicotit ca de pe altă lume.

Christine Johnson simţea primejdia care se apropia. Ştia că trebuie să facem ceva înainte ca Danny Boudreaux să explodeze.

Băiatul se întoarse iarăşi spre mine. Îşi unduia şoldurile şi se maimuţărea. *Îi place să se vadă jucîndu-se astfel,* mi-am dat seama. *Îi place la nebunie.*

– Vrei să mă păcăleşti, spuse el. De-aia umbli cu şoapte. Ţi-e frică de mine, aşa că nu eşti chiar atît de puternic şi ameninţător. Te-am ghicit.

– Ai dreptate, am spus, dar numai parţial. Am vorbit aşa de blînd... pentru că am vrut să-ţi distrag atenţia de la ce făceam. Ţi-ai dat peste cap socotelile, cu mîna ta. *Ai pierdut! Cap sec ce eşti! Pui de căţea!*

101

– Nu ne poţi împuşca pe amîndoi, i-am spus lui Danny Boudreaux.

Am rostit cuvintele tare şi răspicat. În acelaşi timp, m-am aşezat în profil. Să-i ofer o ţintă cît mai mică.

Am mai făcut un pas. Am mărit distanța dintre Christine Johnson şi mine.

– Ce mama dracului vrei să spui? Ce tot îndrugi acolo, Cross? Vorbeşte, Cross! Ți-am spus să vorbeşti!

Nu i-am răspuns. L-am lăsat să se gîndească şi singur. Ştiam că poate. Era un băiat rău şi inteligent.

Daniel Boudreaux se uită lung la mine, aruncă apoi o privire spre Christine. Înțelegea. Vedea capcana, aşa subtilă cum era.

Simțeam cum ochii lui îmi sfredeleau creierul. Ştia ce se întîmplase. Unul dintre noi avea să ajungă la el dacă îl împuşca pe celălalt. Ar fi pierdut clipa lui de glorie.

– Rahat tîmpit ce eşti! se burzului el. Vocea era joasă şi amenințătoare. Atunci n-ai decît să crăpi primul.

Ridică pistolul. Eu continuam să mă uit lung la el.

– VORBEŞTE, TICĂLOSULE!

– Ajunge! strigă Christine din partea cealaltă a camerei. Rezista incredibil sub presiune, în împrejurările acelea nenorocite. Ai omorît destul, îi spuse ea lui Boudreaux.

Danny Boudreaux intră în panică. Ochii sălbatici ieşiseră din capul care pendula neîncetat între noi doi.

– Ba nu. N-am omorît destui roboți inutili şi nenorociți. De-abia m-am pornit!

Avea pielea de pe oasele capului ciudat de întinsă.

Îndreptă pistolul înspre Christine. Brațele care îl țineau erau întinse şi rigide. Corpul îi tremura şi se înclinase uşor spre stînga.

– *Danny!* I-am strigat numele şi am pornit spre el.

Ezită preț de o clipă. După care smuci arma şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o explozie asurzitoare.

Trăsese în Christine!

Ea încercase să se ferească. Nu-mi dădeam seama dacă reuşise.

Am continuat să alerg şi am sărit.

Danny Boudreaux îndreptase automatul spre mine. Ochii lui exprimau teroare şi o ură imensă. Tremura de frică, ură şi disperare. Şi dacă totuşi ne putea împuşca pe amîndoi? Poate că reuşea.

M-am mişcat mult mai repede decît mă credea în stare. L-am apucat de braţ şi de pistol.

Am intrat în Danny Boudreaux ca şi cum ar fi fost un om mare, unul înarmat şi periculos. L-am izbit în plin. Mi-a făcut plăcere să-l lovesc.

Am căzut amîndoi grămadă şi am început să ne rostogolim. Eram o masă de mîini şi picioare care se loveau, se împleteau. Pistolul se mai descărcă o dată. N-am simţit nici o durere, dar am simţit gust de sînge.

Băiatul izbucni în vaietul lui ascuţit şi tînguitor. Se tînguia! I-am smuls arma din mînă. A încercat să mă muşte, să-mi sfîşie carnea. După care a început să scrîşnească din dinţi.

Intrase într-o criză convulsivă, probabil din cauza lipsei medicamentului. Un şoc major de activitate cerebrală i se descărca în corp. Zvîcnea din mîini şi din picioare. Pelvisul i se arcuise şi îmi presa piciorul.

Îşi dădu ochii peste cap şi se înmuie brusc. Gura îi era plină de spume. Braţele şi picioarele continuau să se răsucească. Pentru o secundă sau două mi s-a părut că-şi pierduse cunoştinţa. Aiura şi scotea sunete nedesluşite, părea că se îneacă.

I-am dat o palmă. Avea buzele vinete-albăstrui. Ochii se întoarseră la loc în orbite. Începu să clipească cu rapiditate.

Spasmele îl lăsară tot aşa de repede precum veniseră. Zăcea moale pe podea, o grămadă de băiat nebun şi rău.

Cei de afară auziseră focurile de armă. Camera de zi era plină de poliţişti. De carabine şi pistoale scoase din tocuri. Camere de luat vederi şi emiţătoare radio. Christine Johnson se dusese lîngă soţul ei. Împreună cu doi medici de la urgenţă.

A doua oară cînd am ridicat privirea, Christine îngenunchea lîngă mine. Nu părea să fi fost rănită.

– Cum te simţi, Alex? mă întrebă ea într-o şoaptă răguşită.

Îl ţineam încă în braţe pe Danny Boudreaux. Nu părea să-şi dea seama unde se află. Din el curgea şiroaie o sudoare rece şi uleioasă. Asasinul de la şcoala Sojourner Truth era trist acum, pierdut şi îngrozitor de confuz. Avea treisprezece ani. Şi cinci asasinate la activ, poate mai multe.

– Îi e rău? mă întrebă Christine.

Am dat din cap în semn că da.

– Aşa cred. De prea multă distracţie, presupun.

Danny Boudreaux încerca să spună ceva, dar nu-l puteam auzi. Scuipa în continuare valuri de spumă albă.

– Ce-ai spus? Ce e? l-am întrebat. Aveam vocea răguşită şi mă durea gîtul. Eu însumi tremuram şi eram acoperit de sudoare.

Vocea lui era o şoaptă firavă, ca şi cum nu mai era nimeni înăuntrul lui.

– Mi-e frică, îmi spuse el. Nu ştiu unde sînt. Mi-e frică permanent.

Am dat din cap înspre faţa mică şi oribilă care mă privea.

– Ştiu, i-am spus tînărului asasin. Ştiu ce simţi.

Ăsta era lucrul cel mai de speriat dintre toate.

102

Vînătorul de monştri a supravieţuit, dar cîte vieţi mai am oare? De ce-mi puneam mereu viaţa-n joc? Doctore, vindecă-te pe tine însuţi.

Am mai rămas în casa Johnson ceva mai mult de o oră, pînă cînd Danny Boudreaux şi corpul lui George Johnson au fost luaţi de acolo. Trebuia să-i pun cîteva întrebări lui Christine Johnson, pentru raportul meu. După care am dat telefon acasă şi am vorbit cu Nana. Am rugat-o frumos să se ducă la culcare. Pentru că scăpasem cu bine, eram zdravăn şi sănătos. Cel puţin deocamdată.

– Te iubesc, Alex, şoptise ea în receptor. Nana părea la pămînt şi la fel de obosită ca mine.

– Şi eu te iubesc, bătrînico.

În noaptea aceea, minunea minunilor, mă lăsă să am ultimul cuvînt.

Mulţimea de curioşi de pe Summer Street se spărsese. Chiar şi cei mai insistenţi reporteri şi fotografi plecaseră. Una dintre surorile lui Christine Johnson venise ceva mai devreme pentru a fi alături de ea în acele împrejurări cumplite. Am strîns-o cu putere la piept pe Christine înainte să plec.

Încă mai tremura. Suferise o pierdere imensă, de nedescris. Petrecuserăm amîndoi o noapte în infern.

– Nu pot să simt nimic. Totul mi se pare ireal, îmi spuse ea. Ştiu că n-a fost un vis urît, dar nu mă pot abţine să cred că nu poate fi altfel.

Sampson mă conduse acasă la unu noaptea. Nu puteam

să clipesc. Mintea îmi alerga cu o viteză de un milion de kilometri pe oră, aveam în cap un bîzîit enervant.

Ce se va alege de lumea asta? Gary Soneji, Bundy, strangulatorul de pe Hill Side, Koresh, McVeigh, şi aşa mai departe, la nesfîrşit. Gandhi a fost întrebat odată ce crede despre civilizaţia occidentală. „Ar putea fi o idee bună", a replicat el.

Eu nu prea plîng. Pentru că nu pot. Ca foarte mulţi dintre poliţiştii pe care îi cunosc. Aş vrea să pot plînge din cînd în cînd, să mă eliberez de frica şi de otrava din mine, dar nu-i chiar aşa de uşor. Se adună acolo înăuntru.

Şedeam pe scara interioară din casa noastră. Mă duceam spre dormitor, dar n-am reuşit s-ajung. Încercam să plîng, dar nu puteam.

M-am gîndit la soţia mea, Maria, care a fost împuşcată accidental în timpul unei lupte de stradă, în urmă cu cîţiva ani. Maria şi cu mine ne potriveam minunat. Nu era vorba de memorie selectivă din partea mea. Ştiam cît de frumoasă este dragostea – ştiam că a fost cel mai bun lucru din viaţa mea – şi iată-mă, totuşi, singur. Îmi puneam viaţa la bătaie. Spuneam la toată lumea că totul merge bine, dar nu mergea.

Nu ştiu cît am rămas acolo în întuneric cu gîndurile mele. Poate zece minute, poate mai mult decît atît. Casa era tăcută şi familiară, dar în noaptea aceea nu-mi găseam liniştea.

Ascultam sunetele pe care le auzeam de ani de zile. Mi-am adus aminte de mine copil, crescînd alături de Nana şi minunîndu-mă de ce aveam să devin. Acum ştiam răspunsul la acea întrebare. Eram expert în omucideri multiple şi lucram la cele mai mari şi mai nesuferite cazuri. Eram vînător de monştri.

Am reuşit într-un tîrziu să urc restul de trepte şi m-am

oprit în camera lui Jannie şi Damon. Amîndoi dormeau buştean în dormitorul pe care-l împărțeau în casa noastră mică.

Îmi place să-i privesc pe Jannie şi pe Damon cînd dorm, îmi plac încrederea şi inocența lor. Pot să mă uit la ei minute în şir, chiar şi într-o noapte aiuritoare ca asta. N-aş şti să spun de cîte ori m-am strecurat pînă la ei şi am rămas pur şi simplu în cadrul uşii. Ei mă țin în viață, datorită lor n-o iau razna în nopți ca aceasta.

Adormiseră cu nişte ochelari de soare zăpăciți, în formă de inimă, la ochi, ca aceia pe care-i poartă copiii din grupul vocal Innocence. Foarte drăguți. Şi scumpi. M-am aşezat pe marginea patului lui Jannie. Mi-am scos pantofii şi i-am aşezat pe podea cu grijă să nu fac zgomot.

Apoi m-am întins la picioarele lor, la capătul paturilor alăturate. Mi-am ascultat oasele trosnind. Voiam să fiu lîngă copiii mei, să fiu cu ei, voiam ca noi toți să ne simțim în siguranță. Nu mi se părea că cer prea mult de la viață, că e o răsplată prea mare pentru ziua infernală prin care trecusem.

Am sărutat talpa şosetei de pijama a lui Jannie.

Am pus mîna uşor pe piciorul gol şi rece al lui Damon.

Am închis în sfîrşit ochii şi am încercat să alung din minte scenele criminale şi haotice. N-am reuşit. Monştrii erau pretutindeni în acea noapte. Mă înconjuraseră cu adevărat.

Sînt al dracului de mulți. Ca valurile mării. Tineri şi bătrîni, şi între ei toată gama. De unde vin aceşti monştri care au năpădit America? Ce anume i-a creat?

Alături de cei doi copii ai mei am reuşit pînă la urmă să adorm. Pentru cîteva ore. Am fost în stare să uit cel mai îngrozitor lucru dintre toate, motivul întristării şi supărării mele groaznice.

Aflasem vestea înainte să plec de la familia Johnson. Preşedintele Thomas Byrnes murise dimineaţă devreme.

103

O ţineam în braţe pe Rosie şi o mîngîiam uşor. Prin uşa deschisă de la bucătărie mă uitam chiorîş la Sampson care era afară.

Aştepta într-o ploaie rece ca gheaţa. Arăta ca o stîncă mare şi neagră în ploaia care turna cu găleata – sau poate ceea ce îndura el atît de stoic era grindină.

– Coşmarul continuă, îmi spuse el.

O propoziţie simplă, enunţiativă. Devastatoare.

– Mda, ce chestie! Dar poate că nu mă mai interesează.

– Da, da. Şi poate că anul ăsta Bullets o să cîştige campionatul NBA, Orioles o să cîştige Cupa şi amatorii ăia de la Redskins vor ajunge în Supercupă. Nu se ştie niciodată.

Trecuse o zi de la lunga noapte petrecută în casa familiei Johnson şi de la şi mai lunga dimineaţă din New York. Timp nici pe departe suficient pentru vindecare, sau măcar pentru plîns. Cu o zi mai înainte preşedintele Mahoney depusese jurămîntul. Era necesar, după lege, dar mie mi se părea aproape indecent.

Aveam pe mine nişte pantaloni de bumbac şi un tricou alb. Stăteam cu picioarele goale pe linoleumul rece. O cană aburindă cu cafea în mînă. Aveam o convalescenţă plăcută. Nu-mi curăţasem favoriţii, cum numea Jannie actul

bărbieritului. Aproape că mă simțeam iarăşi om.

Nu-l poftisem pe Sampson înăuntru.

– Bună dimineața, dragule, insistă Sampson. Apoi îşi întinse buza de sus şi-mi arătă nişte dinți. Zîmbetul lui era voios într-un mod brutal. Am fost nevoit să-i zîmbesc şi eu lui Sampson, destinul meu.

Era puțin trecut de ora nouă şi abia mă dădusem jos din pat. Era tîrziu pentru mine. O comportare ruşinoasă după standardele Nanei. Nu mă săturasem încă de somn, eram traumatizat, în pericol să-mi pierd restul minților, să vomit ceva scîrbos şi imprevizibil. Dar, mă simțeam mult mai bine. Arătam bine; arătam excelent.

– N-ai de gînd să-mi spui bună dimineața? întrebă Sampson prefăcîndu-se jignit.

– 'Neața, John. Nu vreau să ştiu nimic, nu vreau să ştiu ce te aduce pe la mine în această dimineață rece şi mohorîtă.

– Primul lucru inteligent pe care-l aud din gura ta de ani de zile, spuse Sampson, dar mă tem că nu-ți dau crezare. Tu vrei să ştii întotdeauna totul. Simți nevoia să ştii, Alex. De-aia citeşti cîte patru ziare în fiecare afurisită de dimineață.

– Nici eu nu vreau să ştiu, se amestecă Nana din spatele meu, din bucătărie. – Era trează de ore întregi, bineînțeles. Eu nu simt nevoia să ştiu. Aşa că, dispari. Du-te şi plimbă ursul. Pleacă după potcoave de cai morți, Johnny, băiatule.

– E timp pentru micul dejun? l-am întrebat eu.

– Nu prea, spuse el reținîndu-şi cu grijă zîmbetul, dar hai să mîncăm, totuşi. Cine-ar putea rezista?

– El te-a invitat, nu eu, îl avertiză Nana de lîngă aragaz.

Îl tachina pe Sampson. Îl iubeşte ca pe propriul ei copil, ca pe un frate al meu mai mare, adică mai puternic. Ne pregăti la amîndoi ouă jumări, cîrnați de casă, cartofi prăjiți şi pîine

prăjită. Se pricepe la gătit şi ar putea hrăni cu uşurinţă toată echipa Redskins în cantonament. N-ar fi o problemă pentru Nana.

Sampson aşteptă să mîncăm înainte să mă pună la curent cu ce mama dracului mai intervenise de data asta. Micul lui secret murdar. Ar putea să pară ciudat, dar cînd viaţa ta e plină cu omoruri şi alte tragedii de soiul ăsta, trebuie să înveţi să-ţi păstrezi timp pentru tine însuţi. Omorurile pot să aştepte. Omorurile te aşteaptă întotdeauna.

– Amicul tău, Grayer, m-a sunat adineauri, zise Sampson pe cînd îşi turna a treia ceaşcă de cafea. Mi-a spus să te las vreo două zile să te odihneşti că se descurcă ei cu asta. Cînd aud de *ei* îmi amintesc de horror-ul ăla vechi care băga spaima în noi pe vremuri.

– M-ai făcut suspicios şi m-ai şi speriat. Cu ce să se descurce? l-am întrebat.

Tocmai terminam ultima felie de pîine prăjită arămie, pîine groasă de casă. Avea gust – vă spun cinstit, nu glumesc – dumnezeiesc. Nana pretinde că a fost acolo în Rai şi a furat cîteva reţete. Înclin s-o cred. Am văzut şi am gustat dovada spuselor ei.

Sampson aruncă o privire la ceasul lui de mînă, un Bulova antic dăruit de tatăl lui cînd a împlinit paisprezece ani.

– Tocmai percheziţionează biroul lui Jill de la Casa Albă. Apoi se vor duce în apartamentul ei de pe strada Douăzeci şi patru. Vrei să mergi? Eşti invitatul meu. Ţi-am făcut rost de o invitaţie de onoare, aşa, să fie.

Bineînţeles că voiam să mă duc. Trebuia să mă duc. Simţeam nevoia să ştiu totul despre Jill, aşa cum bine spusese Sampson.

– Eşti dracu' gol, îi şuieră Nana lui Sampson.

– Mulţumesc, Nana. Îi străluceau ochii şi cei o mie unu de dinţi. Mulţumesc de compliment.

104

Am ajuns la apartamentul Sarei Rosen în Nissanul negru şi rapid al lui Sampson. Micul dejun fierbinte al Nanei mă adusese înapoi la lumea reală. Mă simţeam revigorat parţial. Fizic măcar, dacă nu şi emoţional.

Eram deja curios la culme să vizitez apartamentul lui Jill. Voiam să-i văd biroul de la Casa Albă, de asemenea, dar m-am gîndit că asta poate să mai aştepte o zi, două. *Dar casa ei! Era irezistibil pentru detectivul şi pentru psihologul din mine.*

Sara Rosen locuise într-o clădire cu zece etaje de la intersecţia străzilor Douăzeci şi patru şi K. Blocul avea un fel de recepţioner cu aer oficial, care ne-a studiat atent legitimaţiile şi ne-a lăsat în silă să mergem mai departe. Altminteri, holul de la intrare era primitor. Covoare pe jos, o mulţime de plante în ghivece. Nu era genul de clădire unde te-ai aştepta să locuiască un asasin.

Numai că Jill locuise aici, nu-i aşa?

De fapt, apartamentul se potrivea cu imaginea pe care ne-o făcuserăm deja despre Sara Rosen. Fusese unicul copil al unui colonel de armată şi al unei profesoare de liceu. Crescuse în Aberdeen, Maryland, şi urmase colegiul Hollins

din Virginia. Avea diplome universitare în istorie şi în literatură engleză, o absolventă strălucită. Venise la Washington cu şaisprezece ani în urmă, la douăzeci şi unu de ani. Nu fusese niciodată măritată, deşi se ştia de cîţiva iubiţi în viaţa ei. Colegii de la oficiile de presă şi comunicaţii din Casa Albă o numiseră „fata bătrînă sexy".

Apartamentul ei era la etajul cinci. Era luminos şi avea vedere spre curtea interioară. Băieţii de la FBI erau deja la treabă, înăuntru. Dintr-un casetofon stereo se auzea Chopin în surdină. Domnea o atmosferă relaxată, aproape plăcută, de lasă-mă-să-te-las. În fond, cazul era închis. Sampson şi cu mine ne-am petrecut cîteva ore împreună cu tehnicienii de la FBI care scotoceau apartamentul în căutare de indicii care ar fi putut să dezvăluie ceva despre Sara Rosen.

Jill locuise aici.

Cine dracu' ai fost, Jill? Cum de ţi s-a întîmplat aşa ceva? Ce s-a întîmplat, Jill? Spune ceva. Ştii bine că vrei să vorbeşti, fată singuratică.

Apartamentul avea două camere şi o debara micuţă, pe care le-am examinat centimetru cu centimetru. Femeia care locuise aici dăduse o mînă de ajutor în asasinarea preşedintelui Thomas Byrnes. Debaraua fusese folosită drept cameră de montaj pentru filmul lor. Apartamentul avea acum o importanţă istorică. Atîta vreme cît clădirea va rămîne în picioare, oamenii o vor arăta cu degetul şi vor spune: „aici a stat Jill".

Jill avusese mobilier banal. Ornamente în genul clasei de mijloc. O sofa şi un fotoliu acoperite cu o stofă aspră de bumbac. Etichete ale magazinelor de mobilă locale: Mastercraft Interiors, Colony House din Arlington. Culori reci şi dure, în fiecare cameră. O mulţime de lucruri în culori

ivorii. Un covor albastru. Un şifonier din lemn de pin în stare jalnică.

Pe pereţi atîrnau înrămate felicitări de Crăciun primite din partea notabililor de la Casa Albă: secretarul de presă actual, şeful personalului, chiar şi un mesaj scurt de la Nancy Reagan. Nici o fotografie a „inamicilor" de care îmi vorbise preşedintele Byrnes. *Sara Rosen avea ceva pentru staruri, nu-i aşa? Fusese oare Jack un star pentru ea? Fusese Kevin Hawkins Jack?*

Spune-ne ceva, Jill. Ştiu că vrei să vorbeşti. Spune ce s-a întîmplat de fapt. Dă-ne un indiciu.

Pe o masă micuţă era corespondenţă de la Heritage Foundation şi Cato Institute, două organizaţii conservatoare. Cîteva exemplare din *U.S. News & World Report, Southern Living, Gourmet.*

Mai erau pliante despre viitoare recitări de poezie la Chapters, pe strada K, şi de la librării din Washington. *Fusese Jill poeta?*

Un poem tăiat dintr-o carte era lipit pe peretele de lîngă birou:

Ce groaznic – Cineva să fii!
Şi-n faţa lumii toate,
Ca un Broscoi, numele tău
Să-l strigi uimitei Gloate.

– Emily Dickinson

Aparent, Emily Dickinson avea aceeaşi opinie despre celebrităţi ca Jack şi Jill.

Pereţii din debara şi din dormitor erau acoperiţi cu cărţi. Pereţii erau adevărate rafturi de cărţi. Ficţiune, nonficţiune,

poezie. Cărți de prima mînă și de duzină. Jill fusese o cititoare. Jill fusese o singuratică. Jill, fata bătrînă sexy.

Cine ești tu, Jill? Cine ești tu, Sara Rosen?

Exista chiar și ceva care arăta că de-acolo nu lipsea simțul umorului. Un afiș înrămat, în holul de la intrare: cîntă la acordeon și ai să-nfunzi puşcăria. Așa spune legea.

Cine ești tu, Sara Jill?

Te-a băgat cineva în seamă pînă acum? De ce ai ajutat la comiterea acestor crime oribile? A meritat? Să mori în felul ăsta, o fată bătrînă singuratică? Cine te-a omorît, Jill? A fost Jack?

Dacă aș găsi măcar o părticică de adevăr indiscutabilă, numai una, restul ar urma de la sine și am reuși în sfîrșit să înțelegem. Așa îmi plăcea să cred.

M-am uitat prin dulapurile cu haine ale lui Jill. Cele mai multe erau costume sobre de serviciu, în culori închise. Etichete pe care scria Brooks Brothers și Ann Taylor. Pantofi cu tocul jos, pantofi de sport, din cei mai obișnuiți. Cîteva rînduri de echipament de sport pentru alergare sau exerciții fizice.

Nu prea multe rochii de seară.

Cine ai fost, Sara?

Am cercetat casa căutînd pereți falși, podele false, orice loc unde ar fi putut să țină jurnale intime, ceva ce ne-ar fi putut ajuta să închidem definitiv acest caz, sau să-l deschidem larg.

Haide, Sara, lasă-ne să pătrundem în viața ta secretă. Spune-ne cine ai fost cu adevărat.

Pentru ce ai trăit, Jill? Cine erai, Sara? O fată bătrînă

sexy? Vrei să ştim. Ştiu că vrei. Eşti încă aici, în apartament. Te simt. Îți simt singurătatea oriunde îmi întorc privirile.

Vrei să ştim ceva. Ce anume, Sara? Mai dă-ne o rimă. Numai una.

Sampson s-a apropiat de mine, în timp ce stăteam la fereastra dormitorului şi cercetam curtea.

– Ai rezolvat-o? Ai înțeles totul, nu-i aşa, dragule?

– Nu încă. Ceva îmi scapă. Mai dă-mi două zile aici.

Sampson oftă. Am oftat şi eu. Dar ştiam că trebuia să mă întorc. Sara Rosen lăsase ceva pentru posteritate. Eram aproape sigur.

Jill, poeta.

105

Eram poate un nesățios în materie de crimă şi pedeapsă, dar a doua zi de dimineață, foarte devreme, m-am întors singur în apartamentul ei. Am ajuns pînă-n opt, cu mult înaintea oricui altcuiva. Am bătut micul apartament în lung şi-n lat, ciugulind în acelaşi timp dintr-o cutie de Nutri-Grain.

Ceva-mi scăpa în ceea ce o privea pe fata bătrînă cea sexy şi vizuina ei. Era o presimțire de detectiv sau o intuiție de psiholog.

Am stat aproape o oră chircit în scaunul de la fereastra cu vedere la strada K. M-am uitat fix la un afiş lipit pe peretele unei stații de autobuz, o reclamă la un parfum de Calvin Klein numit Escape. Fotomodelul de pe poster arăta înduioşător de

tristă şi îndepărtată. *Ca Jill?* Cineva scrisese un text într-un cerc desenat deasupra capului femeii: „Vă rog, daţi-mi ceva de mîncare".

Cine a ajutat-o pe Sara Rosen? mă întrebam uitîndu-mă la oraş prin fereastră. Care era secretul ei? Ce a determinat-o să participe la nebunia vînătorii de celebrităţi – sau cum s-o fi numit activitatea ei dinainte de a fi omorîtă la Peninsula Hotel? Fusese omorîtă la New York. Ce o lega de Jack?

Care era povestea întreagă? Care era povestea adevărată? Ce secret mai rămăsese de dezvăluit?

Am început cu masiva colecţie de cărţi care domina fiecare încăpere, chiar şi bucătăria. Sara fusese o cititoare vorace. Mai ales ficţiune şi istorie, aproape în întregime americană. Intelectuala Sara, inteligenta şi ciudata Sara.

Diplomacy de Henry Kissinger, *Special Trust* de Robert McFarland, *Caveat* de Alexander Haig, *Kissinger* de Walter Isaacson. Şi aşa mai departe. Ficţiune de Anne Tyler, Robertson Davies, Annie Proulx, dar şi de Robert Ludlum şi John Grisham. Poezie de Emily Dickinson, Sylvia Plath, Anne Sexton. Un volum intitulat *Woman Alone.*

Am deschis fiecare volum în parte şi l-am scuturat cu atenţie. Erau mai bine de o mie de volume în apartament. Poate două mii. O mulţime de cărţi am avut de deschis.

În unele erau foi de hîrtie scrise de mînă. Fişe scrise de Sara. Am citit şi ultima bucăţică de hîrtie. Orele au trecut. Am sărit peste mese. N-aveam chef de mîncare.

Înăuntrul unei biografii a lui Napoleon şi a lui Josephine, Sara Rosen notase: „N. considera că inteligenţa superioară la femei e o aberaţie. A lovit-o pe J. în public peste sîni. Jigodia! Dar J. a primit exact ceea ce merita. Scroafa!"

Jill poeta. Jill bibliofila. Femeia mister, femeia fantezie, enigma. Asasina.

În debara erau cîteva casete video cu filme şi am început să le deschid.

Videoteca Sarei Rosen conţinea bine cunoscute filme de dragoste, de acţiune şi thrillere romantice. *The Prince of Tides, No Way Out, Disclosure,* trilogia *The Godfather, Gone with the Wind, An Officer and a Gentleman.*

Îi plăcuseră de asemenea filmele vechi, cele de mister negru mai ales, Raymond Chandler, James Cain şi Hitchcock.

Am scos fiecare casetă, rînd după rînd, una după alta. Mi se părea important să fac asta, mai ales că era vorba de cineva aşa de ordonat ca Sara. Dacă Sampson ar fi fost prin preajmă, mi-ar fi fost imposibil s-o fac. M-ar fi crezut mai ţicnit ca Jack şi Jill.

Am scos o casetă din cutia pe care scria *Notorious*, filmul lui Hitchcock. Nu ţineam minte să-l fi văzut, dar pe etichetă figura unul dintre actorii preferaţi ai lui Hitchcock, Cary Grant.

Pe casetă nu scria nimic. Nu părea să conţină un film. Din curiozitate, am băgat-o în video. Era a patra sau a cincea casetă pe care nu scria nimic la care mă uitam.

Nu era *Notorious*.

M-am trezit uitîndu-mă la o înregistrare care înfăţişa asasinarea senatorului Daniel Fitzpatrick.

Părea să fie varianta nemontată, considerabil mai lungă decît filmul care fusese trimis la CNN.

Secvenţele netăiate erau şi mai tulburătoare, mai grăitoare decît ceea ce văzusem la postul de televiziune. Frica din glasul senatorului Fitzpatrick era teribilă la ascultat. Îi implorase pe asasini să-i cruţe viaţa, după care începuse să plîngă, să se vaiete cu voce tare. Acea parte fusese tăiată cu grijă la montajul casetei pentru CNN. Era mult prea dură. Era insuportabil de brutală. Îi punea pe Jack şi Jill în cea mai proastă lumină cu putinţă.

Erau ucigaşi neînduplecați. Fără milă, fără pasiune, fără umanitate.

Am apăsat brusc pe butonul de pauză. Asta era! Cadrul următor începuse cu senatorul Fitzpatrick şi se lărgise, poate ceva mai mult decît se intenționase.

Asasinul nu era Kevin Hawkins!

M-am întrebat atunci dacă Jill lăsase caseta special pentru ca cineva s-o găsească. Bănuise oare că va fi trădată? Se răzbuna astfel pe Jack? Mi se părea plauzibil: *Jill i-o făcuse lui Jack, de-acolo din infern.*

Am studiat imaginea care mi-l dezvăluia pe adevăratul Jack. Avea părul scurt, blond-cenuşiu. Un bărbat atrăgător care se apropia de patruzeci de ani. Nu era nici urmă de emoție pe fața lui cînd a apăsat pe trăgaci.

– Jack, am şoptit eu. Te-am găsit pînă la urmă, Jack.

106

FBI, Serviciul Secret şi poliția din Washington erau angajate laolaltă într-o vînătoare de mare anvergură şi extrem de importantă. Cu toții ardeau de nerăbdare să rezolve cazul, cel mai grav caz de omucidere: fusese omorît un preşedinte. Adevăratul asasin era încă în libertate. Jack era în viață, sau cel puțin aşa speram.

Şi aveam dreptate!

Dimineața devreme, în ziua de 20 decembrie, mă uitam la Jack printr-un binoclu. Nu-mi puteam lua ochii de la asasinul şi creierul întregii afaceri.

Mi-ar fi plăcut să-l împuşc. Cu mîna mea. Trebuia totuşi să am răbdare. Era planul lui Jay Grayer. Era ziua lui, spectacolul lui, planul lui de bătaie.

Jack ieşi dintr-o casă cu trei etaje în stil colonial. Se îndreptă spre un Ford Bronco roşu aprins, care se afla în parcarea circulară din faţa casei. Aflasem deja cine e, unde locuieşte, ştiam aproape totul despre el. Asta ne ajutase să înţelegem mult mai bine afacerea Jack şi Jill. Ochii ni se deschiseseră foarte, foarte mari.

– Uite-l pe Jack. Uite-l pe băiatul nostru, îmi spuse Jay Grayer.

– N-arată a ucigaş, nu-i aşa? am spus eu. Acum că şi-a făcut treaba. El a făcut totul. El i-a omorît pe toţi oamenii aceia.

Jack trăgea după el un băiat şi o fetiţă. Foarte drăguţi copii. Ştiam că-i cheamă Alix şi Artie. Mai veneau după ei la plimbare cei doi cîini ai familiei: Shepherd şi Wise Man, un ogar de zece ani şi un căţelandru collie neastîmpărat.

Jack şi copiii lui.

Jack şi cîinii lui.

Jack şi casa lui frumoasă din suburbie.

Jack şi Jill în capitală au venit... să-l omoare pe preşedinte. După care Jack a ucis-o pe partenera şi amanta lui, Jill. A executat-o pe Sara Rosen cu sînge rece. Jack crezuse că va scăpa nepedepsit pentru crimele lui, că va fi liber şi ferice. Jack avusese un plan aproape măreţ. Dar acum îl aveam pe Jack în bătaia puştii. Mă uitam la Jack. Toţi ne uitam.

Era genul tatălui perfect din zona suburbană a Washingtonului, în aproape orice privinţă. Purta o haină militară desfăcută la fermoar, în ciuda vremii friguroase. Jacheta desfăcută lăsa să se vadă cămaşa de flanel albastră şi

pantalonii prespălați. Ghete maro închis şi şosete de lînă cenuşie.

Avea părul scurt, tuns milităreşte. Era castaniu închis acum. Era un bărbat de o frumusețe severă. Treizeci şi nouă de ani. Asasinul preşedintelui. Ucigaşul cu sînge rece al mai multor inamici politici.

Un conspirator.

Un trădător de prima mînă.

Un ticălos fără inimă, de asemenea.

Este prototipul asasinului american perfect, mă gîndeam eu observîndu-l la comanda micii trupe ascultătoare dé copii şi animale. Un asasin aproape perfect. Era tată, era soț, toate cele. Arăta dincolo de orice suspiciune, categoric. Avea chiar şi alibiuri, cu toate că nici unul nu putea să țină, din cauza secvenței filmate la moartea senatorului Fitzpatrick. Un şacal al zilelor noastre, al țării noastre, al naivului şi foarte periculosului nostru mod de viață.

Mă întrebam dacă urmărise la televizor ceremonia înmormîntării preşedintelui, sau dacă nu cumva luase chiar parte la ea, cum făcusem eu.

– Mama lui de nemernic! exclamă Jay Grayer.

Stătea lîngă mine pe scaunul din față al maşinii fără însemne. Nu-l auzisem pe Jay Grayer înjurînd pînă azi. Murea să pună mîna pe Jack.

Exact asta aveam de gînd să facem. Avea să fie o dimineață plină de glorie pentru noi toți.

Exact cînd Jack credea că a scăpat basma curată.

– Fiți gata să porniți în urmărirea lui Jack, rosti Grayer în microfonul de mînă. Dacă-l pierdeți, n-aveți decît s-o țineți drept înainte, cu toții. Indiferent de direcția pe care-ați apucat.

– Nu-l pierdem. Nici nu cred c-o să fugă, am remarcat

eu. E un băiat de casă, Jack al nostru. E tătic. Are rădăcini adînci în comunitate.

În ce țară ciudată trăim. Atîția ucigași, atîția monștri. Și atîți oameni cumsecade buni de hăituit.

– S-ar putea să ai dreptate, Alex. Stai așa. Nu pricep încă prea bine, nu-l înțeleg întru totul, dar cred că ai dreptate. L-am încolțit, așa-i? Dar pe cine avem aici de fapt? Ce l-a determinat s-o facă? De ce-a făcut-o?

– Banii, am început eu să-i împărtășesc teoria mea despre Jack. Caută banii. Asta te va ajuta să ajungi la adevăr, să simplifici lucrurile. Un pic de politică, oleacă de cauză și mulți bani. Ideologie și profit financiar. Asta-i forța epocii noastre venale.

– Așa crezi?

– Da, așa cred. Pariez pe orice. Are cîteva convingeri ferme, una dintre ele e că el și familia lui merită un trai bun. Așa că, da, cred că banii au jucat un rol important în afacerea asta. Bănuiesc că printre cunoștințele lui sînt oameni cu mulți bani și cu putere, dar nu atît de multă putere cît le-ar plăcea să aibă.

Mașina lui Jack demarase, iar noi am urmat-o la distanță confortabilă. Jack era un șofer atent cu prețioasa lui încărcătură. Îi impresiona probabil pe copii, poate și pe cîini, pe vecini fără îndoială.

Jack șacalul.

Mă întrebam care o fi fost ultimul gînd al lui Jill în fața trădării lui Jack la New York. Se așteptase oare? Știuse că Jack o va trăda? Să fi fost ăsta motivul pentru care lăsase caseta în apartament?

Jay avea chef de vorbă, sau poate că în acele clipe simțea nevoia să-și ocupe mintea cu ceva.

– Îi duce la şcoala de se vede colo. Viaţa lui a reintrat în normal. Ceea ce s-a întîmplat n-a schimbat nimic. N-a făcut altceva decît să întocmească planul şi să ajute la executarea preşedintelui. Asta-i tot. Mare lucru. Viaţa merge înainte.

– Din cîte am văzut în dosarul lui din armată, a fost un soldat de prima mînă. S-a retras din armată cu gradul de colonel. A fost trecut în rezervă cu onoruri. A participat la „Furtuna în deşert", i-am spus eu.

– Jack erou de război. Ce să spun, m-a dat pe spate. Aşa de al dracului mă impresionează individul ăsta, că nu pot să-ţi spun. Poate c-am să-i spun lui.

Jack era erou de război – *oficial.*

Jack era un patriot – *neoficial.*

Conducînd mai departe mi-am amintit de inscripţia de pe monumentul soldatului necunoscut din Cimitirul Naţional din Arlington. *Aici odihneşte în glorie eternă un soldat american cunoscut numai de Dumnezeu.* Mi-a trecut prin cap că probabil aşa gîndeşte şi Jack despre sine însuşi. *Un soldat-erou ştiut numai de Dumnezeu.*

Credea probabil că va scăpa nepedepsit pentru cele cîteva crime – fapte de arme *într-un război drept.*

Ei bine, nu. Era pe cale să fie prins.

I-a lăsat pe copii la şcoala Bayard-Wellington. Era un loc minunat, cu ziduri de piatră şi pajişti acoperite de brumă. Genul de şcoală la care mi-ar fi plăcut să-i trimit pe Damon şi pe Jannie; genul de şcoală unde ar trebui să predea Christine Johnson.

Ştii, poţi să te muţi din D.C., mi-am spus eu privindu-l pe Jack cum îşi sărută pe rînd copiii.

Şi de ce nu te muţi? De ce nu pleci cu Damon şi Jannie de pe strada Cinci? De ce nu faci pentru copiii tăi ce face măgarul ăsta împuţit pentru ai lui?

Jay Grayer vorbea din nou în microfon.

– Părăseşte chiar acum şcoala Bayard-Wellington. Se întoarce pe drumul principal. *Dumnezeule, ne aflăm în Jackville, nu-i aşa?* Îl săltăm la semaforul din faţă. Un singur imperativ: *trebuie prins viu!* Vom fi patru maşini la semafor, cu el. Patru maşini ca să-l prindem pe Jack. Avem nevoie de el în viaţă.

– Ai dreptul să nu spui nimic, am zis eu.

– Ce dracu' spui acolo? zise Jay Grayer întorcîndu-se spre mine.

– Vorbeam şi eu aşa. N-are nici un drept. E terminat, de-acum.

Grayer îmi oferi un zîmbet ipocrit. Ştiam amîndoi de ce. Partea frumoasă abia urma. Singura parte frumoasă din întreaga afacere.

– Chestie tare, ha? Să mergem atunci. Să-l umflăm pe puiul de căţea.

– Perfect. Vreau ca Jack şi cu mine să stăm de vorbă pe îndelete.

Voiam să-l duc în şuturi tot drumul de la semafor la Washington.

Voiam să fac cunoştinţă cu *adevăratul* Jack.

107

Nimeni nu-şi făcuse pînă acum o idee despre complotul asasin. Nici unul dintre noi nu se apropiase măcar de adevăr.

Nimeni nu fusese în stare să rezolve misterul Jack şi Jill înainte de a fi prea tîrziu. Poate că măcar acum puteam să descîlcim întreaga afacere.

Eram la mai puțin de o sută de metri de capturarea lui Jack. Maşina lui se angajase pe panta abruptă care se termina la un semafor.

Scena era pitorească. Imagine impresionantă, ca în filmele cu buget mare. Lumina semaforului s-a făcut roşie şi Jack s-a oprit – un cetățean care respectă legile. Fără urmă de îngrijorare.

Un om liber.

Jay Grayer şi cu mine ne-am oprit exact în spatele maşinii lui, pusă deja pe direcția de ieşire din şoseaua principală. Puteam citi abțibildul de pe bara din spate a maşinii: *D.A.R.E. pentru a-i feri de droguri pe copii.*

Capcana de urşi era numele de cod al operațiunii noastre. Aveam patru vehicule pentru acțiunea principală. Încă o jumătate de duzină de maşini şi două elicoptere pentru acoperire. Nu vedeam cum ar putea să ne scape Jack. Mă gîndeam deja la multiplele ramificații la care ne va duce capturarea asasinului, la surprizele mult mai şocante care aveau să vină.

Lucrurile au să meargă din ce în ce mai rău, mult mai rău.

– Număr pînă la trei şi pornim, spunea Jay Grayer în microfon. Era extrem de calm acum, profesionist ireproşabil, cum se dovedise încă de la început. Îmi plăcea enorm să lucrez cu el. Nu era un egomaniac, îşi făcea doar treaba şi era bun.

– O să fie uşor, am spus eu.

Capcana de urşi funcționa.

Am fost unul dintre cei şase care au sărit din maşinile de

intercepție la semaforul de pe drumul de țară cu aspect idilic și inocent. Era o onoare.

Mai erau două mașini, cu civili, oprite la semafor. O Honda cenușie și un Saab.

Trebuie să li se fi părut că se dezlănțuise nebunia pe pământ. Și chiar așa era, ba încă mai rău decît se vedea. Tipul din Bronco îl omorîse pe președinte. Era ca și cînd l-am fi arestat pe Lee Harvey Oswald, pe Sirhan Sirhan sau pe John Wilkes Booth. La un semafor obișnuit din Maryland.

Eram acolo! Eram bucuros că mă aflu acolo! Aș fi plătit oricît ca să mă aflu acolo.

Am ajuns la portiera din față dreapta în timp ce un agent din Serviciul Secret s-a repezit la portiera dinspre șofer. S-a întîmplat ca noi doi să avem picioarele cele mai iuți. Sau poate că noi îi doream cel mai tare capul lui Jack.

Jack își întoarse privirea spre mine și nimeri exact în unicul ochi al țevii Glockului meu.

Văzu moartea, într-o secundă.

Ca o execuție!

Foarte profesionist!

– Nu mișca! Să nu care cumva să respiri. Să nu te miști un milimetru, i-am spus. Nu vreau un pretext, așa că nu mi-l oferi.

Fusese luat prin surprindere. Se vedea după șocul întipărit pe fața lui. Crezuse că va scăpa basma curată. Crezuse că era liber să meargă acasă.

Ei bine, se înșelase grosolan, o dată-n viața lui.

Jack făcuse în sfîrșit o greșeală.

– Serviciul Secret. Ești arestat. Ai dreptul să nu scoți un cuvînt și asta ar fi o idee foarte bună! lătră unul din agenți. Fața îi era roșie de revoltă și mînie împotriva omului care-l

omorîse pe preşedintele Thomas Byrnes.

Jack se uită la agentul din Serviciul Secret, apoi la mine. Mă recunoscuse. Ştia cine sînt. Şi ce altceva mai ştia?

Fusese surprins la început, dar acum îşi recăpăta calmul. Era uimitor să-l vezi cum revine la siguranța şi răceala obişnuită. E calm ca moartea, m-am gîndit.

N-ar fi trebuit să mă mire. *El era adevăratul Jack. El era asasinul preşedintelui.*

– Foarte bine, spuse el lăudîndu-ne pentru cum ne-am descurcat, pentru profesionalism. Puiul de cățea dădea din cap a admirație. Sînt mîndru de voi. V-ați făcut foarte bine treaba.

M-a făcut să-mi fiarbă sîngele-n vene, dar cunoşteam imperativul zilei: îl vrem viu. Capcana de urşi trebuia să fie blîndă.

Se dădu jos încet din maşina strălucitoare roşu-aprins. Ținea amîndouă mîinile sus. Nu se opuse arestării; nu dorea să fie împuşcat.

Fără veste, unul din agenții din Serviciul Secret îl pocni. Îi aplică o dreaptă fix în falcă. Nu-mi venea să cred că a făcut-o, dar mi-a părut bine.

Capul lui Jack se smuci înapoi şi omul căzu ca un bolovan. Jack era inteligent. Rămase jos. Nu-l provocase pe agent să-l pocnească, nu exista vreo scuză – în afară de faptul că țicnitul căzut pe jos îl omorîse pe preşedinte cu sînge rece.

Jack îşi scutura capul şi îşi masa falca în timp ce ne măsura cu privirea de jos, de pe asfalt.

– Cît de multe ştiți? întrebă.

Nu îi răspunse nimeni. Nici unul dintre noi nu rosti măcar un afurisit de cuvînt. Era rîndul nostru să ne jucăm. Aveam cîteva surprize pentru Jack.

108

Jack nu era decît începutul. Ştiam că nu e decît o bucăţică din complexul puzzle pe care urma să-l punem cap la cap. Hotărîsem să-l ridicăm pe el mai întîi, însă acum venise momentul crucial.

Ne întorceam cu maşina înapoi la casa lui de pe strada Oxford şi simţeam cum mă desprind de toate, parcă mă priveam pe mine însumi în vis. Îmi reveneau în memorie cele cîteva întîlniri cu Thomas Byrnes. Ne spusese la toţi să nu avem regrete, dar sfatul lui nu putea fi urmat acum, chiar cînd se întîmplase. Preşedintele era mort şi aveam să mă simt toată viaţa parţial responsabil, cu toate că n-aveam nici o vină.

Nu mă gîndeam numai la moartea preşedintelui. Mai era şi Danny Boudreaux, băiatul de treisprezece ani. Simţeam o legătură neliniştitoare între cele două cazuri. O bănuisem chiar de la început. Asasinate şi violenţă fără precedent, peste tot. Ca şi cum o boală infecţioasă ciudată ameninţa să se întindă pe toată planeta, cu precădere aici, în America. Văzusem destul din efectele ei. Nu ştiam cum să fac să înceteze acest coşmar. Nici eu, nici altcineva.

Nu se terminase.

Ajunsesem în sfîrşit la începutul îngrozitorului mister.

De aici începuse.

Din casa asta care tocmai se arăta în zare.

Jay Grayer începuse să vorbească în microfon.

– Dr. Cross şi cu mine vom merge pe aleea din faţă. Restul ne acoperă. Nu trage nimeni. Nici măcar dacă se trage

în noi, pe cît posibil. A-nțeles toată lumea?

Toți ceilalți agenți înțelegeau și știau ce e în joc. „Capcana de urși" nu se terminase încă.

Grayer trase mașina neagră pe dreapta aleii care ducea la ușa din față.

– Gata de încă un împuțit de asalt? Îți convine cum merg lucrurile, Alex?

– Mai bine nu se poate, am răspuns. Îți mulțumesc că m-ai ținut în echipă. Simțeam nevoia să fiu aici.

– Fără tine n-am fi ajuns aici. Să mergem.

Ne-am dat amîndoi jos din mașină și am pornit cu pas rapid pe aleea de cărămidă roșie. Ne-am potrivit pașii, unul după altul.

De aici pornise totul.

Casa cea mare și întreaga stradă aveau un aspect inocent și fermecător. O casă albă, frumoasă, în stil colonial se afla în fața noastră. Casa avea un pridvor uriaș sprijinit pe coloane. Totul aici părea curat. Numai o aparență? Bineînțeles.

Jay Grayer sună la ușă și clopoțelul părea un colind de Crăciun. *Jack și Jill au venit în capitală...* Dar Jack și Jill plecaseră de aici, nu-i așa? Chiar din casa asta.

Ușa se deschise și apăru o femeie îmbrăcată cu o rochie roșie care părea scoasă direct din catalogul colecției J. Crew. O coroană din viță de vie, una din acele chestii ornamentale care imitau cununa de spini a lui Iisus, era agățată pe ușă pentru sărbători. Era legată cu o fundă mare roșie.

Uite-o pe Jill, gîndeam eu.

Adevărata Jill, în sfîrșit.

109

– Alex, Jay. Dumnezeule, ce s-a întîmplat? Ce mai e acum? Să nu-mi spuneţi că e o vizită de curtoazie.

Jeanne Sterling stătea în pragul uşii. În spate se vedea o scară lăcuită de stejar. O sufragerie sobră era vizibilă dincolo de uşa întredeschisă, din stejar lăcuit şi ea. Un maldăr de cadouri împachetate sărbătoreşte pentru Crăciun zăcea lîngă o masă şi o oglindă de aproape doi metri, în foaier.

Casa lui Jill. Inspectorul general CIA. Jeanne cea curată.

– Ce s-a întîmplat? Tocmai am făcut cafea. Vă rog, intraţi.

Vorbea ca şi cînd Jay Grayer şi cu mine am fi fost vecinii ei de peste drum. O vizită de curtoazie, da? Zîmbea, şi dinţii ei proeminenţi îi transformau zîmbetul într-o grimasă.

Ce s-a întîmplat? A fost călcată o casă din vecini? Tocmai am făcut cafea. Cafea bună de la Starbucks. Hai să pălăvrăgim.

– Aş bea o cafea, spuse Jay, arătînd că e în stare să stea la palavre cu cei mai buni dintre ai lor.

Am intrat în casa pe care o împărţea cu copiii şi cu soţul ei. Cu Jack.

Eram cu ochii la detalii – totul mi se părea important, grăitor, *probă*. Culorile vii şi stilul exuberant din interior striga „american", dar erau cîteva accente care sugerau călătorii prin întreaga lume. Gravuri franţuzeşti. Ţesături flamande. Porţelanuri chinezeşti.

Jill călătoarea. Jill spioana.

În cărţile clasice de mister e o vorbă veche căreia nu i-am

găsit niciodată prea multă logică – *cherchez la femme*. Caută femeia. Eu o actualizasem pentru a mă folosi de ea în rezolvarea misterelor noastre moderne – *cherchez l'argent*. Caută banii.

Nu credeam că Jeanne Sterling şi soţul ei acţionaseră de capul lor. Nu credeam aşa ceva, cum nu crezusem o secundă că Jack şi Jill sînt asasini de celebrităţi. Se pare că Aldrich Ames a primit două milioane şi jumătate pentru a deconspira o duzină de agenţi americani. Cît primise familia Sterling pentru a elimina un preşedinte american nonconformist – o ameninţare la adresa sistemului?

Şi cine le dăduse banii? *Cherchez l'argent*. Poate că Jeanne avea să ne spună dac-o strîngeam puţin cu uşa, ceea ce aveam de gînd să fac.

Cine cîştigase cel mai mult de pe urma asasinării preşedintelui Thomas Byrnes? Vicepreşedintele, acum preşedinte? Wall Street-ul? Crima organizată? CIA? Trebuia s-o pun pe Jeanne să-mi răspundă la această întrebare. Poate chiar acum, deasupra ceştilor aburinde de cafea. Poate că puteam să trăncănim puţin despre asta.

Ne întoarse spatele şi ne conduse în bucătărie. Era extrem de calmă şi de adunată. Continuam să observ mobilierul, decoraţiile antice, curăţenia absolută, în ciuda prezenţei a trei copii în casă. Credeam că ştiu cum de îşi pot permite Jeanne şi soţul ei o asemenea minune de casă aici, în Chevy Chase. *Cherchez l'argent.*

– Aţi aflat ceva, spuse ea întorcîndu-se să se uite la noi. M-aţi zăpăcit complet, n-am nici o idee ce-ar putea fi. Ce s-a întîmplat? Vorbiţi.

Îşi freca mîinile bucuroasă. Ce joc. Ce actriţă desăvîrşită.

– Am aflat ceva, am spus eu. Am aflat cîteva lucruri interesante despre Jack.

Şi am hotărît să-l ridicăm pe el primul. Acum ţi-a venit rîndul.

– Excelentă veste, se bucură Jeanne Sterling. Vreau să-mi spuneţi tot, vă rog. În fond, Kevin Hawkins era unul de-ai noştri.

Am intrat în bucătăria spaţioasă pe care mi-o aminteam de la prima mea vizită aici. Pereţii erau acoperiţi cu plăci de teracotă şi dulapuri de bucătărie din lemn preţios. Jumătate de duzină de ferestre dădeau în curtea cu gazon şi spre terenul de tenis.

– L-am arestat pe soţul dumitale, pe Brett, pentru asasinarea preşedintelui, spuse Jay Grayer pe un ton rece şi egal. Acum e în închisoare. Am venit să te arestăm şi pe dumneata.

– E al dracului de greu să controlezi fiecare detaliu, nu-i aşa? O singură scăpare a fost de-ajuns, i-am spus eu. Sara a făcut o greşeală. Cred că s-a îndrăgostit de soţul dumitale. Ştiai? Trebuie să fi ştiut de relaţia dintre Sara şi Brett.

– Alex, ce tot spui? Ce vrei să spui, Jay? Aţi luat-o razna amîndoi.

– Sigur că da, Jeanne. Sara Rosen a păstrat la ea acasă, în apartamentul ei din D.C., o copie după filmul cu asasinarea senatorului Fitzpatrick. Soţul dumitale e pe casetă. Se îndrăgostise de el, săraca fată bătrînă. Poate că a fost ideea dumitale. Trebuie să fi bănuit măcar. Am găsit chiar şi o amprentă parţială a soţului dumitale în apartamentul Sarei Rosen din Foggy Bottom. Acum că ştim ce căutăm o să găsim mai multe.

Se întunecase la faţă şi ochii i se îngustaseră ca două fante. Am simţit că era posibil să nu fi ştiut chiar totul despre „legătura apropiată“ a soţului ei cu Sara Rosen.

Sigur că ştia despre Sara. În ultimele zile descoperisem că Sara Rosen fusese spionul Agenţiei la Casa Albă. Fusese cîrtiţa Agenţiei vreme de opt ani. Aşa o găsise Jack, aşa aflase că poate conta pe loialitatea ei. Sara Rosen fusese o Jill perfectă. Sara credea în „cauză", atît cît i se spusese despre ea. Era de extremă dreapta. Thomas Byrnes venea cu schimbări majore pentru Pentagon şi CIA. Un grup influent crezuse că schimbările pot distruge ţara, că vor distruge ţara. Şi atunci hotărîseră să-l distrugă pe preşedintele Byrnes. Astfel se născuse Jack şi Jill.

– Ştii, are să fie mai rău decît în cazul Aldrich Ames. Mult, mult mai rău, spuse Grayer.

Jeanne Sterling dădu încetişor din cap.

– Da. Bănuiesc că va fi mai rău. Bănuiesc, continuă ea cu ochii făcînd naveta între Jay şi mine, că sînteţi mîndri să daţi o mînă de ajutor la distrugerea celor cîteva, foarte puţine, avantaje pe care Statele Unite le au asupra restului lumii. Serviciul nostru de contrainformaţii era cel mai bun. Şi mai este încă, în opinia mea. Preşedintele a fost un amator care a vrut să dezmembreze armata şi contrainformaţiile. În numele a ce? A schimbării de dragul schimbării? Ce bătaie de joc, ce joc trist şi periculos. Thomas Byrnes a fost un vînzător de maşini din Detroit! Nu era în stare să ia deciziile care i se cereau. Cei mai mulţi dintre preşedinţii de pînă la el au înţeles. Puţin îmi pasă ce credeţi despre noi. Soţul meu şi cu mine sîntem patrioţi. Ne-am înţeles? Ne-am înţeles, domnilor?

Jay Grayer o aşteptase să termine înainte de a vorbi.

– Tu şi soţul tău sînteţi nişte trădători nenorociţi. Sînteţi nişte asasini, amîndoi. Ne-am înţeles? Într-o anumită privinţă ai dreptate, însă. Sînt mîndru că v-am dat de urmă. Îmi creşte inima de bucurie. Nu glumesc, Jeanne.

O lumină bruscă izbucni în bucătărie. Un foc de armă.

Un pocnet asurzitor răsună din unul din cele mai neaşteptate locuri. Corpul lui Jay Grayer se arcui. Căzu pe spate şi se lovi de tejgheaua din bucătărie, răsturnînd în cădere cîteva scaune de lemn.

Jeanne Sterling îl împuşcase fără să stea pe gînduri. Avea un pistol ascuns în rochie. Trăsese prin buzunar. Poate că ne văzuse cînd ne-am apropiat de casă. Sau poate că avea mereu un pistol la-ndemînă. Aveam de-a face cu Jill, în fond.

Jeanne îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi îndreptă pistolul spre mine. M-am aruncat la podea, în spatele tejghelei din bucătărie.

Descărcă semiautomatul la întîmplare. Un fulger de lumină. Urmat de tunetul împuşcăturii.

Continua să tragă bătînd în retragere. Apoi o luă la fugă. Rochia flutura în urma ei ca o capă.

M-am dus repede spre locul unde căzuse Jay Grayer. Era rănit în partea de sus a pieptului, lîngă claviculă. Faţa îşi pierduse culoare. Era conştient, totuşi.

– Du-te după ea, Alex. Prinde-o în viaţă, murmură el. Pune mîna pe ei. Ei ştiu totul.

M-am mişcat cu atenţie, dar rapid prin casa familiei Sterling.

Să n-o omori. Ştie adevărul. Trebuie s-o facem să vorbească. Ştie de ce a fost omorît preşedintele şi cine a dat ordinul. Ea ştie!

Un agent din Serviciul Secret se năpusti deodată pe uşa de la intrare. Un altul era imediat în spatele lui.

Alţi doi agenţi apărură dinspre bucătărie. Toţi aveau armele scoase din toc. Îngrijorarea li se citea pe faţă.

– Ce mama dracului s-a întîmplat aici? strigă unul dintre agenţi.

– Jeanne Sterling e înarmată. O vrem în viață, totuşi. Trebuie s-o prindem în viață!

Am auzit un zgomot din direcția holului de la intrare. Două, de fapt. Am înțeles ce se petrecea şi mi-a sărit inima din piept.

Se auzea motorul unei maşini.

Uşa electrică a garajului se ridicase.

Jill îşi lua tălpăşița.

110

Mă durea pieptul, era gata să explodeze, dar inima îmi înghețase.

Fă ce ştii, dar prinde-o vie! E chiar mai importantă decît Jack.

Uşa spre garaj era la capătul unui coridor îngust care trecea pe lîngă o verandă. Veranda era scăldată în lumina orbitoare a dimineții. Am tras adînc aer în piept. După care am deschis uşa garajului cu mare grijă, ca şi cum ar fi putut exploda. Se putea întîmpla, ştiam asta. Orice era posibil acum. Mă aflam în casa trucurilor murdare.

Între casă şi garaj era un coridor îngust şi întunecat. Un pasaj de trecere lung de aproximativ un metru şi jumătate. L-am străbătut dintr-o săritură. Era o altă uşă la capătul lui.

Prinde-o vie. E foarte important.

Am dat uşa de perete şi m-am năpustit în ceea ce bănuiam că este garajul. Era.

Am auzit instantaneu trei pocnete puternice. M-am aruncat pe podeaua de ciment.

Împuşcături!

Zgomote înfiorătoare în spaţiul acela restrîns. Mulţumesc lui Dumnezeu, nici un zgomot înăbuşit de pieptul sau de capul meu.

Am văzut-o pe Jeanne Sterling aplecîndu-se pe fereastra camionetei. Strîngea în mînă un pistol. M-am lăsat iarăşi la pămînt.

Prinde-o vie, auzeam în creier în timp ce mă feream de tirul ei.

Mai văzusem şi altceva în maşină. O luase cu ea pe fetiţa ei cea mai mică. Karon, fetiţa de trei ani. O folosea pe Karon ca pe un scut. Ştia că nu vom trage dacă riscam să nimerim fata. Fetiţa urla din toate puterile. Era îngrozită. Cum putea Jeanne Sterling să facă asta unui copil?

Eram aplecat în spatele butoiului de benzină, în spaţiul înghesuit şi întunecat. Încercam să găsesc o soluţie.

Am închis ochii pentru o clipă. Cel mult jumătate de secundă. Am tras în piept aerul rece amestecat cu vapori de benzină. Încercam să gîndesc coerent. Am luat o decizie şi am sperat să fie cea bună.

Cînd m-am ridicat în picioare, am tras. Am ţintit cu grijă, la distanţă de fetiţă. Dar am tras.

M-am lăsat la pămînt din nou, ascuns în spatele butoiului. Ştiam că nu nimerisem pe nimeni.

Trăsesem în semn de avertisment, unul final. Andrew Klauk avusese dreptate atunci cînd stătusem de vorbă în curtea din spate a familiei Sterling. „Fantoma" îmi spusese ceea ce aveam nevoie acum să ştiu – *jocul se joacă fără reguli.*

– Jeanne, lasă afurisita aia de armă! am strigat eu. Fetiţa ta e în pericol.

Nu răspunsese nimeni, numai tăcerea înfricoşătoare.

Jeanne Sterling ar fi făcut orice numai să scape. Omorîse un preşedinte, dăduse ordinul să fie omorît şi plănuise fiecare mişcare. Ar fi fost în stare Jeanne Sterling să-şi sacrifice propriul copil, totuşi? Pentru ce? Pentru bani? Pentru cauza în care credea alături de soţul ei? Ce cauză merită să jertfeşti un preşedinte? Sau propriul tău copil?

Prinde-o vie. Cu toate că merită să moară aici în garaj. Executată!

M-am ridicat încă o dată. Am tras a doua oară, în parbrizul din partea şoferului. Sticla se împrăştie în tot garajul. Fragmente de sticlă loviră plafonul şi căzură apoi ca o ploaie pe jos.

În spaţiul acela îngust, zgomotul era asurzitor. Karon urla cît o ţinea gura.

Am văzut-o pe Jeanne Sterling prin mozaicul de sticlă spartă. Era plină de sînge pe o jumătate de faţă. Arăta uluită şi în stare de şoc. Una e să pui la cale un asasinat, cu totul altceva, să fii ţinta unei arme de foc. Să fii rănit. Să fii nimerit. Să auzi zgomotul de glonţ care se înfundă în propria-ţi carne.

Am străbătut distanţa pînă la Volvo din trei sărituri. Am apucat uşa şi am deschis-o brusc. Îmi ţineam capul jos, aproape de piept. Dinţii îmi erau atît de încleştaţi că mă dureau.

Am apucat-o cu toată mîna de părul ei blond pe Jeanne Sterling. Apoi am lovit-o. I-am tras lui Jeanne un pumn adevărat. Cum primise şi soţul ei. Obrazul ei drept pîrîi la contactul cu pumnul meu.

Jeanne Sterling se prăbuşi peste volan. Avea bărbia de sticlă. Era ea, Jeanne, o asasină, dar nu făcea multe parale în lupta corp la corp. Se prăbuşise de la un pumn. Era acum în mîinile noastre. O prinsesem vie.

Îi aveam în sfîrşit pe Jack şi Jill.

Fetiţa ţipa pe scaunul din faţă, dar nu era rănită. Nici mama ei. N-aş fi putut să procedez altcumva, nu avusesem de ales. Îl aveam pe Jack, acum o aveam şi pe Jill. Poate că acum puteam afla adevărul. Nu, chiar aveam să-l aflăm!

Am luat-o pe fetiţă şi am strîns-o la piept. Aş fi vrut să-i pot şterge ultimele clipe din memorie. Nu voiam să ţină minte. Îi repetam întruna: „e bine, e bine, totul e bine".

Nu era bine. Mă îndoiam că va fi vreodată. Nu pentru copiii familiei Sterling, nu pentru proprii mei copii. Pentru nici unul dintre noi.

Nu se mai respectă nici o regulă.

111

În seara zilei în care Jeanne şi Brett Sterling fuseseră capturaţi, toate canalele de televiziune prezentaseră reportaje despre tulburătoarea poveste. Am dat un scurt interviu la CNN, dar în general am refuzat să comentez. M-am dus acasă şi acasă am rămas.

Preşedintele Edward Mahoney dădu o declaraţie la ora nouă. Jack şi Jill au vrut ca Edward Mahoney să fie preşedinte, am gîndit fără să vreau, privindu-l cum se adresează sutelor de milioane de oameni din lumea-ntreagă. Poate că era implicat în atentat, poate nu. Dar cineva îl voise pe el preşedinte în locul lui Thomas Byrnes, iar Byrnes nu avusese încredere în Mahoney.

Tot ce ştiam despre Mahoney era că făcuse avere împreună cu doi cubanezi, în afaceri cu cablu. După care Mahoney devenise guvernator al statului Florida. Ţineam minte că fuseseră băgaţi o mulţime de bani în campania lui electorală. *Caută banii.*

Am urmărit bîlciul dramatic de la televizor împreună cu Nana şi copiii. Damon şi Jannie ştiau deja prea mult pentru a mai putea fi excluşi. Din perspectiva lor, tăticu era un erou. Eram cineva de care puteau fi mîndri, de care merita să asculte uneori, cineva căruia puteau chiar să i se supună din cînd în cînd. Sau poate nu.

Jannie şi pisica Rosie se ghemuiseră alături de mine pe canapea şi ne uitam cu toţii la defilarea nonstop a noilor detalii ale omorului şi ale prinderii adevăraţilor Jack şi Jill. Ori de cîte ori apăream pe ecran, Jannie îmi dădea un sărut pe obraz.

– Eşti mîndră de tăticu? am întrebat-o după unul dintre cele mai răsunătoare pupicuri.

– Da, sînt foarte mîndră, recunoscu Jannie. Imi place să te văd la televizor. Şi lui Rosie îi place. Arăţi bine şi vorbeşti tare frumos. Eroul meu!

– Şi tu, Damon, n-ai nimic de zis? am cerut părerea Majestăţii sale asupra ciudatelor evenimente.

Damon zîmbea cu gura pînă la urechi. Nu se putea abţine.

– Ai făcut faţă destul de bine, admise el. Sînt mîndru de tine.

– Aşa, i-am spus puiului meu. Şi nu vii să mă pupi?

A venit şi am înţeles că l-am făcut fericit pentru moment. Era foarte important pentru mine.

– Mater familias? am cerut în sfîrşit opinia Nanei. Stătea băţoasă în fotoliul ei favorit. Urmărise reportajul dramatic cu mîinile strînse la piept şi ochii măriţi.

– Cam de mult nu mai ştii ce e aia familias, oferi Nana un reproş rapid. Ei bine, sînt de acord cu Jannie şi Damon. Totuşi, nu văd de ce individul ăla alb din Serviciul Secret culege laurii. Mi se pare că preşedintele mergea pe mîna lui cînd a fost împuşcat.

– Mergea pe mîna noastră, a tuturor, cînd a fost împuşcat, am replicat.

Nana ridică din umerii ei aparent fragili.

– În orice caz, Alex, sînt mîndră de tine, ca întotdeauna. Dar asta n-are nimic de-a face cu eroismul. Sînt mîndră de tine pentru că ai fost tu.

– Mulţumesc, Nana. Nimeni n-a făcut vreodată cuiva un compliment aşa de frumos.

– Ştiu asta, se grăbi Nana să aibă ultimul cuvînt, după care zîmbi. De ce crezi că ţi-am spus-o?

În ultimele patru săptămîni nu prea stătusem pe-acasă şi ne era tuturor foame să fim împreună. Eram morţi de foame, mai precis. Nu puteam să mă deplasez nicăieri în casă fără să am agăţat de mînă sau de picior pe unul din copii.

Chiar şi pisica Rosie se prinsese în joc. Făcea definitiv parte din familie acum şi eram bucuroşi cu toţii că găsise drumul către casa noastră.

Nu mă deranja nimic din toate astea. Nici un minut din toată atenţia pe care mi-o acordau. Eram eu însumi mort după ei. Am avut un moment de regret că Maria, soţia mea, nu era alături de noi într-un asemenea moment deosebit, dar în rest era bine. Destul de bine chiar. Viaţa noastră era pe cale de a reintra în normal. Am jurat că de data asta se va întîmpla.

A doua zi de dimineaţă m-am trezit ca să-l conduc pe Damon la şcoala Sojourner Truth. Şcoala îşi regăsise deja cursul firesc. Inocenţa are memoria scurtă. Am trecut pe la

biroul lui Christine Johnson, dar nu se întorsese încă la lucru.

Nu ştia nimeni cînd va reveni la şcoală, dar îi simțeau cu toții lipsa ca unui medicament pentru gripă. Şi eu, şi eu la fel. Avea ceva cu totul special. Speram să-i meargă bine.

În dimineața aceea m-am întors acasă la nouă fără un sfert. Casa de pe strada Cinci era incredibil de liniştită şi tăcută. Şi frumoasă. Am pus să ascult Billie Holiday, *The Legacy 1933–1958*. Unul dintre discurile mele preferate.

Telefonul sună pe la nouă. Al dracului de telefon infernal.

Era Jay Grayer. N-aveam nici o idee asupra motivului pentru care mă suna acasă. Aproape că nu voiam să-i aud motivul.

– Alex, trebuie să vii la închisoarea Lorton, spuse pe un ton în care se simțea urgența. Te rog să vii chiar acum.

112

Am depăşit orice limită de viteză pe drumul către închisoarea federală din Virginia. Mi se învîrtea capul, amenința să se smulgă şi să se zdrobească de parbrizul maşinii. Ca detectiv la Omucideri ai nevoie să te gîndeşti că eşti un om puternic şi că eşti capabil să înghiți orice ți se oferă, dar mai devreme sau mai tîrziu ajungi să înțelegi că nu se poate. Nimeni nu e în stare.

Mai fusesem la închisoarea Lorton în cîteva rînduri. Răpitorul şi asasinul în masă Gary Soneji fusese deținut acolo

în condiții de securitate maximă, cîndva, demult.

Am ajuns pe la zece dimineața. Era o dimineață geroasă, cu cerul albastru senin. Cîțiva reporteri erau în parcare cînd am ajuns.

– Ce ştiți, domnule Cross? mă întrebă unul dintre ei.

– Frumoasă dimineață, am zis. Îți dau voie să mă citezi. Ai mînă liberă.

Mă aflam în locul unde cei doi Sterling erau deținuți, unde guvernul hotărîse ca ei să rămînă pînă la proces.

Alex, trebuie să vii la închisoarea Lorton. Te rog să vii chiar acum.

L-am găsit pe Jay Grayer la etajul patru al clădirii închisorii. Alături de guvernatorul Marion Campbell. Amîndoi erau la fel de palizi ca pereții de stuc ai închisorii.

– Of, fir-ar al dracului să fie, Alex, înjură dr. Campbell cînd m-am apropiat. Ne-am strîns mîinile cu fermitate. Să mergem sus, spuse el.

Mai mulți polițişti şi oameni din personalul închisorii erau postați în fața uşii unei camere de morgă de la etajul cinci. Am intrat cu Grayer imediat în urma guvernatorului şi a ajutoarelor lui. Îmi simțeam inima în gît.

A trebuit să ne punem măşti albastre chirurgicale şi mănuşi de cauciuc. Aveam oricum probleme cu respirația, chiar şi fără mască.

– Oh, la dracu'! am murmurat eu intrînd în încăpere.

Jeanne şi Brett Sterling erau morți.

Cele două cadavre erau întinse pe mesele strălucitoare de oțel. Amîndoi erau goi puşcă. Lumina de deasupra era strălucitoare şi nemiloasă. Strălucirea ei era insuportabilă.

Întreaga privelişte era dincolo de puterea mea de înțelegere, dincolo de puterea oricui.

Jack şi Jill erau morți.

Jack şi Jill fuseseră omorîţi într-o închisoare federală.

– Fir-ar al dracului. Să-i ia dracu', am bîiguit prin masca mea chirurgicală.

Brett Sterling era bine clădit şi părea puternic chiar şi acum, mort. Mi l-am imaginat în chip de amant al Sarei Rosen. Am băgat de seamă că tălpile picioarelor lui erau murdare. Probabil că se plimbase toată noaptea în celulă în picioarele goale. Nerăbdător? Aşteptase să vină cineva să-l omoare?

Cine reuşise să pătrundă la Lorton şi să facă una ca asta? Fusese ucis? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrecuse aici? Cum fusese posibil aşa ceva, aici?

Jeanne Sterling avea pielea alb-gălbuie şi nu era într-o formă fizică tocmai bună. Arătase mult mai bine în costumele ei gri şi albastre decît nudă.

Deasupra părului pubian negru se vedea o cută moale de grăsime. Picioarele erau brăzdate de varice. Îi cursese sînge din nas fie înainte să moară, fie în timp ce murea.

Nici unul dintre ei nu părea să fi suferit prea mult. Era acesta un indiciu? Fuseseră găsiţi morţi în celulele lor la rondul de la ora cinci.

Muriseră aproape în acelaşi timp. Conform planului? Normal. Dar al cui plan?

Jack şi Jill au ajuns la închisoarea Lorton... şi ce s-a întîmplat cu ei aici? Ce mama dracului s-a petrecut aici noaptea trecută? Cine i-a omorît pe Jack şi Jill?

– Amîndoi au trecut prin percheziţii corporale serioase cînd au fost aduşi aici, ne-a explicat guvernatorul Campbell. S-ar putea să fie vorba de sinucidere, în ambele cazuri, dar ar fi trebuit ajutaţi, chiar şi pentru asta. Cineva le-a dat otrava între ora şase aseară şi azi-dimineaţă devreme. Cineva a intrat la ei în celule.

Dr. Marion Campbell se uită cu înțeles la mine. Avea ochii împăienjeniți și extraordinar de roșii.

– Sub indexul de la mîna ei dreaptă s-a găsit o cantitate mică de sînge. S-a luptat cu cineva. Jeanne Sterling a încercat să se apere. A fost omorîtă, cel puțin așa cred. N-a vrut să moară, Alex.

Am închis ochii pentru o secundă sau două. Nu mi-a fost de nici un ajutor. Cînd i-am deschis la loc, Jeanne și Brett Sterling zăceau în continuare dezbrăcați pe cele două mese de oțel inoxidabil.

Fuseseră executați. Cu profesionalism. Fără pasiune. Și ceea ce era cel mai ciudat – era ca și cum Jack și Jill fuseseră vizitați și omorîți de Jack și Jill.

Jeanne și Brett Sterling fuseseră omorîți de o „fantomă"? Mă temeam că nu vom ști niciodată. Nu trebuia să știm. Nu eram destul de importanți pentru a cunoaște adevărul.

În afară poate de un principiu: nu există reguli.

Cel puțin nu pentru anumiți oameni.

113

Îmi place lucrul terminat, pus frumos în pachet și legat cu panglică galbenă și cu fundă. Îmi place ca în fiecare caz monstrul să fie pe mîna mea. Numai că de fapt nu se întîmplă așa – probabil că altfel n-ar mai avea nici un haz.

Am petrecut următoarele două zile și jumătate în casa celor doi Sterling, muncind cot la cot cu Serviciul Secret și

cu FBI. Jay Grayer şi Kyle Craig veniră amîndoi în casa din Chevy Chase. Undeva în capul meu persista ideea că poate Jeanne Sterling ne-a lăsat pe undeva un indiciu – ceva care să ne ducă la asasinii ei. Poate. Îmi imaginam că ar fi fost capabilă de un asemenea act urît şi răzbunător – ultima ei glumă proastă!

După două zile şi jumătate însă n-am găsit nimic în casă. Dacă fusese cumva vreun indiciu, atunci altcineva ajunsese acolo înaintea noastră. Nu ignoram această posibilitate.

Stăteam de vorbă cu Kyle Craig în bucătărie, în după-amiaza celei de-a treia zi. Eram amîndoi morţi de oboseală. Am deschis cîte o bere din rezerva lui Brett Sterling şi am vorbit despre viaţă, moarte şi infinit.

– Ai auzit vreodată sintagma *prea mulţi suspecţi logici?* l-am întrebat pe Kyle în timp ce sorbeam fiecare din bere în liniştea bucătăriei.

– Nu chiar cu vorbele astea, dar înţeleg cum se poate aplica aici. Avem scenarii care implică CIA, armata, poate marile companii, poate chiar pe preşedintele Mahoney. Istoria curge arareori în linie dreaptă.

Am dat din cap a aprobare la spusele lui Kyle. Ca de obicei, se dovedise un elev atent.

– La treizeci şi cinci de ani de la moartea lui Kennedy singurul lucru sigur e că la mijloc a fost un fel de conspiraţie, am spus.

– Nu s-au putut lega probele fizice – balistice şi medicale – de ipoteza unui singur trăgător, atunci, în Dallas.

– Atunci avem exact aceeaşi afurisită de problemă – prea mulţi suspecţi logici. Chiar şi azi, nimeni nu poate exclude posibila implicare a lui Lyndon Johnson, a armatei, a CIA, a

Mafiei sau a patronului de atunci al FBI. Există cîteva paralele evidente cu ceea ce s-a întîmplat aici, Kyle. O posibilă lovitură de stat pentru a-l elimina pe zurbagiul de la Casa Albă şi a-l înlocui cu cineva mai prietenos – LBJ atunci, iar acum Mahoney – care aşteaptă pe tuşă. CIA şi armata au fost extrem de supăraţi şi pe JFK, şi pe Thomas Byrnes. Sistemul respinge schimbarea.

– Ţine minte asta, Alex, mă sfătui Kyle. Sistemul respinge schimbarea, ca şi pe zurbagii.

M-am încruntat dar am aprobat.

– Am să ţin minte. Mulţumesc pentru ajutor.

Kyle îmi întinse mîna. I-am strîns-o.

– Prea mulţi suspecţi logici, am spus. Să fie şi asta parte din planul lor odios? Asta înţeleg ei prin acoperire la lumina zilei? Nu m-ar mira să fie aşa. Nimic nu mă mai poate surprinde. Mă duc acasă la copii.

– E lucrul cel mai bun care-ţi rămîne de făcut, îmi spuse Kyle zîmbind şi îmi făcu semn cu mîna să plec odată de-acolo.

114

M-am dus acasă şi m-am jucat cu copiii – am încercat să fiu alături de ei. Mă obseda însă imaginea fugară a lui Thomas Byrnes. Din cînd în cînd îi vedeam pe frumoasa copilă Shanelle Green şi pe Vernon Wheatley, pînă şi pe bietul George Johnson, soţul lui Christine. Vedeam cadavrele lui

Jeanne şi Brett Sterling pe mesele de oțel inoxidabil de la morga închisorii Lorton.

Cîteva zile am lucrat la supa săracului, la St. A's. Am făcut pe „domnul unt de arahide pe pîine" şi am dat din cînd în cînd consultații pro bono pentru cei mai mult sau mai puțin norocoşi decît mine. Îmi place sincer să fac asta. Primesc chiar mai mult decît dau.

Nu mă puteam concentra prea tare la nimic, totuşi. Eram şi nu eram acolo. Conceptul acela, „fără reguli" îmi stătea în gît ca un os. Mă înecam cu el. Erau într-adevăr prea mulți suspecți în cazul morții lui Thomas Byrnes. Şi existau limite peste care un polițist din D.C. nu putea să treacă. S-a terminat, încercam să mă conving singur, totul, în afară de ceea ce a rămas pentru totdeauna în tine.

Într-o noapte din săptămîna aceea – tîrziu – eram afară pe verandă. O mîngîiam pe Rosie pe spinare şi ea torcea dulce. Mă gîndeam să mă aşez la pian, dar n-am făcut-o. Nu Billie Smith, nu Gershwin, nu Oscar Peterson. Monştrii, furiile şi demonii rupseseră lanțurile şi erau slobozi în mintea mea. Veneau sub toate formele şi mărimile, toate genurile, dar erau monştri umani. Era *Divina Comedie* a lui Dante cu toate cele nouă cercuri şi locuiam cu toții laolaltă.

Într-un tîrziu m-am hotărît să cînt la pian. Am cîntat „Star Dust", apoi „Body and Soul" şi m-am pierdut curînd în sunetele minunate. Nu m-am gîndit la telefonul pe care-l primisem săptămîna aceea. Fusesem suspendat din poliție. O acţiune disciplinară. Îl lovisem pe superiorul meu, pe George Pittman.

Da, îl lovisem. Eram vinovat. Şi ce dacă?

Am auzit o bătaie în uşă. Apoi un răpăit uşor.

Nu aşteptam pe nimeni şi nu doream companie. Speram să nu fie Sampson. Era prea tîrziu pentru musafiri pe care să-mi facă plăcere să-i văd.

Am apucat pistolul. Din reflex. Puterea obişnuinţei. Înfiorător obicei, dacă stai să te gîndeşti – şi exact asta am făcut.

M-am ridicat de pe scaunul de la pian şi m-am dus să văd cine e. După toate nenorocirile din ultima vreme aproape că mă aşteptam să-l văd pe Gary Soneji venit să se răzbune, să-şi încerce măcar norocul.

Am deschis uşa din spate şi m-am pomenit că zîmbesc. Nu, de fapt am înflorit. În capul meu s-a aprins o lumină, sau poate s-a reaprins. Ce surpriză frumoasă. M-am simţit mult, mult mai bine, într-o secundă.

S-a întîmplat pur şi simplu. M-au părăsit toate grijile.

– N-am putut să dorm, a spus Christine Johnson.

Am recunoscut cuvintele pe care le-am rostit odată în casa ei. Mi-am amintit cuvintele lui Damon, *e chiar mai dură decît tine, tăticule.*

– Bună, Christine. Ce mai faci? Doamne, cît mă bucur că eşti tu! am şoptit.

– În loc de cine?

– De toată lumea.

I-am luat mîna într-a mea şi am intrat împreună cu ea în casa de pe strada Cinci.

Acasă.

Unde mai există încă reguli şi toată lumea este în siguranţă şi vînătorul de monştri e sănătos şi voinic.

115

Nu se va termina niciodată acest coşmar crud şi nesfîrşit, asaltul diavolilor din infern.

Era ajunul Crăciunului şi şosetele erau agăţate de cămin. Damon, Jannie şi cu mine aproape că terminaserăm cu împodobitul bradului – tuşa finală erau şiragurile lungi de popcorn şi de răchiţele roşii strălucitoare.

Afurisitul de telefon a sunat şi am ridicat receptorul. În casă se auzeau colindele lui Nat King Cole. Stratul proaspăt de zăpadă strălucea pe aleea îngustă de afară.

– Alo, am spus.

– Salutare. Doctorul detectiv Cross în persoană! Ce bine că te aud!

N-am avut nevoie să întreb cine e la telefon, am recunoscut vocea. O auzeam de cîţiva ani – în coşmarele mele.

– N-am mai stat de mult de vorbă, spuse Gary Soneji. Mi-a fost dor de tine, doctore Cross. Mi-ai simţit lipsa?

Cu cîţiva ani în urmă Gary Soneji răpise doi copii în Washington şi ne făcuse să-l căutăm cîteva luni. Din toţi asasinii pe care i-am cunoscut, Soneji era cel mai inteligent. Îi păcălise chiar pe unii dintre noi convingîndu-i că este schizofrenic. Evadase de două ori din închisoare.

– M-am gîndit la tine, am recunoscut eu, adeseori.

– Păi, am sunat să-ţi urez ţie şi familiei tale sărbători fericite. M-am născut din nou, vezi bine.

Nu i-am spus nimic lui Soneji. Am aşteptat. Copiii simţiseră că ceva nu era în regulă. M-au urmărit cu privirile pînă cînd le-am făcut semn să termine pomul de Crăciun.

– O, şi mai e ceva, doctore Cross, îmi şopti Soneji după o pauză.

Ştiam că mai era ceva.

– Ce e, Gary? Ce mai e ?

– Te bucuri de ea? Trebuia să te întreb. Trebuie să ştiu. Îţi place de ea?

Mi-am ţinut respiraţia. Ştia de Christine, dracu' să-l ia.

– Vezi tu, eu sînt cel care a lăsat-o pe pisicuţa Rosie la voi acasă. Un gest frumos, nu? Aşa că, ori de cîte ori te uiţi la scumpa de ea, trebuie să te gîndeşti: *Gary e în casă! Gary e aproape!* Pentru că sînt aproape. Un an nou fericit! Ne vedem curînd.

Gary Soneji puse receptorul în furcă aproape cu blîndeţe.

Şi eu la fel. M-am întors la bradul frumos, la Jannie, la Damon şi la Nat King Cole.

Pînă data viitoare.

Celebrul scriitor american **James Patterson** deţine, în materie de thriller, echivalentul poziţiei pe care **Danielle Steel** o ocupă în clasamentul autorilor romanului de dragoste. Cărţile sale s-au situat pe primele locuri în topurile americane, fiind transpuse şi în filme de succes. Prin lucrarea de faţă, autorul dă întreaga măsură a talentului său, ajungînd la apogeul carierei. Această carte a fost considerată, în unanimitate, ca fiind cel mai bun thriller.

O serie de asasinate culminează cu uciderea preşedintelui SUA. La locul crimelor se găseşte întotdeauna semnătura JACK & JILL.

Dar, multe din misterele din JACK & JILL se risipesc de-abia în PISICA ŞI ŞOARECELE, în fapt o continuare a romanului de faţă.

Captivează ritmul alert şi situaţiile cele mai neaşteptate ce se succed. Senzaţia de pericol iminent şi implacabil este indusă încă de la începutul lecturii.

Un thriller care sparge toate tiparele, ţinînd nervii încordaţi la maximum.

EDITURA LIDER

Lei 23500